

Bazı sırlar
gizlendiği gölgelerden
daha karanlıktır.

DAISY DARKER

ALICE
FEENEY

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

**Şeytan aslında görmemiş gibi yapan gözlerdi
ve duymamış gibi yapan kulaklardı.**

**Şeytan aslında
SENDİN, BENDİM
ve HEPİMİZDİK.**

Darker ailesi, birbirlerinden uzak geçirdikleri on yılın ardından bir araya gelmiş ve ninelerinin 80. yaş günü için bir gelgit adasındaki Deniz Camı adını verdikleri evlerinde buluşmuştu. Ancak her gece olduğu gibi, o gece de gelgit başladığında, sekiz saat boyunca dünyanın geri kalanıyla bağlantıları kesildi. Deniz Camı'nın duvarlarındaki saatler on ikiyi gösterdiğinde artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Gece yarısı fırtına şiddetlenirken nineleri ölü bulundu. Bir saat sonra ise aralarından bir başkası...

**Ailenin her üyesinin kendine ait sırları vardı;
ancak bazı sırlar diğerlerinden çok daha karanlıktı.**

Birinin onları teker teker öldürdüğü bu adada mahsur kalan Darkerlar, sular çekilip her şey gün yüzüne çıkmadan önce hem bu gizemle hem de geçmişteki sırlarıyla hesaplaşmak zorundaydı.

"Birçok enfes... sırla dolu bir roman... Alice Feeney mutlaka göz atmanız... yazar." —**HARLAN COBEN**

"Başından sonuna kadar heyecandan yerimde duramadım."

—**TAYLOR JENKINS REID**

ALICE FEENEY

Muhabir, haber editörü ve yapımcı olarak görev yaptığı BBC News'ta on beş yıl çalıştı. Şimdilerde eşi ve köpeğiyle birlikte Surrey kırsalında yaşıyor ve polisiye-gerilim romanları yazmaya devam ediyor.

Daisy Darker

Alice Feeney

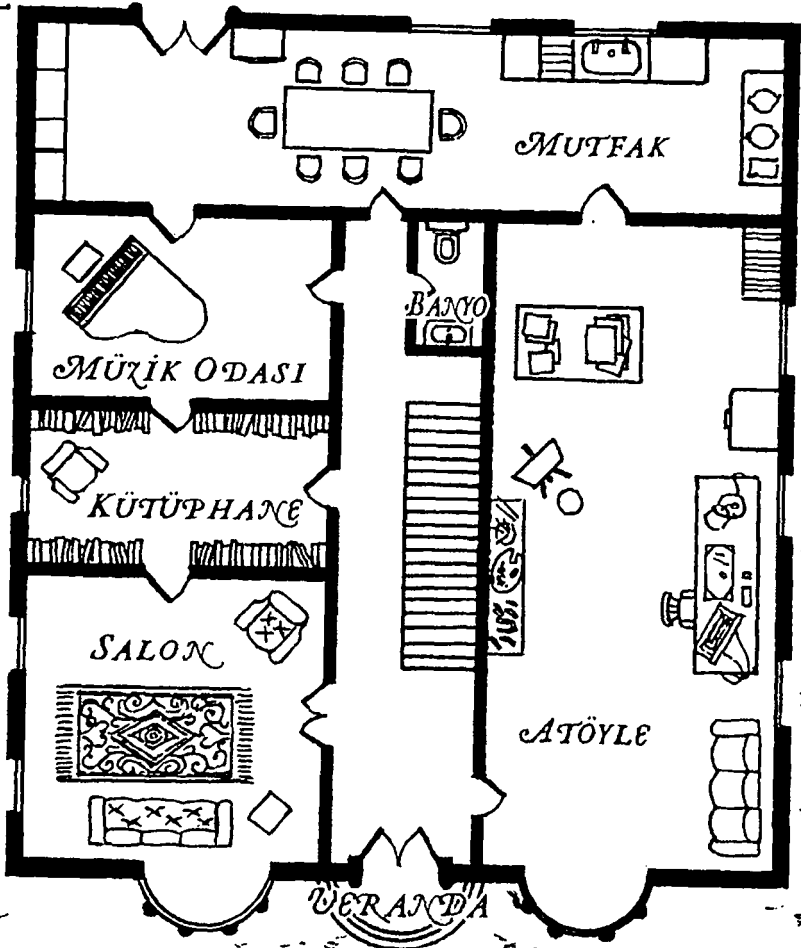
Diggi'ye.

Birden fazla kez kırık kalbimi onardın ve hayatımı kurtardın.
Seni daima seveceğim ve sonsuza dek özleyeceğim.

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

Deniz Camı

HEMESH. ALLES

Yazarın Temsilcisinden Bir Not:

Bu roman geçen yılki Noel'den hemen sonra elime ulaştı. Kahverengi paket kâğıdına sarılıp bir iple bağlanmıştı ve Londra'nın merkezindeki ofisime elle teslim edilmişti. Teslim eden kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Paketin yanında açıklayıcı bir mektup yoktu, bir not bile yoktu. İçinden bir kitap taslağı çıktı. Bugünlerde çoğı yazar eserlerini elektronik posta yoluyla gönderiyor ve ben normalde talep etmediğim bir materyali kabul etmem. Ama başlık sayfasındaki isim nefesimi kesti, çünkü bu romanın yazarı bir süre önce ölmüştü. Hayaletlere asla inanmadım fakat mantıklı bir açıklama da bulamadım. Yazarı bu kitabı ondan başka kimsenin yazamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Uzun uzun düşündükten sonra bunun anlatılmaya değer bir hikâye olduğuna karar verdim. Romanın yayıncıları yasal sebeplerden ötürü bazı karakterlerin adlarını değıştirdi ama hikâyenin tek bir kelimesini bile değıştirmediler. Eğer bu bir hikâyeyse tabii. İtiraf ediyorum ki, okuyacaklarınızın en azından bir kısmının doğru olabileceğinden korkuyorum.

Bir

Ben kırık bir kalple doğdum.

Şu küçük ve yalnız dünyaya geldiğim gün aynı zamanda ilk kez öldüğüm gündü. O zaman, kimse bu kalp hastalığını fark etmedi. 1975 yılında tıp henüz bu kadar ilerlememişti ve mavi rengimi zor geçen doğumuna bağladılar. İşleri daha da karmaşıklaştıracak şekilde annemin rahminde ters duruyordum. Yorgunluktan bitap düşen doktor babama benimle annem arasında bir seçim yapması gerektiğini söyledi ve yalnızca birimizi kurtarabileceğini biraz da sabırsızlıkla karışık bir üzüntüyle anlattı. Babam kısa bir tereddüdün ardından hayat boyu bedelini ödeyeceği bir kararla karısını seçti. Ama ebe tüm olanaksızlığına rağmen ve benim iradem dışında beni nefes almaya ikna etti. Ağlamaya başladığımda yabancılarla dolu bir hastane odasındaki herkes gülümsedi. Annem dışında herkes. O bana bakmadı bile.

Annem bir oğlu olmasını istiyordu. Ben doğduğumda iki kızı vardı zaten ve hepimize çiçek isimleri koymayı tercih etmişti. Büyük ablamın adı Rose ve bu ismin ne tuhaftır ki, tam da ona göre olduğu ortaya çıktı, kendisi güzeldir ama dikenleri de vardır zira. Annemin Rose'dan sonra doğan kızı benden dört yaş büyük olan Lily'ydi. Çiçek ailemizin ortanca çocuğu güzel, solgun ve bazıları için zehirlidir. Annem bir süre bana bir isim koymayı reddetti

ama vakti geldiğinde Daisy olarak vaftiz edildim. Annem sadece A planları olan bir kadındı, dolayısıyla hiçbirimize bir göbek adı seçeneği tanınmamıştı. Birçok ve daha iyi tercih hakkı olmasına rağmen, bana genellikle koparılan, üzerine basılan ya da örülüp taç yapılan bir çiçeğin ismini koymayı seçmişti. Bir annenin en az sevdiği evladı daima ailedeki yerinin ne olduğunu bilir.

İnsanların onlara verilen isimlere uyum sağlaması ne komik. Sanki belli bir sıraya göre dizilmiş birkaç harf bir kişinin gelecekteki mutluluğunu ya mutsuzluğunu tahmin edebilirmiş gibi. Bir insanın ismini bilmekle o kişiyi tanımak aynı şey değil elbette ama isimler hepimizin yargıladığı ve yargılandığı ilk izlenimlerdir. Hayatın bana verdiği isim Daisy Darker'dı ve sanırım zamanla ona dönüşerek büyüdüm.

İkinci ölümüm doğumumdan tam olarak beş yıl sonra gerçekleşti. Beşinci doğum günümde, kalbim belki de Amerika'ya yüzme yarışarak ona fazla yüklendiğim için bana isyan edercesine tamamen durdu. Evden koşarak kaçmak istedim ama yüzmede daha başarılı olduğum için ara sıra sırtüstü de yüzerek öğlene kadar New York'a varmayı umdum. Blacksand* Koyu'ndan bile çıkmadım ve teknik açıdan bakarsak, bu uğurda can verdim. Beni suyun üzerinde tutan kısmen sönmüş turuncu kolluklarım ve on yaşındaki ablam Rose olmasaydı o gün hayata veda edebilirdim. Rose yüzerek yanıma geldi, beni kıyıya kadar çekti ve iki kaburgamın kırılmasına neden olan coşkulu bir kalp masajıyla beni yaşama döndürdü. Küçük İzciler ilkyardım rozetini daha yeni almıştı. Bazen bundan pişmanlık duyduğundan şüpheleniyorum. Beni kurtarmasından söz ediyorum. Yoksa rozetini çok seviyordum.

İkinci kez öldükten sonra hayatım bir daha asla eskisi gibi olmadı, çünkü o zaman herkes zaten kuşkulandıklarını düşündüğüm bir şeyden kesinlikle emin oldu: Ben arızalıydım.

Annemin beni beş yaşmdayken götürdüğü doktor ordusu aynı kısa ve üzücü konuşmayı önceden prova etmiş gibi aynı

* (İng.) Siyah kumsal. -yhn

yüz ifadeleriyle ve aynı cümlelerle tekrarladı. Hepsi de en fazla on beşime kadar yaşayacağım konusunda hemfikirdi. Sadece üç beş yılım kaldığını kanıtlamak için yıllarca bana bir sürü tahlil yaptılar. Sıradışı bir hastalığım olduğu için doktorların ilgisini çekiyordum. Bazıları sırf açık kalp ameliyatlarımı izlemek için başka ülkelerden geldi; kendimi aynı anda bir süperstar ve bir ucube gibi hissettim. Tüm çabasına rağmen kalbimi kıran hayat değildi. Göğsümün içinde düzensizce bipleyen bir saatli bombayla dünyaya gelmişim. Doğuştan gelen ve nadir görülen bir arızaydı benimkisi.

Hayatın bana biçtiği ömürden fazlasını yaşayabilmem ve kalbimin atmaya devam etmesi için her gün *beta bloker* ilaçlar, serotonin inhibitörleri, sentetik steroidler ve hormonlar alıyordum. Tüm bunlar kulağa zor bir iş gibi geliyorsa gerçekten öyle olduğu içindir. Özellikle de henüz beş yaşında olduğum düşündüğünde. Ama çocuklar büyüklerden daha dirençli. Sahip olduklarının kıymetini bilip sahip olamadıklarını pek de dert etmemekte çok daha başarılılar. Teknik olarak, daha on üçüme gelmeden tam sekiz kere ölmüştüm ve eğer bir kedi olsaydım endişelenirdim. Ama küçük bir kızdım ve ölümden daha önemli sorunlarım vardı.

Zorlu doğumumdan yirmi dokuz yıl sonra, herkesin öngördüğünden daha uzun bir zamanım olduğuna şükreliyorum. Yakında öleceğinizi bilmek sanırım insanın hayatı başka türlü yaşamasına neden oluyor. Ölüm hayatı kökünden değiştiren bir son tarih ve dünyadaki misafirliğimi uzatan herkese sonsuza dek minnet borçluyum. Borcumu ödemek için elimden geleni yapıyorum. Başkaları kadar kendime de iyi davranmaya çalışıyorum ve bugünlerde küçük şeyleri nadiren dert ediyorum. Mal mülk bakımından fazla bir şeyim yok ama ben maddiyatı pek önemsemem zaten. Sonuçta kendimi şanslı sayıyorum. Hâlâ buralardayım, vakit geçirmeye bayıldığım bir kız yeğenim var ve işimle gurur duyuyorum, bir huzurevinde gönüllü olarak çalışıyorum. Oranın en sevdiğim sakininin beni her gördüğünde

söylediği gibi, her şeye sahip olmanın sırrı zaten her şeye sahip olduğunuzu bilmekte yatıyor.

İnsanlar bazen beni olduğumdan daha genç sanıyor. Birçok defa hâlâ bir çocuk gibi giyinmekle suçlanmışlığım var –annem kılık kıyafet seçimlerimi asla onaylamadı– ama tulum elbiseler ve Retro tişörtler giymeyi seviyorum. Uzun, siyah saçlarımı kestirmektense çeşit çeşit örgü modellerini denemeyi tercih ediyorum ve makyajdan hiç anlamıyorum. Başıma gelen onca kötü şeye rağmen iyi göründüğümü düşünüyorum. Hastalığımın tek görsel kanıtı göğsümün ortasındaki soluk pembe yara izi. Onu gözler önüne seren bir şeyler, mayo, V yakalı kazaklar ya da yazlık elbiseler giydiğimde insanlar bana dik dik bakardı. Onları asla suçlamadım. Yara izime bazen ben de bakıyorum; süresi uzatılmış varlığımın mekanikleri ilgimi çekiyor. O pembe çizgi birazcık arızalı doğduğumun gözle görülen tek kanıtı. Az biraz işlevsiz geçen çocukluğum sırasında her birkaç yılda bir doktorlar sırayla beni açıp içime bakmak ve birkaç tamirat yapmak zorunda kaldı. Muhtemelen ıskartaya çıkarılması gereken ama iyi bakılan külüstür bir arabaya benziyorum. Gerçi her zaman ve herkes tarafından değil.

Aileler parmak izleri gibidir: Biri diğerine benzemez ve daima iz bırakırlar. Bizim aileyi bir duvar halısı olarak hayal edersem, her zaman bir sürü gevşek ipliği vardı. Ben dünyaya gelmeden çok önceleri kenarları tarazlanmaya başlamıştı ve eğer ona yeterince yakından bakarsanız, belki üzerinde birkaç delik bile görürsünüz. Bazıları kusurların güzelliğini göremez ama ben ninemi, annemle babamı ve ablalarımı daima sevdim. Benimle ilgili hislerine ve olanlara rağmen.

Ninem bizim ailede beni kayıtsız şartsız seven tek kişi. O kadar ki, hakkımda bir kitap bile yazdı; ya da en azından aynı isimde küçük bir kızla ilgili. Adım size tanıdık geliyorsa ondadır. *Daisy Darker'ın Küçük Sırrı* ninemin hem kaleme alıp hem de resimlerini çizdiği çoksatan bir çocuk kitabı. Dünyanın dört bir yanındaki hemen hemen her kitapçada bulunabilir ve

sık sık *Tostoraman*'la *Aç Tırtıl*'ın arasında durur. Ninem dedi ki, hikâyesinde adımı kullanmış çünkü öyle ya da böyle, beni sonsuza dek yaşatmak istemiş. Annem, babam ve ablalarım o sırada böyle düşünmese de bence iyi niyetli bir davranıştı. Onların da sonsuza kadar yaşamak istediğinden şüpheleniyorum ama kitabın telif hakkı ücretleriyle yetinmek zorunda kaldılar.

O kitabı yazdıktan sonra ninemin nereye harcayacağını şaşıracağı kadar çok parası oldu. Gerçi ona baksanız bunu hayatta anlamazsınız ya, neyse. Ninem hayır kurumları ve yabancılara daima eli açık davranmıştır ama kendine ya da ailesine karşı cömert değildir. Çok paranın insanları tembelleştirdiğine inanır ve ondan sadaka istendiğinde daima tereddüt eder. Ama bu durum her an değişebilir. Bundan uzun yıllar evvel, ben doğmadan çok önce, Land's End'deki bir panayırda el falına bakan bir falcı, nine-me sekseninde öleceğini söylemiş. Bunu hiçbir zaman unutmadı. Temsilcisi bile ondan daha fazla kitap beklememesi gerektiğini biliyor. Dolayısıyla yarın yalnızca Cadılar Bayramı ya da ninemin sekseninci yaş günü değil. Ninem yarının son günü olduğuna inanıyor ve *onlar da* nihayet parasına konacaklarını düşünüyor. Bizim aile on yılı aşkındır aynı zamanda aynı yerde bulunmadı, ablamın düğününde bile bir araya gelmediler ama ninem onları son kez Deniz Camı'na davet ettiğinde hepsi kabul etti.

Ninemin Cornish kıyılarındaki evi en mutlu çocukluk hatıralarımın geçtiği yer. Ve en hüzünlü. Annemle babam boşandıktan sonra ablalarımın her Noel'le Paskalya'yı ve uzun yaz tatillerini orada geçirdik. Bizim ailenin tek kırık kalplisi ben değilim. Annemle babam, ablalarım ve hatta ninemin temsilcisi bile onun eli kulağındaki ölümünü öngören el falını ciddiye alıyor mu bilmiyorum ama ben alıyorum. Çünkü bazen en tuhaf şeyler bir insanın geleceğini önceden haber verebiliyor. Beni ve adımı ele alın örneğin. *Daisy Darker'in Küçük Sırrı* adındaki çocuk kitabı ailemi sonsuza dek değiştirdi ve bir nevi bir önseziydi. Gerçekten de bir sırrım var ve bence onu paylaşmanın zamanı geldi.

İki

30 Ekim 2004 - 16.00

Deniz Camı'nı yeniden görmek nefesimi kesiyor.

Londra'dan arabayla Cornwall'a gelmek normalde en az beş saat sürer ve trenle bu süre biraz daha kısaldır. Ama şehrin itiş kışından uzaklaşıp kır yollarında bölük pörçük hatıralara doğru bir yolculuğa çıkmak daima hoşuma gitmiştir. Ben daha basit, yavaş ve sessiz bir yaşam tarzını tercih ediyorum ve Londra doğuştan gürültülü bir kent. Buraya gelirken genelde kendimi zamanda bir yolculuğa çıkmışım gibi hissediyorum, fakat bugünkü seyahatim umduğumdan daha hızlı ve nispeten zahmetsiz geçti. Ki bu iyi bir şey, çünkü buraya ilk ben gelmek istiyordum. Diğerlerinden önce.

Son ziyaretimden beri hiçbir şeyin değişmediğini görmek beni sevindiriyor. Gotik kuleleri ve turkuaz kiremitli bir çatısı olan, Viktorya Dönemi'nden kalma bu taş ev altındaki granit kayalardan inşa edilmiş gibi görünüyor. Dış duvarların bazıları hâlâ güneşte ıslık ıslık parlayan mavi yeşil cam parçalarıyla süslü ve eve Deniz Camı denmesinin nedeni de onlar. Etrafındaki kayalıklara çarpan dalgalardan yükselen bu minik malikâne Cornish kıyısının biraz açığında kendisine özel bir adanın üzerine tünemiş durumda. Hayattaki birçok şey gibi, nereye bakacağını bilmediğin sürece kolayca gözden kaçabilir. O yörede Black-

sand Koyu diye bilinen küçük bir koydaki ufalanan kayalıklarla isimsiz patikaların arasında, gizli ve eski köy yolunun epey uzağında kalıyor. Kartpostallarda gördüğünüz Cornwall değil bu. Ama ulaşım ile ilgili zorlukları bir kenara bıraksak bile insanların buradan uzak durmasının başka birçok nedeni var.

Deniz Camı nineme annesinden miras kalmış. Rivayete göre, annesi de ona sarhoş bir dükü kumarda yenerek sahip olmuş. Sözüm ona, dük adı kötüye çıkmış bir *bon viveur* müş* ve bu tuhaf ve alışılmadık görünüşlü evi 1800'lerde zengin arkadaşlarını ağırlamak için yaptırmış. Gelgelelim içkiyi adabıyla içemediği için "yazlık sarayını" bir *kadına* kaptırınca kederlerini ve kendini okyanusta boğmuş. Trajik geçmişinden bağımsız olarak, burası en az benim kadar ailemin bir parçası. Ninem doğduğundan beri bu evde yaşıyor. Fakat başka hiçbir yerde yaşamak istemesine ve çocuk kitapları yazarak küçük bir servet edinmesine karşın, evin tadilatına asla bir bütçe ayırmadı. Bunun sonucunda, Deniz Camı hiç abartmadan söylüyorum ki, her an denize düşebilir ve tıpkı benim gibi, muhtemelen pek vakti kalmadı.

Evin neredeyse iki yüz yıl önce üzerine inşa edildiği küçük ada zaman içinde yavaş yavaş aşınmıştı. Deniz Camı, Atlantik Okyanusu'nun tüm kudretine maruz kalmıştı ve yüzlerce yıllık ömründe tanık olduğu fırtınalar ve yağmurlar binaya ve temelinde büyük zarar vermişti. Ama pul pul dökülen boyasına, gıcırdayan parkelerine ve Nuh Nebi'den kalma mobilyalarına rağmen, Deniz Camı'nda kendimi başka hiçbir yerde olmadığı kadar yuvamda hissedirim. Burayı hâlâ düzenli olarak ziyaret eden tek kişiyim; boşanan ebeveynlerim, koşturmacayla geçen meşgul hayatlar ve insanların akraba olduğumuza inanmakta güçlük çekeceği kadar az ortak noktamız olan kardeşlerim bu aile toplantılarını kırk yılda bir gerçekleşen buluşmalara dönüştürdü. Dolayısıyla bu hafta sonu birden fazla bakımdan özel.

* Yemeden içmeden anlayan, kaliteli yaşamayı seven, zevk ve keyif sahibi kişi. -çn

Acıma yaşla birlikte azalır, nefret kaybolur ve yine bulunur ama vicdan azabı bir ömür boyu sürebilir.

Buraya yolculuk etmenin yalnız, kasvetli ve insana sona yaklaştığını hissettiren bir yanı var. Yol sarp kayalıkların tepesindeki gizli bir toprak yolla birleşiyor ve çok geçmeden pat diye bitiveriyor. Oradan sonra iki seçeneğiniz var: Ya doksan küsur metre yükseklikten Blacksand Koyu'na doğru mutlak bir ölüme atlayacaksınız ya da dik ve kayalık bir patikadan aşağıdaki kum tepelerine ineceksiniz. Bu patikanın bazı yerleri tamamen ufalandığı için bastığınız yere dikkat etmelisiniz. Yıllardır buraya gelir dururum ve bence Blacksand Koyu hâlâ dünyanın en güzel yeri.

Geç akşamüzeri güneşi puslu mavi gökyüzünde çoktan alçalmış ve denizin sesi eski ve tanıdık bir film müziği, dinlemeyi özlediğim bir şarkı gibi. Kilometrelerce karelik alanda hiç kimse ve hiçbir şey yok. Uçsuz bucaksız kumsal, okyanusu ve gökyüzünü görüyorum sadece ve uzakta, kadim taş kaidesinden yükselen Deniz Camı'yla altındaki kayalıkları döven dalgaları.

Uçurumun dibine sağ salim ulaştığımda, ayakkabılarımı çıkarıp kumların ayak parmaklarımda altında yer değiştirmesinin zevkine varıyorum. Evime döndüğümü hissediyorum. Kendimizi ve eşyalarımızı eve taşımamız için orada bırakılan eski ve paslı el arabasını görmezden geliyorum; bugünlerde yanıma fazla eşya almıyorum zaten. İnsanların mutluluk için elzem saydıkları çoğu şeye ihtiyaçları yok aslında. Deniz Camı'nın gelgit adasını anakaraya bağlayan doğal kumluk geçitteki uzun yürüyüşüme başlıyorum. Eve yalnızca sular çekildiğinde ulaşılabilir ve diğer zamanlarda dünyadan tamamen kopuyor. Ninem her zaman kitapları insanlara tercih etmişti ve ulaşılması bu kadar güç bir yerde yaşadığı için, onlarla baş başa kalma arzusu çoğunlukla karşılanmıştı, hatta neredeyse garantilenmişti.

Hayatımın görünmez gemi enkazları bu ıssız koyun kötü şöhretli kumlarına saçılmış durumda. Çıkmaya korktuğum tüm yolculukların acı hatıraları gibiler. Herkesin hayatında tehlikeli sular vardır –bulmayı beceremediğimiz insanlar ve ulaşamadı-

ğımız yerler– ama onları asla bulamayacağımızı bilmek insanı bir başka hüznlendiriyor. Zihinlerimizle kalplerimizin keşfedilmemiş okyanusları genelde vakitsizliğin ve çocukken kurduğumuz hayallere güvenememenin bir sonucu. Ama yetişkinler hayallerinin hâlâ gerçek olabileceğine nasıl inanacaklarını unutuyor.

Durup okyanusun kokusunu içime çekmek istiyorum. Akşamüstü güneşinin ılıkliğini yüzümde hissetmenin ve batı rüzgârının saçlarımda gezinmesinin keyfine varmak istiyorum. Ama zaman artık karşılayamayacağım bir lüks. Aslından en başından beri öyleydi. Dolayısıyla beni yolumdan çevirmeye çalışırcasına ayak tabanlarıma yapışan nemli kumlara rağmen acele ediyorum ve tepemde uçuşan martılar beni uyarmaya çalışır gibi şamata yapıyor. Çıgıllıklarını kafamın içinde duymak istemediğim sözcüklere tercüme ediyorum:

Geri dön. Geri dön. Geri dön.

Bu ziyaretin kötü bir fikir olduğunu düşündüren tüm işaretleri görmezden gelip adımlarımı sıklaştırıyorum. Hatıralarımda yaşayan bu evi diğerleri her şeyi mahvetmeden önce görmek için acele ediyorum. Başkaları da benim gibi hem ailelerini görmeyi iple çekip hem de bundan korkuyor mudur diye merak ediyorum. Oraya vardığımda iyi olacağım. Kendime böyle söylüyorum. Düşüncesi bile yalan gibi gelmesine rağmen.

Köhne verandada asılı rüzgâr çanları rüzgârın bir orkestra şefi gibi yönettiği hüznü bir melodi çalıyor. Çocukken bir Noel'de onları nineme ben yapmıştım; kumsalda bulabildiğim tüm pürüzsüz yüzeyli ve yuvarlak, mavi ve yeşil camları toplayarak. Ninem hediyemi beğenmiş gibi yapmıştı ve deniz camlarından yapılan rüzgâr çanları o zamandan beri burada duruyor. Sevgi uğruna söylediğimiz yalanlar beyazın en açık tonunda. Kapı eşiğinde Cadılar Bayramı için korkunç bir surat gibi oyulan, kocaman bir balkabağı duruyor; ninem senenin bu mevsiminde daima evini süsler. Büyük ve eski kapıyı çalmak için elimi uzatmadan birden açılıyor ve her zamanki karşılama komitesi karşımda beliriyor.

Yaşlı İngiliz çoban köpeği Poppins, ninemin en sadık ve en iyi dostu. Gri beyaz, uzun tüylü, kocaman köpek gülümsercesine soluyarak ve kuyruğunu sallayarak üzerime atlıyor. Onu selamlayıp uzun uzun seviyorum; iri, kahverengi gözlerinin önüne düşmesin diye iki minik örgü yapıp uçlarına fiyonklar takılan saçlarına bayılıyorum. Poppins başını çevirdiğinde bakışlarını takip ediyorum. Ninem 1.52'lik boyu ve ışık saçan neşesiyle kapıda dikiliyor. Beyaz, asi bukleleri yaşlılığın ve şarabın yıprattığı güzel, çıtı pıtı yüzünü çerçevesiyor. Tepeden tırnağa pembelere ve morlara bürünmüş: Bunlar en sevdiği renkler. Ayakkabılarının bile pembe ve mor bağcıkları var. Bazıları ona baktığında uçuk kaçık bir ihtiyar ya da ünlü çocuk kitapları yazarı Beatrice Darker'ı görebilir. Ama ben yalnızca ninemi görüyorum.

Gülümsüyor. "Yağmur başlamadan içeri gir."

Hava durumuyla ilgili yanılığını düzeltmeye hazırlanıyorum; daha bir dakika önce güneş yüzümü ısıtıyordu. Ama başımı kaldırdığımda Deniz Camı'nın üzerindeki resim gibi masmavi gökyüzünün çamurlu grilerle karardığını görüyorum. Titriyorum ve havanın birden soğuduğunu fark ediyorum. Fırtına geliyor sanki. Ninem havayı herkesten önce tahmin eder. Dolayısıyla dediğini yapıp –her zamanki gibi– o ve Poppins'in peşinden içeri giriyorum.

"Ailenin kalanı bize katılmadan önce biraz dinlenmeye ne dersin?" diyor ninem ve beni köpeğiyle holde baş başa bırakarak mutfağa giriyor. Havada nefis bir koku var. "Aç mısın?" diye sesleniyor. "Beklerken bir şeyler atıştırmak ister misin?" Eski tencerelerle tavaların tıkırtılarını duyuyorum ama ninemin yemek yaparken rahatsız edilmekten hiç hoşlanmadığını biliyorum.

"İyiyim, teşekkürler," diye karşılık veriyorum. Hiçbir yiyecek teklifini geri çevirmeyen Poppins, beni onaylamaz bakışlarla süzüp pişenlerden nasiplenme umuduyla mutfağın yolunu tutuyor.

İtiraf etmeliyim ki, şöyle sıkı bir kucaklaşma bana iyi gelir-

di; ama ninem de ben de sevgimizi göstermek konusunda biraz körelmişiz. Bu aile toplantısıyla ilgili benim kadar kaygılı olduğumu tahmin edebiliyorum ve hepimizin kaygıyla baş etme yöntemleri farklı. Bazıları korktuklarını belli eder, bazıları da endişelerini içlerine, görünmeyen bir yerlere atar ama endişe zihinlerini kurcalamaya devam eder.

Her zamanki gibi, ilk fark ettiğim saatler oluyor. Fark etmemek imkânsız çünkü. Holde farklı renklerde, farklı biçimler ve büyüklüklerde ve hepsi tıkr tıkr çalışan tam seksen tane saat var. Bir duvarın tamamı zamanla dolu. Her biri ninemin hayatının bir yılını temsil ediyor ve onun tarafından, zamanının sadece ona ait olduğunu kendisine ve dünyaya hatırlatması için özenle seçildi. Çocukken bu saatlerden korkardım. Seslerini yatak odamdan duyardım: *tik tak, tik tak, tik tak*. Bana hiç durmadan vaktimin daraldığını fısıldıyor gibiydiler.

Bu hafta sonuyla ilgili içime doğan o kötü his geri dönüyor ama neden böyle hissettiğimi bilmiyorum.

Cevaplanmayan sorularımın izinden Deniz Camı'nın derinliklerine doğru yürüyorum. İçeride cevaplarımı bulmayı umuyorum ama birden zihnim anılar ve pişmanlıklarla doluyor. Tanıdık görüntülerle kokular, geçmişe duyulan özlemle tuzlu deniz havasının lezzetli karışımı beni eskilere götürüyor. Okyanusun kendine has kokusu, her bir tuğla ve kiriş deniz suyuna doymuşçasına bu evin her köşesinde aylakça geziniyor.

Burası bildim bileli aynı, yıllar içinde hiçbir şey değişmedi. Beyaz badanalı duvarlarla ahşap parkeler tıpkı ablalarımın benim çocukluğumuzdaki gibi görünüyor, belki de barındırdıkları sevgiden ve kayıplardan arta kalanlarla biraz yıpranmış. Hepsinin içime çekerken denizin kumları zahmetsizce yeniden şekillendirebilmesi gibi, bizi hâlâ eskiden olduğumuz kişiler olarak gözümde canlandırabiliyorum. Ninemin neden başka bir yerde yaşamak istemediğini anlayabiliyorum. Burası benim olsaydı, ben de onu bırakıp gitmezdim.

Hiçbirini sevmediğini, hatta hoşuna bile gitmediklerini bil-

meme rağmen bütün aileyi doğum günü için buraya çağırmasının asıl sebebini merak ediyorum yine. Açık kalan defterleri kapatmak için mi? Belki sevgi ve nefret zamanla birbirine dolaşıyor ve düğüm olan hislerimizi çözmenin hiçbir yolu yok. Başkalarıyla ilgili sorular sormak genellikle kendimi sorgulamama neden olur. Hayatım sona ermeden önce kırıksıklıklarını düzeltme şansım olsaydı hangilerini ütölemeyi seçerdim? İleride şöyle biriymi diye hatırlanmak isteyeceğim insanın portresini bozmamaları için hangi kırışıklarımın giderilmesini isterdim? Doğrusunu isterseniz, ben hayatlarımızın kumaşındaki bazı kırışıklıklarla lekelerin bir sebebi olduğunu düşünüyorum. Lekesiz bir kumaş kulağa hoş gelebilir ama pek de enteresan bir şey değildir.

Saatlerin tik taklarını ardımda bırakarak gıcırdayan merdivenden yukarı çıkıyorum. Önünden geçtiğim her oda bu koridorda yürüdüğüm günlerin, haftaların ve yılların hayaletlerini barındırıyor. Geçmişimin sesleri bugünümün seslerini arsızca bastırıyor, denizin sesi kılığında pervazlarla parkelerin çatlaklarından bana fısıldıyor. Çocukken burada koştuğumuzu görür gibiyim; okyanus havasında kıkırdayıp oyunlar oynuyor, saklanıp birbirimizin canını acıtıyoruz. Ablalarımın benim en iyi yaptığımız şey buydu. Daha ufakken öğrendik. Çocukluk, olacağınız kişiye dönüşmeden önce gerçek kimliğinizi bulmak için koştuğunuz bir yarış. Herkes yarışı kazanmıyor.

Her zaman benim olan yatak odasına giriyorum; evin en küçük odası. Çocukluğumdaki gibi, şıktan ziyade pespaye, beyaz yatak odası mobilyalarıyla döşenmiş. Duvarlar solmaya yüz tutmuş papatya desenli ve yer yer soyulan bir duvar kâğıdıyla kaplı. Ninem her şeyi bir kere söyleyen ve yapan bir kadın ve bir şey kullanılamaz hâle gelmedikçe onu asla değiştirmez. Çocukluğumuzda buraya kalmaya geldiğimizde hep odalarımıza çiçek koyardı ama şimdi odamdaki vazunun boş olduğunu fark ediyorum. Taze çiçeklerin yerine gümüş bir kâsede kuruları var; çam kozalakları, kurutulmuş çiçek yaprakları ve minik denizkabuklarından oluşan hoş bir karışım. Kitaplığın rafında *Daisy*

Darker'ın Küçük Sırrı'nın bir kopyası duruyor. Onu görmek bana kendi sırrımı hatırlatıyor. Asla paylaşmak istemediğim sırrı. Şimdilik onu yine zihnimin kuytu bir köşesindeki kutusuna kaldırıyorum.

Okyanus huzursuz düşüncelerime serenat yapmaya devam ediyor, onları denizin hışırtısıyla susturmaya çalışır gibi. Bu ses beni yatıştırıyor. Aşağıdaki kayalara çarpan dalgaları duyabiliyorum ve yatak odamın penceresi ıslanıyor. Ev ağlıyormuş gibi, minik su damlaları camdan aşağı yuvarlanıyor. Dışarı bakıyorum ve deniz de bana bakıyor, soğuk, sonsuz ve bağışlamaz bakışlarıyla. Her zamankinden de karanlık.

Bir yanım hâlâ buraya gelmekle hata yaptığımdan endişe ediyor ama uzak durmak da doğru gelmedi.

Ailemin geri kalanı yakında burada olacak. Kumlu geçidi birer birer geçmelerini izleyebileceğim. Bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu. Her ailenin bizimki kadar çok sırrı var mıdır diye merak ediyorum. Sular yükseldiğinde sekiz saatliğine dünyanın geri kalanıyla ilişkimiz kesilecek. Sular alçaldığında, bir daha bir araya gelebileceğimizden şüpheliyim.

Üç

30 Ekim 2004 – 17.00

İlk babam geldi.

Dakik olmak onun yegâne *seni seviyorum* deme yolu. Kendimi bildim bile duygularını zaman tutma yoluyla ifade ediyor ve başka babaların kullandığı yöntemlerle sevgisini gösteremiyor. Ama evin tek çocuğu olarak küçük bir gelgit adasındaki bu saatlerle dolu evde büyüdüğünü düşündüğümde zamanın daima aklının bir köşesinde durmasını anlayabiliyorum. Babamın çocukken buradan gideceği güne kadar dakikaları saydığından şüpheleniyorum. Nemli kumların üzerinde yürümesini izliyorum yatak odamın penceresinden. Güneş hâlâ batıyor ve gerçek gibi gelmeyen bir pembe ve mor paletinde yavaşça eriyor. Babam bana bakıyor ama beni gördüyse bile ne gülümsüyor ne de el sallıyor.

Frank Darker çoğunlukla orkestra şefliği yapan, ümitleri suya düşmüş bir besteci. Orkestrasıyla hâlâ dünyayı dolaşıyor ama bu *kulağa heyecanlı ve ışıltılı bir hayat tarzı gibi gelse de* işin aslı öyle değil. Babam tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor ve sandığınız kadar para kazanmıyor. Orkestra üyelerinin maaşlarıyla otel faturalarını ödeyip tüm ekibin masraflarını karşıladıktan sonra elinde avucunda pek bir şey kalmıyor. Ama işini ve birlikte çalıştığı insanları seviyor. Belki biraz fazla seviyor: Orkestrasını bizden daha çok ailesi gibi görüyor.

Babam elli küsur yaşında olmasına rağmen gayet formunda. Siyah saçları hâlâ gür ve tek gecelik bir ziyaret için fazla büyük görünen bavulunu zorlanmadan taşıyor. Kumlu geçidin başında duran el arabasını kullanmadığını fark ediyorum. Ninemden başka türlü bir yardım beklediğinden şüpheleniyorum. Babamm sırtı yıllarca piyano başında oturmaktan hafifçe kamburlaşmış ve takım elbisesi, hayat onu ufaltmış gibi hafifçe üzerinden düşüyor. Doğum gününe değil de cenaze törenine katılacakmış gibi giyindiğini fark ediyorum ve sokak kapısının önünde durup bestelenmek istemeyen bir müzik parçası gibi kendine çekidüzen vermeye çalıştığını görüyorum.

Hepimiz gibi babam da ninemin bu evi kadın bir akrabama bırakmak niyetinde olduğunu biliyor. Ev nineme annesinden kaldı ve annesinin son isteği de Deniz Camı'na daima Darker ailesinin kadınlarından birinin sahip olmasıydı. Bir nesil atlama kararı babam için en başından beri büyük bir üzüntü kaynağı oldu. Babam Deniz Camı'nı hiçbir zaman *istemedi*, sadece orkestrasını bir arada tutmak için paraya *ihtiyacı vardı*. Ona kalsa bu evi yıllar evvel satardı. Ninem babamın hırslarına çocukluğundan beri az para dökmedi ama ne kadar verirse versin babama asla yetmiyor. Beni görmemeyi yeğleyeceğini bilmeme rağmen babamı karşılamak için aşağı iniyorum. Kendimi, kendimle asla uzun bir süre yalnız bırakmıyorum: Bana güven olmaz.

Poppins kapının önündeki yerini almış bile ve ninem babam çalmadan kapıyı açıyor. Kimin geldiğini gördüğünde yüzü ışıldıyor ve hâlâ bir şeyleri ısırabilecek kadar sivri, düzgün ve beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor.

"Merhaba, Frank."

"Anne," diyor babam onu kısa ve tuhaf bir baş eğişle selamlayarak. "Seni görmek güzel."

"Öyle mi? O zaman belki de daha sık gelmelisin." Ninemin gözlerinde muzip bir pırıltı var ama hepimiz bunu içtenlikle söylediğini biliyoruz. Yalnız olmak ninemin asla kendini yalnız

hissetmesine neden olmadı ama özlediğimiz şeyler ve kişiler yaşla birlikte değişebilir.

Babam cevap vermiyor. İnsanın en çok canını acıtan konular eğer çok kez canını yaktıysa yapılacak en iyi şey onlardan kaçınmaktır. Babam bunun yerine, saatlerle dolu duvara bakıp bavulunu yere koyuyor ve paltosunu portmantoya asıyor. Yıllardır aynı kalın, siyah ve yünlü paltosu giyiyor. Yeni birini alamayacağı için değil de oldum olası alışkanlıklarına bağlı biri olduğu için.

“Giriş saatini kaydetmeyi unutma,” diyor ninem salona yönelen babamın yolunu keserek. Bu ev eskiden onun eviydi ve insanın çocukluğunun geçtiği evler babam gibiler için türlü hayaletlerle doludur. Koca adam çok geçmeden küçük bir çocuk gibi davranıyor.

Holün duvarlarını kaplayan saatlerin renkleri, ebatları ve tasarımları farklı farklı. Büyük saatler, küçük saatler, yuvarlak saatler, kare saatler, dijital saatler, guguklu saatler, müzikli saatler, sarkaçlı saatler, biblolu saatler ve hatta duvara monte edilen ve Blacksand Koyu’nun kumlarıyla dolu, *vintage* bir kum saati bile var. Sokak kapısına en yakın saat ninemin en sevdiklerinden. Eski bir Cornish fabrikasından çıkma ve işçilerin işe gelip giderken damga bastıkları tahta, antika bir kontrol saati. Babam iç çekiyor. O çoğu zorluğu yenilgiyle aşan bir adamdır zaten. Duvarda asılı, küçük küçük bölmeleri olan kutudan üzerinde ismi yazılı bir kart alıp saatin deliğine sokuyor ve eve geliş saatini kaydedip kartı yerine koyuyor.

“Şimdi mutlu musun?” diyor.

“Mest oldum,” diye yanıtlıyor ninem başka bir gülümsemeye. “Yaşlandıkça aile gelenekleri daha çok önem kazanıyor; ayrı kaldığımız bunca zamana rağmen bizi bir arada tutuyorlar. Kartını kontrol edersen tek evladımın beni görmeye gelişinin üzerinden epey zaman geçtiğini görürsün.”

Bu tanıdık bir aile dansı ve hepimiz adımlarını biliyoruz.

Ninem beni geliş saatimi kaydetmem için dürtmek zorunda

kalmıyor. Onun bütün küçük antikalıklarına ve âdetlerine *ba-yılıyorum*. Ama ninemin eksantrik davranışlarına alışığım tabii, çünkü diğerlerinin aksine ben onu her zaman ziyaret ediyorum. Sıradışı eve giriş ritüellerimizi tamamladıktan sonra salona gidiyoruz.

1950'lerden kalma bir müzik kutusu, pastel renklerde kane-peler, rahat koltuklar ve üzerlerindeki kitapların ağırlığıyla bel veren kitaplıklar gibi birbiriyile uyumsuz retro mobilyalarla dö-şenmiş, kocaman pencerelerinden denizin görüldüğü, büyük, açık bir şöminesi ve üzerinde elboyaması kuşlarla mürver çiçeği tomurcuklarının olduğu, turkuaz rengi bir kâğıtla kaplı duvar-ları olan bir oda hayal edebiliyorsanız, o zaman Deniz Camı'nın salonunu da gözünüzün önüne getirebilirsiniz. Ben ömrümde buraya benzeyen bir yer daha görmedim.

Ninem köşedeki pirinç içki arabasından aldığı bir şişe İskoç viskisini gösteriyor. Başımı iki yana sallıyorum, benim için biraz erken ama babam *evet* dercesine başını eğiyor ve annesi viskisi-ni koyarken Poppins'i seviyor. Bizim ailede bir tek babam viski içer, geri kalan herkes nefret eder. Ninem nane yapraklarını ko-parıp buz ve eski görünüşlü bir tokmakla ezdikten sonra cömert bir ölçü romla karıştırarak kendine bir *mojito* hazırlıyor. Darker ailesinin sıradan içki kavramı beni hayrete düşürüyor. Bu evde mütevazı bir şeri bulamazsınız; küçük, değersiz bir şeyin içinde bile.

Evin hafifçe yan yatması sebebiyle –nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece güçlkle fark ediliyor ve bizim aile kusur-ları gizleme konusunda hep başarılıdır– bu odadaki masaların üzerine konan içkiler daima bir tarafa kayma eğiliminde olur. Annem bütün ailenin kütük gibi içmesini düşecek korkusuyla kadehlerini ellerinden bırakamamalarma bağlardı ama ben se-bebin bu olduğunu sanmıyorum. Bazıları kederlerini unutmak için içer; bazılarıysa onların içinde yüzmek için.

Tuhaf ama antrenmanlı olduğumuz bir sessizlik içinde otu-rurken ikisinin de sohbeti ilerletme girişiminde bulunmadan

önce içkilerinden birkaç yudum aldıklarını fark ediyorum. Soyağacımızın dalları farklı yönlere doğru uzadı ve onları eğebilecekle ya da kırabilecek fırtınalı konuları hiç açmamak en iyisi. Kibarca gülümseyip babamın benimle konuşmadığı, çocukken beni hastanede ziyaret etmediği ya da ölmüşüm gibi davrandığı tüm o yılları unutmaya çalışıyorum. Unuttuğu doğum günlerimi hatırlamıyor gibi davranıyorum. Ya da eve gelmektense çalışmayı tercih ettiği Noel'leri, annemi defalarca ağlattığını veya boşanmalarının suçunu bana ve bozuk kalbime attığını duyduğum geceyi. Sadece şimdilik, diğerlerinin gelmesini beklerken, o iyi bir babaymış ve ben de olmamı istediği evlatmışım gibi numara yapıyorum.

Uzun süre numara yapmama gerek kalmıyor.

Babamdan sonra büyük ablam, on yaşındayken beni boğulmaktan kurtaran zeki ablam, geliyor. Rose güzel, akıllı ve sorumlu. Benden beş yaş büyük ve neredeyse otuz santim daha uzun. Hiçbir zaman yakın olmadık. Ablamla göz göze gelmemi zorlaştıran tek unsur aramızda boy farkı değil. Yaş farkı da değil. Damarlarımızda aynı kanın akması dışında pek az ortak noktamız var, hepsi o.

Rose bir veteriner ve hayvanların arkadaşlığını daima insanlarınkine tercih etti. Kıyafetleri onları giyen kadın kadar akli başında: Üzerine oturan ceketinin içine çizgili bir denizci tişörtü giymiş ve onları paçaları yere değen, şık bir kotla tamamlamış. Otuz dört yaşından daha büyük duruyor. Kestane rengi, uzun saçlarını derli toplu bir atkuyruğuyla geriye toplamış ve kâkülleri sanki onların arkasına saklanmaya çalışıyormuş gibi fazla uzun. Evlendiğinden beri konuşmadık. İkimiz de nedenini biliyoruz.

Aileler kar taneleri gibidir: Her biri eşsiz ve biricik.

Rose köpeği gördüğüne, beni ya da babamı gördüğünden daha çok seviniyor, dolayısıyla Poppins bir kez daha ilgi odağı oluyor. Büyük ablam bu hafta sonu buraya yalnız gelmiş; sanırım hepimiz öyle yaptık. Rose'un evliliği bir yıldan az sürdü ve

sonrasında kendini işine verip bir veteriner kliniği açtı. Çocukluğunda bile kararlı bir şekilde çalıştı; aldığı A'larla kendimizden utanmamıza neden olan, tipik bir çalışkan öğrenciydi. Rose oldum olası bilgiye açtı ve öğrendikleriyle asla yetinmeyip hep daha fazlasını isterdi. Babam ona Doktor Doolittle diyor, çünkü bugünlerde yalnızca hayvanlarla konuştuğunu düşünüyor. Haklı olabilir. Mutfaktan büyük bir bardak su alıp pembe kanepenin kıyasına, babamın yanına geliyor. Kalıp kalmayacağına henüz karar vermemiş gibi ceketini hâlâ üzerinde.

Diğerleri geldiğinde deniz yukarı çekilen bir fermuar gibi kumlu geçidin üzerini kaplamaya başlamıştı bile. Babam dakikliği nezaket olarak kullanırken annem gecikmeyi insanları rencide etmek için kullanır. Nancy Darker babamızı yirmi yılı aşkın bir süre önce boşadı ama hâlâ onun soyadını kullanıyor ve eski kocasının annesiyle yakın ilişkisini hiç koparmadı. Londra'dan buraya on beş yaşındaki yeğenim ve en sevdiği kızı, Lily'yle gelmiş. Her zaman yakın olmuşlardır ve hâlâ birlikte çok vakit geçiriyorlar. Aramızda yalnızca Lily, annemle babamı neşe kaynağı bir torunla ihya etti ve başka bir torunları olacağını da sanmıyorum.

Annem bana doğru baktığında üşüyorum. O mevsimlerini asla saklamayan bir kadın; yıl boyunca kışı yaşıyor. Nancy biz çocukken Audrey Hepburn'e o kadar benzerdi ki, bize o siyah-beyaz filmleri tekrar tekrar izlettirirken bazen televizyondakinin o olduğunu sanırdım. Hâlâ çok güzel ve zarif bir kadın ve elli dört yaşından bir hayli genç görünüyor. Siyah saçları her zamanki gibi küt kesimli ve hâlâ işsiz bir film yıldızı gibi yürüyüp konuşuyor. Annemle ilgili sahte olan tek şey kürk mantosu ve taklit mücevherleri değil.

Bir aktris olabileceği gerçeği –eğer kazara anne olmasaydı– sanki hayallerinin suya düşmesi bizim suçumuzmuş gibi hepimize sık sık hatırlattığı bir şey. Ama birçok bakımdan, dozunda bir ebeveyn olma pişmanlığını anlayışla karşılayabilirim. Böyle

konular nadiren yüksek sesle konuşulur, o ayrı. Şimdi olduğu kişi olmasaydı kim olacağını herkes merak etmez mi?

Boşanma anlaşması cömertti ama hepimiz yuvadan uçtuğumuzda paralar suyunu çekti. Annemin gelirinin nereden geldiğini merak ediyorum ama bunu sormayacak kadar akıllıyım. Yarışmalarla kendine yarı zamanlı bir kariyer edindi; gündüz kuşağında ne görürse katılıyor. Belki de o kadar çok yarışmaya katıldığı için bazılarını kazanıyor ama şansı, başarı olarak kutlamak tehlikeli olabilir. Nancy her zaman ailemizin kuklacısı oldu ve iplerimizi bize belli etmeden oynatmakta o kadar usta ki, düşüncelerimizin kendimize ait olmadığını fark edemedik.

Ninem geç gelenleri karşılamak için eski, tahta kapıyı gayretle açtığında kumlu geçit deniz suyuyla kayganlaşmıştı. Hepsinin ayakkabılarının ıslandığını ve ayaklarının etrafında biriken su birikintilerini görebiliyorum. Lily geç kalması yüzünden kendisi dışında herkesi ve her şeyi suçlamakla o kadar meşgul ki –trafiği, navigasyonu, ninemin parasını ödediği arabayı– hepimizin ona nasıl baktığının farkında değil. Gelgitin onun gelişini beklemesi gerektiğini düşünür gibi bir tavır içinde. Yakınmak ortanca ablamın o kadar da gizli olmayan süper gücü. O ayaklı bir çatık kaş. Hayatının film müziği, bir olumsuzluklar senfonisi oluşturacak şekilde birbirlerine işlenmiş homurdanmalardan belki biraz daha fazlası ve doğrusunu isterseniz onu dinlerken yoruluyorum. Hepimize karşı sergilediği buz gibi davranışların ürpertisini hissederek bir adım geri çekiliyorum.

Lily, Rose'un daha küçük bir sürümü ama büyük ablamın akli ve elmacık kemikleri onda yok. Tıpkı annem gibi, asla tam zamanlı bir işi olmadı ama on yedisinde hamile kaldığı için hâlâ yarı zamanlı anne sayılır. Ablam parfüm ve çalım kokuyor. Nahış bir Poison kokusu çarpıyor burnuma. Ablamın en sevdiği parfüm bu. Gençliğimizden beri hem kendini hem de burun deliklerimizi ona boğuyor. Onunla ilgili asla değişmeyen tek şey bu değil. Lily hâlâ Topshop'tan kısa ve dar elbiseler alıp giyiyor ve samrım makyajını silmeden uyuyor, çünkü makyajsız nasıl

göründüğünü hatırlayamıyorum. Röfleli saçlarının bir tutamını çocuk gibi parmağına doluyor ve diplerinin çıktığını fark ediyorum. Lily doğal sarışın değil. Muhteşem yeğenim de dahil olmak üzere hepimiz koyu saçlıyız.

Trixie on beş yaşında. Çoğu çocuk gibi yıllarca ardı arkası gelmeyen *nedenler, neler, ne zamanlar, neredeler* ve *nasıllarla* dolup taşan, yürüyen ve konuşan bir soru işaretiydi. Cevapları yeterince hızlı bulmak ve bazen de sadece bulmak onun için daimi bir meydan okumaydı. Bugünlerde dönüştüğü kitap kurdu ergenin hepimizden daha çok şey bildiğini düşünüyorum. Minyatür bir kütüphaneciye benziyor ve sanırım bu iyi bir şey, çünkü kütüphanecileri severim. Kendi annesinin ve benim annemin aksine, Trixie iyi okuyan, son derece kibar ve iyi niyetli bir çocuk. Bazen biraz çokbilmiş olabiliyor ama bana sorarsanız bu o kadar da kötü bir şey değil. Gerçi soran yok ya neyse.

Trixie benim gibi, annesinin onaylamadığı şekilde giyiniyor. Giydikleri konusunda söz hakkı olacak kadar büyüdüğünde sadece pembe giymekte ısrar etti. Lily ona başka bir renk giydirmeye çalıştığında ağlayıp nefesini tutuyordu. Bu öfke krizleri yıllar önce sona erdi ama Trixie tipik bir ergen gibi giyinmiyor. Kot pantolon ve annesinin bayıldığı ucuz görünümlü dandik kılıkları öldürseniz giymez. Bugün özenle seçtiği giysileri beyaz, dantel yakalı, pembe, yumuş yumuş bir kazak, pembe kadife etek, beyaz külotlu çorap ve parlak pembe ayakkabılardan oluşuyor. Gözlüğü bile pembe ve içinin kitaplarla dolu olduğunu tahmin ettiğim küçük, pembe, *vintage* bir bavul taşıyor. Omuz hizasındaki koyu kahve, kıvırcık saçları birbirine dolaşmış ve onları düzleştirmeyi reddetmesi de annesini farkında olmadan sinir ettiği konulardan biri. Öte yandan, bütün yeniyetmeler ebeveynlerini sınamanın çeşitli yollarını bulur; ergenliğin olmazsa olmazıdır bu, bir süreçtir.

Trixie en soğuk kalpleri nasıl ısıtacağını içgüdüsel olarak biliyor ve varlığı Deniz Camı'ndaki dondurucu atmosferin buzlarını hemen çözüyor. Velhasıl ara sıra biraz toyluk etse de ve ma-

hallenin popöler genci olmasa da yeğenim iyi yürekli ve mutlu bir çocuk, yaşlıları arasında nadir rastlanacak bir kişilik. Hayata umutla bakması, görünen o ki hepimizin en iyi taraflarını ortaya çıkarıyor.

“Büyük nine!” diye çığlığı basıyor içten bir heyecanla. “Doğum günün kutlu olsun!”

“Doğum günüm yarın ama teŖekkr ederim, canım kızım,” diye karŖılık veriyor ninem onunla aynı ismi taŖıyan torununun kızına.

Ailenin kadınları kucaklaŖıp merhabalaŖıyor ve aynı anda hepimizin gülümsediğini fark ediyorum. Nadir görülen bir Ŗey bu, gneŖ tutulması gibi.

“Seni gördüğüme çok sevindim, Daisy Teyze,” diyor Trixie tekiler çantalarını yere atıp paltolarını, ıslak ayakkabılarını, uzun ve kısa çoraplarını çıkarırken.

“Ben de seni gördüğüme çok sevindim,” diyorum.

“GiriŖ kaydınızı yapmayı unutmayın,” diye hatırlatıyor ninem herkese. “Kartlarınız eski fabrika saatinin yanındaki bölme-lerde. Bilirsiniz, kim burada kim değil diye yoklama yapmaya bayılırım.”

Nancy i çekiyor. “Misafirlerden böyle bir Ŗey istemenin normal olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Ninem sırtıyor. “Normal olmaktansa öleyim daha iyi, hayatım.”

Herkes birbirine eğlenceli bakıŖlar atıyor ama babam hole geldiğinde yüzler asılıyor. Onun geç gelenlere doğru, temkinli adımlarla ilerlemesini izliyorum.

“Dede!” diyor Trixie sessizliği bozarak. Aile içi gazezlerden henüz uzak olduğundan babama sarılmak için koŖuyor.

“Merhaba, ufaklık!” diyor babam. “Vay canına, amma bymŖsn!” Babam onu görmeyeli çok oldu tabii. Hepimizi.

Küçükken bana da *ufaklık* derdi. Büyük ablam Rose babamın *akıllı kızıydı* ve Lily de *prensesiydi*. Nedense babamın hayatındaki yerimi bir baŖkası almıŖ gibi geliyor, bir zamanlar bana duydu-

đu sevgiyi yeğenime yöneltmiş gibi. Ama bir çocuğu kıskanmanın saçma olduğunu biliyorum.

Babam eski karısının yüzüne bakamıyor ama annemin, onun boynundaki pahalı kravata sıkmak istediği bir ilmikmiş gibi baktığını fark ediyorum. Boşanmalarından sonraki birkaç yıl asayiş berkemaldi ama sonra bir şey kalan bağlarının kopmasına neden oldu. Rose'un düğününden beri aynı odada bulunmadılar ve o zaman bile masanın iki ucunda oturup hiç konuşmadılar. Annem eskiden babama olan dargınlığını sineye çekerti, fakat yıllar içinde öfkesi büyüdü ve bunu ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın bir yerden patlak vermesine engel olamıyor. Hayat annemin dilini sivriltti ve artık onu kullanmaktan çekinmiyor.

"Hovarda baba ve oğul geri dönmüş. İyi görünüyorsun, Frank. Orkestranı bırakıp annenin doğum gününe gelmen büyük incelik."

İşte başlıyor. Mutlu aileyi oynamaya çalıştığımızda hep kaybederiz zaten.

Deniz onu tamamen yutmadan ve dünyayla iliştiğimiz kesilmeden önce son kez kumlu geçide bakıyorum. Tüm aile burada ve sular yükseldiğinde sekiz saat boyunca kimse bu evden çıkmayacak.

Dört

30 Ekim 2004 - 18.00

Ninem çeşitli itirazlara rağmen hepimizi salona topluyor ve kocaman oda birden küçülmüş gibi geliyor. Tek kelime daha etmeden çocukken oturduğumuz yerlere kuruluyoruz. Ailenizdeki yerinizi bilmenizin bir tür kas hafızası olduğunu düşünüyorum, asla unutamayacağınız bir şey. Oda o kadar sessiz ki, holdeki saatlerin tik taklarını duyabiliyorum. Sekseninin de. Ve daha şimdiden bunun çok uzun bir gece olacağını hissediyorum.

“Biliyorum, hepiniz soyunup dökünmek, eşyalarınızı yerleştirmek istiyorsunuz ve konuşacak çok şeyimiz var,” diyor ninem alaycı bir gülümsemeye. “Ama eskiden çektiğimiz birkaç video buldum ve bu hafta sonu onları sizinle izlemek istiyorum. Bakarsınız aranızdaki buzları kırmaya faydaları olur. En azından belki biraz eritmeye. Rose, şunu videoya takar mısın, lütfen? Biliyorsunuz, benim teknolojiye alerjim var.”

Rose ninemin elindeki eski VHS kaseti alıyor. İkisinin birbirlerine göz kırptıklarını görüyorum ya da belki hayal ediyorum. Arkalarındaki rafta sıra sıra eski kasetlerin durduğunu fark ediyorum. Onları daha önce görmediğimden eminim. O raf odadaki diğerleri gibi kitap doluydu. VHS kasetlerin her birine beyaz etiketler yapıştırılıp süslü bir elyazısıyla üzerlerine 1975'ten 1988'e kadar tarihler atılmış.

Benden daha yaşlı olduğundan şüphelendiğim televizyon açıldığında odadaki herkes anneme bakıyor, çünkü ekrandaki onun yüzü ve üzerinde bir gelinlik var. Otuz küsur yıllık bir kayıt olmalı. Görüntü kalitesi düşük, annemin yüzü kumlu görünüyor ve videonun sesi yok ama annem nefes kesecek kadar güzel. Diğerleri gibi gözlerimi ekrana dikerek hiç tanımadığım büyükbabamın onunla birlikte kilisedeki sıraların arasından mihrapta bekleyen babama doğru yürümesini izliyorum. Babam geniş paçalı bir takım elbise giymiş ve saçları 1970'lerde popüler olan bir modelde kesilmiş. Öyle genç ve mutlu ki. İkisi de öyle.

“Aslında eski Süper 8'imle filme alınmıştı,” diyor babam yabancı bir gülümsemeye. Öyle ki gözüme bambaşka biri gibi görünüyor. “Onu VHS'e aktardığımı hatırlıyorum. Ev sinemasının gelebileceği en son noktanın o olduğunu sanıyordum. Sanırım hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor,” diye ekliyor sandalyesinde öne eğilirken buna hayret eder gibi. Anneme göz atıyor ama annem o sırada ekranda kendine bakmakla meşgul olduğu için bunu fark etmiyor.

Annemle babam, Frank ve Nancy üniversite tanıştı. Annem birinci, babam sonuncu yıldıydı. Arkadaşları onlara Sinatra'lar diye isim taktı ve adını aldıkları meşhur ikili gibi neredeyse daha en başından lanetlenmiş gibiydiler. Frank ve Nancy aynı amatör tiyatro topluluğundaydı. Babam müzikleri düzenliyordu ve annem on dokuz yaşında hamile kaldığında hayatlarının geri kalanını düzenlemeye başladı. Bilmeyen biri asla anlamaz ama bu videoda Rose da vardı; ustaca tasarlanan gelinliğin karın kısmındaki belli belirsiz şişlik oydu. Nancy asla mezun olmadı. Hamile kaldığını öğrenir öğrenmez babamla evlendiler –çünkü o zamanlar insanlar böyle yapıyordu– ve babam kendi evlerini almak için para biriktirene kadar burada, Deniz Camı'nda ninemle birlikte oturdular. Sanırım bizimkiler bir süre mutlu olduklarını zannetti. Annem babamın neşesini çaldı, babam da annemin kederini ve yıllarca birbirlerinin duygusal durumlarını bu şekilde dengelediler. Londra onları denizden uzaklaştırdı,

müzik babamı annemden uzaklaştırdı ve ben sahneye çıktığımda onlar hasbelkader evlenen iki yabancı olmuştu bile.

“Tavan arasında bunun gibi bir kutu dolusu video buldum. Deniz Camı’ndaki aile Noel’leri, doğum günleri, yaz tatilleri... Daha hepsini izleyemedim ve birlikte izlememizin keyifli olabileceğini düşündüm,” diyor ninem. “Bugünlerde hatıralara kimse aldırıyor. Eski hâllerimizi görmenin bize kim olduğumuzu hatırlatacağını umdum.”

Düğün videosu üç ya da dört dakikadan uzun sürmüyor. Tahminimce o günlerde filmler pahalıydı ve insanların hayatlarının hatırlamak isteyecekleri anları konusunda biraz daha seçici olması gerekiyordu. Kayıt annemle babamın kilisenin önündeki basamaklardaki görüntüsüyle son buluyor. Arkalarında ninemi görüyorum ama diğer gülümseyen yüzlerin hiçbirini tanımıyorum. Yeni evlileri konfeti yağmuruna tutan arkadaşlar yıllar içinde yabancılara dönüşüp tıpkı sevgileri gibi annemle babamın hayatından çıkmış. Otuz küsur yıl önce birbirlerine gülümseyen annem ve babamın görüntüsü ekranda donuyor. Şimdi onlara bakıyorum ve bu sevginin nereye kaybolduğunu merak ediyorum.

“Ben gidip yerleşeceğim,” diye ilan ediyor babam ayağa kalkarak.

“Nereye? Herkese yetecek kadar yatak odası yok,” diyor Nancy ona bakmadan.

“Bu kattaki müzik odasında uyurum.”

“İyi.”

Babam salondan çıkıyor ve hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilmiyoruz. Babam duygularını daima kendine saklar. Kendini ifade etmekteki beceriksizliği ya da isteksizliği annemin herhangi bir konudaki duygularını iki kat daha yüksek sesle ve bir o kadar daha sık dile getirmesine yol açmış gibi. Babam sanki yalnızca müziği aracılığıyla iletişim kurabiliyor. Onun için, çocukluğumuzun film müziği onun piyanosunda çalınan ve içlerinde sonsuz bir öfkeyle melankoliyi barındıran bestelerle dolu.

“Videoda çok güzel görünüyordun, Nancy,” diyor Trixie. Kimse anneme *büyükanne* demeye cesaret edemez. Ona *anne* dememize bile izin yok. Sadece *Nancy*. Yeğenim bunu iltifat olarak söyledi ama biz annemi geçmiş zaman kullanmasını hakaret sayacağını bilecek kadar iyi tanıyoruz.

“Biraz temiz hava alsam iyi olur. Bahçeme bakarım,” diyor Nancy.

Hiçbirimiz onun aslında ninemin bahçesi olduğunu ya da gökyüzünün güneşin son ışıklarını da yuttuğunu söylemiyoruz. Oysa dışarısi karanlık ve bir süredir öyle. Ama Nancy bir siyah beyaz film aktrisi edasıyla asla yıldızı olmak istemediği bir filmin bu sahnesinden dramatik bir çıkış yaparak odayı terk ediyor. Geri kalanımız bir süredir aşına olduğumuz tuhaf bir sessizliğe gömülüyoruz. Rose en rahatsız görünenimiz. Annemizle babamızın esaslı bir kavga için kılıçlarını kuşandığını hissedebiliyor. Boşandıklarında ikisinin de bir kavgada ne kadar çirkinleşebildiğini hatırlayacak kadar büyüktü. Gurur, kimin kimi terk ettiğinin hikâyesini bizimkilerin kafasında yeniden yazıyor ve kötü giden evliliklerinin sorumluluğunu oldum olası paylaşmayı reddettiler. Çok geçmeden Deniz Camı’nda sessiz sedasız kendi köşelerimize çekiliyoruz. Şov bittiği için değil de her an başlayacağından korktuğumuz için ve belki de hepimizin rollerimizi prova etmesi gerektiğinden.

Ben yukarıdaki sahanlıkta oyalanarak evin arkasını ve uçsuz bucaksız Atlantik Okyanusu’nu gören pencereden bakıyorum. Annem bahçedeki ayışığı ve gölge yamaları arasında yürüyor. Nancy’nin Londra’da bir bahçesi olmadığı için nineminkini sahiplendi. Çiçekler ve bitkilerle ilgili takıntısı burada yaşadığı ilk aylarda, Rose’a hamileyken ortaya çıktı. Babam evden uzakta üniversiteyi bitirirken kayınvalidesiyle oturmak onun seçimiydi. Nancy kendi ailesinden asla söz etmez. Bir ailesi olduğunu biliyoruz, o kadar. Anneannem ve dedemle hiç tanışmadım, hiçbirimiz tanışmadık; Nancy bize adlarını bile söylemedi. Herkesin dediğine göre, ninem annemin burada kalmasından memnundu

ama çocuk kitapları yazmakla meşgul olduğu için ne onunla yarenlik edecek vakti vardı ne de bahçeyle uğraşacak. Dolayısıyla bu Nancy'nin hobisi oldu. Evin arkasındaki bakımsız alanı güzel bir bahçeye çevirmek sonraki yıllarda onun için bir nevi saplantı hâline geldi. Bazen Nancy'nin ninemden ziyade bahçeyi görmek için hâlâ buraya geldiğini düşünüyorum.

Babam; Nancy, Rose'a hamileyken ona *The Observer'ın Yabani Çiçekler Kitabı*'nın bir kopyasını hediye etmiş. Annemin bize isim koyarken bu kitaptan esinlendiğini düşünüyorum. Nancy bu küçük, eski ve yeşil ciltli kitabı minik bir İncil gibi her yere yanında götürüyor. Eskiden bahçede saatlerce vakit geçirdiğinde ona yardım etmemize asla izin verilmezdi; bahçe onun özel alanıydı. Rose bunun nedeninin annemin gizlice zehirli bitkiler yetiştirmesi olduğunu söyledi. Lily marihuana yetiştirdiğini düşünüyordu. Bense sadece yalnız kalmak istediğini düşündüm hep.

Nancy çocuklar dışında çoğu şeyi yetiştirmekte gayet başarılıydı. Ona kalırsa biz asla yeterince hızlı büyümedik, yeterince uzun boylu ya da güzel olamadık. Dolayısıyla evin her yerine korkuyla beraber şüphe tohumları da ekti ve çocukluğumuz boyunca o minik fidanlar parkelerin arasından ve çatlaklardan boyunlarını uzatarak bize ne kadar verimsiz ve hayal kırıcı ekinler olduğumuzu hatırlattılar.

Pencerenin dışındaki dünya şimdi soğuk ve karanlık. Deniz gece simsiyah görünüyor, ayı ve yıldızları yansıtan sıvı bir gökyüzü gibi. Annemin silüetini hâlâ seçebiliyorum, hava muhtemelen buz gibi olmasına rağmen bahçesinde tek başına. Bir şey topluyor galiba, belki minik çiçekler... Buradan anlayamıyorum. Sonra izlendiğini hissetmiş gibi başını kaldırıp pencereye bakıyor ve görülmekten neden bu kadar korktuğumdan emin olmasam da telaşla odama kaçıyorum.

Beş

30 Ekim 2004 - 20.00

Eşyalar ve eski gazezler bavullardan çıkarıldığında, tüm aile tanıdık bir ritim yakalıyor. Ablalarımı ne zaman görsem, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin ve ne kadar yaşlanırsak yaşlanalım, daima çocukluğumuza geri dönüyoruz. Sanırım herkes aileleriyle buluştuğunda zamanda bir yolculuğa çıkıyor. Hâlâ gençken kendimizi yaşlı sanıyoruz ve yaşlandığımızda da hâlâ genç olduğumuzu zannediyoruz. Hiçbirimiz normalde yaptığımız gibi davranmıyoruz. Annemle babam bile nazik davranmak için üstün bir çaba içinde. Kimse doğum gününde ninemi üzmemek istemiyor.

Trixie'yle salonda baş başa Scrabble oynarken Lily bizi akşam yemeğine çağırmaya geliyor.

"Bırak şunu da yemek yiyelim," diye gürlüyor kapıdan.

"Daha oyun bitmedi," diye ayak diriyor Trixie.

Lily üç adımda yanımızda bitiyor ve tahtadaki bütün harfleri yere saçıyor.

"Şimdi bitti," diyor ve şöminenin üzerindeki aynada kendine şöyle bir göz attıktan sonra odadan çıkıyor.

Trixie'yle çok vakit geçiriyorum. Ablam doğuştan ebeveyn değildi ama teyze olmak benim şu hayatta başıma gelen en güzel şeylerden biriydi. Kızı doğduğunda Lily on sekizindeydi. İn-

cik boncuğu bebeklerden daha çok seviyordu ve çok geçmeden anneliğin beraberinde bir el kitabıyla ve çocukların da bir açma kapama düğmesiyle birlikte gelmediğini keşfetti. Bunun sonucunda, Trixie'ye bakmak ve Lily'ye biraz soluk aldirmek için haftanın birkaç gecesini onlarda geçirmeye başladım. Gerçi Lily'nin o gecelerde tam olarak neye ara vererek soluk aldığından emin değilim ve onlara vakit ayırdığım için bana hiçbir zaman teşekkür etmedi. Lily'yle artık pek konuşmuyoruz bile. Ablam beni hâlâ çocuk sanıyor. Hiç büyümediğimi düşünüyor. *Onun* davranışları düşünülürse bu biraz ironik. Bazıları kendilerini göremiyor; sadece eskiden oldukları kişiyi görüyorlar. Aslında buna pek de aldırılmıyorum, çünkü yeğenimle vakit geçirmeyi seviyorum ve faydalı buluyorum. *Onun* büyüüp bu kadar harika birine dönüşmesini izlemek bana bildiğim her şeyden daha fazla keyif verdi.

Trixie'yle ailenin geri kalanını evin arkasındaki büyük ve farklı dekorasyon tarzlarını içinde barındıran mutfakta buluyoruz. Dolapların hepsi açık mavi ve beyaz fayanslardan bazılarında elboyaması hayvanlar ve çiçekler var. Ninem her zaman çocuk kitapları gibi kendi hayatını da renklendirmeyi sevmiştir. Arka duvarın tamamı dev gibi bir karatahta ve buraya bazen fikirlerini yazar ve eskizler çizer. Bazen de kafasının içindeki düşünceler henüz pişip fikirlere dönüşmediğinde, oraya ölü bir yazarın ilham veren bir sözünü yazar. Ölümler genellikle hayat hakkında hâlâ hayatta olanlardan daha bilgili gibi. Bugün karatahtada yalnızca bir çikolatalı brownie tarifi, düşmekle ilgili bir şür ve tebeşirle çizilmiş karmaşık bir kuş deseni var. Bir nar bülbülüne benziyor. Ninem her yıl yaptığı gibi bu yıl da odayı Cadılar Bayramı için süslemiş. Tavandan siyah ve turuncu kâğıt zincirler sarkıyor, her yerde mumlar ve balkabakları var ve bir köşedeki cadısüpürgesine benzeyen şeyin belki de hep orada olduğunu düşünüyorum.

Mutfak aynı zamanda yemek odası görevi görüyor. Uzun ve sağlam tahta masa beş yüz küsur yıllık bir kayın ağacından tek

parça hâlinde oyulmuş ve gerçekten nefis bir parça. Masanın etrafı ninemin bizim için seçtiği sekiz farklı iskemleyle çevrili. Anneminki beyaz, uzun ve ince. Güzel görünüyor ama sahibi gibi insanlara kendini huzursuz ve rahatsız hissettiriyor. Babamın sandalyesi daha eski, geniş, yuvarlak hatlı ve siyah. Rose'un ki kırmızı ve şık, Lily'ninki yeşil ve bana kalırsa pek zevksiz bir şey. Benimki ilk bakışta çok sıradan ama oturma yerine papatya resimleri yapılmış. Nineminki en sevdiği renklerde, pembe ve mor. Trixie'nin sandalyesi en yeni ve en küçükleri, gümüş rengi yıldızlarla kaplı. Küçük beyaz bulutlarla gök mavisine boyanmış yedek bir sandalye daha var. Ninem daima burada bir yuvamız olduğunu hatırlamamız için onları boyadığını söylemişti. Annemse bunu hepimizin yerini bilmesi için yaptığını söyledi.

Akşam yemeği gerçek bir ziyafet: kızarmış tavuk, patates, Yorkshire pudingi ve *gravy*. Ama *gravy* et suyu yerine çikolata-dan yapılmış, çünkü ninem Cadılar Bayramı'ndaki her şeyin kapa-ya gelen çocuklara dağıtılan şekerler gibi tatlı olması gerektiği düşünüyor. Havuçlar şekerle kaplı, pudingler aslında *marshmallow*, bezelyeler bonibon şekerlerle karıştırılmış ve patateslerin üzerine patlayan şeker serpiştirilmiş. Ekmek sosu gibi görünen şey aslında erimiş vanilyalı dondurma. Yemek hem şaşırtıcı hem de şaşılacak kadar lezzetli.

Masadaki balkabakları farklı büyüklüklerde ve her birine korkunç bir yüz oyulmuş. Masa örtüsünün üzerinde çam kozalakları, denizkabukları ve şekerler var. Mum ışıklarıyla aydınlatılan oda tıpkı ev sahibimiz gibi hem güzel hem de eğlenceli görünüyor. İştahım olmadığı için kendimi suçlu hissediyorum ama diğerleri yemeklere yumuluyor ve patlayan şekerli kızarmış patateslere kadar masada ne var ne yoksa silip süpürüyorlar. Her şeyden şikâyet eden ve bu ailedeki hiç kimseye tek bir yemek bile pişirmemiş Lily bile hâlimden memnun görünüyor. Eğer ablam bir gün bizi yemeğe davet etseydi, akşam yemeğinde hazır erişte ve tatlı niyetine Pop-Tart ikram ederdi.

Bu alışılmadık şölenin sonunda masada bir sürü boş şişe bi-

rikiyor ve boşanmış annemle babam paylarına düşenden çok daha fazlasını içiyor. Annem daima babamm sözlerini şarapla eritmeye çalışmıştır. Masanın bir ucunda, Nancy gözlerini açık tutmakta zorlanıyor ve diğer uçta, babam gözlerini ondan alabilmek için kendisiyle mücadele ediyor. Evlilerken anneme çok kötü davrandı, şimdiyse onu eskisi kadar çok, hatta belki daha bile fazla sevdiğine inanıyorum. Annem kin biriktirirken babam pişmanlık biriktirdi. Bazen insanlar birine âşık olduklarını o aşk bitene kadar anlamıyor.

Deniz Camı'nın sessiz sakin atmosferinin yerini gürültülü kahkahalar ve diller nostalji ve şarapla kayganlaştığında daima cereyan eden aynı hikâyeleri tekrar tekrar anlatma faslı alıyor. Birbirimizin hikâyelerini daha önce defalarca dinledik ama ortama uyum sağlamak için ilk kez duyuyormuş gibi davranıyoruz. Holdeki saatler duvarı saat dokuzu vuruyor. Büyük sarkaçlı saat ve beş guguklu saat de dahil olmak üzere hepsi ayrı anda ötmeye başladığı için bu saatin ilk anlarında onlardan başka bir ses duyulmuyor. Çınlama sona erdiği gibi Trixie konuşuyor.

“Büyük nine, kitaplarında neden sadece Daisy Teyze'den bahsettin? Neden annemi ya da Rose Teyze'yi hiç anlatmadın?”

Çocuklar daima en olmadık soruları sorar ama Trixie bunu yapmayacak kadar büyüdü. Masadaki herkes dönüp bana bakmış gibi geliyor. Olanlar yüzünden ablalarımınla yıllarca konuşmadım. Rose uzun bir zaman boyunca beni görmek ya da konuşmak istemedi ama şimdi eski defterleri açmak için uygun bir zaman değil. Bunun bir kutlama olması gerekiyor. İstenmeyen düşünceler kafamın içinde nasırlaştı ve onları yerlerinden oynatamıyorum. Neyse ki ninem benim yerime cevap veriyor.

“Aslında hikâye Daisy Teyze'ne ilgili değil. Sadece ismini ödünç aldım. Neden sordun? Bir gün bir kitabımda senin adını da kullanmamı ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim, büyük nine. Ben çocuk kitaplarında olamayacak kadar büyüdüm. Bir cinayet romanında olmayı yeğlerim. Keşke onlardan yazsaydın.”

Ninem uzun yıllar boyunca sadece ressamdı ve cüzi ücretler karşılığında başkalarının kitaplarına resimler çiziyordu. Kalp hastalığının teşhis edildiği yıl, tanınmış bir yazar resimleriyle ilgili ona büyük bir kabalık etti. Bu nezaketsiz yaklaşım ninemi çok incitti ve bir daha o yazarla çalışmayı reddetti. İnsanın ahlaki değerlerini korumayı tercih etmesi bazen ona pahalıya patlayabilir ve özel hastanelerle *bir doktordan daha fikir alalım*lar hiç ucuz değildi. Dolayısıyla ninem hastanelerin bekleme odalarında benim için endişelenirken yazdığı şiirleri derleyerek ilk çocuk kitabını kaleme aldı. Kitabın resimlerini kendisi çizdi, içinde kendi kelimelerini kullandı, kendine bir temsilci ve bir yayıncı buldu, hepsini kendisi titizlikle halletti. Ama *Daisy Darker'ın Küçük Sırrı*'nın başarısından sonra artık geriye dönemezdi.

“Ben çoğu cinayet romanının gereğinden fazla abartıldığını düşünüyorum,” diyor ninem. “Bir insanı bitirmenin onu öldürmekten daha akıllıca yolları var.”

Sözleri Rose dışında masadaki herkesi rahatsız etmiş gibi; o ölümle hepimizden daha barışık. Belki de çok fazla ölüm gördüğü için. Rose çoğu zaman hiçbir ücret almadan çalışır, ki veteriner kliniğinin maddi darboğazda olmasının sebebi belki de budur. Elinden geldiği kadar çok hayvanı kurtarıp yeni yuvalara kavuşturur ve bunun için gece gündüz uğraşır didinir. Ama o bile hepsini kurtaramıyor. Bir veterinerin kapısına atılan hasta ve yaralı hayvanların ne kadar fazla olduğunu bilerseniz şaşırırsınız. Bir zamanlar sevilen evcil hayvanların en iyi günlerini artlarında bırakınca bu şekilde terk edilmesi hem çılgınlık hem de çok üzücü. Rose birkaç yıl önce ninemi bile terk edilen iki tavuğu evlat edinmeye ikna etti. Amy'yle Ada o zamandan beri Deniz Camı'nın arkasındaki parlak boyalı kümeslerinde yaşıyor.

“Yakalanmadan birini öldürmenin akıllıca yolları var,” diyor Rose kırmızı şarabından kadehi ağzına götürmek için gösterdiği gayrete değmeyecek kadar küçük bir yudum alırken.

“Ne gibi?” diye soruyor Trixie. •

Çocuk dostu bir sansür mekanizmasına asla sahip olmayan

Rose, yeğenimize dik dik bakıyor. "Pekâlâ, benim ilk tercihim insülin olurdu. Ayak parmaklarının arasına enjekte edilecek. İnsanların en az baktığı yer orası çünkü. Ben klinikte sürekli insülin kullanıyorum, onun için eksilen şişeleri açıklamam da kolay. Durmadan bir şeyler kayboluyor ya da kırılıyor zaten. Neredeyse tereyağından kıl çeker gibi kolay olurdu ve beni yakalayabileceklerinden şüpheliyim doğrusu."

Trixie ona bakakalıyor. Hepimiz bakıyoruz.

"Ben onu bitkilerle zehirlerdim," diyor Nancy. "Biraz benekli baldıranotu ya da güzelavratotu işimi görürdü. Değişik bir şey deneyecek vaktim ya da enerjim varsa morfin ya da siyanür tercih ederdim. İkisi de çiçeklerden ve ağaçlardan elde ediliyor. Ne aradığını bildiğin sürece çoğu bahçede en azından bir tane ölümcül bitki bulmak çocuk oyuncağı. Birinin içkisine bir şey karıştırmak da bir saniyeden az sürüyor."

Babam başını iki yana sallıyor. Bazen annemle babamın anlaşmazlığa düşmedikleri hiçbir konu olamayacağını düşünüyorum. "Bence birini öldürmenin en kolay yolu kafatasına sert ve ölümcül bir darbe vurmaktır," diyor.

"Ya da onu merdivenden itmek," diye fikir yürütüyor Lily ahlaksız bir gülümsemeyle.

"Veya bir uçurumdan," diye ekliyorum.

Ninem sırtıp el çırpıyor. "Meğer ne katil ruhlu bir aileymişiz!"

Altı

30 Ekim - 21.00

Suların Alçalmasına Dokuz Saat Kala

“Bence senin yaşındaki biri için bu kadar cinayet sohbeti yeter,” diyor Lily. “Yatma vaktiniz geçti, küçük hanım...”

Trixie ona dik dik bakıyor. “Anne, ben *on beş* yaşındayım.”

“O zaman pamuk helva delisi bir çocuktansa on beş yaşındaki bir genç kız gibi giyinmeye başla. Haydi, marş marş. Aile büyüklerinin biraz rahatlamaya ihtiyacı var.”

“Sigara içmek istiyorum diyorsun herhalde?”

“Herkesine iyi geceler dile, sonra doğru yatağa,” diye kestirip atıyor Lily. “İstersen sıkıcı kitaplarından birini okuyabilirsin, uykunu getirir.”

Lily okumanın zevkini hiçbir zaman anlamadı. Adil olmak gerekirse, ben de Lily’nin zevklerini anlamıyorum. O kütüphane kitaplarını son sayfalarını yırtıp geri vermek için ödünç alacak türde biri.

“Daha tatlı bile yemedik,” diyor Trixie.

“Belim seninki kadar kalın olsaydı *tatlı* lafını ağızma bile almazdım. Oğlanların seni neden beğenmediğini merak etmiyor musun?” Trixie pembe gözlüğünün ardından annesine gözünü dikip bakıyor. Gözpınarlarında yaşlar belirdiğini görüyorum ama koltuklarımı kabartacak kadar cüretkâr bir tavırla ağlama-

mak için gözlerini kırptırıyor. Masanın etrafında dolaşarak hepimizi öpüp iyi geceler diliyor. Ablam kadar soğuk ve vurdumduymaz birinden bu kadar nazik ve iyi kalpli bir çocuk çıkması bana hâlâ mucize gibi geliyor. Trixie odadan çıkar çıkmaz Lily bir sigara yakıyor. Hepimizin ona nasıl baktığının farkında değilmiş gibi görünüyor.

“Bana neden *normal*, huysuz bir ergen düşmedi ki? Bir tane erkek arkadaşı yok, sıfır. Kız arkadaşları rahibe gibi giyinip inek öğrenciler gibi konuşuyor. Ben bir ponpon kız istedim ama işi gücü hayır işlerinden bahsetmek. *Kesinlikle Muhteşem*’deki Saffy’yle yaşamaya benziyor ama daha beteri. Bütün gün kahrolası küresel ısınmadan bahsederek beni canımdan bezdiriyor.”

“Senin o yaştaki hâlin gibi ele avuca sığmaz bir çocuk olmadığı için şanslısın,” diyor ninem.

“Ev telefonunu kullanabilir miyim?” diye soruyor bu yorumu duymazdan gelen Lily. “Burada cebim çekmiyor.”

Çocukken bile teknolojik aletleri seven ve 1980’lerin büyük bir kısmını Pac-Man ve Atari’siyle yakın temas hâlinde geçiren Lily, 2004 yılında ailemizin bir cep telefonu olan tek ferdi. Biz küçükken babamın takoz gibi bir telefonu vardı ama kullanması küçük bir servete mal olduğu için genellikle gösteriş amaçlı yanında taşıyordu. Lily küçük, lacivert Nokia’sını masadan aldığı anda hepimiz ona aydan düşen bir kaya parçası gibi bakıyoruz.

“Kusura bakma, Lily. Telefonum kesik,” diyor ninem tabakları toplarken.

“Neden?”

“Faturaları ödemeyi bıraktım.”

“Sebep?”

“İnsanlar beni arayıp duruyordu. İki de bir rahatsız edilmekten hoşlanmıyordum.”

Lily öfkeli görünüyor. Ama dilinin ısırık izleriyle dolduğundan eminim, çünkü bu konuyla ilgili tek kelime daha etmiyor. Onun yerine, başka türlü hiçbir işe yaramayacak telefonunda

Yılan denen bir oyun oynamaya başlıyor. Omzunun üzerinden büyülenmiş gibi ekrana baktığımı fark ediyorum.

Ninem eskiden beri hayatlarımızla ilgili gibi görünmek için çaba gösterir, neler olup bittiğini öğrenmeye heves ederdi. Bizimkiler gibi prova edilmiş hikâyeler bile her anlatıldıklarında biraz değişir. Çocuklar gibi büyüyüp yeni bir şeye, kendine ait fikirleri olan şeylere dönüşürler. Hikâyeler yalandır aynı zamanda ve bu ailede hepimiz birer hikâyeciyiz. Ninem oğluna sorduğu rutin sorulara başlıyor.

Zalim biri gibi görünmek istemem ama babamın en sevdiği konusu kendisi. Ayrıca BBC Radio 4'da duyduklarını tekrarlamaktan hoşlanıyor. Başkalarının düşüncelerini iştahla benimse-dikten sonra allayıp pullayıp kendi fikirleriymiş gibi sunan ve entelektüel açıdan hiç de seçici olmayan bir adam o. Yeni gibi pazarlanan ikinci el fikirlerle dolu. Cümlelerinin aralarına saçma uzunlukta kelimeler sıkıştırıyor ki insanlar bilgisizliğini ya da eğitimsizliğini fark etmesin. Piyano ilk ve tek gerçek aşkıydı ve müzik gerçekten çalıştığı tek konuydu. Bu gece, her zamanki gibi, tutku ve gururla orkestrasından bahsediyor, son zamanlarda ziyaret ettikleri şehirleri ve birlikte çalıştığı müzisyenleri anlatıyor. Annem gözlerini devirip babamın arka arkaya patlattığı isimleri hafife alarak ısrarla hiçbirini duymamış gibi davranıyor.

"Veteriner kliniği nasıl gidiyor, Rose?" diye soruyor ninem konuyu *kutuyu yanındakine geçirme oyunu* gibi ustalıkla değiştirerek.

"Hâlâ ayakta," diye yanıtlıyor Rose.

"Genç yaşında sıfırdan bir iş kurman büyük başarı ama *sen* nasıl ayakta kalıyorsun, işler nasıl gidiyor?"

"Düşmediğim nadir durumlarda gayet iyi ayakta kalıyorum."

Rose kendisine yöneltilen seri sorular karşısında soğukkanlılığını korumada daima başarılıydı.

"Ya sen Lily?" diye soruyor ninem. "Bir iş bulabildin mi?"

Diğer ablam ezelden beri işsiz. İş Arayan Ödeneği (asla bir iş aramamasına rağmen), çocuk yardımı ve ninemin verdikleriyle

geçiniyor. Lily cebinden bir sigara daha çıkarıp pembe dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve masadaki mumlardan birini çakmak niyetine kullanıyor. Hamileyken sözde bir süreliğine sigarayı bıraktı ve o zamandan beri de sigarayı bırakma çabasından tamamen vazgeçti. Uzun bir nefes çekip dumanla birlikte can sıkıntısını da üzerimize üflüyor.

“Şu ara iş bulmak çok zor,” diyor şarap kadehini küllük olarak kullanarak.

“Gerçekten aramadığın sürece hiçbir şey bulunmaz,” diye mırıldanıyor babam ve Lily dahil herkes ona bakıyor.

“Bana müsaade,” deyip masadan kalkıyor. Muhtemelen Trixie’yi yoklayacak ama merdiveni çıkarken yüzünün sirke satmasına bakılırsa şüphesiz surat da asacak. Eskiden beri ablamın öfkesi burnundadır ve sinir krizleri geçirme konusunda yeni yürümeye başlayan çocuklar bile onunla aşık atamaz. Ninemin hâlâ bakımevinde gönüllü çalışıp çalışmadığımı sormasını bekliyorum; heyecan verici ya da para kazandıran bir iş olmayabilir ama insanlara iyilik etmenin hazzı bambaşka ve yaptığım işle gurur duyuyorum. Ne var ki, konu bana dönmeden önce annem bir kez daha babama karşı saldırıya geçiyor.

“Lily’ye her zaman bu kadar yüklenmek zorunda mısınız? Tek başına çocuk büyütmek kolay değil, ben bilirim,” diyor Nancy en sevdiği kızı bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında. Bakışlar öldürücü olsaydı babam çoktan morgda olurdu. Annemin neden en çok Lily’yi sevdiğini sık sık merak ederim. Belki de ona baktığında kendini gördüğü için; Lily gençliğinin ayaklı, konuşan bir aynası gibi, ona geçmişte kim olduğunu gösteriyor.

Babam yemi yutmamaya çalışıyor ama otuz küsur yıllık kötü alışkanlıklar bir gecede değişmiyor tabii.

“Lily artık çocuk değil, Nancy. Bir kızı var. Gerçi sen ikisine de annelik yaptığın için bunu sık sık unutuyor ya neyse.”

“Eh, birinin çocuklarımıza yardım etmesi gerekiyor. Hepimiz hayallerimizin peşinden koşmak için aylak aylak dünyayı dolaşsaydık, o zaman...”

“Sen mi ona yardım ediyorsun? Tek yaptığın onun üzerinde baskı kurmak. Sen hep boğdun onu. Şüphesiz, hiçbir zaman kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenemedi. Bugünkü hâlinin sorumlusu sensin.”

“Ne varmış hâlinde?”

“Ona çocuk gibi davranmaktan asla vazgeçemediğin için şımarık, vasıfsız, bencil, tembel, süper sıkıcı ve yarımakıllı bir kadın olup çıktı. Nasıl görüldüğünü öz kızından daha çok umursuyor. Kendisinin olmayan parayı harcarken sorumsuz davranıyor, çünkü ömrü boyunca para kazanmak için kılını bile kıpırdatmadı.”

Lily kapıda beliriyor.

Konuşulanların her bir kelimesini duyduğu besbelli.

Kimse ne söyleyeceğini bilmiyor.

Bunun ardından gelen sessizlik yalnızca rahatsız edici değil, aynı zamanda can yakıcı. Hepimiz Lily'nin mutfak masasının yanından geçip buzdolabına doğru yürümesini ve aradığı cevapları içinde bulacakmış gibi buzdolabının kapağını açmasını izliyoruz. Bir cevap bulamayınca onun yerine bir şişe beyaz şarap açıyor.

Tüm ailelerde anlaşmazlıklar yaşanır. İster karı kocalar, ister kardeşler ya da ebeveynlerle çocuklar arasında olsun gündüzün geceye dönmesi kadar olağan bir şeydir bu. Ama çözüme ulaşmayan çatışmalar insan ilişkilerine kanser gibi yayılır ve bazen tedavisi mümkün değildir. Her şeye rağmen, bizi birbirimizden ayıran kıvrımlarla kırıksıklıkların arasında mutlu anlarımıza dair bazı hatıralar var. Her zaman şimdiki biz değildik. En çok nine-me üzülüyorum. Herkes için hoş bir akşam hazırlamaya çalışmıştı ama ailem yine her şeyi berbat etmenin bir yolunu buldu. “Kim bir dilim erken doğum günü pastasıyla şampanya ister?” diye soruyor cılız bir gülümsemeyle.

“Ben!” diye elimi kaldırıyorum en azından gerginliği şimdilik biraz dağıtma çabasıyla.

Rose'un gecenin başından beri ancak üç beş kelime ettiğini

fark ediyorum. Yalnızca ona bir soru sorulduğunda kısa ve öz cevaplar veriyor. Bir zamanlar ailenin bebeği olabilirim, fakat sık sık büyük ablam için endişe ediyorum. Aileleri bir arada tutan özel bir tür sevgi var, en işlevsiz olanlarını bile. Bizim sevgimiz milyonlarca anı ve paylaşılmış ânla örülen bir ağ gibi. Ağın düğümleri sıkı olmasına sıkı ama aralarında delikler de var ve yanlış bir yola saptığımızda hepimizin düşebileceği kadar büyükler.

Dışarıda hava iyice sertleşti, camlara vuran yağmur bu gecenin müziğini oluşturuyor ve rüzgârın uğultusu bazen mum ışıklarını titreştiriyor. Annemle Rose sofranın toplanmasına yardım etmek için kalkıyor ve ninem ünlü, ev yapımı çikolatalı pastalarından birini getirip dolaptan en sevdiği şampanya kadehlerini çıkarıyor. 1920'lerden kalmış gibi görünüyorlar, çünkü öyleler. Şampanyayı açma şerefine babam nail oluyor ve bu işi her gün yapıyormuş gibi şişenin tıpasını ustalıkla çıkarıyor. Ninem yerinden doğruluyor ve her zamanki konuşmalarından birini yapmaya hazırlanır gibi kadehini kaldırıyor.

"Yarınki doğum günüm şerefine Deniz Camı'na geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Tüm ailenin bir arada olması benim için dünyalara bedel. Bu ihtiyar kadını çok mutlu ettiniz. Seksen yaşım benim için çok önemli ve eğer Land's End'deki o falcı doğru söylediye, belki de sonuncu doğum günümü kutlayacağım! Bu özel günde birlikte olmak isteyeceğim tek insanlar sizlersiniz. Darker ailesinin şerefine içiyorum," diye ekliyor kadehini kaldırarak.

"Darkerlara," diye yineliyor herkes hep bir ağızdan ve ninem sözlerine devam ediyor.

"Bu akşamki lezzetli yemeği bize sundukları için ayrıca Amy ve Ada'ya teşekkür etmek istiyorum."

"Amy'yle Ada kim yahu? Yemeği annemin yaptığını sanıyordum," diye fısıldıyor babam şampanyasından bir yudum daha alırken Rose'a.

"Tavuklar," diye fısıldıyor Rose. "Onlara esin perileri Amy Johnson'la Ada Lovelace'ın isimlerini vermişti, unuttun mu?"

Ninem sözlerine devam ederken Frank boğulur gibi bir ses çıkarıyor.

“Amy ne yazık ki pazartesi günü öldü. Ada da ondan üç gün sonra öldü. Bana kalırsa bir dul olarak yaşamaya daha fazla dayanamadı. Kalp kırıklığı yüzünden göçüp gitti zavallı...” Bunu söylediğinde herkesin bakışlarının bana çevrildiği hissine kapılarak gözlerimi ellerime dikiyorum.

“On yaşındaki bir tavuğu yemek güvenli mi?” diye soruyor annem midesi bulanmış gibi.

“Öyle sanırım,” diye yanıtlıyor ninem. “Her halükârda bir uçurumdan aşağı atlamaktan daha güvenli. Hazır konusu açılmışken, mezarlığın en zengin kadını olmak gibi bir arzum yok ve eminim hepiniz ben öldükten sonra olacakları bilmeye can atıyorsunuz. Bu hafta sonu kalan vaktimizi iyi değerlendirelim istiyorum. Dolayısıyla sizi daha fazla merakta bırakmamak adına vasiyetimi bu akşam sizinle paylaşmaya karar verdim.”

Yedi

30 Ekim - 21.45

Suların Alçalmasına Dokuz Saatten Az Kala

Ninem daha önce herkesin dikkatini üzerine çekemediyse bile şu anda kesinlikle bunu başardı. Babam öne eğiliyor, annem sırtını dikleştiriyor, Lily telefonunu elinden bırakıyor ve Rose peçetesiyle origami bir kuş yapmaktan vazgeçiyor.

“Bu benim en son vasiyetnamem,” diyor ninem masaya bir zarf bırakıp yüzlerimizi ezberlemek istercesine her birimize tek tek bakarak. “Avukatım bugün bunu imzalarken yanımdaydı ve bir kopyasını kendine aldı. Sizi temin ederim ki, kararlarımı ve sizi uzun uzun düşündüm ve böylesinin hepimizin iyiliğine olacağından eminim. Başlamadan önce, en sevdiğim kitabımın ilk satırlarını size hatırlatmak istiyorum: Gelecek hâlâ tutmayı seçebileceğimiz bir söz. Geçmiş ise tutamadığımız bir söz. Bunu içtenlikle söyledim ve şu ânın ailemin geleceğini korumak için tek fırsatım olduğuna inanıyorum.”

Yüzünü babama çeviriyor. “Frank...”

“Efendim, anne?”

“Sana saatlerimi bıraktım, seksenini birden ve kalan zamanını daha akıllıca değerlendireceğini umuyorum.”

Babamın ağzı beş karış açık kalıyor ama ninem ondan dökülebilecek sözleri dinlemeden devam ediyor.

“Sevgili gelinim, Nancy, bana verdiğin üç güzel torun için da-
ima minnettar olacağım. Sana tekerlekli içki arabasını bırakıyo-
rum. Tıpkı senin gibi, o da artık bir antika ama hâlâ içki servis-
inde işe yarıyor.” Keşke bu sırada biri annemin suratının resmini
yapabilse. Şok ve öfkenin mükemmel bir karışımı zira. Ablala-
rım ninem onlara dönene kadar bir zamanlar oldukları yaramaz
öğrenciler gibi sırtıyor. “Rose, sana henüz yayınlanmayan sanat
çalışmalarımı ve fırçalarımı bırakıyorum ve kendine daha mutlu
bir gelecek çizebileceğini umut ediyorum. Lily, ben öldüğümde
bu evdeki bütün aynalar senin olacak ve umarım onlara bakarak
nasıl birine dönüştüğünü görebilirsin.”

Ben dahil şimdi kimse gülümsemiyor. Ninemin bundan son-
ra söyleyebileceklerinden korkuyorum.

“Daisy bu ailede benden tek kuruş istemeyen tek kişi,” diyor
benden tarafa bakıp gülümseyerek. “Onun desteklediği yardım
kuruluşlarına hatırı sayılır bir miktarda para bırakmayı planlı-
yorum.”

“Teşekkür ederim,” diyorum ve Lily yüzünü ekşitiyor.

Nineme minnettarım, gerçekten öyleyim ama itiraf etmeliyim
ki içten içe Deniz Camı’nın bir gün benim olmasını umuyordum.
Ailede hiç kimsenin burayı benim kadar sevdiğini sanmıyorum.
Ninem devam etmeden önce şampanyasını yudumluyor.

“Kitaplarımdan elde edilen gelir yeterli fon sağladığı sürece
benim desteklediğim kurumlara düzenli olarak aktarılmaya de-
vam edecek. Deniz Camı’nı torunumun çocuğunun kıymetli el-
lerine bırakıyorum. Trixie’nin bu ailenin geleceği olduğu konu-
sunda hepimiz hemfikiriz sanırım. Trixie büyüyene kadar ev bir
fonun himayesinde olacak. Telif ücretlerim ve yayıncılarımdan
gelecek bütün ödemelerle birlikte...”

“Bir dakika,” diye sözünü kesiyor Lily bir sigara daha yaka-
rak. Ondan uzun bir nefes çekip ağzından bir duman bulutu üf-
lüyor. “Her şeyi kızıma bırakacaksın, bir çocuğa ve bana hiçbir şey
bırakmayacaksın öyle mi? Kalan keçilerini de kaçırdın anlaşılın.”

Bu öfke patlaması Rose’u gülümsetiyor. Ailenin geri kalanı-

nın aksine, ninemin kararlarına hiç de güvenmiş gibi hâli yok, son derece kayıtsız görünüyor.

Ninem iç çekiyor. “Her şeyi değil, Lily ve lütfen, evimde sigara içme artık. O küçük kafanın içindeki çarklar dönmeye başlamadan önce, bu vasiyetname bir gün Trixie’ye ait olacakların tek kuruşuna bile dokunmana engel olacak, hepsi o. Ayrıca henüz ölmedim. Hayatta kendi yolunu çizmeyi öğrenmelisin, dünyanın sana hiçbir borcu yok ve benim de öyle. Öte yandan... Bilmem buna ne kadar sevinirsiniz ama son bir kitap üzerinde çalışmaya başladım.”

“Yıllardır yeni bir şey yazmıyordun,” diyor babam.

“Söyleyecek bir sözüm kalmamıştı da ondan. Ama şimdi anlatmak istediğim son bir hikâye var. Bizimki gibi düzeni bozuk bir aileyi anlatıyor.”

“Ne?” diyor Nancy.

“Bizimle ilgili bir kitap mı yazdın?” diye soruyor Lily.

“Kafamda birkaç fikir oluşmaya başladığını söyleyebilirim,” diye yanıtlıyor ninem kısaca.

Babam istemeden kadehini masaya vuruyor. “*Bunun fazla satacağını sanmam. Ama nedenini bilmek istiyorum. Madem hepimizi vasiyetinin dışında bırakacaktın, bizi buraya neden çağırdın? Senin oğlunum ben. Tek evladınım...*”

“Lütfen, sesini alçalt,” diye sözünü kesiyor Lily. “Trixie yukarıda uyuyor.”

“Çünkü bu ailenin geleceği ve ben gittiğimde geride ne bırakacağım uzun süredir kafamı kurcalıyordu,” diye yanıtlıyor ninem.

Bana kalırsa bir şey daha söyleyecek ama vazgeçiyor.

Bunun yerine sessiz kalıyor ve dışarıdaki rüzgâr çanlarının melankolik çınlamasıyla birlikte evin diğer ucundaki sokak kapısının çarptığını duyduğunda tıpkı bizim gibi gözleri irileşiyor.

Saat neredeyse on oldu.

Sular yükseldi.

Hepimizin aynı şeyi düşündüğünü görebiliyorum. Gecenin

bu saatinde kumlu geçitten geçmek imkânsız ve bu akşam Deniz Camı'nda bize başka kimsenin katılmasını beklemiyoruz.

"Belki Trixie uyanmıştır," diye fısıldıyor annem.

"Bu yağmurda yürüyüşe mi çıktı yani?" diyor Lily. "Sanmam."

Bence hepimiz koridorda ayak seslerini duyduğumuz kişinin yeğenim olmadığını biliyoruz.

Ayak sesleri yaklaşırken, ailemin tüm üyeleri dehşetle mutfağın kapalı kapısına bakıyor. Kapının tokmağı yavaşça çevrildiğinde hepimiz aynı anda nefesimizi tutuyoruz.

Sekiz

30 Ekim - 22.00

Suların Alçalmasına Sekiz Saat Kala

Kapı aniden açılınca babam tekrar arkasına yaslanıyor, Nancy'nin soluğu kesiliyor ve Lily küfrü basıyor. Masadaki mumların alevleri titreşiyor ve etrafında oturanların yüzlerinde uğursuz gölgeler oluşturuyor. Kapıda bir adam belirdiğinde yalnızca Rose soğukkanlılığını koruyor. Koridorun ışığı adamın sırtına vurduğu için akşamımıza yeni bir gölge düşüren bu silüetin kime ait olduğunu ancak birkaç saniye sonra anlayabiliyorum.

Conor mutfağa giriyor. Çocukluğundan beri gizlice sevdiğim adam benim için uzun zamandır bir yabancı. Aşkın bekleme odasında beni görmesini istediklerim tarafından fark edilmek için ömrümü az çürütmedim. Başkaları aşkı kolayca buluyor gibi oysa, Lily karşı cinsin ilgisini çekmekte asla zorlanmaz. Ama ben o bakımdan her zaman biraz tuhaf oldum. Birinden hoşlandığımda ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı asla bilemediğim için hiçbir şey söylemem ve yapmam. Buradaki hiç kimse Conor'la bir ilişkim olmasını onaylamazdı zaten. Ne o zaman, ne şimdi, ne de gelecekte. Bir şey söylemek üzereyim, sanırım hepimiz öyleyiz ama ninem bizden önce davranıyor.

"Hoş geldin, Conor. Gelebileceğinden emin değildim."

"Onu sen mi davet ettin?" diye soruyor annem.

“Conor bir Darker olmasa da bu ailenin bir parçası,” diyor ninem.

“O kişinin bakış açısına göre değişir,” diyor babam gözlerini masaya dikerek.

Conor bu yorumu dikkate almıyor. “Geç kalacağımı haber vermek için aramaya çalıştım. İşyerinde biraz daha kalmam gerekti. Ama telefonun arızalı galiba.”

“Evet, öyle,” diyor Lily şampanyasından limonata içer gibi kallavi bir yudum daha alırken. “Çalıp durduğu için hattı kapatmış.”

“Her neyse, ben de burada olmak istedim,” diyor Conor.

Ninemın yüzü Noel ağacı gibi ışıyor. Conor’a eskiden beri bayılır, tıpkı bu ailenin hayatlarının şu veya bu noktasında onun cazibesine kapılan tüm kadınları gibi. Şimdi kapıda duran –biraz kaybolmuş gibi görünen– adam bana ilk tanıştığımızdaki çocukluk hâlini hatırlatıyor. İnsan bazı anıları asla aşamıyor.

Dokuz yaşındaki Conor Kennedy’yi bir kova ve kürekle ilk kez sıcak bir yaz günü gördük. Deniz Camı’nın tam karşısında bizim plajımız olarak gördüğümüz yerde tek başına oturuyordu. Bizim arazimize izinsiz girmiş gibi bir hisse kapıldık. Blacksand Koyu kıyı şeridinin halka açık bir kısmında ama bu siyah kumlu plaja kimse gelmez. Uçurumdan yuvarlanmadan buraya ulaşmak zor ve denizde yüzmenin tehlikeli olduğuna dair etrafta bir sürü tabela var. İlk görüşte aşka inanmam ama o gün ailemin kadınlarına ilk görüşte *bir şey* oldu. Hepimize.

Ben dört yaşındaydım, Lily sekizdi ve Rose dokuz yaşındaydı. Çocukluğumuzdaki o yazlarda babam gerçek dünyayı gezmekle meşgulken biz kendimize ait bir dünyada yaşıyorduk. Nancy bizi temmuzda Deniz Camı’na bırakır ve ağustosta almaya gelirdi. Aradaki haftalarda ninemle yalnız kalırdık. Annemin bizi bırakıp nereye gittiğini nadiren sormaya cesaret ettiğimizde *başka bir yere* yanıtını alırdık. Ablalarım onu benden daha fazla

özlüyordu. Ama ben Deniz Camı'nı oldum olası severim, kendimi evimde hissettiğim tek yerdir burası.

Blacksand Koyu'nda bir yabancıya rastlamak tuhaf bir durumdu. O gün, ninem de dahil hepimiz durup plajımızda oturan bu güzel oğlan çocuğuna baktık. Orada oluşunun tüm acayipliğine rağmen ortamla mükemmel bir uyum içindeydi. Her zamanki gibi, ilk Lily konuştu. Shakespeare'den bir alıntı yapmadı tabii ama hepimizin sormak istediği soruyu sordu.

"Kimsin sen?"

Çocuk bize kayıtsızca baktı. "Sana ne?"

Lily yumruklarını sıkıp kalçalarına dayadı. "Biz burada yaşıyoruz."

Conor, Rose'la aynı yaşta gibi duruyordu ama ondan daha büyükmüş gibi davranıyordu. Ayağa kalkıp ellerindeki kumları silkeledi ve Lily'nin duruşunu taklit etti. "Haydi ya? Ben de burada yaşıyorum."

Cebinden bir yoyo çıkardı ve gözünü bizden ayırmadan onunla oynamaya başladı.

Sonrası biraz bulanık. Bazen hatıralarımız kendilerini başka bir çerçeveye koyar.

Ninem bizi ardında bırakarak çocuğa doğru yürüdü. Boynundaki morlukları görmüştü, gözlerinin altındaki gölgeleri de öyle. Sadece yaş aldıkça doğru yorumlanabilecek o ayrıntıları. Ona nerede oturduğunu sordu ve Conor babasıyla kıyıdaki bir kulübeye daha yeni taşındıklarını söyledi.

"Ya annen?" diye sordu ninem.

Dokuz yaşındaki Conor ona dik dik baktı ve nasıl cevap vereceğine karar verene kadar yoyo birkaç kez aşağı inip yukarı çıktı. "Artık bir annem yok."

"Bizim annemizle babamız da hiç yok, hep uzaktalar," dedi Lily bunu yanlış anlayarak.

Ninem Conor'ı kumlu geçidi geçip bizimle limonata içmeye davet etti ama önce oğlunun güvende olduğunu haber vermek için babasını aramak istedi. O zamanlar dünya şimdiki gibi

değildi; çocuklar sıcak bir günde onlara soğuk bir şeyler ikram etmek isteyen bir yetiştikenden çekinmeleri gerekebileceğini bilmiyordu. Conor ninemin davetini kabul etti. Bazen keşke etmeseydi diyorum. Hayatı buna bağılıymış gibi hâlâ canla başla yoyosuyla oynayarak bizimle ilk kez kumlu geçitten geçişini hatırlıyorum. Dört yaşındaki benim o zamana kadar gördüğüm kesinlikle en gözalıcı yaratıktı.

Yeni komşumuz bize bir buçuk kilometre uzakta oturuyordu ama arkadaş arayan bir çocuksanız bu mesafe size o kadar da uzak gelmez. Conor'ın oyun oynayacak başka bir arkadaşı yoktu ve kız kardeşler de daha ilginç biri aralarına katıldığında nadiren birbirleriyle tatmin olur. Velhasıl Conor hayatlarımızın daimi bir parçası hâline geldi ve sanırım daha ilk günden ona âşık oldum. Adının ağzımın içinde ve dilimde bıraktığı tadı o kadar seviyordum ki, bizi ziyarete gelmediği günlerde onu kendi kendime fısıldıyordum. Yemeklerin arasında yediğim bir atıştırma-lık gibiydi. Conor'la ve yoyosuyla o gün şans eseri tanışmamız ailemin şeklini sonsuza kadar değıştirdi.

Gençliğimizi hırstan kaleler yaparak geçiriyoruz ve sonra hayatın hayallerimiz ve dileklerimizle titizlikle inşa ettiğimiz kulelerin üzerine şüphe kumları savurarak onları görünmez kılmalarını izliyoruz. Düzleştirilmiş hayatlara razı olmayı öğrenip taviz hapishanelerinin içine yerleşiyoruz. Kabullendiğimiz dünyanın pencerelerinin dışarıyı göremeyecek kadar küçük olması da biraz içimizi rahatlatıyor, böylece kim olabileceğimize dair kumdan kaleler şeklindeki fantezilerimize bakmak zorunda kalmıyoruz.

Dünyada iki çeşit çekici insan var: çekici olduklarını bilenler ve bilmeyenler. Conor Kennedy çekici olduğunu bilenlerden. Yakışıklılığı sayesinde sarsılmaz bir özgüvenle ödüllendirildi, pek az ölümlünün tecrübe edebildiği bir özgüven bu, başarısızlık korkusu Conor'ın henüz tanışmadığı bir yabancı. Kirli sakalını

bir maske gibi takıyor, salaş görünümlü kot pantolonlarını şık gömleklemlerle tamamlıyor ve sarı saçları yüzüne düştüğünde tam da mavi gözlerini gizleyecek uzunlukta. Bir gazeteciye benzemiyor ama öyle. Otuz küsur yaşında, ellisine merdiven dayamış ve işiyle yatıp kalkıyor.

Bu gece, Connor'ın beyaz, keten gömleği göğsüne yapışmış ve mutfak kapısında dikildiği yerde ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluşmuş bile. Anakaradan buraya yüzmüş gibi duruyor ama bu imkânsız elbette. Buradaki gelgit dalgalarının öldürücü olabileceğini hepimiz uzun zaman önce öğrendik.

Birdenbire ayılmış gibi görünen babam hepimizin cevabını merak ettiği soruyu soruyor.

"Nasıl geldin buraya?"

"Tekneyle," diyor Conor.

"Tekneyle mi?"

"Evet, denizde ulaşımı sağlayan müthiş bir icat," diyor nimen. "Market alışverişimle postalarımı da artık haftada bir tekneyle getirtiyorum. Böylece bisikletle kasabaya inmeme ya da gelgiti dert etmeme gerek kalmıyor..."

"Ama bu fırtınada, gece ondan sonra buraya bir şey getireceklerini sanmıyorum, öyle değil mi?" diye sözünü kesiyor babam ve bir komedi filminin komedi unsuru kötü adamı gibi gözlerini kısarak Conor'a bakıyor. "Nasıl bir tekne bu?"

"Aslında bir sandal, Bay Darker. Kürekleri var."

"Gece vakti bu fırtınada buraya kürek çekerek mi geldin?"

"Evet. Bu kadar geciktiğim için özür dilerim. İşte takılıp kaldım; bir cinayet işlendi." Bunu başka birisi söylese tuhaf kaçabilir ama Conor BBC'de suç muhabiri. Basır kartı hâlâ boynundaki kordonun ucundan sarkıyor. "Eski bir arkadaştan küçük bir sandal ödünç aldım, balıkçıdaki Harry'den. Fırtınanın gürültüsüne bakmayın, o kadar kötü değil. Daha önce Blacksand Koyu'nda kürek çekmemiş biri de değilim. Keyfinizi kaçırdım galiba. Eğlencenizi bozmak istemiyorum ama sakıncası yoksa yukarı çıkıp üzerime kuru bir şeyler giyeceğim."

“Elbette,” diyor ninem. “Doğum günüm yarın ve vaktinde yetişebildiğine sevindim. Gitmeden önce... Sana ait olan bir şey buldum.” Büfeye gidip kapağını açıyor ve eski bir Polaroid kamera çıkarıyor. Müzeden çıkma eski bir parça gibi görünüyor ama yepyeni olduğu zamanları hatırlıyorum. “Bir aile fotoğrafımızı çeker misin? Kim bilir bir daha ne zaman bir araya geleceğiz?”

Conor fotoğraf makinesini ondan alıyor ve hepimiz isteksizce birbirimize sokuluyoruz. Conor fotoğrafı çekip nineme veriyor. Ninem daha fotoğraf beyaz, kare kâğıtta belirmeden önce onu eski buzdolabındaki çilek şeklinde bir süsün altına sıkıştırıyor.

“Teşekkürler, Conor. Sen en iyisi Daisy’nin odasında uyu. Bir tek orada fazladan bir yatak var. Ama şey olur diyorsan...”

“Ben rahatsız olmam,” diyorum gereksiz bir hızla. Conor’la aynı odada uyuma fikri daha önce birkaç kez hayalini kurduğum bir fanteziyi aklıma getiriyor. Lily suratını asıyor ama ona aldırmiyorum.

“Bana göre hava hoş. Hepimiz yetişkiniz. Sadece uyunacak bir oda,” diyor Conor ve hayallerim suya düşüyor. Birini kendine zorla âşık edemezsin. Fazla bir şey bilmiyorum ama bunu biliyorum. Ailenin geri kalanı birbirlerine görmezden gelmeyi yeğlediğim bakışlar atıyor.

“Nerede olduğunu hatırlıyor musun?” diye soruyor ninem.

“Conor’ın Daisy’yle ilgili her şeyi hatırladığından eminim,” diyor Rose.

Bu gece ağzından çıkan birkaç cümleden biri bu ve kelimeleri bir tokat gibi yüzüme çarpıyor.

İzin isteyip mutfaktan çıkıyorum. Conor da aynısını yapıp peşimden geliyor. O aldırmadığı sürece aynı odayı paylaşmayı dert etmiyorum; eskiden kardeş gibiydik. Koridorda yürürken tek kelime etmiyorum. Merdivenin altındaki dolabın yanından geçiyoruz. Çocukken bir keresinde orada kilitli kaldığım için ondan uzak duruyorum.

Merdiven başlı başına bir başyapıtken yanındaki duvarın

tamamını kaplayan elboyaması soyağacıyla daha da nadide bir esere dönüşüyor. Çatlak sıvalarda birer zaman tüneli misali ilerleyen dallar yerden tavana kadar uzanıyor. Soyağacımızı tabii ki ninem çizdi ve hayatlarımızı kitaplarında anlattığı gibi resmetti; anlatılacak bir hikâyeye daha. Hepimiz oradayız, çıtkırıldım görünüşlü, incecik dalların ucunda sallanıyoruz. Bizi çocuk kitaplarındakiyle aynı teknikle, siyah mürekkep ve farklı büyüklüklerde divitler ve fırçalar kullanarak boyadı. Bazen –eğer havasındaysa– karakterlerinin dış hatlarını bahçeden kopardığı bir sazla çizer. Mürekkep kurduğunda da onları suluboyayla renklendirir. Kişileri, yerleri ve eşyaları *kendi* gördüğü şekilde tasvir etmeyi sever ki genellikle gerçek hâllerine hiç benzemezler. Karakterleri içinde yaşadığımız dünya kadar kusurludur ama çocuklar belki de gördükleri ve okuduklarından yayılan dürüstlük nedeniyle onlara *bayılıyor*. Başka çocuk kitapları yazarları dünyayı daha az korkutucu göstermek için kitaplarını şekere bular ama ninem her şeyi olduğu gibi anlatır ve okuyucuları da bunun için onu sever.

Darker ailesinin geçmişi ve bugününe ait minyatür yüzler olarak ağacın kocaman, siyah yapraklarının içine resmedilmişiz ve daimi olarak aşağı, hepimizin yaptığı hatalara bakıyoruz. İçimi daraltan bir hüzne kapılıyorum; bu evin bir gün her istediğimde ziyarete edemeyeceğim bir yer olacağı fikrine alışamıyorum. Bu ailede ve bu evde hepimizin kökleri var. Hiçbirimizin öylece arkasını dönüp gidebileceğini düşünmüyorum.

Conor’la gıcırdayan basamakları tırmanıp birinci kata çıkıyoruz ve ancak eski çocukluk odama girip kapıyı arkamızdan kapattığımızda ona fısıldıyorum:

“Buraya neden gelmek zorundaydım ki?”

Eski yatak odamın arka duvarının dibinde fildişi rengi bir çekyat duruyor. Ninem onu ikinci el satın aldı. Kalbim bir gece aniden durursa diye korktuğundan burada benimle yatmak için. Bazen uyanıp karanlıkta gözlerini bana diktiğini ve duyamadığım kelimeler fısıldadığını görürdüm. Conor alanını işaretler-

cesine çantasını çekyata bırakıp sırtını bana dönerek ıslak giysilerini çıkarmaya başlıyor. Yatağımın kenarına oturup başka bir tarafa dönüyorum. Belki de aynı odayı paylaşmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Bu soruyu sormak için tüm cesaretimi toplamam gerekiyor.

“Belki olanları konuşabilirdik?”

Ama Conor cevap vermiyor. Uzun zamandır böyleyiz. Ne kadar üzgün olursam olayım, tıpkı ablalarım gibi, bunu bir türlü aşamıyor. Muhtemelen beni bir daha asla görmemeyi yeğleyeceğini biliyorum ama bu hafta sonu ninem için buraya gelmesine seviniyorum. Sonuçta olanlar kesinlikle ninemin suçu değildi.

Akşamın geri kalanı neyse ki hafızamda yer etmiyor, her şeyi hayal meyal hatırlıyorum. Yorgunum ama bugünlerde asla uyuyamıyorum ve bu evin havası bana eskisinden bile daha ağır geliyor. Mutfaktan çıktığımız gibi ötekilerin de geceyi bitirmeye karar verdiklerini duyduk. Ninemin Deniz Camı'nın arkasındaki odası, evin en büyük yatak odası ve kapımın önünden geçerken iyi geceler diye fısıldıyor. Lily'yle Trixie çocukluğumuzda Lily'yle Rose'un birlikte kaldığı odada uyuyacak. En son annem yukarı çıkıyor. Gelenin o olduğunu merdivenin başında biriyle alçak sesle konuşmasından anlıyorum.

“Sabah olsun buradan hemen gideceğiz. Yaşlı cadının bize tek kuruş bırakmayacağım biliyordum.”

Koridorda hızlı hızlı yürüdüğünü duyuyorum; eskiden babamla kaldığı misafir odasına gidiyor. Rose alt katta kalıyor, kütüphanedeki kanepede uyumayı tercih etti. Babam da alt katta uyumayı yeğlediğini söyledi ve kendini çocukluğundaki sığınağı müzik odasına kapattı. Gerçek dünya ona çok gürültülü geldiğinde daima kendi müziğinde kaybolmaya ihtiyaç duyuyor. Ama Deniz Camı artık gürültülü değil, o kendine has sessizliğine gömüldü.

Pencerenin dışından gelen denizin sesini ve Conor'ın yavaş ve düzenli nefeslerini duyabiliyorum. Hâlâ uyanık olduğunu hissediyorum. Ayağa kalkıp odada parmaklarının ucuna basa

basa yürüdüğünü duyduğumda çıt çıkarmıyorum. Köşedeki yazı masasında duran dizüstü bilgisayarını açmasını dinliyorum. Burada internet olmamasına karşın, belli ki Conor hafta sonu çalışma isteğine karşı koyamıyor. BBC’de suç muhabirliği yapmaya başladığından beri tam bir işkoliğe dönüştü. Belki de bir şey için bu kadar çalıştığında durmadan onu kaybetme korkusuyla yaşıyorsundur.

Odadan dışarı süzülüyor –herhalde koridorun aşağısındaki banyoyu kullanmak için– ve o gittiğinde ben kalkıp eskimekten lime lime olan halıda yürüyerek onun tarafına geçiyorum ve bilgisayarının ekranına bakıyorum. Hayret! Orada açık duran şeyin işiyle bir ilgisi yok, daha ziyade bir şiire benziyor. Conor’ın kurgu eserlere ya da yaratıcılıkla ilgili herhangi bir şeye merakı olmadığı için bunu garipsiyorum. Yalnızca gerçeklerle ilgilenen bir adam o. En azından eskiden öyleydi.

Koridorda ayak sesleri duyuyorum, gıcırdayan parkeler yatağından çıkan herkese öyküler anlatıyor ve acele etmem gerektiğini biliyorum. Conor’ın ilgisini çekmek ve aramızdaki gerginliğe son vermek için çocuksu bir çabayla yalnızca işaret-parmağımı kullanarak Cadılar Bayramı’ndan ilham alan bir mesaj yazıyorum. Klavyede doğru düzgün yazı yazmayı beceremiyorum, modern teknoloji oldum olası korkutmuştur beni. Ama ekranda harfler belirdiğinde kendi kendime gülümsüyorum.

Böö!

Sonra tekrar odanın bana ait olan kısmına çekilip etrafı gözleyerek beklemeye başlıyorum. Az sonra odaya geri gelen Conor yazdığım kelimeyi gördüğünde hızla arkasını dönüp kaşlarını çatarak bana doğru bakıyor. Keşke bir şey söylese, ne olursa ama her zamanki gibi hiç konuşmuyor. Conor, Rose’la hemen hemen aynı zamanlarda benimle konuşmaktan vazgeçti. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey bu durumu değiştirmiyor. Bazen bana o kadar sert bakıyor ki, resmen fiziksel bir acı duyuyorum. Ben okuyamadığı bir kelime ya da çözemediği bir bulmaca gibiyim. Çocukken Rubik küpünü bir türlü çözemezdi; ben de ne kadar

çevirirse çevirsin taşlarını hizaya sokamadığı küp gibi bir şeyim işte. Conor tekrar çekyata uzanıp yüzünü duvara dönüyor. Hayal kırıklığıyla ona arkamı dönüyorum ve beni neden şimdi olduğum hâlimle göremediğini ya da eskiden yaşananları neden konuşamadığımızı merak ediyorum. Kimse kendi gölgelerinden kaçamaz ama Conor her zaman bunu denemeye kararlıydı.

Evin bu kısmı soğuk ve odanın bana ait tarafındaki daima benim olan yatakta yatarken titriyorum. Karanlıkta gözlerimi kırıştırıp yeniden uyuma numarası yapmaya başlayan Conor'ın soluk alıp verişini dinliyorum. Tavanda bir yıldız galaksisi var. Hani şu karanlıkta parlayan yapışkanlı yıldızlardan ve neredeyse benim yaşımdalar. Ben gittikten çok sonra bile parlamaya devam etmelerini umuyorum, tıpkı gökyüzündeki yıldızlar gibi ve bazen eğer ben birdenbire ortadan kaybolsam bu ailede hiç kimse bunu fark etmez gibi geliyor. Hatta ara sıra benim hiç doğmamış olmamı yeğleyeceklerini düşünüyorum. Gözlerimi yumuyorum ve birinden süzülen tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıp yastığımı ıslatıyor.

Bir süre sonra, aşağıdan bir ses geliyor. Eskiden beri tavşan uykusu uyurum, derin uyuyan biri olmadım hiç. Demin o sesi duyduğumda uyuduğumdan bile emin değilim. İnsanlar bazen uyurken yüksek bir yerden düştükleri hissine kapılır ya? İşte o bana *her zaman* olur. Odamdaki saate baktığımda neredeyse gece yarısı olduğunu görüyorum. Birkaç saniye sonra, aşağıdaki saatler beni onaylarcasına çınlamaya başlıyor. Son saat on ikiyi vurduğunda, tüyler ürperten bir çığlık duyuyorum.

Dokuz

31 Ekim - Gece Yarısı
Suların Alçalmasına Altı Saat Kala

Çığlık kesiliyor.

“Duydun mu?” diye fısıldıyorum ama Conor burada değil.

Apar topar odamdan çıkıyorum, sahanlıkta koşar adımlarla yürüyüp merdiveni iniyorum, holü geçiyorum ve evin arkasındaki mutfağa giriyorum. Yeğenim onu olduğundan çok daha küçük gösteren pembe pijamalarıyla odanın ortasında dikiliyor. Trixie ağlıyor. Aşağı baktığımda nedenini anlıyorum.

Ninem beyaz, pamuklu geceliğiyle yerde yatıyor. Gözleri kapalı, cildi kül rengi, başında büyük bir yara var ve altında bir kan gölü oluşmuş. Köpeği Poppins, ninemin yanında yatıyor ve ikisi de kıpırdamıyor. Bir sandalye, ninem üzerine çıkıp da düşmüş gibi, yere devrilmiş. Kuzineye de kan bulaştığını görüyorum, belki de düşerken başını ona çarptı. Odanın içindeki her şey sessiz ve kıpırtısız. Saniyeler uzayıp dakikalara dönüşüyor. Gördüklerimi anlamaya çalışırken dışarıdaki deniz ve yağmur bile birden sessizleşmiş gibi; tüm dünyam dondurulmuş bir görüntüden ibaret sanki. Sonra Trixie'nin ağlaması bir kez daha kulağıma çalınıyor. Yanaklarından yaşlar süzülüyor.

“Şşş, yok bir şey. Ne oldu anlat bana,” diyorum koşup ninemin yanına çömelirken. Ona daha fazla zarar veririm kor-

kusuyla hiçbir yerine el sürmüyorum. "Nine, beni duyabiliyor musun?"

Ninem kıpırdamıyor ama Poppins başını kaldırıp bana üzgün gözlerle bakarak inlemeye başlıyor.

"Sakin ol, yaşlı kız. O iyi olacak. Sakin olmalıyız ve..."

"Ne oluyor burada? Neden yatağında değilsin? Neydi o bağrış çağrış?" Lily üzerinde yalnızca pembe, ipek geceliğiyle buz gibi mutfağa dalıyor. Kızı onun yanına koşuyor. Ergenlerin çoğu büyükler gibi giyiniyor ama yeğenim birçok bakımdan hâlâ bir çocuk.

"Aman Tanrım," diyor Lily ninemi gördüğünde. "Yoksa..."

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor birdenbire yanımdan biten ve kıyafetleriyle uyumuş gibi tamamen giyinik bir hâldeki Rose. "Geri çekilin, önce ben bakayım."

"Neden?" diye soruyor Lily. "Sen doktor değilsin." Lily nime bir adım yaklaştığında Poppins hırlamaya başlıyor. Daha önce böyle davrandığını ne gördüm ne de işittim.

Rose aralarına giriyor. "Tamam, Poppins, sadece nineme yardım etmeye çalışıyoruz. Haydi, yaşlı kız. Çekil yolumdan." Poppins, Rose'un söylediklerini harfiyen anlamış gibi söz dinliyor ve başını eğip usulca vızıldanarak biraz ileriden olan biteni izliyor.

Rose nazıkçe ninemin nabzına bakıyor ama durumun pek parlak olmadığını anlamam için doktor –ya da veteriner– olma gerek yok. Ninemin başının yan tarafındaki yara epey derin görünüyor ve çok kan kaybetmiş. Yerdeki kırmızı birikintinin içinde beyin parçalarına benzeyen bir şeyler görünce mecburen başımı çeviriyorum. Ayrıca cildin bu grimsi ve solgun rengine gönüllü olarak çalıştığım yaşlı bakımevinin sakinlerinden aşınayım ve korkarım ne anlama geldiğini biliyorum.

Conor tıpkı Rose gibi tamamen giyinik olarak kapıda belirdiğinde buraya gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü ve nerede olduğunu merak ediyorum. Lily ona sırtını dönüp

Trixie'yi teselli etmeye çalışıyor. O zaman, ninemin ellerine dikkat ediyorum. Birinde *Daisy Darker'ın Küçük Sırrı'nın* bir kopyasını tutuyor. Diğer elinde uzaktan sigaraya benzeyen bir şey var ama yakından baktığımda bunun bir tebeşir olduğunu görüyorum. Mutfağın arka duvarındaki karatahtaya bakıyorum. Daha önceki yemek tarifleriyle eskizlerin hepsi silinmiş. Onların yerinde, ninemin benim hakkımdaki çoksatan kitabındakilere benzeyen bir şiir var. Ama kelimeleri değiştirilmiş. Kitap *Daisy Darker'ın ailesi olabildiğince sevimliydi*, satırıyla başlıyor. Gelgelelim duvara tebeşirle yazılan şiirin sözleri bundan çok farklı.

“Bakın,” diyorum ve odadaki herkes birer birer tahtaya dönüp şiiri okuyor.

*Daisy Darker'ın ailesi olabildiğince kötüydü.
Biri öldüğünde, hepsi yalan söyledi ve olan biteni görmezden geldi.
Daisy Darker'ın ninesi en yaşlılarıydı ama hiç olmazsa akıllıydı.
Onun vasiyeti hepsini delirtti ve bu yüzden ölmesi gerekti.
Daisy Darker'ın babası hayatını kendi ritminde yaşadı.
Bencilliği ve piyanosu onu kendi cehennemine yolladı.
Daisy Darker'ın annesi taş kalpli bir oyuncuydu.
Bütün çocuklarını sevmeyi ve rolünü kaybetmeyi hak etti.
Daisy Darker'ın ablası, Rose üç kardeşin en büyüğüydü.
Akıllı, sessiz ve güzeldi ama kaderinde yalnız ölmek vardı.
Daisy Darker'ın ablası Lily, ailenin en boş kafalıydı.
Vurulmayı hak eden bencil, şımarık bir cadıydı.
Daisy Darker'ın yeğeni vaktinden evvel büyümüş bir çocuktü.
Terk edilmiş ördek yavruları gibi vahşi hayatla başa çıkması zordu.
Daisy Darker'ın gizli hikâyesini ne yazık ki biri anlatmak zorundaydı.
Kırık kalbi son vedasının sadece başlangıcıydı.
Daisy Darker'ın ailesi yalanlarla yıllarını harcadı.
Ama ölmeden önce birlikte geçirdikleri son saatlerde derslerini aldılar.*

Ninem bunu yazarken düştü herhalde.

“Bizimle ilgili bu korkunç şeyleri neden yazdı?” diye soruyor

Lily. Rose'la Connor gözlerini tebeşir şiire dikmiş ama Lily'nin sorusuna verecek bir cevapları yok belli ki. Hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi ve ne yapacağımızı bilemiyor gibiyiz. Sessizliği oldum olası rahatsız edici bulan Lily, onu yine kendi sesiyle duruyor.

"Cadılar Bayramı olduğunu unutmuşum," diyor cılız bir gülümsemeye. "Belki bize şaka yapmak istedi."

Doğru söylüyordu, ninem Cadılar Bayramı'nda bize oyunlar oynamayı severdi. Birçok nedenden ötürü yılın en sevdiği gecesiydi bu. Festivalin eski Kelt kökenlerine inanır ve her yıl doğum gününde bize onları hatırlatırdı. İki bin yılı aşkın bir zaman önce İngiltere, İrlanda, İskoçya ve Galler'i mesken tutan Keltler 31 Ekim'de yaşayanlarla ölümler arasında bir kapı açıldığına ve bu sayede kayıp ruhların dünyaya dönebildiğine inanırmış. Ninem hayaletlerin gerçek olduğuna inanmaya her zaman hevesliydi. Ama yalnızca yılın bu zamanında aramızda dolaştıklarına inanıyordu.

"Çocukken ninemin bize kapı kapı dolaşıp şeker toplamayı öğrettiğini hatırlıyor musunuz?" diye soruyor Lily. "Bir sürü mum yakıp hayalet hikâyeleriyle ödümüzü koparırdı." Ninemin yerden doğrulup enayiliğimize gülmesini bekler gibi bir hâli var.

"Bu şaka değil," diyor Rose nadiren akıttığı gözyaşlarından birini silerek. "Ninem öldü."

Nine

*Daisy Darker'in ninesi en yaşlılarıydı ama hiç olmazsa akıllıydı.
Onun vasiyeti hepsini delirtti ve bu yüzden ölmesi gerekti.*

*Nine ailesini sevdiğini söyledi ama bu her zaman doğru değildi.
Yaşlı keçinin onlara ne kadar kızgın olduğunu hiçbiri anlamadı.*

*Oğlunun kız doğmasını isterdi, ya da hiç doğmamış olmasını.
Torunlarını önceleri bir lütuf saydı ama umutlarının
suya düşmesi çok sürmedi.*

*Birincisi fazla akıllı, ikincisi fazla aptaldı, onun için
tüm umudunu üçüncüye bağladı.
Ama çocuk kırk bir kalple doğmuştu ve nine asla
başaramayacağını biliyordu.*

*Nine en yakın dostu köpeğiyle nispeten yalnız bir hayat yaşadı.
Land's End'deki bir falcı sağ olsun, yakında öleceğinden
korkmaya başladı.*

*Vadesi dolunca, kafasına aldığı bir darbeye ölü bulunduğu
kimse kimi suçlayacağını bilemedi.
O kadar hırçın bir kadının yasını tutmak zordu; en azından
içlerinden biri öldüğüne sevindi.*

On

31 Ekim - 00.15

Suların Alçalmasına Altı Saatten Az Bir Zaman Kala

“Onu kim buldu?” diye soruyor Rose gözlerini Trixie’ye dikmeden önce herkese tek tek bakarak. “Sen mi?” Rose hayvanlarla çocuklardan daha iyi geçiniyor ve Trixie yine ağlamaya başlıyor. Pembe pijamalarıyla o kadar küçük ve kırılgan görünüyor ki. Bir eliyle gözlüğünü çıkarıp diğeriyle gözyaşlarını sildiğinde içim onu kucaklama isteğiyle dolup taşıyor. Rose ses tonunu değiştiriyor. “Bize neler olduğunu anlatabilir misin?” Trixie huçkırıklar arasında bu soruyu yanıtlamak için elinden geleni yapıyor.

“Bir bardak su almak için aşağı indim. Büyük ninem... yerde yatıyordu. Ona dokunduğumda... buz gibiydi. Adını söyledim... Cevap vermedi.” Yine ağlamaya başlıyor.

“Polisi aramalıyız,” diyor Conor.

“O neden?” diye soruyor Lily. “Burada neler olduğu gayet açık.”

“Öyle mi?” diyor Conor.

“Evet. Sandalye devrilmiş. Ninem şu siktiri boktan şiiri yazmak için onun üzerine çıkmış işte. Sonra da ayağı kaydı herhalde.”

“Bence bundan emin olamayız,” diyor Conor.

“Benim bildiğime göre sen suç muhabirisin, dedektif değilsin.

Ayrıca kimse fikrini sormadı," diyor Lily. "Bu bizim aileyi ilgilendiren bir konu. Sen aileden değilsin. Burada ne yaptığını bile anlamadım." Lily için bile fazla kaba sözler bunlar.

"Ne mi yapıyorum? Biri kafasına sert bir cisimle vurmuş gibi yerde yatan, fazlasıyla değer verdiğim yaşlı bir kadına bakıyorum." Rose'a dönüyor. "Sence ne oldu?"

Rose onun yüzüne bakmaktan kaçınır gibi gözlerini mutfakın karolarına diyor. "Sadece ninemin öldüğünü biliyorum ve çok üzgünüm. Hepimiz öyleyiz eminim. Lily'nin söylediği gibi ben veterinerim, doktor değilim." Ona ateş püsküren gözlerle baktığında Conor olmadığıma seviniyorum doğrusu. "Komplo teorileri üretip abuk sabuk suçlamalarda bulunmak için hiç doğru bir zaman değil. Ninem sana hep iyi davrandı, seni evine ve ailesine kabul etti. Biraz saygılı ve merhametli ol. Bunu nasıl yapacağını tamamen unutmadıysan tabii."

Rose ona arkasını dönüp şimdi ikisi birden ağlayan, Lily'yle Trixie'ye sarılıyor. Ben sessizce tarafımı seçmiş gibi gidip yanlarında dikiliyorum.

"Onu çok özleyeceğim," diyorum. Ninemin olmadığı bir hayatı hayal bile edemiyorum.

"Gittiğine inanamıyorum," diyor Lily.

Rose onları bağrına basıyor. "Biliyorum. Ben de inanamıyorum ama uzun ve mutlu bir ömrü oldu. Bunu hep birlikte atlatacağız. Birinin babama haber vermesi gerek." Rose eskiden beri ailenin geri kalanını belirli bir çözümü olmayan bir problem gibi görür. Nasıl çözeceğini bilmediği bir problem gibi. Kimse cevap vermeyince ya da bir hamle yapmayınca iç çekiyor. "Tamam, ben söylerim."

Hepimiz mutfaktan çıkmasını izliyoruz. Koridorda duraksıyor, babamm uyumak için tercih ettiği müzik odasının kapısında. Rose başını gömleğine doğru eğiyor. Yere bakıyor ve aklımda dolaşan düşüncelerin sesini duyar gibi oluyorum. Müzik odası çocukken oynamamıza izin verilmeyen birkaç yerden biriydi. Rose kapıyı çalmadan önce bir zamanlar olduğu küçük kız gibi

tereddüt ediyor. Babasının çalışmasını böldüğü için azar işitmekten korkan o küçük kız gibi.

Kapıyı çaldığında hepimiz bekliyoruz ama kimse cevap vermiyor.

Rose bir kez daha şansını denedikten sonra yavaşça tokmağını çevirip kapıyı açıyor.

“Kimse yok,” diyor dönüp bize. “Kamp yatağında kimse uyumamış. Babam burada değil. Eşyaları da yok.”

Lily koşup çocukluğumuzdaki gibi Rose’un elini tutuyor. “Ninemin vasiyetnamesine bozulmuştu ama şey değildir herhalde...”

“Acele karar vermeyelim,” diyor Rose ama hepimizin daha şimdiden birkaç fikri olduğundan eminim. “Ninemin üzerine örtecek bir örtü bulacağım. Onu eski hâliyle hatırlamak istiyorum. Biri yukarı çıkıp Nancy’yi uyandırabilir mi?”

Ben gönüllü oluyorum ve Conor benimle geliyor. Bunu sadece ablalarımın yalnız kalmamak için yaptığını tahmin etsem de bana eşlik etmesine seviniyorum. Ev gözüme eskisi gibi gelmiyor, sanki o da yas tutuyor. Deniz Camı şimdi daha soğuk, durgun ve sessiz. Yalnızca holdeki saatlerin tik taklarını ve kalyalıklara çarpan dalgaların hafif hışırtısını duyuyorum. Çocukluğumda biz yataklarımızda uyurken denizin duvarlardaki çatlaklardan, kapılardan ve pencerelerden içeri girip bacadan aşağı aktığını, Deniz Camı’nın tavana kadar deniz suyuyla dolduğunu ve hepimizin o suda yüzerek içeride mahsur kaldığımızı hayal ederdim. Bu evde ailemin başına bir sürü kötü şey geldiğini hayal ederdim ama yalnızca geceleri. Artık bir çocuk olmasam da karanlıktan hâlâ korkuyorum.

Conor sahanlıkta duruyor ve kotuna tebeşir tozu bulaştığını fark ediyorum. Bunu o da görüyor ve silkelemeye çalışıyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Annemin koridorun öbür ucundaki odasının kapısı hafifçe aralık. Donup kalıyorum ve bu duruma uygun kelimelerim olmadığını fark ediyorum. Conor endişemi sezmiş gibi bir adım öne çıkıp boğazını temizliyor. Kapıyı

çok hafifçe tıklatmasına rağmen biraz daha aralanıyor ve içeri-
si loş olmasına karşın ikimiz de yataktaki karaltıyı görüyoruz.
Trixie'nin çığlığını nasıl duymadığını anlayamıyorum ama an-
nemin uykusu her zaman ağırdı. Asla sekiz saatten daha az uyu-
maz, aksi hâlde cildinin bozulacağından endişe eder. İyi bir gece
uykusu çekmek için de sık sık haplardan ve alkolden yardım
alır.

"Nancy? Kusura bakma, rahatsız ediyorum..." diyor Conor.

"Ne oluyor? Kim o?" diyor karanlıkta bir ses. Ama yatakta
doğrulup oturan kişi annem değil, babam. Biz onu orada bul-
duğumuz için şaşkınsınız ama o da bizim kadar şaşkın görünüyor.
Nancy saniyeler sonra doğrulup uyku maskesini kaldırıyor ve
gözlerini kısıp bize bakmadan önce kulak tıplarını çıkarıyor.
Babamı yatakta yanında görünce hemen savunmaya geçiyor.

"Göründüğü gibi değil," diye fısıldıyor.

"Evet, göründüğü gibi," diyor babam iç çekerek ve başını el-
lerinin arasına alıyor.

Boşanan annemle babamın aynı yatağı paylaşması karşısında
nutkum tutuluyor.

Conor tekrar boğazını temizliyor. "Bir kaza oldu... İkiniz de
aşağı inerseniz iyi olur..." *Toparlandığınızda* falan diyeceğinden
endişe ediyorum. Neyse ki, *hazır olduğunuzda* diye ekliyor ve on-
ları yalnız bırakıyoruz.

Mutfağa indiğimizde şaşkınlığın yerini korkuya bıraktığını
fark ediyorum. Ninemin üzerine masa örtüsüne benzeyen, kır-
mızı beyaz bir şey örtmüşler. Ablalarım ailemizle ilgili tebeşir
şiire bakıyor.

"Tebeşir elindeydi," diyor Rose.

Ninemin elyazısı güzel olduğu kadar karakteristiktir de. Ço-
cuk kitaplarındaki şiirlerin hepsini mürekkeple ve eliyle yazdı.
Eskiden hafifçe yana yatık ve harfleri birbirine bağladığı yazısını
taklit etmeye çalışırdım ama asla onunki gibi görünmezdi. Ni-
nemin her konuda olduğu gibi bununla ilgili de bir açıklaması
vardı: "Elyazılarımız elbette birbirinden farklı olacak. Tıpkı par-

mak izleri ya da DNA gibi, o da bize her birimizin farklı bireyler olduğunu hatırlatıyor. Duygularımız ve düşüncelerimiz ifade edilmek için varlar ve yalnızca bize aitler; biricikler. Ben hayata senin pencerenden bakmıyorum ve bu gayet normal bir şey. Biz her zaman aynı şeyleri düşünüp hissetmek üzere tasarlanmadık. Biriyle aynı fikirde olmak bir seçim, bunu daima hatırlamaya çalış. Bir başkası gibi olmayı isteyerek hayatını boşa harcama, kim olduğuna karar ver ve kendin ol.”

“Ben bu şiiri ninemin yazdığına ikna olmadım,” diyorum. “Bu onun elyazısına benzemiyor. Belki biri o yazmış gibi görünmesini...”

“Bunu kimin yazdığını bilmemiz imkânsız tabii,” diye sözü-mü kesiyor Rose.

“Ninem bunu neden yazsın?” diye soruyor Lily. “Hepimizden bu kadar nefret ediyorsa bizi buraya neden çağırdı?”

“Ben vaktimden evvel büyümedim,” diyor benim büyümüş de küçülmüş ama harika yeğenim Trixie hakkında yazılanlara bakarak. Bisiklet kulübesinin arkasında yakalanan ergen bir çifte benzeyen annemle babamın tam o sırada odaya girdiğine neredeyse seviniyorum.

“Ah, hayır,” diyor babam. Ninemin yanına koşup üzerindeki örtüyü açıyor. Bu tepki önceden prova edilmiş gibi sahte duruyor ve köpeğin yine hırlamaya başladığını fark ediyorum.

“Her şey yoluna girecek, Frank,” diyor annem onun yanına giderek. Üzerinde hâlâ siyah, ipek pijaması var. Onsuz asla uyuyamadığı, pijamasıyla takım siyah uyku maskesi de hâlâ kafasında. “Bunu birlikte atlatacağız.” Son yirmi yılın büyük bir kısmını ayrı geçirdikleri düşünüldüğünde böyle söylemesi tuhaf geliyor. Acaba hâlâ sarhoş mu diye düşünmeden edemiyorum.

Annemle babamın 1988’den beri ilk kez bizim önümüzde kucaklaşmasını izliyoruz. İnsanlar birinin ya da bir şeyin üzerindeki hâkimiyetlerini kaybettiklerini hissettiklerinde ona daha sıkı tutunur. Bu an ağlayan bir ergen şeklindeki bir nokta işaretiyle vurgulanıyor.

“Eve gitmek istiyorum,” diye hıçkırıyor Trixie.

“Salonda televizyon izlemeye ne dersin?” diye öneriyor Lily. Televizyon ablamın evinde her zaman bir vekil ebeveyn rolünü üstlendi ama Trixie teselli bulma umuduyla bana döndüğünde Lily buna kızmış gibi görünüyor.

“Söz veriyorum, her şey yoluna girecek,” derken bunun bir yalan olup olmadığını merak ediyorum. “Ninemın ölmesi çok üzücü ve hepimiz onu özleyeceğiz. Sen gidip televizyonu aç. Birazdan geliyorum.” Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki, insanlar görmeye ihtiyaç duyduklarını görmeye ve duymaya ihtiyaç duyduklarını duymaya meyilli. Trixie başını sallayıp odadan çıkmadan önce akıtmaya devam ettiği gözyaşlarını pembe pijamasının koluna siliyor.

O gider gitmez, duvardaki tebeşir şiirle ilgili tartışma devam ediyor. Hepsi onun ne anlama geldiği ve ne yapmamız gerektiğiyle ilgili münakaşa ederken kimsenin fikrimi sormamasına şaşırıyorum. Ailenin en küçüğü olarak, kimsenin ne düşündüğümü umursamamasına fazlasıyla alışkınım. Konuşulanlara ilgimi kaybedip dalgın gözlerle etrafıma baktığımda sebzelerden oyulan sekiz tane fenerin hâlâ mutfak masasında durduğunu fark ediyorum. Ninem onlara bu korkunç surat şekillerini vermek için epey uğraşmış olmalı. Çeşitli kabakların yanı sıra şalgamlar da var, çünkü ninem her zamanki gibi, en sevdiği günün ticari versiyonu yerine Cadılar Bayramı’nın gelenek ve göreneklerini daha fazla önemsemiş.

Biz çocukken her yıl ninem kendi kabaklarımızı oymamıza yardım edip bize bu geleneğin nereden geldiğinin hikâyesini, Cimri Jack diye bilinen bir adamla ilgili halk masalını anlatırdı. Bu İrlanda efsanesine göre, Cimri lakaplı bu adam şeytanı onunla bir içki içmeye davet eder ama sonra içkinin parasını ödemek istemez. Bu bir aldatmacadır aslında ve Jack öldüğü güne kadar şeytanı kandırmaya devam eder. Ama sonra Tanrı, Jack’i cennetine almaz ve Jack’in ona hayatı boyunca oynadığı oyunlardan sıkılan şeytan da onu cehennemine kabul etmez. Dola-

yısıyla Jack arafla lanetlenir ve karanlıkta yolunu aydınlatmak için içinde yanan bir kor olan bir şalgamdan başka hiçbir şeyi yoktur. Sanırım şalgamlar tarihin bir noktasında balkabaklarına dönüştü ama tüm hikâyeler zamanla şu veya bu şekilde biçim değiştirmez mi zaten? Sonuçta, Cadılar Bayramı'nda balkabaklarını oyup içlerine mumlar koymamızın sebebi, Cimri Jack'tir. En büyük özelliklerimden biri de birçok konu hakkında biraz bilgi sahibi olmam ve çoğunu bana ninem öğretti. Ona göre bu efsaneden çıkarılacak ders şuydu: Hayatta ya kendi masraflarını ödersin ya da sonsuza dek karanlıkta kaybolmaya ve yalnız kalmaya mahkûm olursun.

"Belli ki hepimize çok kızgındı," diyor annem beni daldığım düşüncelerden uyandırarak. "Dün gece bu açıkça anlaşılıyordu. Bir süredir nine *bunadı* mı acaba diye şüpheleniyordum. Bu..." o tarafa bakmadan tahtadaki şiiri işaret ediyor, "nahoş şey onun karakterine hiç uymuyor. Belki kendi kendine kurup sinirlendi ve..."

"Ne yani? Kendi kendine kurup bir şiir yazdı ve öldü mü?" diye soruyor Lily.

"Her işte bir hayır vardır," diyor Nancy.

"Bunu nasıl söylersin?" diyorum öfkeyle titreyerek.

Annem bana kulak asmıyor. "Bu bunaklık alameti ve dün geceki tuhaf davranışları... Vasiyetinin ciddiye alınmaması gerektiği anlamına gelebilir. Vasiyetini yazdığı anda aklı başında değilse..."

"Aklı başındaydı, sadece aklından geçenleri söyledi," diyor Rose.

Nancy ona ateş püsküren gözlerle bakıyor.

Ama tartışmalarına fırsat kalmadan uzaktan ninemin sesinin gelmesiyle hepimiz donup kalıyoruz.

"Darker ailesinin geri kalanıyla tanışma zamanı, benim canım kızım."

On Bir

31 Ekim - 00.30

Suların Alçalmasına Beş Buçuk Saat Kala

“Kızma,” diyor Trixie, Lily’ye hepimiz salona dolduğumuzda. “Televizyonu açmaya çalıştım ama bu oynamaya başladı.” Çok eskilerden kalma, tahta televizyon dolabını işaret ediyor ve ninemin video oynatıcısını görüyorum. Ninem tıpkı 1950’lerden kalma müzik kutusunda çaldığı vinil plaklardan başka hiçbir şekilde müzik dinlemediği gibi, DVD teknolojisine de asla geçmedi. Eski televizyon seti nadiren çalıştığı için –özellikle fırtınalı havalarda– çocukken ninemin evindeki tek ekran eğlencemiz onun VHS koleksiyonuydu. Muhtemelen onun için, hepimiz dışarıda o kadar vakit geçiriyorduk. Dün gece rafta duran kasetleri hatırlıyorum ve şimdi orada olmadıklarını fark ediyorum. Raf boş. Televizyonda yalnızca bir bebeğin titrek görüntüsü var. Lily sonunda uzaktan kumandayı kızından alıp oynatma düğmesine basıyor.

Ninemin yakından çekilmiş yüzü ekranı kaplıyor ama otuz yaş daha genç duruyor. Tamamen aynı görünen bu odaya kucağında bir bebekle geliyor ve çocuğun ben olduğumu fark etmem biraz zaman alıyor. Biz küçükken babam video çekmeyi biraz takıntı hâline getirmişti ama bu kaydı daha önce gördüğümü sanmıyorum. Şu anda ise herhangi birimizin bunu gerçekten izlemek istediğinden emin değilim doğrusu.

“Darker allesinin geri kalanı da senin tanışmaya can atıyor,” diyor ninem. Bebek beni nazikçe annemin kucağına veriyor. O zamanlar annem de genç tabii. Nancy yorgun görünmesine rağmen bir içim su ve bileğinde hâlâ hastanenin kimlik bilekliği var. Bu beni Deniz Camı’na ilk kez getirdikleri gün olmalı. Ailem burada kalırken doğduğumu biliyordum zaten. “Rose’la Lily’yi getireyim mi?” diyor görüntünün dışında kalan ninem. “İkisi de yeni kız kardeşleriyle tanışmak için sabırsızlanıyor.” Kamera başını sallamış gibi görüntü aşağı yukarı kayıyor ve onu babamın tuttuğunu fark ediyorum. Videoyu kapatmak istiyorum ama Nancy kumandayı Lily’den alıp televizyona en yakın kanepenin kenarına iliştiriyor. Önce duygulanıyorum. Sanıyorum ki, bu anı hatırlamak istiyor ama sonra ekranda bana değil de kendine baktığını fark ediyorum.

Babam bu kareye dahil olabilmek için kamerayı masaya koyunca geçmişimin görüntüleri sallanıyor. Annem beni eski moda bir bebek beşiğine yatırıp sallamaya başladığında babam gelip onun yanında dikiliyor. 1970’ler modası uzun saçları insanı biraz şoke ediyor doğrusu. Bıyığı takma gibi ve paçaları aşağı doğru genişleyen bir kot giymiş. Bugün tanıdığımız adamla gözle görülür bir farkı da *mutlu* görünmesi. İkisi de öyle görünüyor.

Beş yaşındaki Rose’la dört yaşındaki Lily’nin odaya getirilmesini ben de herkes gibi dikkatle izliyorum. Üzerlerinde sevimli bir limon deseniyle kaplı, sarı, birörnek elbiseler var. Birkaç sene sonra aynı elbiseyi giydiğimi hatırlıyorum ama o zaman defalarca yıkanmaktan solmuştu tabii. Ben küçük bir kızken neredeyse hiç yeni giysim olmadı; Rose’la Lily’ye küçük gelenlerle büyüdüm. Televizyon ekranındaki Rose’un saçları tepeden atkuyruğu yapılmış, sık kâkülleriyle neredeyse şimdiki saç modelini andırıyor. Lily’nin saçları iki yandan örgülü ve uçlarında sarı kurdeleler var. Annem sık sık onları ikiz gibi giydirdi; aralarındaki sadece on aylık yaş farkı düşünülduğünde bu pek şaşırtıcı değil. Ablalarım sırayla beşiğin içine bakıyor ve şimdikininki aksine mutlu bir aileye benziyoruz.

“Çok şirin. Ama mutfaktaki *durumla* ilgili ne yapacağız?” diye soruyor Conor bu ânı mahvederek.

Babam Conor’ın varlığını unutmuş gibi ona gözünü dikip baktıktan sonra salonun köşesindeki içki arabasından kendine bir bardak viski alıyor. “O *durumla* ilgili *sen* ne yapmamızı öneriyorsun?” diye soruyor Conor’a içkisinden kallavi bir yudum almadan önce.

“Polisi aramamızı.”

“Yine başladı,” diyor Lily.

“Neden polis çağıralım ki? Nine seksen yaşındaydı,” diyor Nancy.

Conor kollarını kavuşturuyor. “Çünkü doğal sebeplerden öldüğüne ikna olmadım.”

Babam gülüyor. “Onu bizden biri mi öldürdü yani?”

“Trixie’nin yanında bu nefret dolu söylemlerden kaçınırsanız sevinirim,” diyor Lily sigara paketini açıp bir tane yakarak. Çocuğunu incitmek için söyledikleriyle yaptıkları hemen hemen her zaman onu korumak için söyledikleri ve yaptıklarından daha ağır basıyor. Lily’nin parmaklarının titrediğini fark ediyorum ve sebebi soğuk mu, nikotin ihtiyacı mı, yoksa başka bir şey mi diye merak ediyorum. Trixie konuşulanların tek kelimesini bile duymamış gibi hâlâ televizyonda oynayan videoya bakıyor. “Ayrıca ev telefonu kesik ve cep telefonum çekmiyor. Suların alçalmasına daha birkaç saat var. Dolayısıyla adli tabibi, polisi ya da başka birini aramak için biraz daha bekleyeceğiz.”

“Kayıkla gidip yardım çağırabilirim?” diye teklif ediyor Conor.

“Hayır,” diyor babam. “Bu bir aile meselesi ve aramızda hassas bir şekilde halledilmeli.”

“Conor haklı olabilir,” diyor Rose ve herkes dönüp ona bakıyor. “Suların alçalmasına en az beş saat var. Bu gece burada olanları yetkililere bildirmeliyiz. Ben de onunla gidebilirim,” diye öneriyor Conor’a dönmeden önce. “Sakıncası yoksa tabii.”

“Bence iyi bir fikir değil,” diyor Frank asla olmadığı korumacı baba rolüne soyunarak. Kimse nedenini sormuyor.

“O zaman belki yalnız gidebilirim,” diye öneriyor Rose. “Yardım çağırmayı *denemememiz* biraz tuhaf görünebilir. Fazla vakitimi almaz. Kayığını ödünç almamın mahsuru yok ya, Conor?” Conor katılırcasına omzunu silkiyor. Babam Rose’a kafa sallıyor ve tüm bu konuşmayı önceden prova etmişler gibi, mesele şaşılacak kadar hızlı bir şekilde çözüme ulaşıyor.

“Neden sen gidiyorsun?” diye soruyor Lily sigarasından bir nefes daha çekerken.

“Çünkü bizim aksimize bütün gece içkiye elini sürmedi ve Rose daima ailenin en akli başında olanıdır,” diye yanıtıyor babam bu görev için başka birini aklının ucundan geçirmedigini belli eden bir tavırla.

Lily gözlerini deviriyor. “Sağ ol ya!”

“Artı sen hayatın buna bağlı olsa bile kürek çekemezsin,” diyor Rose somurtan kız kardeşine bakarak. “Elimden geldiğince çabuk döneceğim,” diye ekliyor odadan çıkmadan önce.

“Yemeklere de dokunmadı,” diyor annem Rose gittiğinde. “Ne kadar zayıfladığını fark eden olmadı mı? Bütün gece ağzını bıçak açmadı ve ikide bir saatine bakıyor...”

“Buradan gitmek için sabırsızlanıyor olmalı,” diye araya giriyor babam.

“O duyguyu bilirim,” diyor Nancy ben kanepede yanına otururken. Hâlâ videoyu izliyor, tüm bu konuşma sırasında gözünü ondan alamadı ve 1970’lerdeki ailemin artık ekranda olmadığını fark ediyorum. Şimdi sadece ben varım, beşiğimde yalnızım. Babam yıllar önce bu videoyu çektiğinde kamerayı kapatmayı unuttu herhalde.

Lily kumandaya uzanıyor. “Şunu durdursak mı artık?”

“Hayır, bekle,” diye fısıldıyorum beş yaşındaki Rose görüntüye girdiğinde.

Ablam omzunun üzerinden bakıp beşiğe sokuluyor. Küçük Rose son kez arkasına baktıktan sonra beşiğin üzerine eğilirken

sanki hepimiz ekrana biraz daha yaklaşıyoruz. Kulağa hoş gelen bir ninni söylemeye başladığında her bir kelimesini pürdikkat dinliyoruz.

*“Sus, küçük bebeğim, hiçbir şey söyleme,
Annem sana bir alaycı kuş alacak.
Eğer o alaycı kuş ötmezse,
Annem sana elmas bir yüzük alacak.
Eğer o elmas yüzük pirince dönerse,
Annem sana bir ayna alacak.
Sus, küçük bebeğim, ağlama,
Bazen yaşarız, bazen de ölüyoruz.”*

Beş yaşındaki Rose cebinden bir fare yavrusuna benzeyen bir şey çıkarıyor. Yavru fareler tüysüz ve pembe doğar. Kör, sağır ve acizdirler. Rose onu kuyruğundan tutup beşiğin üzerinde sallandırırken yavru fare kurtulmak için debeleniyor. Sonra Rose onu beşiğe atıyor ve içindeki bebek –o benim diye hatırlıyorum– ağlamaya başlıyor.

Ablam beşiği sallarken gülümsüyor ve parmağını dudaklarına götürüyor. “Şşş.” Sonra Rose kameranın açısından çıkıyor.

Herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Daha yeni doğmuşum. Bu olayı ya da daha sonra neler olduğunu hatırlamama imkân yok.

Kayıt aniden son buluyor ve kaset kendiliğinden video oynatıcıdan fırladığında ekranda yalnızca beyaz parazitler kalıyor. Hepimiz birbirimize bakıp az önce gördüklerimizle ilgili sessiz bir fikir alışverişinde bulunuyoruz. Ama kimse bir şey söyleyemedi koridorda ayak sesleri yankılanıyor. Salonun kapısı hızla açılıyor ve otuz dört yaşındaki Rose tersine bir zaman yolculuğuna tanık olmuşuz gibi tekrar kapıda beliriyor. Rose ıslanmış, saç başı dağılmış ve kızgın görünüyor. Hepimiz ona bakıyoruz.

“Kayık yok,” diyor nefes nefese. “İskeleyle bağlandığı ip kasten kesilmiş gibi görünüyor. Sular çekilene kadar burada hapisiz.”

On İki

31 Ekim - 00.45

Suların Alçalmasına Altı Saatten Az Kala

Herkes Rose'a bakıyor.

"Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?"

Lily gülümsüyor. "Yakalandın."

Rose arkasındaki kapıya doğru bir adım geriliyor. "Ne?"

"Daisy'yi eve ilk getirdikleri gün beşiğine bir fare yavrusu atmışsın!"

Rose rahatlamış gibi iç çekip başını iki yana sallıyor.

"Rose daha çocuktuk," diyor Nancy. "Çocuklar bazen tuhaf şeyler yapar. Geçmişini kurcalayıp kimseyi üzmeğe gerek yok. Yeterince derdimiz var zaten."

"Evet, kahrolası kayığın kaybolması gibi!" diyor Conor ve öfkeyle salondan çıkıyor.

Etrafıma bakındığımda herkesin benim kadar üzgün ve yorgun göründüğünü görebiliyorum. Odadaki korku ve keder elle tutulabilen, gözle görülebilen bir şey sanki ve birbirimizden uzaklaşmamıza rağmen bizi bağlıyor. Üzüntümüz bizi ortak bir noktada buluşturuyor. Hepsinin nineme kızmak için kendilerine göre sebepleri vardı. Mesele sadece vasiyetname değil yani. Ninem bazen sevmesi zor bir kadın olabiliyordu. Ama bu ailedeki hiç kimsenin onun ölmesini isteyeceğini sanmıyorum.

“Rose doğru söylüyor, kayık gitmiş,” diyor Conor yeniden kapıda belirdiğinde. “Üstelik ödünçtü.”

“Belki de iskeleye yeterince sıkı bağlamadın,” diyor babam.

Conor ona kötü kötü bakıyor. “Gayet sıkı bağladım. Rose’u duyduunuz. Biri ipi kesmiş gibi görünüyor.”

Babam başını sallıyor. “Ama görünüş aldatıcı olabilir. Hepimiz için korkunç bir geceydi. Yorgunuz. Hayal gücümüzün bu gece burada olanları başka türlü yorumlamamıza neden olup bizi korkutmasına izin vermemeliyiz. Trajik bir kaza yaşandı ve kayık ipinden kurtulup sürüklendi, hepsi bu.” Ayağa kalktığında hafifçe yalpaladığını fark ediyorum. İçki arabasının başına geri dönüp viskisini tazeliyor. Acısını hafifletmek için sıvı formunda anestetik.

“Bir de neden boşandığımızı merak ediyorsun,” diye mırıldanıyor annem kendi kendine ve en sevdiği şeylerden birini yaparak dilini damağına yapıştırıp *cık cık* sesleri çıkarıyor.

“Viskiyi seviyorum diye mi?” diye soruyor babam.

“Hayır, bencil olduğun için. Başka birinin de içkiye ihtiyacı olabileceği aklıma bile gelmiyor.”

Babam karafı kaldırıyor. “Herkes bol bol yetecek kadar var.”

“Viski isteyen yok. Hepimize çay demlesem ya? Buna sen de dahilsin. Aklımızın başımızda olması lazım.”

Kimin ne istediğini sormadan odayı terk ediyor. Annem her zaman bir fincan çayın her derde deva olduğuna inandı. İşyerinde kötü bir gün mü geçirdin? Bir fincan çay iç. Faturaları ödemekte güçlük mü çekiyorsun? Bir fincan çay iç. Kocanın seni yirmi yaşındaki bir arpçıyla aldattığını mı öğrendin? Bir. Fincan. Çay. İç. Bir keresinde doğum günümü unuttu ama annem birinin çayım nasıl içtiğini *asla* unutmaz. Ne tuhaftır ki, bu onun için çok önemlidir. Gerçi bizim ailede bunu hatırlamak gayet kolay. Aramızda yalnızca o şeker kullanıyor. Odadan çıktığı gibi babam İskoç viskisinden kocaman bir yudum alıyor.

“Ne var?” diyor ortaya. “Annem daha yeni öldü. Üzgün olmaya ve istersem kahrolası bir içki içmeye hakkım var.”

Kimse babamla tartışmıyor; bu hiçbir zaman iyi bir vakit değerlendirme yöntemi olmadı. Kibir, fikirlerini kafasının içinde gerçeğe dönüştürdü hep.

Nancy umduğumuzdan daha uzun bir süre sonra bir tepsiyle geri dönüyor. Siyah, ipek pijamalarını siyah, boğazlı bir kazak, kısa paçalı bir kot pantolon ve babetlerle değiştirdiğini görüyorum. Klasik Hepburn esintili kılıklarından biri bu. Birazcık da makyaj yapmış, siyah, kalın *eyeliner* ve biraz allık. Sanırım herkesin kederle başa çıkma yolu farklı. Mavi damarlı elleri gözle görülür şekilde titriyor ve tepsiyi sehpa bırakırken tıngırdatıyor. Herkes kendi fincanını alıyor. Üzerlerinde isimlerimiz yazılı; nimen kendi elleriyle boyadı onları. Conor'ın bile bir fincanı var.

"Anne," diye fısıldıyor Trixie önüne konan fincana aldırmadan. Yeğenim her zamankinden daha sessiz ve onu tüm bunlardan koruyabilmeyi isterdim.

"Hı?" diyor Lily başını kaldırmadan.

"Tuvaletim geldi."

"Bana neden söylüyorsun?"

Trixie kaşlarını çatıyor. "Çünkü korkuyorum."

Annesi ters bir cevap vermeden önce yeğenimin imdadına yetişiyorum. Lily'nin kendi kızına kabadayılık etmesine hiç tahammülüm yok. "Ben onunla giderim, hiç sorun değil..."

"Kimse seni tuvalete götürüp elini tutmayacak," diye paylıyor Lily kızını ve bana hiç aldırmıyor. Kimse bir şey söylemiyor ama ağızları yerine gözleri konuşuyor. "Tuvalete gitmekten korkman için hiçbir sebep yok. On beş yaşındasın, beş değil. Okuduğun o lanet kitaplar kafanın içini saçma sapan fikirlerle dolduruyor. Hem artık büyük ninenden korkmana gerek yok, tatlım. Yaşlı keçi öldü."

Babam yine viskisini yudumluyor ve Nancy bu kez daha da yüksek bir sesle cık cıkıyor. İkisi de ablama çizgiyi aştığını doğru düzgün söylemeyi asla beceremedi. Onun için, Lily dünyanın geri kalanıyla hiçbir zaman uyum içinde olmadı. Neredeyse ondan çekindiklerini düşüneceğim.

“Ölünün arkasından konuşulmaz,” diyor Nancy.

“Neden?” diye soruyor Lily. “Sen hep yaşayanların arkasından konuşuyorsun. Doğru banyoya, Trixie. Korkmana gerek yok, hemen koridorun karşısında. Haydi bakalım, hazır o yola girmişken büyü artık,” diyor hayatında ilk kez bir ölü gören on beş yaşındaki kızına. Trixie ona ters bir bakış atıp pembe gözlüğünü burnunun biraz daha yukarisına ittikten sonra odadan çıkıyor.

“Bence bir plan yapmalıyız,” diyor Conor.

“Hatırladığım kadarıyla sana fikrini soran olmadı,” diyor babam peltek peltek.

“Sular çekilene kadar bir arada kalmalıyız elbette,” diyor Rose.

Yağmur eski pencere camlarını dövüyor ve çerçevelerinin içinde takır takır sallanıyorlar. Bu ses bulaşıcıymış gibi Lily'nin de dişleri takırdamaya başlıyor.

“Güneş doğana kadar burada kalacaksak ısınmanın bir yolunu bulmalıyız,” diyor. “Ev buzhane gibi.” Ablam daima şikâyet edecek bir şey bulur ama üzerinde yalnızca geceliği olduğu için haksız da sayılmaz hani. “Yukarıdan birkaç kazak getireyim. Başka bir şey isteyen var mı?”

Bakışlar beğenilmeyen hediyeler gibi değiş tokuş ediliyor, başlar iki yana sallanıyor ve omuzlar silkiliyor.

Trixie odaya geri dönüyor, Lily gidiyor, babam *bir kez daha* içkisini tazeliyor ve annem yine bunu onaylamadığını belirten cık cık sesleri çıkarıyor.

“Cidden bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun, Frank?” diye soruyor.

“Hayır, mükemmel bir fikir.”

“Sizce bir kaza mıydı sahiden?” diye soruyor Conor babama.

“Yeter!” diye gürlüyor babam. “Burası bir BBC muhabirinin haber kovalayacağı bir suç mahalli değil. Bir cinayet romanında da değiliz. O benim *annemdi*. Ayağı kaydı ve düştü. Bu kadar basit. Ortada bir cinayet de yok, çözülmesi gereken bir esrar da. Annem seksen yaşındaydı, büyük ölçüde keçileri kaçırmıştı ve

şimdi öldü. İşte o kadar!” Yüzü bir kapı gibi kapanıyor. Konuşma bitti. Sonra babam kaşlarını çatıp bizim orada olduğumuzu unutmuş gibi pencereden denizin üzerine düşen ay ışığına bakıyor. “İzninizle, sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var,” diyor usulca.

Lily kazaklar ve battaniyelerle geri döndüğünde bir eşofman altıyla dar bir bluz giydiğini görüyorum. O girerken babam viskiyle odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Müzik odasına gittiğini duyuyoruz ve az sonra piyanonun tanıdık sesi geliyor. Sarhoş olmasına rağmen kusursuz çalıyor.

“Ben hâlâ üşüyorum,” diye fısıldıyor Trixie, Lily’nin ona verdiği kazağa rağmen. Dün geceki pembe kazak bu ve pijamalarıyla uyuyor.

“Kitaplarından birini getirdim,” diyor Lily.

“Okuyamayacak kadar üzgünüm.”

“Topla kendini,” diyor Lily. “Al, bununla oyna. Bakalım en yüksek puanımı geçebilecek misin?” Trixie annesinin cep telefonunu alıp Yılan oynamaya başlıyor. Gözlüğünün camlarından yansıyan ekranın ışığı gözyaşlarıyla ıslanmış, küçük, üzgün yüzünü aydınlatıyor.

“Yakacak odun getireyim,” diye teklif ediyor Connor. “Uzun bir gece bizi bekliyor.”

“Teşekkürler, Conor,” diyor Nancy ondan hiç beklenmeyecek bir samimiyetle.

Conor uzun süre dönmüyor. Annem yeniden konuşana kadar bunu bir tek benim fark ettiğimi sanıyorum.

“Conor topukladı mı acaba, ne dersiniz?”

Sanırım espri yapmaya çalışıyordu ama sözleri biraz yersizdi ve kendisinin de pişman olduğu yüzünden belli. Ninemle Conor’ın özel bir ilişkisi vardı, Conor’ın ona zarar verebileceğine inanmam. En azından bu şekilde. Ninem onun asla sahip olmadığı büyükannesiydi ve ninemin onu ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz. Yıllar önce, ninemin ona yalnızca aileden biri gibi davranmadığı, bundan daha bile iyi davrandığı zamanlar oldu.

Blacksand Koyu'nda ortaya çıkışından bir yıl sonra, Conor artık Deniz Camı'na davetli ya da davetsiz, düzenli olarak gelmeye başlamıştı. Ben de öyle. Annem *bir yerlere kaçmaya* daha sık ihtiyaç duyuyordu; bazen yurtdışına turneye giden babamı ziyaret ediyordu ve bazen de hiçbirimiz nereye gittiğini bilmiyorduk. Ama varlığım annemle babamın hayat tarzıyla uyuşmadığında her zaman Deniz Camı'na postalanıyordum. Buna aldırdığım yoktu aslında. Ninemle burada vakit geçirmeyi seviyordum. Conor da seviyordu.

O zamanlar, Conor'ın dikkatini çekmek için biraz fazla küçüktüm. Dolayısıyla ablalarım yatılı okuldayken, o evin arkasındaki kaya havuzunda yengeç arayarak oyalanırdı. Denizin, Deniz Camı'nın üzerine inşa edildiği doğal taştan oyduğu bu sulu define sandığı içindeki denizyıldızları ve yengeçlerle sadece bize özel, sihirli bir yerdı. Ninem dünyanın geri kalanı uykudayken perilerin gece oraya yüzmeye gittiğini söylemişti. Hava kötüyse Conor'a sık sık içeride ninemin boyalarını karıştırmasına yardım ederken rastlamam mümkündü. Ninemin atölyesine bir tek onun ve benim girme iznimiz vardı. Conor bazen de yoyosuyla oynayıp denize bakardı. Ama bir sabah, ninemle onu arka kapının dışındaki yakacak odun deposuna kıvrılmış, uyurken bulduk.

"Conor, sabahın yedisinde ve bu buz gibi havada burada *ne yapıyorsun?*" diye sordu ninem gözlerini kısıp gölgelerin arasındaki çocuğa bakarak. Tek battaniyesi yıldızlarla bezeli, karanlık gökyüzüydü. Evin arkasından koy ya da anakara görünmez. Yalnızca Atlantik Okyanusu görünür ve sesi duyulur. Güneş battığında Deniz Camı'nın duvarlarının dışındaki dünya soğuk ve karanlık bir yer olur. O sabah deniz simsiyahtı ve sular gelgitle kabarmıştı. Bu da Conor'ın saatlerdir dışarıda olduğu anlamına geliyordu. Amansız bir okyanusun yüzeyinin altında gizlenen gelgitlerle girdapları hafife alacak kadar aptal bir çocuk değildi.

"Kimseyi uyandırmak istemedim," dedi Conor nineme. Beş

yaşındaki benim anlayamayacağım, imalı bir bakışma geçti aralarında.

“Haydi, içeri girelim. Sana sıcak bir banyo hazırlayayım da ısın.”

“Neden topallıyorsun?” diye sordum ninemin arkasından merdiveni çıkan Conor’a. Pek de kötü kokuyordu. Sarı saçları yağlanmıştı, parlıyordu.

“Odana git, Daisy,” dedi ninem. Karşı çıkmaya hazırlandığımı anladı; odama gönderilmek onun değil, annemin en sevdiği cezalardan biriydi ve bir kabahat işlememiştim. Ninemin yüzü yumuşadı. “Şimdi odana gitmen şartıyla kahvaltıda çikolata soslu dondurmaya jöle yiyebiliriz,” dedi bana göz kırparak. Ben de söz dinledim. Ama bir süre sonra usulca sahanlığa süzülüp banyonun aralık kapısından içeri bakma isteğime karşı koyamadım.

Ninemin Conor için benim banyo köpüğümü kullanmasına aldırmadım. Şişesi Matey adında güleç yüzlü bir denizci şekliydi ve suyu masmavi yapıyordu. Ben köpüklü banyolara bayılırdım ama Conor ne gülümsüyor ne de mutlu görünüyordu. Ninemin onun kazağıyla gömleğini çıkarmasına yardım etmesini izledim. Conor henüz on yaşında olmasına rağmen orta yaşlı bir adam gibi giyiniyordu. Sonra sırtının tamamını kaplayan yaralarla çürükleri gördüm. Conor bu onun suçuymuş gibi utanıp sıkılıyordu.

“Kim yaptı bunu sana?” diye sordu ninem cevabı bilmesine rağmen.

Conor’ın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Söz veriyorum, iyi olacaksın. Sen üzerindeki hepsini çıkarıp şu çöp kutusuna at. Ben sana temiz ve kuru giysiler bulup kahvaltıyı hazırlayayım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen.”

“Bayan Darker...” dedi.

“Efendim?”

“Lütfen, kimseye söylemeyin. İsteyerek yapmadı.”

Ninemin ona arkası dönüktü ve gözlerinin dolduğunu gördüm. “Bir zamanlar beni de isteyerek incitmeyen bir babam

vardı. Bana güvenebilirsin. Şimdi güzelce yıkan paklan. Kenara sabunlukla temiz bir havlu koydum. Kulaklarının arkasını yıkmayı unutma.”

Ninem sahanlığa çıkmadan önce koşarak odama döndüm ve sert adımlarla aşağı indiğini duydum. Üzerinde hâlâ mor, tüylü sabahlığı ve ayağında pembe terlikleri vardı ama gerçekten kızgın görünüyordu. Çatık kaşlı suratı beni biraz korkuttu doğrusu. Ninem kırk yılda bir öfkelenirdi ama gerçekten kızdığında yanına yanaşılmaması gerektiğini herkes bilirdi.

O günlerde –ya da her zaman– Deniz Camı’ndaki tek telefon holde duruyordu. Elle yazılmış numaralarla dolu süslü püslü bir defterle birlikte küçük, yuvarlak bir sehpa. Merdivenin tepesinden ve korkulukların arasından ninemin o defteri karıştırıp Conor’ın babasının numarasını bulmasını ve onu aramasını izledim. Telefon çevirmeli olduğu için bu iş epey uzun sürdü. Ninem gerçekten tepesi attığında yaptığı gibi ayağını yere vurarak karşı tarafın açmasını bekledi. Sabır hiçbir zaman onun erdemlerinden biri olmadı.

“Merhaba, Bay Kennedy, bugün nasılsınız? Tüh, demek keyfiniz yok? Vah vah, çok üzüldüm. Onun için mi dün gece on yaşındaki oğlunuzu kemerle dövdünüz?”

Sessizlik oldu, Conor’ın babasının da benim de o sırada nasıl çözeceğimizi bilmediğimiz bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalıştığımızdan eminim. O parçaları doğru sıraladık mı diye merak içindeydik ve ortaya çıkan resimden pek de hoşlanmamıştık. Ninem sözlerine devam etti.

“Dün geceyi nerede geçirdiğini bile bilmediğinizi tahmin ediyorum. İçiniz rahat olsun, kendisi Deniz Camı’nda benim yanımda. Sosyal Hizmetler’e ulaşip onun sonsuza kadar sizden alınmasını sağlayana kadar burada kalacak.”

Tekrar sustu. Hattın diğer ucunda neler söylendiğini duya bilmeyi isterdim.

“O bir çocuk. Karınızın ölmesi onun suçu değil. Siz ona balık etmekle yükümlüsünüz. Oğlunuzu dünyanın bütün kö-

tülüklerinden koruyacağınız yerde durmadan canını yakıp onu yarı yolda bırakıyorsunuz. Elinizden geleni yapıyor musunuz? Demek yetmiyor. Bunalımda mısınız? Hepimiz değil miyiz? Bu size yaptığınız şeyi yapma hakkını tanımaz. Siz depresyonun yüz karasisiniz ve kendinize o çocuğun babası demeyi hak etmiyorsunuz. Ya yardım alırsınız ya da oğlunuzu kaybedersiniz. Karınızla hiç tanışmadım ama nasıl birine dönüştüğünüzü görebilseydi sizden utanırdı ve sizinle hiç tanışmamış olmayı dilerdi. Conor onun oğlu, ondan geriye kalan tek şey. İşe yaramaz bir pislik olduğunuzun cezasını bir daha oğlunuza çektirmeye kalkışsanız bunu hatırlayın.”

Ninem telefonu çat diye kapattı ve ondan hem korktum hem de önünde saygıyla eğildim.

Ninem o günden sonra, Conor’ı kollamaktan hiçbir zaman vazgeçmedi. Babası Adsız Alkolikler’in toplantılarına katılmaya başladı ve bir süre tedavi gördü. Bazen işler aylar ve bazen de yıllarca yolunda gittiğinde bile ninem Conor’ı yakından izleyip korumaya devam etti.

Bugüne dönecek olursam, Conor’ın nereye kaybolduğunu anlamak için yerimden kalkıp salondan çıkıyorum. Soğuk hava tokat gibi yüzüme çarpıyor ve denizin sesi eskisinden daha gü-rültülü. Neredeyse evin içindeymiş gibi. Koridorda arka kapınm rüzgârda çarptığını duyuyorum. Conor yakacak odun aramaya çıktığında onu açık bırakmış olmalı. Odun deposuna giden en kestirme yol mutfaktan geçiyor ama oraya girmek istemiyorum. Ninemin ölüsünü yerde yatarken görmek istemiyorum. Duvara tebeşirle yazılan o kötü niyetli şiiri de hiç göresim yok. Dolayısıyla o tarafa bakmaktan kaçınarak hızlı hızlı arka kapıya doğru yürüyorum.

Ben daha kapıya varamadan Conor elinde kütük dolu bir sepetle içeri giriyor. Sucuk gibi ıslanmış ve işinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamıyorum. Tam bunu soracağım ki, gö-

zünü arkamdaki bir Şeye diyor. Ne olduğunu biliyorum sanırım, ninem elbette ama başımı çevirdiğimde ninemin ölüsünün artık orada olmadığını görüyorum. Conor kütükleri yere koyup mutfak masasına bakıyor. Üzerinde bir VHS kaset var. Dün gece salonda gördüklerimden biri mutlaka. Biri beyaz, mukavva kılıfına Scrabble harfleri yapıştıırarak iki kelime yazmış: BENİ İZLE. Kasetin yanında yırtık bir kâğıt parçası duruyor. Tanımadığım bir elyazısıyla üzerine yazılanları okuduğumda tüm vücudum buz kesiyor.

*ŞEKER Mİ ŞAKA Mİ DİYE DUYDU ÇOCUKLAR
ÇİĞLİK ATIP ORTADAN KAYBOLMADAN ÖNCE.*

On Üç

31 Ekim - 01.00

Suların Alçalmasına Beş Saat Kala

Holdeki saatlerin hepsi çınlamaya başlıyor. Saat sabahın biri olduğu için neyse ki, sadece bir kere çalıyorlar ama her zamanki gibi biraz ahenksiz bir ses çıkarıyorlar. Conor bundan dakikalar önce, ninemin durduğu yere doğru bakıyor. Şimdi yerde ne bir ceset var ne de kan. Daha önce gördüklerimiz kötü bir rüyaymış gibi. Sonra mutfak masasındaki kasetle nota bakıyor. Başını bana çevirdiğinde onları oraya benim koyduğumdan şüpheleniyormuş gibi, hiçbir şey söylemiyor. Müzik odasından hâlâ babamın piyanosunun sesi geliyor, bizden kaçıp kendini oraya kapattığından beri çalmaya hiç ara vermedi. Hayatımdaki erkeklerin kelimelerle arası hiçbir zaman iyi olmadığı için ben birkaç şey söylüyorum.

“Benimle yıllarca görüşmemeni anlıyorum. Hâlâ konuşmak istememeni de öyle. Hiç sorun değil. Ama sadece bu gece için *aramızda* geçenleri unutamaz mıyız? Burada neler olduğuyla ilgili fikrini gerçekten merak ediyorum, çünkü korkuyorum,” diye ekliyorum diğerlerinin duymaması için fısıltıyla. Conor eskiden benim için bir ağabeyden farksızdı ve hayatımdaki bu rolünü özlüyorum.

Yüzünde donuk bir ifade var; söylediklerimi duyduğuna ya da anladığına dair en ufak bir tepki vermiyor. Aramızdaki bu

gerginlikten nefret etsem de sorunları halledecek doğru kelimeleri asla bulamam zaten. Yaşananları neden aşamadığımızı merak ediyorum. Özellikle de şimdi. Biraz önce gördüğümüz her şey ninemin ölümünün bir kaza olmadığını doğruluyor.

Saf değilim. Ninemin dün gece açıkladığı vasiyetinin herkesi mutsuz ettiğini biliyorum ve neler olduğuna dair içime birkaç şey doğuyor. Ama bazı önsezilere sahip olmak yetmez, enine boyuna düşünülüp analiz edilmeleri gerekir. Üzerlerine kafa patlatmak gerekir. Fakat en önemlisi de çoğu zaman kimseyle paylaşılmamaları gerekir. Conor mutfak masasındaki not kâğıdında yazanlara bakıyor. Sonra bakışları videokasete ve tekrar ninemin ölüsünü bıraktığımız yere kayıyor. Ben sadece ona bakıyorum.

Mutfak tezgâhından kırmızı ekoseli bir bez alıp elinden geldiğince kurulanıyor. Elini cebine sokup telefonunu çıkarıyor. Lily'ninki gibi lacivert bir Nokia, 2004 yılında alabileceğiniz en iyi telefon. Ama Conor burada telefonların çekmediğini unutmuş görünüyor. Bir sinyal alma umuduyla telefonu havaya kaldırıyor ve tabii ki, bir işe yaramıyor. Ev telefonunun durduğu holdeki küçük sehpa doğru yürümesini izliyorum. Pembe, eski, çevirmeli telefon hâlâ orada, dantel bir sehpa örtüsünün üzerinde duruyor ama ninem faturaları ödemekten vazgeçtiğini söylerken ciddiydi. Huzur ve sessizlik istiyordu ve telefon kesildiği için istediği oldu. Bunu yapamayacağını bilmeme rağmen, Conor'ın polisi arama çabası içimi rahatlatıyor.

Telefonun yanında ablalarımın çektiğim bir fotoğrafım var. Onlar buradayken telefon susmazdı. Aramaların çoğu onlaraydı: Tatillerde hâl hatır sormak isteyen okul arkadaşları, Rose'un ders çalışma arkadaşları, Lily'nin erkek arkadaşları. Ara sıra provalarla konserler arasında babam şu veya bu şehirden arardı. Birkaç dakikadan fazla konuşamazdı asla. O günlerde uzak mesafe aramaları küçük bir servete mal olurdu zira ve ninemden daha çok para istemesi fazla vaktini almazdı. Bazen yayıncılar ninemi arardı ve temsilcisi mutlaka doğum gününü kut-

lardı. Ama bir Cadılar Bayramı'nda doğum gününü kutlamak için burada yalnızca ben varken telefonun çaldığını hatırlıyorum. Arayan Connor'dı. Beş ya da altı yaşındaydım sanırım. Ninem mumlarını yeni üflemişti –o zaman bile bir sürüydüler– ve Angel Delight'lı ve ananaslı ters yüz pastayı yemek üzereydik. O aramanın hatırası üzerinden yirmi küsur yıl geçmemiş gibi, hepsi daha dün yaşanmışçasma hafızamda capcanlı duruyor.

“Alo?” diye açtı ninem telefonu kocaman bir gülümsemeye. Birinin doğum gününü kutlamak için aradığını sanmıştı. Ama gülümsemesi anında yüzünden silindi. “Her şey yoluna girecek. Beni aramakla en doğrusunu yaptın. Olduğun yerde kal, birazdan geliyorum.”

“Kimdi?” diye sordum.

“Conor. Bir sorun çıktı. Yanına gitmeliyim,” dedi ninem çantasını ararken. Parlak renkli ve dev gibi bir şey olmasına rağmen çantasını asla bulamazdı. Bu çanta pembe ve mor yamalıydı ve benden daha yaşlıydı. Ninem onu ararken bir yandan da başını salladığı için beyaz, kıvrıkcık saçları dans ediyormuş gibi görünüyordu. Yaşlandığımda benimkiler de öyle mi olacak diye merak ettim. Sonra saçlarım beyazlayacak kadar yaşlanamayacağımı hatırlayıp üzüldüm. Böyle küçük şeylerin beni hüzünlendirmesi ne tuhaftı. Çoğu insan saçlarının kırışması ya da beyazlamasını istemez ama ben o an bunu istedim. Belki insanlar asla yaşlanamayacaklarından korksaydı, yaşlanmaktan bu kadar şikâyetçi olmazdı. Ninem çantasını bulduğunda içine tahta bir oklava koydu.

“Ben ne yapacağım?” diye sordum Deniz Camı'nda tek başıma bırakılmaktan biraz korkarak.

Ninem bana yanlış bir şey söylemişim gibi baktı. “Daisy Darker, Conor'a değer veriyor musun?” Başımı salladım. “Güzel, bunu duyduğuma sevindim. Başkalarına değer vermek onların hayatlarını merak etmekten daha önemlidir. Değer verdiğin birinin başı derde girdiğinde ona yardım etmek için elinden geleni

yaparsın. Onun için, benimle geliyorsun. Şimdi ayakkabılarını bul ve tabanları yağlayalım.”

“Doğum günü pastası ne olacak?” diye sordum.

“Onu da yanımıza alacağız. Bana Conor’ın biraz neşelenmeye ihtiyacı var gibi geldi.”

On dakika sonra, sular hızla yükselmeye başlarken geçidi geçip ıslak ayakkabılarımız ve çoraplarımızla kayalık patikanın yokuşunu tırmandık. Uçurumun tepesinde ve kum tepelerinin arkasında ninemin tek ulaşım aracını sakladığı eski bir baraka vardı. Arkasına büyük bir sepet takılmış, eski mi eski bir bisikletti bu. Şimdi düşünüyorum da muhtemelen trafiğe çıkması kanunlara aykırıydı. Ben sepete yerleştim, ninem bisikletin selesine oturdu ve çantasını gidonların arasına astı.

Ninem kıyı yolunda ondan hiç beklemeyeceğim kadar hızlı pedal çevirdi ve az sonra, Conor’ın birkaç kilometre ilerideki, Blacksand Koyu’nun diğer tarafındaki kulübesine ulaştık. Kayalık kıyıya inşa edilen, iki yatak odalı, yıkık dökük bir bungalovdu bu. Pencerelerden birinin camı çatlamıştı ve sokak kapısının mavi boyası pul pul dökülüyordu. Conor’ın annesi öldüğünde babasıyla buraya taşınmışlardı ve ev de içinde yaşayan iki insan gibi sevilmemiş ve terk edilmişti.

Kapıyı çalmadık. Gerek yoktu, çünkü kapı açıktı.

İçeri daha önce hiç girmemiştim. Conor hep bizi ziyarete geliyordu ama biz ona hiç gitmiyorduk. Gördüklerim karşısında şoke oldum. Sanırım ikimiz de olduk. Sokak kapısı doğruca küçük bir salona açılıyordu ve etraf darmadağındı. Önceden beyaz olan tül perdeler kirli bir griye dönmüştü ve ninem ışığı yaktığında oda gözüme eskisinden bile daha kötü göründü. Salonun ortasındaki eski, yeşil kanepenin oturma yerleri çökmüştü ve minderlerin bazılarında delikler vardı. Orta sehpa kirli tabak ve bardak yığınları duruyordu. Balık ve patates kızartması satan dükkânın ambalaj kâğıtlarıyla ezilmiş bira kutuları lekeli halıyla saçılmıştı. Muhtemelen eskiden duvarlardaki paslı çivilerde asılı resim çerçeveleri şimdi yerdeydi ve camları tuzla buz olmuştu.

İçlerinde Conor'ın annesinin ölümünden önce çekilen aile fotoğrafları vardı. Parçalanmış, mutlu bir ailenin fotoğrafları. Baktığım her yerde cam kırıkları ve çöpler görüyordum. Conor odanın köşesinde oturuyordu ve karnına çektiği dizlerine sarılmıştı.

“Nerede o?” diye sordu ninem.

“Yatak odasında,” diye fısıldadı Conor başını kaldırmadan.

“Sen Conor'la kal,” dedi ninem bana. “Kırgın olduğunda sana nasıl davranılmasını istiyorsan ona öyle davran.” Sonra pembe ve mor yamalı çantasından oklavayı çıkardı ve onu tuş şekline bakarak hamur açmak gibi bir niyeti olmadığını anladım. Conor'a iyi davranmak istiyordum, birine kırılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Yine de istemedim de olsa ninemi izledim. Merak yalnızca kedileri öldürmez.

Yatak odası karanlıktı ve kötü kokuyordu. Yerde giysi yığınları vardı ve pis görünümlü bir adam yatakta gözleri kapalı yatıyordu. Lekeli çarşafta boş ilaç şişeleri vardı. Ninem oklavayı elinden atıp komodindeki telefonla bir ambulans çağırırdı.

Ölmemişti ama ölmek istemişti. Henüz çok küçük olmama rağmen, birinin kendini bu denli mutsuz hissetmesi beni derinden yaraladı. İyi yürekli sağlık görevlileri Conor'ın babasını hastaneye götürdükten sonra, üçümüz ninemin doğum günü pastasını yedik. Geçmişe dönüp baktığımda bunu tuhaf buluyorum. Öte yandan, çocukluğum pek normal geçmedi zaten.

Bay Kennedy bu felaketten sağ kurtuldu ve ninem kötü alışkanlıklarını bırakması için tedavi masraflarını karşıladı. “Bazen hepimiz kırılırız ve eğer birini onarabileceğine inanıyorsan bunu mutlaka denemelisin,” dedi. Bence Conor'ın babası o bakımdan biraz bana benziyordu. Ama o kırık bir kalple doğmamıştı; kalbi karısı öldüğünde kırılmıştı. Conor bundan önce nadiren içtiğini ve mutlu bir adam olduğunu söylemişti. Hepsi mutluydu.

Conor bir süre Deniz Camı'nda kaldı ve üçümüz –o, ninem ve ben– babasıyla birlikte yaşadığı kulübeyi hâle yola koymak için bir hafta uğraştık. Çöpleri attık ve temizlenebilecek durumdaki her şeyi yıkadık. Ninem eski, duvardan duvara halıyı söküp

zemini zımparaladı ve duvarların hem içini hem dışını boyadı. Yeni yastıklar ve nevresim takımları aldı. Ninem eğer bir hayatın değişmesine yardım edebilirsen, onu sürdüren insanın değişmesine de yardım edebilirsin görüşünün ateşli bir savunucusuydu. Odaların hepsine taze çiçekler koydu ve Conor'ın babası gelmeden buzdolabıyla buzluga yiyecek doldurdu. Hep birlikte onu sağlık merkezinden almamız için bir taksi bile tuttu. Conor'ın babası gözüme o kadar farklı göründü ki, yanlış adamı aldığımızı sandım. Biraz etlenip toparlanmıştı, üstü başı tertemizdi, o korkunç sakalmı kesmişti ve içki ya da sigara kokmuyordu.

“Gerçekten Conor'ın babası olduğundan emin misin?” diye sordum arabada ve şaka yapmamama rağmen herkes güldü.

“Teşekkür ederim,” dedi kulübeye girip burayı bir yuvaya dönüştürmek için ne kadar emek verdiğimizizi gördüğünde. “Her şey için. Size borcumu nasıl ödeyeceğim?”

“İyi ol yeter,” diye yanıtladı ninem.

Sonra onunla tokalaşıp Conor'ı yanağından öptü ve yeniden denemeleri için onları yalnız bıraktık.

“Herkes ikinci bir şansı hak eder,” dedi ninem baş başa kaldığımızda.

“Kötü insanlar bile mi?” diye sordum.

“Tanıdığın herkes hem iyi hem de kötü. İnsan olmak böyle bir şey.”

Sanırım o zamanlar bunu anlayamayacak kadar küçüktüm.

“Odunlarla birlikte kibrit de getirebilir misin?” diye sesleniyor salonun kapısından başını uzatan Lily beni daldığım acı hatıralardan uyandırıp en az onlar kadar üzücü olan bu âna döndürerek.

“Bence hepiniz gelip bunu görmelisiniz,” diyor Conor.

Lily *cık cık* sesleri çıkarıyor –annemden kaptığı kötü alışkanlıklardan biri– ve Trixie'ye salonda kalmasını söyledikten sonra ailenin diğer kadınlarıyla birlikte bize katılıyorlar.

“Nine nerede?” diye soruyor annem ninemin biraz önce durduğu yere bakarak.

“Ben de onu merak ediyorum,” diyor Conor ve hepimiz birbirimize bakıyoruz. “Biri onu başka bir yere mi götürdü?”

Herkes başlarını iki yana sallıyor.

“Ama biri bu videokasetle notu mutfak masasına bırakmış,” diyor Conor. “Bu yazı kendi kendine yazılmadı ya?”

Nancy kâğıt parçasını alıp yüksek sesle okuyor.

“Şeker mi şaka mı diye duydu çocuklar çığlık atıp ortadan kaybolmadan önce. Ne demek bu?”

“BENİ İZLE mi?” diyor Lily kaseti alıp kılıfına yapıştırılan Scrabble harflerini okuyarak. Onu, canını yakabilirmiş gibi hemen elinden bırakıyor. “Nedir bu? *Alice Harikalar Diyarı*’nın sapık versiyonu mu?”

“Burada değişen tek şey ninemin ortadan kaybolması değil,” diyor Rose ve mutfağın duvarında neye baktığını görmek için hepimiz o tarafa dönüyoruz. Tebeşirle yazılan şiir hâlâ orada ama dört satırının üzeri çizilmiş.

~~*Daisy Darker’ın ninesi en yaşlılarıydı ama hiç olmazsa akıllıydı.
Onun vasiyeti hepsini delirtti ve bu yüzden ölmesi gerekti.
Daisy Darker’ın babası hayatını kendi ritminde yaşadı.
Bencilliği ve piyanosu onu kendi cehennemine yolladı.*~~

“Ne demek oluyor bu?” diyor Lily annemize bakarak.

“Neden bana soruyorsun?”

“Demin tek başına buraya gelip çay yaptın. Başka kimin o kadar vakti oldu ki?”

Nancy sadece bir an için telaşlı görünüyor ama çabucak toparlanıyor. “Hatırlarsan hepimiz sırayla salondan çıktık. Rose iskeleye gitti ve kayığın kaybolduğunu gördü. Sen yukarı çıkıp bize kazak getirdin. Conor odun almak için dışarı çıktı, belki de cesedi o taşıdı...” diyor.

“Ya da belki bunu Frank yaptı,” diyor Conor alçak sesle. “Çok üzgündü ve çok içti. Belki kendi adının üzerini şu yüzden–”

“Hepimiz ninemi onun öldürdüğünü sanalım diye mi?” diye sözünü kesiyor Lily. “Katil kendini neden ele versin?”

“O hâlde bu gece burada bir suç işlendiğini ve ninenin bir cinayete kurban gitmiş olabileceğini kabul ediyorsun?” diyor Conor. “Gördüğüm kadarıyla hepinizin onu öldürmek için bir nedeni vardı, çünkü servetine konmak için fırsat kolluyordunuz ve onu size koklatmayacağım öğrendiğinizde çılgına döndünüz. Hepiniz para için buradasınız. Rose’un veteriner kliniği darboğazda, Frank’in orkestrası son günlerde zarar ediyor, Nancy’nin boşanırken aldığı paralar suyunu çekti, Lily zaten durmadan ailenin sırtından geçiniyor...”

“Sen ninem bize vasiyetini okuduktan sonra geldin,” diye sözünü kesiyor Rose. “Hiçbirimize bir şey bırakmadığını nereden biliyorsun?”

“Ayrıca neden buradasın?” diye soruyor Lily.

Conor ona ateş püsküren gözlerle bakıyor. “Kendime göre nedenlerim var.”

Nedenlerin başkalarını ilgilendirmediği sürece sorun yok. Bunu yüksek sesle söyleyebilmeyi isterdim ama ben hiçbir zaman düşüncelerini korkusuzca dile getirebilenler kadar cesur olmadım.

“Yeter, Conor. Bilgin olmayan konularda insanları suçlayamazsın. Frank’i bizim kadar iyi tanımıyorsun. O benim kocamdı ve hâlâ kızlarımmın babası. Bence önce onunla konuşmalıyız,” diyor Nancy. Müzik odasının yolunu tutuyor. “*Hep birlikte,*” diye ekliyor peşinden gelmediğimizi fark ettiğinde.

Kapıya doğru attığımız her adımla birlikte piyano sesi biraz daha yükseliyor.

Annem usulca kapıyı tıklatıyor. “Frank?”

Cevap gelmeyince tekrar çalıyor ama piyano susmuyor. Nancy kapının kolunu deniyor, fakat kapı kilitli.

“Geri çekilin,” diyor Conor ve hepimiz söz dinliyoruz. Conor geri geri yürüyüp koşarak ona omuz attığında kapının açılma-

ması yalnızca Lily'yi güldürüyor. Ama Rose'un isabetli bir tekmeyle kapıyı uçurması hepimizi şaşırtıyor. Gelgelelim, hiçbir şey o anda gördüklerimizden daha şoke edici değil.

Piyano hâlâ çalıyor, çünkü o kendi kendine çalabilen piyanolardan.

Babam sol elinde boş bir viski bardağıyla piyanonun altında yatıyor. Orkestra şefi batonu ikiye kırılmış ve kırmızı bir kurdeleyle sağ eline bağlanmış. Gözleri kocaman açık ve kan kusmuş gibi görünüyor.

Bir yandan uyuşmuş gibiyim, öte yandan midem bulanıyor ve kafam karışık.

Ama bir şeyden eminim: Babam öldü.

Frank

*Daisy Darker'ın babası hayatını kendi ritminde yaşadı.
Bencilliği ve piyanosu onu kendi cehennemine yolladı.*

*Plansız bir gebelik, bir evlilik ve üç kız çocukla sonuçlandı,
Ama Frank ailesi yerine, dünyayı görmeyi seçti.*

*Orkestrası tek gerçek aşkıydı ve onların da onu sevdiğini sandı,
Ama o işsiz güçsüz müzisyenlerin sadece paraya ve
bir meşguliyete ihtiyacı vardı.*

*Kendi müziğini kimseye dinletemeyen Frank giderek daha da öfkelendi,
Turnelere çıkmaya devam etti ve başarısızlık sıkıcı olsa da
beğenilmenin hayalini kurdu.*

*Onu gerçekten seven ailesini terk edip yalnız bıraktı.
Kaderine razı olduğunda artık çok geçti: Belki de en çok
yuvasında mutlu olurdu.*

*Vadesi dolup da içkisiyle zehirlenerek ölü bulunduğu kimse
kimi suçlayacağını bilemedi.
Ortada olmayan bir babanın yasını tutmak zordu. Kederli kızları
ne düşüneceklerini bilemedi.*

On Dört

31 Ekim - 01.05

Suların Alçalmasına Beş Saatten Az Kala

Rose piyanoyu susturuyor ve buna memnun oluyorum. Babam altında ölü yatarken kendi kendine çalmasını sonsuza dek hafızamdan silmek isterim. Piyanonun tuşlarından birinin, âdeta bize gülümseyen müzikal bir gülümsemedeki eksik bir dişmiş gibi kayıp olduğunu fark ediyorum. Hepimiz orada dikilmiş, sessizce karşımızdaki manzaraya bakarken camları döven yağmurun sesi dramatik bir beyaz gürültü oluşturuyor.

"O yapmış olmalı," diyor Lily babamm onu suçladığını duymasından korkar gibi usulca. "Vasiyetine öfkelendiği için ninemi öldürmüş olmalı. Sonra vicdan azabına kapılıp kendini zehirledi. Dün gece birini kafasına sert bir cisimle vurarak öldürmeyi tercih edeceğini şaka yollu söylemedi mi? Ninem tam da böyle öldü!"

Babam birçok şey olabilir ama bir katilin onlardan biri olduğundan emin değilim.

"Ninemin ölüsünü neden taşıyın?" diyorum. "Şimdi nerede acaba? Ayrıca mutfaktaki videokasetle notun anlamı neydi?"

Conor bir adım öne çıkıyor. "Bana sorarsanız bu bir intihara benzemiyor."

"Ama sana soran olmadı," diyor Lily. "Şeyden emin miyiz..."

“Öldüğünden mi? Evet,” diye yanıtıyor Rose babamın gözlerini kapatarak. Elindeki boş viski bardağı alıp kokluyor ve piyanonun üzerindeki boş karafı da burnuna götürüyor. Bu doğrusu bana biraz tuhaf geliyor.

“Şef batonunu neden kendi eline bağlasın?” diye soruyor Connor. Hepimizin aptallık derecesinde saf olduğunu düşünür gibi bir hâli var.

“Hayatı boyunca yaptığı aptallıkları neden yaptı?” diye cevabı yapıştırıyor Nancy kolundan çıkardığı işlemeli, güzel bir mendille gözyaşlarını kurularak. Üzerinde B harfi olduğu için ninemin ya da Trixie’nin olduğunu tahmin ediyorum. Gerçi yeğenimi kimse Beatrice diye çağırmaz. “Tüm bunlar kötü bir rüya gibi geliyor... Gerçek olamayacak kadar korkunç,” diyor annem ondan beklenmeyecek kadar cılız bir sesle. “Ne yapacağız?”

“Neden bu kadar üzgünsün?” diye soruyor Lily. “Sırf dün gece yatağını onunla paylaştığın için, ki bu gerçekten iğrenç, babamın yaptıklarını unuttun mu? Seni yıllar önce terk etti. Hepimizi terk etti.”

“Adamcağız yerde ölü yatarken nasıl böyle konuşabiliyorsun? O sizin babanızdı ve benim sevdiğim adamdı. Ondan hoşlanmadığım zamanlarda, ona kızgınken bile hâlâ...”

“Öldüğü için yılın babasıymış gibi davranmayacağım.”

“Ben seni böyle yetiştirmedim, Lily.”

“Beni yetiştirdiğin söylenemez. Hele babamın konuyla pek alakası yoktu. Beni yatılı okulumdaki yabancılar büyüttü. Tattillerin çoğunda *sen* bizi ninemin evine sepetliyordun. Bu arada sözde babam da yarı yaşındaki ‘müzisyenlerle’ takılıyordu.”

“Adam öldü, biraz saygın olsun.”

“Ona mı?”

“*Kendine,*” diyor Nancy. Annemin daima inşa hâlinde bir –hatta bazen daha da fazla– argümanı vardır. Bir baretim olsaydı takardım. Lily bu gece bu kadar içmeseydi onunla söz dalaşına girmeye cesaret edemezdi. Tam bitti derken Nancy tuğla gibi

ağır bir cümle daha fırlatıyor. "Babanız kalabildiği kadar kaldı yanınızda."

"Haydi ya? Yalanını yiyeyim. Çocuk yapmak zorunda değildi. Doğmayı biz seçmedik. Bir sürü insan kazara hamile kalıyor... Ben de kaldım!" diyor Lily.

"Ama ben kalmadım," diye karşılık veriyor Nancy ve oda eskisinden de derin bir sessizliğe gömülüyor. "Daha ikimiz de öğrenciyken bile babanızın müziği bana tercih edeceğini biliyordum. Benimle evlenmesi için bilerek hamile kaldım. Benimle kalmaya mecbur olması için."

Ablalarımla bu son bombayı hazmetmeye çalışıyoruz ama tüm bunlar biraz fazla geliyor doğrusu: Ninemi mutfakta ve şimdi de babamı müzik odasında ölü bulmamız. İpucu oyununun aile faciası versiyonundayız sanki. Ama bu bir oyun değil, bu gece burada iki kişi öldü. Sanırım bir yanım Nancy'nin bilerek hamile kaldığından ve babamı onunla evlenmesi için oyuna getirdiğinden her zaman kuşkulanıyordu. Ama bunu annemin ağzından duymak gerçekdişi geliyor. Bir yanım bu yüzden ondan nefret ediyor ama diğer yanım eğer Nancy bunu yapmasaydı hiç doğmayacağımlı biliyor.

"Aslında hiçbirimizi istemedi mi yani?" diye soruyor Rose. "Bu çok şeyi açıklıyor."

"Kendince hepinizi sevdi," diyor Nancy. "Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum."

"Belki de o yapmadı," diyor Conor.

Nancy ona dik dik bakıyor. "Kapı kilitliydi ve odada başka kimse yoktu..."

"Kapı dışarıdan kilitlenmiş de olabilir," diye yanıtıyor Conor sakince. "Her halükârda artık polis çağırmalıyız."

İlk kez herkes korkmuşa benziyor ve bunun neden bu kadar uzun sürdüğünü düşünmeden edemiyorum.

"Conor doğru söylüyor," diyor her durumda duygularını kontrol altında tutabilen Rose. "İlk fırsatta polisi bu işe dahil etmeliyiz. Suların çekilmesine yalnızca beş saat kaldı. Sabah

buradan hep birlikte gidip yardım çağıracağız. Bu arada belki hepimiz birbirimize nazik davranmaya çalışabiliriz. Salona geri dönmeliyiz. Trixie orada tek başına,” diye ekliyor daha önceki gibi kumandayı ele alarak. “Bu gece burada yaşananlardan sonra hepimiz aynı odada güvende olursak kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Büyük ablam çocukluğumuzda sık sık kontrolü ele alırdı ve bunu şimdi de yapması içimi rahatlatıyor. Hep birlikte müzik odasından çıkarken Conor’ın koluna dokunduğunu fark etmemiş gibi yapıyorum ve Conor geride kalınca kalbime tarifsiz bir acı saplanıyor. Bizim salona döndüğümüzden emin olana dek konuşmuyorlar ama ben kimseye belli etmeden sessizce koryordoda bekliyorum. Aramızda mesafe olduğundan kulak kesiliyorum ve ne konuştuklarımı duyduğumda ses çıkarmamak için elimle ağzımı kapatıyorum.

“Sen haklısın, polisi aramalıyız,” diye fısıldıyor Rose.

“Neden birdenbire bana hak vermeye başladın?” diye soruyor Conor.

“Bildiğim hiçbir hayvan insanoğlunun kendine zarar verme kapasitesini paylaşmıyor ama bu bir intihar değil.”

“Neden öyle söyledin?”

“Ne yazık ki, işimde sürekli zehirlenen hayvanlar görüyorum. İnsanlar bazen canavarlaşabiliyor. Hayvanları tercih etmemin birçok nedeninden biri bu zaten. Bizim ailede yalnızca babam viski içer. Bardağını kokladığımda sadece alkol kokmuyordu. Babam zehirlendi. Kesinlikle eminim ki, bu bir cinayet.”

Tek kelime etmiyorum ama Rose’un neden bizim yerimize Conor’a güvenip sırrını açtığını merak ediyorum... ve neden ikisinden birinin bu bilgiyi benimle paylaşmak istemediğini. Bu düşüncenin gölgesi aklıma takılıp kalıyor ve ondan kurtulamıyorum. İkisine de bir şey söyleyeceğimden değil tabii. Sırf kendimi yiyeceğim, o kadar.

Salona döndüğümde, Trixie’nin odanın karşı ucundaki geniş pencere oturağında uyuyakaldığını görüyorum. Orası yeğeni-

min bu evdeki favori yerlerinden biri. Sık sık üzerinde bir battaniyeyle orada kitap okuduğunu görebilirsiniz. Köpek Poppins yerde yanına uzanmış, hafifçe horlayarak uyuyor. Bu kadar iyi bir çocuğun bu zalim ailede doğması kalbimi kırıyor. Uyuduğuna seviniyorum. Hep birlikte buradan gideceğimiz saate kadar uyanmaz umarım.

Rose'un da ona baktığını sanıyorum. Meğer köpeğe bakıyormuş.

"Poppins iyi idare ediyor, zavallı yaşlı kız," diyor belirli biriyle konuşmadan, ortaya.

Adını duyan Poppins gelip Rose'un yanına oturuyor.

"İyi bir noktaya parmak bastın. Ninem öldüğüne göre köpeğine ne olacak?" diye soruyor Lily.

"Onu ben alacağım," diyor Rose hiç tereddütsüz.

"Bunu önceden planlamış gibisin."

Bir süre sessizlik içinde oturuyoruz. Sanırım hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilmiyoruz. Hepsinin yüzlerine bakıyorum ve her birinde korku, şaşkınlık ve kederle karışık ifadeler görüyorum. Rose köpeği okşayarak daha önce hiç görmediğim bir yüz ifadesiyle şöminedeki alevleri izliyor. Conor gözünü ona dikmiş. Nancy ateşe bir kütük daha atmasına rağmen titremesine engel olamıyor. Lily gidip yanına oturduğunda el ele tutuşuyorlar. Durmadan didişilen ama dargınlıkların asla uzun sürmediği anne kız ilişkilerinden biri onlarınki. Her zaman kıskandığım bir başka şey daha.

"İyi misin?" diye soruyor Nancy en sevdiği kızına.

Lily kafasını iki yana sallıyor. "Tabii ki, değilim. Korkunç bir şey bu. Galiba şoktayım, hepimiz öyle olmalıyız."

"Solgun görünüyorsun da ondan sordum. İyi hissetmiyor musun?"

"Diyabet kitimi bulamıyorum ama endişe etme. Bir insülin iğnesi atlamakla ölmem."

Lily'ye yirmili yaşlarının başına kadar şeker hastası teşhisi konmadı. Şimdi günde iki kez kendine insülin iğnesi vuruyor ve

bunu yedi cihana duyurmak için elinden geleni yapıyor. Gönüllü çalıştığım bakımevinde şeker hastalarıyla çok zaman geçirdim ve çektikleri sıkıntıları biliyorum, gerçekten anlıyorum onları. İnsan hangi yaşta olursa olsun baş etmesi kolay bir hastalık değil bu. Ama Lily sağlığını gerektiği kadar önemsemiyor. Bu akşam yemeğinde bile tatlıya düşkünlüğünü ve aşırı şeker tüketimini gözler önüne serdi. Ortanca ablam ciddiye alması gereken konuları nadiren umursar.

“Bak, Trixie ne kadar huzurlu görünüyor,” diyor Lily gözünü kızma dikerek. “Ona olanları nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Önce ninem, sonra babam...”

“Belki de söylemesen daha iyi. Bırak şimdilik uyusun,” diye öneriyor Nancy.

Lily başını sallıyor ve ondan beklenmeyecek bir sevgi ve şefkatle Trixie'nin üzerine usulca bir battaniye örtmesini izliyorum. Bir anlığına, ablamla ilgili sık sık aklıma gelen olumsuz düşüncelerden ötürü suçluluk duyuyorum. Belki de birini kendinden daha çok sevmeye muktedirdir. Lily nadiren sergilediği anaç bir sevgi gösterisiyle kızının alınına nazik bir öpücük kondurup saçlarını okşuyor.

“Bunu ne yapacağız?” diye soruyor Conor.

Ön yüzünde BENİ İZLE yazan videokaset elinde. Hepimiz tuttuğu bir el bombasıymış ve az önce pimini çekmeyi önermiş gibi dik dik bakıyoruz ona.

“Ateşe atsak?” diye teklif ediyor Lily.

“Biri bizim bulacağımızı bile bile neden onu orada bıraksın?” diye soruyorum.

“Hepimiz onu oraya *kimin* koyduğunu sorgulamalıyız,” diyor Conor. “Ya bu gece yaşananların açıklaması bunun içindeyse?”

“Darker ailesi videolarından birine benziyor,” diyor Rose, Conor kaseti kılıfından çıkarırken. Kenarındaki beyaz etiketi hepimiz görüyoruz. “DENİZ CAMI – 1980” yazıyor ninemin süslü elyazısıyla. Rose kaseti Conor'ın elinden alıyor.

“İzleyelim mi acaba, ne dersiniz?” diye soruyor annem. Hepimiz birbirimize bakıyoruz. “Beş saat boyunca başka ne yapacağız? Burada sessizce oturarak gelgit dalgalarının çekilmesini beklemek saatlerin daha da yavaş akmasına neden olacak ve bundan daha kötüsü başımıza gelemez herhalde. Şahsen ben zihnimi boşaltmama yardımcı olacak bir şeylerle ilgilenmekten memnun olurum. Hem mutlu günlerimizi hatırlamak belki hepimize iyi gelir.”

“Trixie ne olacak?” diye soruyor Conor odanın köşesinde uyuyan genç kıza bakarak. “Televizyonun sesini kısayım mı?”

“Merak etme, top patlasa uyanmaz,” diyor Lily. “Sabaha kadar uyur.”

“Bir ergen için normal mi bu?”

“Ona güçlü bir uyku ilacı verdiğimde, evet.”

“Ne yaptın?”

Conor gerçekten şoke olmuş gibi görünüyor ama biz belirgin bir tepki bile vermiyoruz. Tüm ailelerin kendilerine göre bir normal anlayışı var ve itiraf etmeliyim ki, bizimki çoğundan biraz farklı.

Lily omuz silkiyor. “Nancy’ye uyku ilaçlarından birini kırıp Trixie’nin çayına karıştırmasını söyledim...”

“Ben kızlarıma küçükken sık sık gizlice uyku ilacı verirdim,” diye sözünü kesiyor Nancy bununla gurur duyar gibi.

“Bak, biz hâlâ sapasağlamız!” diyor Lily ağır bir doz ironiyle. Annemize dönmeden önce gülümsüyor. “Seni ayıcık şekerlerimizin içine uyku hapları saklarken yakaladığımı hatırlıyorum. Biz de onları dişlerimizi fırçalamadan önce küçük bir uyku vakti ödülü sanıyorduk. Benimkiler yeşil ayıcıkların içinde gizliydi, Rose’unkiler kırmızılardan ve Daisy’ninkiler altın sarısı olanların. Bunu hiçbir zaman sorgulamadık, sadece bize ne söylendiyse onu yaptık. Trixie ninemi ölü bulduktan sonra iki gözü iki çeşme ağlıyordu, bir türlü susmak bilmedi. Umarım sular alçalana kadar uyur, sonra da hep birlikte gideriz buradan. Ben de uyuyabilseydim keşke.”

Lily yeni bir paket sigara açıyor ve birini yakarken parmakları sabırsızlıkla titriyor. Ona dair hislerimle ilgili vicdan azabım geçiveriyor. Kimse Lily'nin sigara içmesiyle ya da kendi kızını ağlamaması için ilaçla uyutmasıyla ilgili bir yorum yapmıyor. Hepimizin kötü alışkanlıkları var, bazılarını dünyanın görmesine izin veriyoruz, bazıları sadece aile içinde açığa çıkıyor ve bazılarını da kendimiz dışında biriyle paylaşmaya utanıyoruz. Lily sigarasını yaktığı anda daha sakin görünüyor, huzursuzluğunu dumanla birlikte üfleyerek dışarı atıyor sanki.

Conor onaylamaz bir tavırla başını iki yana sallıyor ama Lily ona aldırmıyor. Rose –sanırım dikkatlerin başka bir yönelmesinin tüm aileye iyi geleceğini seziyor– ninemin eski televizyon setinin düğmesine basıyor. Görüntü yavaşça geliyor ve ekranda gri ve beyaz pikseller beliriyor.

“Kasette BENİ İZLE yazıyor, biz de öyle yapalım bakalım,” diyor kaseti video oynatıcıya takıp makinenin onu bütün hâlde yutmasını izlerken. Ekranı bir görüntü kaplıyor ve geçmişin hepimize musallat olmaya geldiği hissine kapılıyorum.

On Beş

DENİZ CAMI - 1980

Dokuz yaşındaki ablamın yüzü ekranı kaplıyor. Görünüşe bakılırsa, aile videolarının yıldızı olma sırası Lily'ye geldi. Bazıları kendi gösterilerinin yıldızı olmak için doğar ve Lily kendi senaryosunda yer almadıkları sürece hayatın repliklerini öğrenmekle hiçbir zaman ilgilenmedi. Diğer insanlar Lily'nin oldukça dar bakış açısındaki fazlalıklardan ibarettir. Ablamın hikâyesinde bir sahnemiz olmadığı sürece onun dünyasında var olamazsınız.

Küçük bir çocukken, Deniz Camı'ndaki yaz tatillerimiz benim için senenin en güzel zamanlarıydı. Ablalarımın okulları tatile girer girmez annem arabaya bavulları, yiyecekleri, şarapları ve bizi doldururdu ve altı haftalığına şehirden kaçarak Londra'dan Cornwall'a giderdik. Kaçınılmaz surette her zaman yanlış bir zamanlama yapıp suların kabardığı ve geçidin onların altında kaldığı saatlerde oraya varırdık ama bunun bir önemi yoktu. Turkuaz kuleli eski evi gördüğüm gibi yuvamda olduğumu hissedirdim. Denizin çekilmesini beklerken kıyıda incecik bir şerit hâlinde kalan siyah kumlarda oynardık. Bazen bir şeyi beklemek onu daha çok istemenize yol açar.

Ninem bizi gördüğüne her zaman seviniyordu. Kumlu geçidi geçmek yeniden güvenli olduğunda eski, paslı el arabasını sürerek peşinde bir köpekle bizi karşılamaya gelirdi. Poppins'ten

önce Bob adında siyah bir Labrador'u olduğunu hatırlıyorum. Ninem hepimizi kucaklayıp öptükten sonra çantalarımızı el arabasına yüklerdi. Böylece onları eve daha kolay taşırdık. Birkaç tur gidip gelmemiz gerekirdi tabii ve sırayla el arabasına binerdik. Yatak odalarımızı daima bıraktığımız gibi bulurduk. Ama nevresim takımlarımız değiştirilmiş, vazolara taze çiçekler konmuş ve yastıklarımızın altına birer çikolata para bırakılmış olurdu. Çocukluğumuzda ninem bize orada istendiğimizi ve sevildiğimizi nasıl hissettireceğini daima çok iyi bilirdi.

Babam annemle boşanmalarından önce bile nadiren orada oluyordu. Normalde babam en azından birkaç haftalığına bize katılırdı ama 1980 yazı boyunca Deniz Camı'nda olduğunu hatırlamıyorum. Belki de daha o zaman bile evliliklerinin üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu. Annemin ısrarla ona Nancy dememişi istemesi de aşağı yukarı o zamanlara denk geliyor, ona başka bir şekilde seslenmemizin kendini yaşlı hissetmesine neden olduğunu söylemişti.

Video başladığında odada çıt çıkmıyor. Dokuz yaşındaki Lily Deniz Camı'nın saatlerle dolu holünde dikiliyor... Ninemin o zamandan beri biriktirdiği yirmi küsur saat için duvarlarda hâlâ boş yerler var. Bunu Lily'nin *Fame* dönemi olarak hatırlıyorum. Sanırım hepimiz öyle hatırlıyoruz ve en sevdiği kızı geçmişine gülümserken Nancy onun bugünkü hâline gülümsüyor. Lily kameradan bir adım uzaklaşıp o günlerin şıklık anlayışını yansıtan, 1980'ler kılığını gösteriyor. Neon pembe tişörtü, mor taytı, tül eteği, saç bandı ve pembe tozlukları o günlere dair tüm hatıraları canlandırıyor. Ekrandaki çocuk *Fame*'in tanıtım şarkısının her bir kelimesini ezbere söyleyerek dans etmeye başladığında diğerlerinin gülümsediğini fark ediyorum. Sonsuza dek yaşamakla ilgili bitmek bilmeyen şarkıyla az sonra doğruca kameraya bakarak tekrarladığı nakarat en çok beni rahatsız etmiş benziyor.

"Remember. Remember. Remember. Remember."

* Hatırla. -çn

Deniz Camı'ndaki o yazı hatırlamaz mıyım? Keşke hatırlamasaydım.

Ninemin kapısından girip yürümeye başladığınızda, koridorun solunda üç, ucunda iki ve sağında bir tane kapı görürsünüz. Solda sırayla salon, küçük bir kütüphane ve sonra müzik odası var. Saatli holün ucundaki kapı devasa büyüklükte bir mutfağa ve diğer kapı da küçük bir banyoya açılıyor. Süslü merdiven koridorun sağında ama ondan hemen önce bir kapı daha var. Bu kapı neredeyse her zaman kilitli durur. Ninemin atölyesi ya da bazen Batı Kanadı diye adlandırmaktan hoşlandığı yerdir burası ve ablamlar geldiğinde bizim için kesinlikle yasak bir bölgeydi. Her iki tarafındaki iki kapıyla evin bir tarafını tamamen kaplar ve ninem çocuk kitaplarını burada yazıp resimlendirirdi. Bugünlerde duvarlarında *Daisy Darker'ın Küçük Sırrı*'ninki de dahil olmak üzere, çerçeveli, kocaman kitap kapakları asılı. Ninemin diğer favorileri de var aralarında: *Suzy Smith'in En Güzel Doğum Günü*, *Danny Delaney'in Kayıp Köpeği*, *Poppy Patel'in İlk Beyaz Yalanı* ve *Charlie Cho'nun En Kötü Hafta Sonu*. Ama 1980'de, ninem hâlâ başkalarının kitaplarını resimliyordu ve henüz kendi kitabını yazmamıştı.

Atölyede, üzerleri daimi olarak eskiz defterleri ve resimlerle kaplı üç büyük yazı masası, iyi ışık alan dört pencere, sıra sıra, rengârenk suluboyalar, mürekkep hokkaları, tükenmez ve kurşun kalemler, fırçalar ve içleri renkli kâğıtlarla dolu kocaman çekmeceler vardı. Raflar ninemin "sevdiğim birkaç şey" dediği her çeşit ıvır zıvırla doluydu ve bu filmin çekildiği gün, orada bir de üzerine beyaz bir örtü örtülmüş, kocaman bir şövale vardı. Örtünün altında ninemin en son çalışması gizliydi, bitene kadar onu kimsenin görmesini istemiyordu. Bir gazete ninemi kadın Quentin Blake olarak tanımlamıştı. Ninem kızmış ve asıl *ona* erkek Beatrice Darker demeleri gerektiğini söylemişti.

Ninemin atölyesi ablalarımın içindeki hiçbir şeye yakından bakmalarına, dokunmalarına, hatta içeri girmeye bile izinlerinin olmadığı tek odaydı. Evde ninemle yalnız kaldığım zamanlarda

atölyesine girmeme izin veriyordu, Conor'a da öyle ama ablalarımın güvenmiyordu. O zamanlar bile. İkisi de kuralları biliyor ve anlıyordu ama Lily onlara uymakta asla başarılı değildi. Dokuzuncu doğum gününde ona bir çift paten hediye edildi ve akli fikri evde onlarla dolaşmadaydı. Evin içindeki tüm kapılar açık durduğunda holden salona patenle kaymak, kütüphaneden ve sonra müzik odası, mutfak ve ninemin atölyesinden geçerek kocaman bir daire çizmek mümkündü. Ve Rose'la söyleyeceğimiz ya da yapacağımız hiçbir şey onu bunun kötü bir fikir olduğuna ikna edemezdi.

Ninem o sabah, alışveriş yapmak için bisikletiyle kasabaya iner inmez, Lily patenlerini giydi. Rose'a dakika tutması ve onu filme alması için ısrar etti. Üst kattaki yatak odamın penceresinden kum geçidi gözleyip ninemin dönüşünü haber verme görevi de bana düştü. Gözcülük vazifemi layığıyla yerine getirmeye niyetliydim. Ama o gün, gökyüzü masmaviydi ve havada süzülen bulutlar enteresan şekiller oluşturuyordu.

Bulut bir midilliyle bulut bir şato gördüm ve ikisi de dört yaşındaki bir çocuğun zengin hayal gücü için oldukça dikkat dağıtıcıydı. Ailenin ayaklı ansiklopedisi, Rose bana birkaç bulut ismi öğretmişti. Parlak mavi bir gökyüzündeki beyaz, pofuduk bir kümülüstense daha huzur verici hiçbir şey olamazdı ya da minicik buz kristallerinden oluşan sirüslerin kanatlı güzelliğinden *veya* gökyüzünü kaplayan kalın stratokümülüs bulutlarından, çünkü gerçek hayatta hepimiz açıkly koyulu renkleri içimizde saklıyoruz. İnsanlar nasıl çeşit çeşitse bulutlar da öyle ve tıpkı insanlar gibi, diledikleri tarafa sürüklenip bir an bir şeyken diğer bir an başka bir şeye dönüşebiliyorlar. Göz açıp kapayınca kadar tanınmayacak biçimde değişiyorlar. Doğadaki her bir unsur hayatın döngüsünü içinde barındırıyor ve hepimiz evrenin biçtiği süre içinde yalnızca kendi rollerimizi oynuyoruz.

Video Rose'un, patenlerle şimşek gibi önünden geçen, Lily'yi filme almasıyla başlıyor. Lily odadan odaya kayarken bir yandan da *Fame*'in şarkısına eşlik ediyor.

“Bu taraftan daha mı iyi çıkıyorum?” diye sordu Lily Rose’un yanından geçerken.

“İki taraftan da berbatsın,” dedi kameranın arkasındaki, Rose ve onu kendi kendine gülümserken hayal ediyorum.

Video şaşılacak kadar iyi. Sonra şovun yıldızı biraz daha hırslandı ve paten kayıp şarkı söylerken kendi kendini filme çekmeye karar verdi. Bazen kameranın açısını ayaklarına ayarlıyordu ve çok iyi hatırladığım kırmızı-beyaz patenlerinin parkelerde kaydığını görebiliyordum. O patenlerin bağcıklarını bağlamak çok uzun sürüyordu ve Lily onları ayağına taktığında neredeyse Rose’un boyuna geliyordu. Boyunu uzatmaları onları bu kadar sevmesinin nedenlerinden biriydi belki de.

Müzik o kadar yüksekti ki, ablalarımın ikisi de ninemin döndüğünü duymadı. Videoda, bir ucundan atölyeye dalan, Lily’nin gözüyle etrafı görüyoruz. Lily ninemin kollarını göğsünde kavuşturmuş, çatık kaşlarla odanın diğer ucunda dikildiğini fark edince kamera sallanıyor. Sonra Lily kocaman şövaleyeye çarpıp onda duran resmi yere düşürüyor. Film yerdeki kameranın görüş açısındaki kırmızı ve mavi boya gölcüklerini gösteren kareyle sona eriyor.

Ninem sert adımlarla yaklaştı ve yerde yatan ablama baktı.

“Lily Darker, öğrenecek çok şeyin var. Hayatta daima kuralları çiğnemek zorundaysan bunu yakalanmadan yapmayı öğrenmelisin. *Masum bir çiçek gibi görün ama dibinde yatan yılan ol.*”

“Ne?” dedi çürüyen dizini ovuşturan, Lily.

“Ne değil, efendim. Shakespeare’den alıntı yaptım.” Ninem bunun Svahili dilinde bir söz olduğunu söyleseydi de fark etmezdi. “Bak, Lily, gözü pekliğini ve hayatta her zaman kendi burnunun dikine gitme hırsını takdir ediyorum. Ama korkarım, büyüdüğünde başkaları karakterimi küstah ve yorucu bulabilir. Kötü biri olmak ve bundan paçayı sıyırmak istiyorsan, iyi biri davranmakta ustalaşman gerekir. Herkesin olmanı istediği masum bir çiçek gibi. Beni anlıyor musun?”

Bu arada, ben üst kattaki yatak odamın penceresinden ejder-

ha şeklinde bir bulut görmüştüm ve Lily kıpkırmızı suratıyla burnundan soluyarak kapımda belirlediğinde masum bir çiçekle uzaktan yakından ilgisi yoktu, tıpkı bir ejderhaya benziyordu.

“Senin gözcülük yapman gerekiyordu,” diye tısladı. “Hâlâ bebek gibisin. Ne zaman büyüyeceksin sen?”

Uygun bir cevap bulmak için içime döndüm ama çılgınca ara-mama rağmen o an geçene kadar hiçbir şey bulamadım ve Lily çoktan gitmişti. Çocukken keşke vaktinde ablalarım söylesey-dim dediğim çok şey var ama asla taşı gediğine koyacak kadar akıllı olmadım. Her zamanki gibi, sadece özür diledim. Özürler bizim evde biraz Hapisten Ücretsiz Çık kartlarına benzer.

Lily'nin bir hafta Deniz Camı'nın içinde ya da dışında paten kayması yasaklandı ve bunun cezasını ben çektim. Benimle üç tam gün hiç konuşmadı ki bu, bazı bakımlardan bir lütuf sayılır-dı. Ama sonra Lily daha önce ve o zamandan beri onda hiç şahit olmadığım bir şey yaptı: özür diledi.

“Sana bağırdığım için özür dilerim, Daisy,” dedi neon renk-li başka bir 1980'ler kılığı içinde. “Olanlar yüzünden seni suçla-makla haksızlık ettim. Kendimi bağışlatmak için sana küçük bir sürpriz hazırladım. Merdivenin altındaki dolapta.”

“Sana inanmıyorum,” dedim, çünkü gerçekten inanmadım. Lily oldum olası küçük yalanlar söylerdi ve hepimiz merdive-nin altındaki dolaptan biraz korkuyorduk. Birinin yalan söyle-me sebebi hemen hemen her zaman yalanın kendisinden daha ilginçtir.

“İyi, inanma bakalım,” dedi vurdumduymaz omuz silkişle-rinden biriyle. “Rose! Aşağıda Daisy'ye bir sürpriz yok mu?”

Ninem köpeği gezdirmek için dışarı çıkmıştı ve annem öğle uykusu uyuduğu için evin sorumluluğunu Rose'a bırakmıştı. Rose tam o sırada, burnunu elindeki, benden ağır görünen, *Encyclopaedia Britannica*'ya sokmuş hâlde odamın önünden geçiyordu ve belli ki bizi yarım kulakla dinliyordu. Rose veteriner olmayı çok küçük yaşta aklına koymuştu, tıpkı Lily'nin hiçbir şey olmak ya da yapmak istemediğine çok küçükken karar verdiği gibi. Yıl-

lar içinde ikisi de fikrini değiştirmedi. Benim için farklıydı. Seyre daldığım bulutlar gibi benim hayallerim de sık sık Şekil değiştirdi. Bir yıl babam gibi müzisyen olmak istedim, öbür yıl ninem gibi kitaplar yazmayı düşledim ama ikisini de yapabilecek kadar uzun yaşayacağımı hiç düşünmedim. Erişilmez gelen bir hayat için hedefler koymaktan belki de onun için vazgeçtim.

Rose en büyüğümüz olduğu için sık sık bizi ona teslim ediyorlardı. Büyük kardeşlerin çoğu gibi zamanla bıktığı bir sorumluluktan bu. "Ha Şu sürpriz," dedi. "Hepimizin bildiği... Alt kattaki mi?"

Şimdi düşünüyorum da, bence neler olduğundan haberi yoktu. Ama Rose'a güvendiğim için, korkuluğa tutuna tutuna ve yavaşça gıcırtılı basamakları indim - çünkü diktiler ve küçük bacaklarım henüz onlara göre kısaydı. Lily'nin her Şeyi filme aldığı bilmiyordum.

"Evet, dolabın içine gir," dedi. "Arka duvarda gizli bir peri kapısı var, hemen dibinde, görüyor musun? Onu bulmak için tamamen içine girmelisin." Süpürgelikte gizli bir peri kapısı olması fikri dört yaşındaki benim için çok heyecan vericiydi. Sonunda korkumu yenip dolaba girdim. "Tahtaya vur," dedi Lily. "Belki periler dışarı çıkıp sana merhaba der."

Dediğini yaptım ama orada beliren Şey bir peri değildi. Süpürgelikteki kapıya benzeyen küçük Şey aslında bir fare deliğiydi ve koşarak içinden çıkan fare kocamandı, daha çok bir sıçana benziyordu. Ben çığlığı bastığımda, Lily dolabın kapağını kapatarak beni içeri kilitledi.

On Altı

DENİZ CAMI - 1980

Bana saatler kadar uzun gelen bir süre boyunca karanlıkta ağladım ve ellerimin üzerleri kanayana kadar dolabın kapağına vurdum. Ondan önce karanlıktan hiç korkmazdım ama o zamandan beri korkuyorum. Bunu çocukça ya da aptalca bulmuyorum. İnsanın göremediği bir şeyden korkması tamamen mantıklı bence. Annem öğle yemeğinde tek başına içtiği bir küp ucuz şarapla sızmıştı ve ben merdiven altındaki dolapta kilitliyken o uyuyordu. Bir de hap almıştı ve çocuklarının sesini duymamak için kulak tıpaları takmıştı. Dolayısıyla ninem köpeğiyle yürüyüşten dönene kadar kimse ağlayışlarımı duymadı. Ninem nihayet anahtarları bulup kapağı açtığında yüzü dehşetle çarpılmıştı. Lily iki hafta daha paten kaymama cezası aldı ve Rose'la Lily'nin beni beşinci yaş günümde kumsala götürmekle cezalandırılması ninemin fikriydi.

Ertesi hafta, kahvaltıda sıcak çikolata soslu pankeklerimizi yedikten sonra, ablalarım ben aralarında sallanabileyim diye isteksizce ellerimi tuttu.

"Babanızın kamerasını almayın. Size onun oyuncak olmadığını söyledim. İçine kum kaçıırırsanız bozulur, gerisine karışmam ona göre," dedi ninem bizi kapıdan kovalarken.

“Tamam!” diye seslendi çantasımdaki kamerayla geçidin diğer ucuna doğru yürüyen Lily. Kumsala yönelene kadar elimi bırakmadı, ninemle annemin hâlâ bizi görebileceğini tahmin ettiği bir mesafeye kadar. Bana sırtıttığını hatırlıyorum. Gülümsemesinde delikler vardı, dış perisinin dişlerini çaldığı yerler boş kalmıştı, bir eksik tuşlu piyano gibi.

“Artık beş yaşındasın, Daisy. “Rose ve benimle daha çok oynayacak kadar büyüdün,” dedi Lily. Rose bunu ilk kez duyuyormuş gibi kaşlarını çattı. “Bizimle oynamak ister misin?”

Başımı salladım. Beni daha çok sevmeleri içim yapmayacağım yoktu. Onların dokuz ve on yaşları arasındaki fark azdı ama ablalarımın benim aramızdaki yaş farkı bana her zaman çok gelirdi. Garip tekerlemeler söyleyerek ve giderek hızlanarak oynadıkları el çırpma oyunlarını ağızım açık izledim. Bu tekerlemelerden biri bir Çin restoranına gidip bir somun *ekmek ekmek ekmek* almakla ilgiliydi. Bana hiç mantıklı gelmese de, ben de aralarına katılmak istedim. Daha önce birkaç kez büyük kız oyunlarına ayak uydurma denemelerimin sonu iyi bitmemişti. Daimi olarak her yerim yara bere içindeydi ve Savlon ve TCP kokusu yüzünden kim bilir kaç kez burnumun direği sızlamıştı.

Lily sıkılana kadar, arkadaşlarının onlara ve onların da bana öğrettiği tekerlemeleri söyleyerek eski bir iple ip atladık. Yarısının anlamını bilmesem de, tekrarlanan kelimeleri ezberlemiştim ve tüm çocuklar gibi oyuna katılma arzusundaydım. İp atlarken söylediğimiz ve benim en çok hoşuma giden tekerlemeyi hatırlıyorum:

*Lizzie Borden baltayı aldı,
Annesine kırk kere salladı.
Ne yaptığına bakınca,
Babacığın kırk bir kere salladı.
Lizzie Borden paçayı kurtardı.
Suçu cezasız kaldı.*

Rose bu tekerlemeye bayılıyordu. Kumsalda oynadığımız o ip atlama oyunları Deniz Camı'ndaki çocukluk aktivitelerimiz arasında üç kişi olmamızı gerektiren birkaç tanesinden biriydi: ikimiz ipin iki ucunu tutuyor ve birimiz atlıyorduk.

"Bunun yerine denizkızı oyunu oynayalım. İlk sen denizkızı olmak ister misin?" dedi Lily delikli gülümsemesiyle.

Beni sadece yüzümü açıkta bırakacak şekilde kuma gömdüler. Sonra kumdan bir denizkızı kuyruğu yapıp denizkabuklarıyla süslediler. Yakında bir yerde kumdan kaleler yaparken beni bir saati aşkın orada bıraktılar. Ailemiz şu anda bana bir kumdan kale gibi görünüyor; inşa edilmesi hızlı ve görece zahmetsiz, yıkılması ise daha da hızlı, sanki hiç var olmamış gibi. Birbirimizle ilişkilerimizin hiçbir sağlam tarafını hatırlayamıyorum. Bir öfke sözcüğüyle ya da hiçbirimizin gelişini görmediği bir dalganın çarpmasıyla bir anda yok olmayacak elle tutulur hiçbir şey yok aramızda. O gün, hayatımda ilk kez ablalarımın ikisinden de nefret ettiğimi anımsıyorum. Gerçek bir nefretten söz ediyorum. Hareket edemiyordum, beni gömdükleri kum çok ağırdı. Kızgın güneşte yüzüm yanıyordu ve ağlıyordum. Conor gelene kadar bu böyle devam etti. O yıl, yoyoları iki tane olmuştu ve ikisiyle aynı anda ustalık gerektiren numaralar yapabiliyordu. Onu görmeden önce, Rose'la konuştuğunu duydum.

"Deniz Camı'nın İkinci Dünya Savaşı'nda tahliye edilen çocukların bakıldığı evlerden biri olduğunu biliyor muydun?" dedi.

"Hayır, sen nereden biliyorsun?" diye sordu on yaşındaki, Rose gerçekten ilgili görünerek.

"Kütüphanede bununla ilgili bir şeyler okudum. Şimdi de okul gazetemde yazacağım. İleride gazeteci olacağım. Çocuklar ta Plymouth'tan bu kıyılara kadar yürümüş. Şehirdeki bombalardan kaçmak için anne ve babalarını arkalarında bırakmışlar. Elllerinde küçük valizleriyle, upuzun bir kuyruk hâlinde tepeleri ve kum tepeciklerini aşmışlar."

"Conor, yardım et!" diye bağırdım.

Beni denizkabuklarından denizkızı kuyruğumla kumun altında sıkışmış vaziyette görünce önce bunu komik bulmuş gibi göründü. Ama sonra ağladığımı görüp hemen kumu kazdı ve beni oradan çekip çıkardı.

“Sadece bir şakaydı,” diye açıklamaya çalıştı Rose, belli ki, Conor’ın onu ayıplamasından çekinerek.

“Evet, durmadan mızızlık etme,” dedi Lily bana.

“İkinizden de nefret ediyorum!” dedim ve kolluklarımı almak için hışımla yanlarından ayrıldım. “Amerika’ya kadar yüzeceğim ve bir daha ikinizi de görmek istemiyorum.” Lily’nin alayla gülmesi beni daha da hırslandırdı. Sular yükseliyordu ve içten içe muhtemelen yalnızca kıyının bir kilometre açığındaki, küçük, kayalık adaya kadar ulaşabileceğimi biliyordum. Ama müthiş bir yüzücü olduğumu sanıyordum. Hele turuncu kolluklarımınla kendimi yenilmez hissediyordum. Ne de olsa, en büyüğümüz olduğu için Rose’a baktım ama o gözünü kuma dikmekle yetindi.

Lily işte o zaman yine kamerayı eline aldı.

Şimdi ailenin geri kalanıyla birlikte beş yaşındaki benim yüzerek kıyıdan açılmamı izliyorum. Filmin iyi bitmeyeceğini tahmin etmemize rağmen hep birlikte *Titanik*’i izleyişimiz aklıma geliyor. Tıpkı şimdi yaptığım gibi ara sıra köpekleme yüzerek kendi stilimde attığım sırtüstü kulaçlarla ekranda giderek küçülüyorum. Yalnızca Lily’yle Rose’u yüzme dersine yollamışlardı.

Kayalık adanın yolunu yarıladığımda korktum ve arkama baktım. Rose suyun kıyısında duyamadığım bir şeyler haykırıyordu. Conor kollarını savuruyordu, Lily bile biraz endişelenmiş gibiydi ve beni geri çağırıyordu. Hepsi minicik ve çok uzakta görünüyordu ve belki de o gün Amerika’ya yüzmenin iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Yeniden Blacksand Koyu’na yönelmeye çalıştım ama denizin başka planları vardı.

Önce yana doğru sürüklendim, sonra daha da açığa doğru. Ardından kolluklarımdan biri çıktı ve tam o sırada bir dalga üzerimden geçti. Gelgit kıyı şeridinden bu kadar uzaktayken

koydaki tehlikeli dip akıntılarıyla ilgili uyarılmıştık ama bu uyarılara aldırmamanın nelere mal olabileceğini anlayamayacak kadar küçüktüm. Korku öğrenmek için hissetmemiz ve hissetmeyi öğrenmemiz gereken bir şey.

Ablalarımın doğru yüzmeye çabaladıkça benden daha da uzaklaşıyor gibiydiler. Küçük kulaklarımın içinde okyanusun sesini birden çok yüksek duymaya başlamıştım. Dibe doğru sürüklendim. Hissettiğim panik ve acıyı hatırlıyorum. Soğuk su ciğerlerimdeki tüm havayı çalmış gibi nefes alamıyordum. Sonra deniz ve gökyüzü birbirlerinin ve benim üzerime kapandı. Maviliklerde boğuluyordum. Ardından tüm dünya simsiyah oldu.

Rose soyunup kıyafetlerini kumlara fırlattığı gibi kırmızı mayosuyla koşarak okyanusa daldı. Daha on yaşındaydı ve o gün, benim hayatımı kurtarmak için bilerek kendininkini riske attı. Sonrasında her şey değişti. Rose arızalı olduğumu öğrendiğinde ben onarmak istediği bir şeye dönüştüm. Hayali kafesindeki yaralı bir kuştum artık. Beni kıyıya kadar çekti ve kaburgalarımın ikisini kırarak suni teneffüs yaptı. Ve Lily tüm olan biteni filme çekti.

Öksürürken ağızdan sular gelişini ve ninemle annemin kumsala koşuşunu izlemek ruhun bedenden ayrıldığı bir deneyim yaşamak gibi hissettiriyor. Film o sırada sona eriyor ama sağlık görevlilerinin kumlu geçidi geçmek için ne kadar çabaladığını hatırlıyorum. Beni oradan ve hepsinden uzaklara götürürlerken Rose'la Conor'ın el ele tutuştuğunu gördüğümü anımsıyorum. Sonrasında Conor okul gazetesinde Rose'la ilgili bir yazı yazdı ve başlığı şöyleydi: *Yerel Kahraman Kız Kardeşinin Hayatını Kurtardı*. Dostlukların bir insanı değiştirebileceğini ilk kez anladım. Gerçek dostlar insanın en iyi taraflarını ortaya çıkarır.

İki hafta hastanede kaldım ve doktorlar sağımı solumu yoklayıp durdu. Rutin testler kırık kalbimi ortaya çıkardı ve bir daha hiçbir şey aynı olmadı. İlk gece, tüm aile gittiğinde, korkutucu bir koğuştaki tek başıma kaldım. Neyse ki, yatağım pencerenin yanındaydı. O gece ay parlıyordu ve gökyüzü simsiyah olmasma

rağmen bulut yaratıkları görebiliyordum. Utangaç aydedenin önünde dans ediyorlardı ama bu şekiller artık midillileri ya da ejderhaları andırmıyordu. Sadece canavarlar vardı orada. Canavarlar her zaman karanlıkta saklanmaz. Bazıları güpegündüz ortalıkta dolaşır ve durdukları tarafa bakacak kadar aptal olanların onları görmesi hoşlarına gider.

Annem kırık kalbim yüzünden kendini suçladı. Bunu içten içe hep hissettim ama nedenini asla anlayamadım. Belki de bana hamileyken yaptığı bir şey yüzündendi. Doktorlar hastalığının çok nadir görüldüğünü söyledi ve buna neyin sebep olduğunu hâlâ bilmiyorlardı. Nancy günlerce yatağımın başucunda ve bekleme odalarında bekledi. Cık cıklayıp iç çekti ve katılacak yarışmalar bulmak için ücretsiz dergilerin sayfalarını karıştırdı. Nancy televizyon rehberinden başka pek bir şey okumazdı.

Doktorların tüm ailenin ziyaret edebileceği kadar iyileştiğimi söylediğini hatırlıyorum. Ablalarım bana kendi yaptıkları geçmiş olsun kartlarını verdi, ninem bana bir şişe Lucozade ve en çok onları sevdiğim için sadece karamela paralarla dolu bir kutu Quality Street getirdi. Babam Viyana'daki bir konser salonundan *sev-gilerini* yolladı. Görünüşe bakılırsa, o hafta İngiltere'ye dönen bir uçak yoktu. Lily bu özel gün için yeni bir elbise giymiş ve yüzüne en sevimli gülümsemesini oturtmuştu. Hastane yatağımdan en son o kalktı ve herkes gitmek için ayaklandığı sırada koşarak yanıma geri döndü. Beni yanağımdan öpmeden önce kulağıma bir şeyler fısıldarken herkes koğuşun kapısında bekledi.

"Aferin kızıma," dedi Nancy en sevdiği kızının yaşananları telafi etme çabasıyla gururlanarak. Sahtekârca duyguların daima sıkı bir savunucusu oldu. Lily'nin benden özür dilediğini varsaydı ve ablamın aslında ne söylediğini duymadı. Hiçbiri duymadı ama ben asla unutmadım:

"Keşke boğulsaydın," dedi Lily o gün bana.

On Yedi

31 Ekim - 01.45

Suların Alçalmasına Beş Saatten Az Kala

Gizli kalp hastalığım ortaya çıktıktan sonra okula gitmeme izin verilmedi. Hayatın normale dönmesine de izin verilmedi. Hiçbiri için. Annemle babam bir yıldan az bir süre içinde boşandı. Bazı evlilikler mutlu anların hatıraları tarafından esir alınır, bazıları da ebeveynliğin ancak bir çift olarak layığıyla yerine getirilebileceği fikriyle mahkûm edilir. Yavaş yavaş ölen bir çocuk annemle babamı birbirlerinden kurtarıp özgürleştirmişti anlaşılabilir. Ablalarım yatılı okula gönderildi; annem benim bakıma ancak yetişebiliyordu zaten, bir de ablalarımın sorumluluğunu üstlenemezdi. Sebebi belirsiz bir vicdan azabı annemi yiyip bitiriyordu ve bu, onun çocukluğumun geri kalanı boyunca beni pamuklara sarması benim de kendimi kitapların içine gömmeme neden oldu. Yüzlercesinin. Okumak hâlâ iznim olan birkaç şeyden biriydi zira.

Kitaplar beni kurtardı ve çocukken okuduğum hikâyelerin içine kaçtım. Koşabildiğim, yüzebildiğim ve düşüp bir daha ayağa kalkamama korkusu olmadan dans edebildiğim tek yerdi onlar. Çocukluğum gerçekte soğuk, karanlık ve korkunç bir şekilde yalnızken, kitaplar arkadaşlar ve maceralarla doluydu. Çocukluğumla ilgili kimseyle dürüstçe konuşmadım. Şimdiye kadar. Ve

çocukken kendimi yuvamda hissettiğim tek yerdi Deniz Camı. Sanırım onun için bir daha buraya hiç geri dönmeme fikri beni bu kadar yaralıyor. Ninemin küçük kütüphanesi benim Disneyland'imdi ve içindeki kitaplar da herkes ölmeme beklerken yaşamamı sağlayan kâğıttan hız trenleriydi.

İnsanlar bir şeyi çok uzun beklemek zorunda kaldıklarında bazen sabırları taşar.

“O gün kumsalda olan o olay yüzünden ve yeterince nazik davranmadığım diğer günler için her zaman kendimi berbat hissettim,” diyor Lily artık bana eskisi gibi kabadayılık edemediği bu âna dönerek. Bunu söylerken gözümün içine bakmıyor. Bakabileceğini sanmıyorum zaten ve Lily'nin pişman olduğuna da inanmıyorum.

Sözleri öfkemi köreltmek yerine, kestiği yerde iz bırakacak kadar tehlikeli bir ölçüde keskinleştiriyor onu. Ama huzuru bozmamak adına her zamanki gibi yine dilimi tutacağım. Ablalarım birkaç yıl önce Conor'la olanlar yüzünden benimle konuşmuyor. Çocukken bana *yaptıklarından* sonra bu, o kadar büyük bir haksızlık gibi geliyor ki. Ama şimdi tüm bunlarla ilgili hissettiklerimi söylemeye kalksam o gün kırılanı onarmaya yetmeyecek. Ayrıca daha büyük dertlerimiz var.

Biri bu videoyu izlememizi neden istedi?

Bu gece ablalarımın bakıyorum ve hepimizi tam da o zamanki gibi görüyorum. Ablalarımın yüzlerinde birkaç çizgi belirmiş olabilir, o güne göre daha uzun boylu ve daha yaşlı olabilirler ama hepimiz olmamız gerektiğini düşündüğümüz yetişkinler kılığında, ortalıkta dolaşan çocuklarız yalnızca. Karakterim çocukluğumdakine çok benziyor. Hâlâ sessiz, çekingen ve evcimenim. Rose'la Lily de fazla değişmedi; aslında hiçbirimiz değişmedik. Hepimizin cepleri kederle dolu ve benim ceplerim çok derin. Kalbimin arızalı olduğu teşhisi bir ölüm fermanı gibiydi ve beş, sonsuza dek yaşamayacağını öğrenmek için fazlasıyla küçük bir yaş.

Ölmeden hemen önce yaşamının bir film şeridi gibi gözünün önünden geçtiğini, dolayısıyla izlenmeye değer bir hayat

yaşamam gerektiğini söylerler. Ama birkaç kez ölen biri olarak söylüyorum ki, bu doğru değil. Benim için, kalbimin her duruşu hayatımın en zalim anlarına yaptığım gecikmeli bir tren yolculuğuydu. Anılar bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmedi, yavaş ve acı vericiydiler. En korkunç hatalarımı teknikolor bir ıstırap içinde yeniden yaşamak için, zaman ve mekânda soğuk ve karanlık bir yere seyahat etmeye benziyordu. Kalbim durduğunda bazen etrafımdakilerin seslerini duymaya devam ettim. Birden fazla kez doktorlarla hemşirelerin öldüğümü söylediğini duyduğuma yemin edebilirim. Annemle babam o zaman bana inanmadı, fakat nörologlar o günden bu yana insan beyninin ölümden sonra kısa bir süreliğine aktif olduğunu doğruladı ve inanın, bu doğru. Ölümler sizi duyabiliyor, onun için ne söylediğinize çok dikkat edin. Ninem için ölümün çok korkunç olmadığını umuyorum. Ya da babam için. Umarım ikisi de duymamaları gereken bir şey duymamıştır.

Ölümü neredeyse yaşam gibi çantada keklik sanıyoruz. Bir kitapta bir bölüm okuduk ya da bir film sahnesi izledik diye ne beklememiz gerektiğini bildiğimizi düşünüyoruz. Artık kurguyu gerçeklerden ayıramıyor gibiyiz. Bilmediğimizi bilmediğimiz çok şey var oysa. Bu beni korkutuyor. Benim kadar sık öldüğünüzde, aklınızın bu konuyla biraz fazla meşgul olmaması zorlaşıyor ve insanların sağlıklarını çantada keklik sanmaları beni kızdırıyor. Hiçbiri beni anlamıyor. Nasıl anlayacaklar? Hâlâ burada olduğuma minnettarım ama ölüm o kadar uzun zamandır hayatımın bir parçası ki, sürekli onunla ilgili endişeleniyorum. Geleceğimiz yapım aşamasındaki geçmişimiz yalnızca.

“Anlamıyorum,” diyor Conor. “Üzerinde BENİ İZLE yazan bu kaseti mutfak masasına kim bıraktı? İçimizden biri olmalı. Kimdi o?”

Kimse cevap vermiyor.

Lily bir sigara daha yakıp kibritle birlikte şömineye bir kütük daha atıyor. Kütük çıtırdarak alev alıp kıvılcımlar sıçratırken odanın karşısında dans eden yüzlerce uğursuz gölge yaratıyor.

Sonra Lily sigarasından uzun bir nefes çekip dumanı yavaşça pembe dudaklarının arasından üflüyor.

“Kendinden başka birini düşündüğün oldu mu hiç?” diye soruyor Rose ona dik dik bakarak.

“Ne demek o?” diyor soruyor Lily sırtını dikleştirip onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verirken.

“Rose,” diyor Nancy fırtınanın vereceği hasarı engellemeye çalışarak. Hepimiz çatının çoktan uçtuğunu görebiliyoruz halbuki. Video her birimizin mutsuz anılarını canlandırdı. Belki de biri bunun için onu izlememiz gerektiğini düşündü. Lily itidalini kaybettiğinde, onu sadece kendisi bulabilir; ama Rose’un duygularının kontrolünü yitirmesi görülmemiş bir şey.

“Dürüst olmam gerekirse, sen tanıma talihsizliğine eriştiğim en bencil ve en şımarık insansın. Çocukken Daisy’ye ne kadar zalim davrandığını unutmşum. Mutfaktaki şiir ve babamın dün gece senin hakkında söylediklerinin hepsi doğru,” diye devam ediyor Rose, hepimiz Lily’nin tepkisini beklerken. Sonraki sözlerinin alaycı dokundurmalarla dolu olmasını bekliyorum, Lily’nin tercih ettiği kendini savunma yöntemi bu. İtiraf etmiyim ki, ablalarım ağız dalaşma girdiğinde olması gerekenden daha fazla zevk alıyorum. Çocukken hep ikisinin bana karşı birlik olduğunu hissedirdim ve birbirlerine cephe almalarını izlemek kesinlikle daha keyifli. Tüm ailelerin kendilerine özel rutinleri ve gizli bir dili vardır ve tüm aileler birbirlerini nasıl inciteceğini bilir.

“Babamın hakkımda düşündükleri beni ilgilendirmiyor ve senin ne düşündüğün de umurumda değil,” diyor Lily. “Neden kendi hayatını yoluna sokup benimkini eleştirmekten vazgeçmiyorsun?”

“Senin adına hayat dediğin enkaza sırtımı dönmek beni ancak mutlu eder. Ninem ve babam öldüğüne göre belki mutlu aile oyunu oynamayı bırakabiliriz. Belki sular çekildiğinde sonsuza dek yollarımızı ayırırız, ha?”

“Öyle demek istemedin,, Rose,” diyor Nancy.

"Haydi ya?" Ama büyük ablam annemin yüzündeki ifadeyi görür görmez yumuşayıp hepimizin ondan olmasını beklediğimizi düşündüğü hâline geri dönüyor. "Ben... Şey... Özür dilirim. Buraya gelmeden önce berbat bir gün geçirmiştım zaten. Herkes gibi ben de olanlara inanamıyorum. Ninemle babamın öldüğüne inanamıyorum."

Rose'un beklenmedik Jekyll ve Hyde rutini hepimizi hazırlıksız yakalıyor. Gözlerindeki ifadeyi sanırım ancak korku olarak tercüme edebilirim. Rose dehşet içinde ve belki de öyle olmaya hakkı var. Belki nihayet ve ilk kez ailem benim gibi olmanın anlamını anlıyor; sürekli bugünün son günün olabileceği korkusuyla yaşamının zorluğunu. Gönüllü çalıştığım bakımevinin sakinlerinin yüzlerinde de aynı korkuyu görüyorum; çünkü vakitlerinin dolmak üzere olduğunu biliyorlar. Onları rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum, pişmanlıklarını dinleyip kaygılarını gideriyorum ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorlar. Hayat sonunda hepimizi öldürüyor. Yine tuhaf bir sessizliğe gömüldüğümüzde aileme bakıp bu noktaya nasıl geldiğimizi düşünüyorum. Odadaki sessizliğin aksine dışarıdaki fırtına sesini duyurmaya devam ediyor ve yağmurun sesi camlara vuran binlerce minik tırnağın tıkırtısını andırıyor.

"Dün neden kötü bir gündü?" diye soruyor Conor samimi görünen bir ilgiyle Rose'a.

Rose onunla kısacık bir anlığına göz teması kurduktan sonra unutmayı tercih edeceği başka bir anıyı yeniden yaşar gibi uzaklara bakıyor.

"Dün öğleden sonra, RSPCA'den* aradılar. Buraya gelirken artık kullanılmayan bir ahıra uğramak zorunda kaldım. İçeride altı midilli kilit altındaydı. Günlerdir aç ve susuzlardı."

Lily bile duygulanmış gibi görünüyor. "Ne üzücü. Ne yaptın? Yeniden sahiplendirilecekler mi?"

"Hepsini vurdum. Gözlerinin tam ortasından." Rose başını

* *Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals*: Kraliyet Hayvanlara Zulmü Önleme Derneği. -çn

kaldırıyor ama kimse bir şey söylemiyor. Etrafıma bakındığımda herkesin benim gibi şoke olduğunu görüyorum. "Mecbur kaldım," diye açıklıyor. "Onları kurtarmak için çok geçti, yapabileceğim bir şey yoktu. Acı çekiyorlardı. Acılarına son vermek zorundaydım ama yanımda hepsine yetecek kadar uyuşturucu ilaç yoktu. Geriye silahımı kullanmaktan başka bir çare kalmadı. Korkunçtu. Sesleri kulağımdan gitmiyor. Atların korktuklarında ağladıklarını biliyor muydunuz? Çocuklar gibi." Elleri titremeye başlayınca yumruklarını sıkıyor. "Bunun sorumlularını vurabilseydim keşke. Bazen insanlardan *nefret ediyorum*, gerçekten nefret ediyorum. İnsanların bu korkunç şeyleri yapabilmesini aklım almıyor ya da başkalarına neden bu kadar acı çektirdiklerini."

Tüm bu zaman zarfında sanki karanlık bizi yutuyor.

"Bir silahın olduğunu bile bilmiyordum," diyor Lily.

Rose iç çekiyor. "Yalnızca küçük bir tabanca. Veterinerlerin çoğu ruhsatlı silah taşır. İş güvenliği için."

Nancy kaşlarını çatıyor. "*Bunu* buraya gelirken yaptıysan bu evde dolu bir silah mı var yani? İçinde gerçek mermilerle?"

"Merak etme. Geldiğimde onu güvenli bir yere sakladım."

Sessizlik sürüyor ve büyük ablamı bir süre dikkatle izliyorum. Veteriner kliniğinin mali sorunları olduğunu biliyorum ama Rose'un Lily'nin aksine kimseden maddi yardım beklemecek kadar gururlu olduğunu da biliyorum. Ninem, Rose'a bir şeyler bıraksaydı Rose o parayı iyi değerlendirirdi. İki de bir saatine baktığını fark ediyorum ve buradan gitmek için dakikaları mı sayıyor diye merak ediyorum. Sanırım dört saatten biraz daha fazla bir vaktimiz kaldı. Rose fazlasıyla üzgün görünüyor. İnsanların arkadaşlığını hiçbir zaman tatmin edici bulmadı zaten. Düşüncelerinin kendilerinin olmadığını anlamaktan bile aciz insanların sahte duygularını dinlemeyi yorucu bulduğunu söylüyor. Bir dakikadan az bir süre içinde ikinci kez saatine baktığında aklından geçenleri merak ediyorum. Rose'a gözünü dikip bakan yalnızca ben değilim ve bakışlarımızın ağırlığı fazla gelmiş gibi isyan ediyor.

“Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?” diye soruyor.

“Bu gece olanlardan sonra evde bir silah olmasının hepimizi biraz kaygılandırması normal,” diyor Nancy.

“İyi. Silahım kimseyi öldürmedi ama herkes kendini daha iyi hissedecekse gidip hâlâ bıraktığım yerde güvende mi diye kontrol edeyim,” diyor Rose ve odadan çıkmak için ayağa kalkıyor.

Veterinerlerin intihara yatkınlık oranı diğer tüm mesleklerinden daha yüksek. Bu istatistik büyük ablam için kaygılanma neden olurdu –veterinerler uzun saatler boyunca ve sık sık yalnız çalışır– ve şahit olduğu tüm o korkunç şeyleri düşündüğümde korkuyorum. Rose hayat kurtardığı gibi, bir hayatı nasıl sonlandıracağını da biliyor; ne yazık ki, bu da mesleğinin bir parçası.

“Telefonum yukarıda çekiyor mu diye bakacağım... Belki orada çalışır,” diyor Conor.

“Çalışmaz,” diyor Lily. “Kendimi iyi hissetmiyorum. Odama gidip diyabet kitimi arayacağım.”

Nancy başını sallıyor. “Migrenim tutacak galiba. Mutfaktan bir bardak suyla birkaç hap alacağım,” diyor diğerleri gibi kapıya yönelerek. Annem her tür durum için bir hap olduğuna inanıyor.

“Ben de biraz hava alsam iyi olur,” diyorum geride bırakılmayı istemeyerek. Bu evde hapis kalmak hepimizde klostrofobik bir his yarattı ama yalnız kalmaktan da korkuyoruz. Holde durduğumda evin farklı köşelerinin sessiz bir faaliyetle gıcırdağını duyabiliyorum. Bu gürültünün sinirlerimi yatıştırmaya faydası olmuyor. Daima sessizliğin sesini tercih ederim.

Sokak kapısının hafifçe aralık durduğunu fark ederek verandaya çıkıyorum ama dışarıda kimse yok. Denizın uğultusuyla rüzgâr çanlarının melodisi her gün ve gece saatlerce anakarayla hiçbir bağlantısı olmayan bu yerde ne kadar yalnız olduğumuzu hatırlatıyor. Benim kadar uzun bir süre yalnız kaldığınızda insanların yanında bu kadar vakit geçirmek zor olabiliyor. Ailenizle bile. Özellikle de bizimki gibi bir aileyle.

Odadan en son ben çıktım ama az sonra salona ilk ben döndüğümde, sehpanın üzerinde yabancı bir cisim gözüme çarpıyor. Ona yakından bakma şansı bulamadan ailenin kalanı geri dönüyor. En son Conor içeri girmesine rağmen, benim gördüğüm şeyi ilk o fark ediyor. Ses tonu beni onu oraya koymakla suçlar gibi.

“Nedir o sehpadaki?” diye soruyor.

“Demin izlediğimiz kaset,” diyor Lily.

“Bence o değil,” diyorum bir adım gerileyerek.

“Hayır, değil,” diye onaylıyor Rose.

Şimdi hepimiz kasete bakıyoruz. Daha önce orada değildi ve kılıfına yapıştırılan Scrabble harflerinin verdiği mesaj farklı:

BENİ DİNLE.

“Bu ne lan?” diyor Conor. “Kim koydu bunu?” Tek tek hepimize bakıyor.

“İlk *sen* fark ettin, belki de sen koydun,” diyor Lily.

Rose kaseti dikkatle eline alıyor. “Diğerinde **BENİ İZLE** yazıyordu. Bunda **BENİ DİNLE** yazıyor. Çok acayip bir durum. Kim yapar bunu ve neden?”

Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve temkinli bakışlar biçiminde sessiz suçlamalar değiş tokuş ediliyor.

“Bence kaseti izlemeliyiz,” diyorum ve herkes bunu yapmanın eksi ve artıları hakkında tartışmaya başlıyor.

“Yeter!” diyor Nancy ve hepimiz susuyoruz. “Bu kadar oyun yeter. Ninenizle babanız öldü. Deniz Camı’nda bizden başka kimse yok ve ben hayaletlere inanmam. Bu kaseti sehpaye kim koydu?”

Kimse cevap vermiyor.

“Belki de bunu öğrenmenin tek yolu onu izlemektir,” diyor Rose. Kimse itiraz etmeyince kaseti kılıfından çıkarıp makineye takıyor ve oynatma düğmesine basıyor.

On Sekiz

DENİZ CAMI - 1982

Annemle babam boşanana kadar Deniz Camı'ndaki Noel kutlamalarımız rüya gibi geçti. Sonrasında ninem annemi, beni ve ablalarımı en iyi şekilde ağırlamak için daha da büyük bir gayret gösterdi ama babamın yokluğunda hiçbir şey aynı olmadı. 1982 Noel'ini asla unutmayacağım. Ben yediydim, Lily on bir ve Rose on iki yaşındaydı. O yılki ağacımız eve bir kayıkla getirilmişti ve kocamandı. Hepimiz süslenmesine yardım ettik. Kâğıttan zincirler ve çikolatalı, eğri büğrü bir kütük pasta yaptık. Sonra Noel arifesinde Darker ailesi kadınları olarak hep birlikte *ET*'yi izledik. Sinemaya ilk gidişimdi ve her ânına bayıldım. Ama şimdi ninemin eski televizyonunda oynayan filmde bunların hiçbiri yok. 1982 yılının Noel gününde ve her zamanki gibi, Lily'yle başlıyor.

Noel Baba yıl boyunca en çok yaramazlık yapan çocukların çetelesini tutsaydı, ortanca ablam listenin başını çekerdi. Yine de, ailenin eli dardayken bile, Lily çocukluğunda istediği tüm hediyelere ve oyuncaklara sahip oldu. Nancy, Lily'nin sinir krizlerinin uzun vadede ona daha pahalıya patlayacağını düşünmüş olmalı. Lily'nin o seneki istek listesinin başında bir Walkman vardı. Lily onun paketini açtığı andan itibaren Walkman'ini kulağından çıkarmadı. Onu yemekte, paten kayarken ve hatta bana hiç mantıklı gelmese de televizyon izlerken bile dinliyordu. Ve

durmadan o bet sesiyle bir şarkıya eşlik ediyordu. O yıl en çok katlettiği şarkının Olivia Newton-John'un söylediği "Physical" olduğunu hatırlıyorum.

"Bunu filme çekmekten sıkıldım," diyor on iki yaşındaki, Rose kameranın arkasından.

"Bir tur daha, her seferinde daha da hızlanıyorum!" diyor Lily yeni ve daha büyük bir çift patenle Deniz Camı'nın dış duvarlarının önünden kayarak geçerken.

"*Slush puppieler* neredeyse hazır!" dediğini duyuyorum yedi yaşındaki hâlimin ve kameranın birden bana dönmesi üzerine şaşırıyorum. Annemin çok sevdiği bahçedeyiz ve görünüşe bakılırsa hava buz gibi. Pofuduk, yün bir bere takmışım ve üzerimde Lily'nin kullanılmış paltolarından biri var. Tahta düğmelerini iliklerken ne kadar zorlandığımı hatırlıyorum. O yıl iki kalp ameliyatı geçirmiştim ve iyi görünmüyorum. Aşırı sıskayım ve gözlerimin altında koyu halkalar var. Ama Bay Frosty oyuncağımla oynayıp ablalarımın büyüdüğü için artık oynamadıkları oyuncak ayılara buzlu ve tatlı içecekler hazırlarken mutlu görünüyorum. Oyuncak ayılar ninemin hediyesiydi. Benimki pembeydi ve göbeğinde bir gökkuşağı vardı. Lily'nin maviydi ve göbeğinde bir yağmur bulutu vardı. Rose'un ayısı turkuaz rengiydi ve göbeğinde kayan bir yıldız vardı, Rose o yıl güneş sistemine merak salmıştı.

"Dilini çıkar!" diyor Rose kameranın arkasından ve söylediğini yapıp *slush puppie* şurubundan kırmızıya boyanan dilimi gösteriyorum.

Kameranın açısı biraz yana kayınca Conor'ı görüyorum. Üst üste giydiği iki kazak ve başında kâğıt bir parti şapkasıyla ninemin yıkık dökük bahçe masasında oturuyor. Kaşları çatık, büyük bir dikkatle bir şeyler yazıyor.

"Hop, Conor! Ne yapıyorsun? Okul gazetesi için başka bir makale mi yazıyorsun?" diye soruyor Rose.

"Hayır," diyor fasulye sırığı gibi uzun ve ince ama yakışıklı çocuk.

“Ne öyleyse?”

“Darker soyağacı. Nineniz için yapıyorum, beni evine kabul ettiği için ona teşekkür etmek istedim.”

O Noel’i bizimle geçirdiğini hatırlamıyorum, fakat babası onunla ilgilenemeyecek kadar hasta olduğunda Deniz Camı’na sık sık geliyordu sanırım. Ama soyağacını iyi hatırlıyorum. Ninenem ondan aldığı ilhamla merdivenin yanındaki duvara kendi yorumuyla bir soyağacı çizmişti. Yüzlerimizi üzerine kendi eliyle çizip boyamış ve doğum tarihlerimizi yazmıştı. Kamera nedense uzunca bir süre Conor’ın yüzünde dolaşıyor.

“Bu kim?” diyor patenleriyle kayarak yeniden kameranın önünden geçen Lily. Kamera yüz seksen derece döndüğünde kumlu geçit görünüyor.

Sular alçalmış ve Nancy yanımıza gelmişti. Hepimiz durup uzaktaki babama benzeyen figürün silüetine baktık. Sonra Nancy’nin yüzüne baktım ve zoraki gülümsemesi onun babam olduğunu doğruladı. *Slush puppiemi* yere attım, Lily patenlerini çıkardı ve Nancy kamerayı Rose’un elinden almış olacaktı ki, sonra altı aydır hasret kaldığımız babamıza doğru koşan üçümüzü gördüm. Noel Baba kılığına girmişti ama ayakları çıplaktı ve kostümünü ıslanıp kumlanmasın diye kırmızı pantolonunu dizlerine kadar kıvrırmıştı.

Babam savaştan dönen cesur bir şövalyeymiş gibi, kumlu geçidin karşı ucuna koşarak onu karşıladık, ki bunun o sırada annemi incittiğini tahmin edebiliyorum. Babam çekip gittiğinde o bize bakmak için geride kalmıştı, yani öyle sayılır, en azından, ablalarım okulda değilken veya hepimiz ninemin başına atılmadığımızda. Ama daha çocuktuk ve boşanmadan sonraki ebeveynlik politikalarını anlamıyorduk. Nancy eve çıkan taş merdivende durup o ânı filme aldı. Babam onu dudağından öpmeye yeltendiğinde yanağını öpmesi için başını çevirdi.

Babamm orkestrasıyla birlikte çıktığı yurtdışı turnelerinden dönmesinin en iyi tarafı yanında getirdiği, biraz da vicdan azabı yüzünden satın alınmış hediyelerdi. Yanlış anlamayın, babamı

gördüğümüze çok sevinmiştik ama bize getirdiklerini görmeye de can atıyorduk. Ablalarımınla birlikte babamın peşinden içeri girdik ve annemle kaldığı yatak odasında soyunup dökünmek yerine kocaman bavulunu müzik odasında açmasını izledik.

Lily öne atılmak için asla geri adım atan biri değildi ve hepimizin en çok merak ettiği soruyu pat diye soruverdi.

“Bize hediye getirdin mi?”

“Belki,” dedi babam ve neşelendik. Annemin *belkisi* hayır anlamına gelirdi ama babamınki evet demektir. Bir kelime, iki anlam. Henüz çocuk olabilirdik ama annemizle babamızın farklı diller konuştuğunun herkesten daha çok farkındaydık.

Lily özenle yazılan isim kartına bile bakmadan paket kâğıdını yırtıp hediyesini açtığında yüzü düştü.

“Benim Walkman’im var! Daha bu sabah hediye geldi!” diye sızlandı.

Babamız buna gerçekten üzüldü. “Ah, özür dilerim, prenses. Annen bu yıl bir Walkman istediğini söylemişti...”

“Onu Lily’ye *gerçek* Noel Baba getirdi,” dedi yedi yaşındaki ben.

“Gerçek Noel Baba yok. Neden hâlâ bebek gibisin?” diye payladı ablam beni. Aynı hediyeden iki tane gelmesi benim suçmuş gibi öfkeyle bakıyordu yüzüme. Noel Baba’yla ilgili doğru söylediğini biliyordum ve birden Noel’in yanı sıra tüm dünyam bana koca bir yalanmış gibi geldi. Ağlamaya başladım.

“Lily, bu kadar yeter. Walkman’i babanıza birkaç hafta evvel *ben* söylemişim. Ama sana bir Walkman alacağını bana *ve* Noel Baba’ya söylemeyi unuttu. Üzülme, hayatım. Eminim başka bir şeyle değiştirebiliriz. Neden bu işi ağız tadıyla yapmıyoruz? Connor, şu kamerayı biraz tutabilir misin, lütfen? Hepimizin kapıya doluşmasına gerek yok. Kızlar, babanıza biraz izin verin. Gerisini salonda açarız.”

Babam getirdiği tüm hediyeleri çıkarırken Lily kollarını göğsünde kavuşturup hepten surat asmaya başladı.

“Sana başka bir hediye daha aldım, Lily. Küçük bir şey,” dedi

babam hatasını telafi etmeye çalışarak. Babamın elindeki hediyelerden gözümüzü ayırmadan diğer odaya geçtik. Bu arada annem harala gürele şapkalarımızla paltolarımızı çıkardı.

“Tanrı aşkına, Frank. Her birine bir hediye diye kararlaştırmıştık.” Nancy’nin bu sözleri dişlerinin arkasında takılmış gibi bir tıslama hâlinde çıkmıştı. Annemin hediyeleri de bize olan sevgisi gibi daima ekonomikti. Salonda her zamanki yerlerimizde sabırsızca bekledik. Noel ağacıyla şömineye en yakın ben oturuyordum ve demin soğuktan titrerken şimdi terlemeye başladığım için kazağımı çıkardım. Altına beyaz, dantel kar taneleriyle bezeli, V yakalı, kırmızı, yünlü bir elbise giymiştim. Ninemin armağanıydı ve üzerimden çıkarmak istemiyordum.

“Herkes bir hediye dediğimizi biliyorum ama kendimi tutamadım. Bunu Viyana’daki küçük bir dükkânda gördüm ve aklıma sen geldin,” dedi babam Lily’ye küçük, pembe bir hediye paketi uzatarak.

“Hepsinin son dakikada havaalanındaki mağazadan alınmadığını duymak ne güzel,” diye mırıldandı annem ve bir süre cık cıklamak suretiyle bu sözlerini vurguladı.

Lily kâğıdı yırttı ve içinden bir taç çıkınca yüzü güldü. Sahte mücevherlerle kaplıydı.

“Çünkü ben bir prensesim!” dedi.

“Öylesin tabii,” dedi ninem pembe ve mor mutfak önlüğüyle salona girdiğinde. O zamanlar takdir edemediğim alaycı bir tonda söylemişti bunu. Fırından yeni çıkmış börekleri tepsisiyle masaya bırakırken Lily’ye ayıplayan gözlerle baktı. Yaptığı her şeye kendi tarzını katan ninem Noel’de leziz börekler pişirirdi. İçleri soğanla kavrulmuş kıyma doluydu ve gizli lezzet sırrı birkaç damla Tabasco’ydu. Onları minik sosluklara doldurduğu *gravy* ile servis ederdi.

Lily dudak büktü. “Neden herkes gibi kuru meyveli turta yemiyoruz?”

“Herkesin yaptığını yapmak sıkıcıdır da ondan,” diye yanıtladı ninem. Sonra oğluna, babama sarılıp Nancy’nin yanına

oturdu. Annemle babamın yeniden birlikte olmasını sanırım o da bizim kadar çok istiyordu. Durmadan bizi yeniden buluşturacağını umduğu aile toplantıları düzenliyordu.

Kamera Rose'a dönüp yüzüne odaklanıyor. En sevdiği turkuaz renginde pelür kâğıda sarılı bir kutu vardı elinde. Lily'nin aksine kâğıdı yırtmadan, ağır ağır açtı hediyesini ve hepimiz içindekini görmeyi bekledik.

"Vay canına! Teşekkür ederim, baba," dedi teleskobunu göstererek.

"Rica ederim. Ve yıldızların her zaman parlamaması ihtimaline karşı..."

Rose ikinci hediyesini açtı ve ne olduğunu televizyonun ekranında görmeden önce anımsadım: Bir kutu dolusu karanlıkta parlayan yıldız.

"Teşekkürler!" dedi yine ve babama sımsıkı sarıldı. O böyle yapınca Lily'nin babama bir kere bile teşekkür etmediğini fark ettim.

"Ben de yıldız istiyorum!" diye sızlandı Lily kollarını göğsünde kavuşturarak.

Babam ona aldırmadı. "Bu hediye de bizim ufaklığa. Daisy'me." Bana bir kutu verdi.

İçinde beş tane yeni kitap vardı. Hepsi de güzel, ciltli kitaplardı ve onları okumak için sabırsızlanıyordum. "Sadece hayalinde bile olsa maceralara atılmak güzeldir. Bazen en güzel maceralar onlardır," dedi kendinden ziyade ninem gibi konuşarak. Sonra bana başka bir hediye daha verdi ve ilk bakışta ne olduğunu anlamadım.

Babamın, "Bu bir View-Master," açıklaması benim için hiçbir anlam ifade etmedi ve bir dürbüne benzeyen kırmızı, plastik alete boş boş baktım. "Ablaların okula gidince ve ben orkestramla tanelere çıktığımda geride kalmak seni üzüyordur. Ama şimdi bunun içine bakıp kendini istediğin yerde hayal edebilirsin."

Babam alete kenarları slaytlarla çevrili, tuhaf görünümlü bir disk taktı ve onu yüzüme yaklaştırdı. Başta korktuğumu hatırlı-

yorum ama sonra bir orman resmi gördüm ve o kadar gerçekçiydi ki, elimi uzatsam sanki ona dokunuyordum. Babam bana aletin kenarındaki kolu gösterdi; ona bastığımda film şeridi dönüyor ve slayt değişiyordu. Bu sefer bir şelale belirdi gözümün önünde. Sihir gibi bir şeydi bu. Güldüm ve babam sırttı ama göğsümün ortasından aşağı doğru ilerleyen pembe yara izini fark edince gülümsemesi yüzünden silindi. Arızalı olduğumu hatırladığımda verdiği tepkiyi izledim ve bu babamı çok üzdüğü için kendimi suçlu hissettim.

“Hepinizi çok özledim,” dedi babam. Kelimeleri bir kucaklayışa benziyordu ve onlara inanmak istedim. Kamera onun aneme bakışını ve annemin başım çevirişini yakalıyor. O zaman aralarında neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Bir şeye çok sıkı tutunduğunuzda acıtmaya başlayabilir.

“Conor, senin de burada olacağını ümit ediyordum,” dedi babam ona küçük bir armağan uzatarak. “Kamerayı bana ver de rahat rahat aç. Umarım beğenirsin.” Kamera ilk kez bir Noel hediyesi alıyormuşçasına sevinçten havalara uçan, Conor’a dönüyor ve belki de bunun ilk Noel hediyesi olduğunu düşünüyorum. Ninem Noel’e inanmayan ya da onu kutlamayan insanlar olduğunu söyledi ve sırf bu fikir bile beni hüznlendirmeye yetti.

“Farklı insanlar farklı şeylere inanır,” dedi anlamadığımı görünce.

“Sen neye inanıyorsun?” diye sordum.

Ninem gülümsedi. “Ben iyiliğe ve çok çalışmaya inanıyorum.”

“Ya Tanrı’ya?”

Yine gülümsedi. “Bence Tanrı da çok çalışmaya inanıyor.”

“Ben neye inanmalıyım?”

“Sadece *inanmak istediğin şeye* ve daima kendine inanmalısın.” Asla unutmadığım, iyi bir öğüttü bu.

Conor’ın dikkatle açtığı paketten daha önce gördüklerime hiç benzemeyen bir yoyo çıktı.

“Bunu konser vermek için gittiğimiz Şangay’da buldum,”

dedi babam ve annem gözlerini devirdi. "Bana dünyanın en iyi yoyolarının orada olduğunu söylediler ama bu işin uzmanı sensin!"

"Çok güzel. Olağanüstü. Teşekkür ederim," dedi Conor babam ona altın bir yoyo vermiş gibi, gözlerinde sahici yaşlarla.

"Ayrıca... Okul gazetesine yazılar yazdığını duydum ve eğer bir fotoğrafçı yoksa bunun işine yarayabileceğini düşündüm," dedi babam ona biraz daha büyük başka bir paket uzatarak.

Polaroid bir fotoğraf makinesiydi ve Conor'ın yüzü yanında oturduğu Noel ağacı gibi ışıdı. O öğleden sonra, hazırladığı Darker soyağacı için fotoğraflarımızı çektiğini hatırlıyorum. Rose'un herkesten daha çok fotoğrafını çekti. Ninem birkaç hafta sonra Deniz Camı'nın duvarına yüzlerimizi çizerken o fotoğrafları kullandı. Dolayısıyla o günkü görünüşlerimizle zamanda donup kaldık.

Babamın nineme hediyesi Almanya'dan getirdiği guguklu saati. Holdeki en eksantrik saatlerden biri o. Her saat başı, küçük, tahta bir adamla küçük, tahta bir kadın iki küçük kapıdan çıkıp ortada buluşuyor ve kadın bir baltayla adamın kellesini uçuruyor. Bunu her gün ve gün boyunca, defalarca yapıyorlar. Babamın eski karısına aldığı hediye bunun kadar huzursuz edici değil. Anneme küçük, kırmızı, kadife bir kutu verdi ve Nancy onu açtığında içtenlikle gülümsedi. Kalp şeklindeki, güzel, gümüş madalyona hepimiz hayran kaldık. İçinde iki küçük fotoğraf koymaya yetecek kadar yer vardı ve annem ablalarımın gülümseğinde madalyonunda saklamak istediklerinin onların yüzleri olduğundan emindim.

Anılar şekil değiştiren yaratıklar gibi, özellikle de çocukluk-takiler ama güzel bir Noel'di. Hiçbirimizin yeni boşandıkları hâlde bizimle birlikte oldukları için annemizle babamızı takdir ettiğini sanmıyorum. Ama şimdi geçmişi düşündüğümde, hayatımızı güzelleştirmek için bizim bazen hatırladığımızdan daha çok çaba göstermiş olabileceklerini fark ediyorum. Mutlu çocukluk anıları koleksiyonum biraz kopuk kopuk anlayacağınız.

Ailelerimizle anılar yaratırız. Bazen zaman içinde onları olduklarından daha fazlalarmış gibi göstermek için birbirine iliş-tiririz. Onları paylaşır ve paslanmaya başladıklarında bile bir hazineymiş gibi sıkı sıkı saklarız. Bazen o anılar hafızamızda şekil değiştirir, bazen onları gerçekte oldukları gibi görebilme yetimizi kaybederiz. Kimi zaman, sanki gerçekten paylaşılmamışlar gibi, aynı anıları bambaşka hatırlarız.

Yediğimiz yemekleri, oynadığımız oyunları ve dinlediğimiz müzikleri hatırlıyorum. John Lennon'ın radyoda Noel'le ilgili şarkılar söylediğini ve annemin onun ölümüne hâlâ çok üzüldüğünü söylediğini anımsıyorum. John Lennon'la arkadaş mıydı diye sormuştum; insanların hiç tanımadıkları birinin ölümüne üzülmelerini anlayamayacak kadar küçüktüm. Ablalarımın koro hâlinde "I Wish It Could Be Christmas Everyday"e eşlik ettiğimizi ve ailece babamın piyanoda çaldığı Noel şarkılarını söylediğimizi hatırlıyorum.

Annemle babamın mutfakta kısaca tartıştığını duymuştum ama uzatmamışlardı.

"Onların sevgisini satın alamazsın," diye tısladı Nancy ve babam duymadığım bir şeyler mırıldandı. Şimdi büyüdüğüm için ne yazık ki, sevgimizi satın alabildiğini fark ediyorum. Babam yılda bir iki kez albenili fiyonklarla süslü, cicili bicili paketlerle çıkagelirdi ve onu krallar gibi karşıladık. Bu arada annemle ninemi çantada keklik sanırdık. Hepimizin daha iyi bilmesi gerekenler var ama insan olmak asla her şeyi bilemeyeceğin anlamına geliyor.

Görünüşe bakılırsa, alkol annemle babamın birbirlerine tahammül etmelerini kolaylaştırıyordu. Dolayısıyla yıllar içinde daha da çok içmeye başladılar ve münakaşaların yerini sessiz bakışmalar ve çocukları yakınlardayken tüm anne ve babaların tercih ettiği sessiz konuşmalar aldı.

O gece, annemle babam birlikte ama ayrı ayrı beni yatırıp ışığı söndürdüğünde yatak odamın tavanında parlak bir yıldız

galaksisi gördüm. Rose karanlıkta parlayan kıymetli çıkartmalarıyla kendi odası yerine benimkini süslemişti.

“İyi geceler, ufaklık,” diye fısıldadı kapıdan.

“Neden?” diye fısıldadım.

“Çünkü sen de yıldızları görmeyi bizim kadar hak ediyorsun.”

On Dokuz

31 Ekim - 02.00

Suların Alçalmasına Dört Saat Kala

“O Noel’de neden bizimleydin?” diye soruyor Lily film bittiğinde Conor’a.

Conor ona bakmadan cevap veriyor. “Babam yine bağımlılık tedavisi görüyordu. Nine bana bakmayı teklif etmişti.”

Bunu izleyen sessizliği holdeki saatlerin çınlaması bozuyor. Saat sabahın ikisi ve hepimiz yorgun görünüyoruz. Özellikle de annem. Soğuk çayından bir yudum alıyor.

“Şu saatleri durdurmanın bir yolu var mı? Trixie’yi uyandırmalarını istemiyorum,” diyor Lily.

Odanın arkasındaki pencere oturağında uyuyan yeğenim hiç ses çıkarmadığı için neredeyse orada olduğunu bile unutmuşum. Haydi saatleri geçtim, televizyonunun sesine uyanmamasına şaşırıyorum ama sonra içeceğine uyku ilacı karıştırdıklarını hatırlıyorum. Annemin uyku hapları bir fili bile uyutabilecek kadar kuvvetli. Lily kızına bakmak için kanepeden kalkıyor.

“Nerede bu?” diye soruyor.

Hepimiz saniyeler içinde iskemlelerimizden doğruluyoruz. Boş pencere oturağına ve yerdeki battaniyeye bakıyoruz.

“Trixie nerede?” diye cıvıklıyor Lily sorusunu yineleyerek ama hâlâ kimse cevap vermiyor. Lily bir cevap ararcasına her bi-

rimizin yüzüne bakıyor. Bir yanıt bulunamayınca odayı aramaya başlıyoruz –kanepelerle perdelerin arkasına bakıyoruz– ama Trixie burada değil.

“Yok, gitmiş,” diyor Lily. “Anlayamıyorum.”

Otomatikman korumacı abla rolüne bürünen Rose, Lily’nin yanına gidiyor. Önceki tartışmaları çoktan unutuldu. “Sakin kalmaya çalış. Fazla uzağa gitmiş olamaz. Ergenleri bilirsin. O yollardan sen de geçtin.”

“Trixie’nin çayına uyku ilacı koyduğumuzu sanıyordum,” diyor Nancy.

Lily ona dönüyor. “Öyle yaptık zaten.”

“Ama saatlerce uyanmaması gerekiyordu. Tabii şey...”

“Ne?” diye atılıyor Lily.

“Biri onu başka bir yere götürmediyse...” diye fısıldıyor Nancy.

Birinin bize belli etmeden Trixie’yi buradan götürmesi fikri hiç aklıma yatmıyor. Ama pencere oturağı odanın kapıya en uzak köşesinde ve hepimizin yüzü diğer taraftaki televizyona dönüktü. Artı, gecenin körü oldu ve hepimiz üzüntüden ve yorgunluktan bitkin düştük. Bir de bir ara hep birlikte odadan çıktık. Döndüğümüzde Trixie burada mıydı? Onu kontrol eden oldu mu? Annesi durmadan elbise bedenini eleştirse de Trixie o yaştaki bir kıza göre normal bir kiloda. Hatta ufak tefek olduğunu bile söyleyebilirim. Bir yetişkin onu kolayca kucağında taşıyabilir. Sanırım birinin onu buradan götürmüş olması *mümkün* ve bunu bilmek daha da kötü hissetmeme neden oluyor, çünkü en azından birimiz ona göz kulak olmalıydık.

Holdeki saatlerin çınlaması bitiyor. Kimse konuşmuyor ama hepimiz salondan koridora fırlayıp mutfığa koşan Lily’nin peşine takılıyoruz. Karatahtanın önünde duruyor ve ninemin şiirini görünce bunun nedenini anlıyorum.

Daisy Darker’ın ailesi olabildiğince kötüydü.

Biri öldüğünde, hepsi yalan söyledi ve olan biteni görmezden geldi.

~~Daisy Darker'ın ninesi en yaşlılarıydı ama hiç olmazsa akıllıydı.~~
~~Onun vasiyeti hepsini delirtti ve bu yüzden ölmesi gerekti.~~
~~Daisy Darker'ın babası hayatını kendi ritminde yaşadı.~~
~~Bencilliği ve piyanosu onu kendi cehennemine yolladı.~~
Daisy Darker'ın annesi taş kalpli bir oyuncuydu.
Bütün çocuklarını sevmeyi ve rolünü kaybetmeyi hak etti.
Daisy Darker'ın ablası, Rose üç kardeşin en büyüğüydü.
Akıllı, sessiz ve güzeldi ama kaderinde yalnız ölmek vardı.
Daisy Darker'ın ablası Lily, ailenin en boş kafalıydı.
Vurulmayı hak eden bencil, şımarık bir cadıydı.
~~Daisy Darker'ın yeğeni vaktinden evvel büyümüş bir çocuktuk.~~
~~Terk edilmiş ördek yavruları gibi vahşi hayatla başa çıkması zordu.~~
Daisy Darker'ın gizli hikâyesini ne yazık ki, biri anlatmak zorundaydı.
Kırık kalbi son vedasının sadece başlangıcıydı.
Daisy Darker'ın ailesi yalanlarla yıllarını harcadı.
Ama ölmeden önce birlikte geçirdikleri son saatlerde derslerini aldılar.

Trixie'yle ilgili kısmın üzeri çizilmiş.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Lily tebeşirle yazılmış kelimelere bakarak ve inanmadığını bildiğim bir Tanrı'ya dua edercesine elleriyle burnunu ve ağzını kapatıyor. "Hepsi gerçek oluyor," diyor usulca ve dönüp bize bakıyor. "Hepsi. Gerçek. Oluyor."

"Gerçek olan ne?" diye soruyor annem.

Lily şimdi titriyor. Şiiri işaret ediyor ve tek tek yüzlerimize bakarak onu anladığımıza dair bir iz arıyor ama bulamıyor. Ben bunu yüksek sesle dile getiremeyecek kadar korksam da ne demek istediğini gayet iyi biliyorum. Uzaklarda gök gürlüyor. Yağmurun sağanağa döndüğünü fark etmemişim. Fırtına yaklaşıyor ve evin içi buz gibi. Lily'nin kelimeleri ailenin geri kalanının takip edemeyeceği bir hızla dudaklarından dökülüyor.

"Ninemizin duvardaki şiiri. Okusanıza şunu. Hâlâ anlamıyor musunuz? Şiir bizden bahsediyor. Ölmemizden. Birer birer. Ninem öldü, babam öldü, şimdi de Trixie..."

"Kayıp. Sadece kayıp. Onu bulacağız," diyor Rose.

“Ninenin aptal şiirlerinden biri yalnızca,” diyor annem.

“Bunu onun yazdığını ne biliyorsunuz? Onun elyazısına hiç benzemiyor. Gece herhangi biri gizlice buraya inip duvara bir şiir yazabilirdi,” diyor Conor bize yardımcı olmaya çalışmaktan ziyade sesli düşünür gibi. Daha önce kot pantolonunda gördüğüm tebeşir tozunu ve onu çabucak eliyle süpürmesini hatırlıyorum. Uzun bir zamandır sessiz olduğu için herkes dönüp ona bakıyor.

“Haklısın,” diyor Lily. “Burada *senin* adın yok. Belki de onu *sen* yazdın.”

“Belki burada vakit kaybetmek yerine Trixie’yi aramalıyız,” diyorum.

Kimsenin bana cevap vermesine fırsat kalmadan ikinci kez gök gürlüyor. Ses uzaktan gelse de bu seferki diğerinden daha gürültülü. Nancy hafifçe yalpalıyor ve dengesini bulmak için mutfak masasının kenarına tutunuyor.

“İyi misin?” diye soruyor Rose.

“Evet. Gerçekten,” diyor Nancy. “Başım ağrıyor ve hepiniz gibi yorgunum. Trixie’yi bulmalıyız. Siz çıkıp yukarı bakın. Ben de burayı aramaya devam edeyim.”

“İyi fikir,” diyor Lily. Annemden başka kimsenin sözünü dinlemez.

Rose, Lily, Conor ve ben Trixie’ye seslenerek üst kata çıkıyoruz ve her birimiz başka bir odaya giriyoruz. Ben aramaya Lily’yle Trixie’nin dün gece birlikte kaldığı odadan başlıyorum.

Çocukluğumuzda ablalarımın odasıydı burası, Deniz Camı’na geldiklerinde birlikte kaldıkları oda. Benimkinden büyük ama onlar iki kişi diye herhalde. Sararıp solmuş pembe halıdan, pembe perdeler ve çiçekli duvar kâğıdına kadar her şey aynı. Ablalarım kız gibi kızlardı. Yaz tatilleri için buraya geldiğimizde duvarlara yapıştırdıkları posterlerin dikdörtgen izlerini hâlâ seçebiliyorum; Lily hep erkek müzik gruplarının posterlerini asardı, Rose ise sevimli hayvanların olduğu posterleri. Odada, karşılıklı iki duvarın dibinde tek kişilik yataklar, iki küçük masa ve iki pencere var. Bir duvarda da gömme dolaplar.

“Trixie?” diye fısıldadığımda cevap alamıyorum. Sadece camları döven yağmurun ve kayalara çarpan dalgaların sesini duyuyorum. Burası hâlâ iki tarafı birbirine taban tabana zıt bir oda. Lily’nin yatağı dağınık, etrafına giysiler fırlatılmış. Yalnızca birkaç saattir burada olmasına rağmen başucunda dergiler ve makyaj malzemeleri karmakarışık duruyor. Odanın diğer tarafında, bunun tam zıttı bir manzara gözüme çarpıyor; Trixie’nin yatağı özenle toplanmış ve başucunda sadece muhtemelen nine-min kitaplığından ödünç aldığı bir kitapla bir bardak su var.

Çömeli yatakların altına bakıyorum ama bir şey yok. Uzaklarda gök gürlüyor ve birden karşı konulmaz bir kaçıp saklanma isteğine kapılıyorum. Deniz Camı’ndaki fırtınalara çocukluğumdan alışkındım, hem gerçeklerine hem de duygusal olanlarına. Dışarıdaki gök gürlmeleri ya da aşağıdaki bağrışmalar beni o kadar korkuturdu ki, gece sık sık buraya kaçırdım. Korku biz çocukken beni ve ablalarımı birleştiren birkaç şeyden biriydi.

Deniz Camı’nın fırtınaları Londra’nunkilere ya da yaşadığım başka hiçbir yerinkilere benzemez. Burada, bu minicik adada fırtınaya yakalanmak eski ve çürük bir gemiyle denizin ortasında olmak gibi hissettirir. Dalgalar fazla yükselirse o geminin kesinlikle batacağını bilirsiniz. Hayatın gürültüsü arttığında bu odadaki yatakların altına saklanırdık; Lily birinin, Rose’la ben diğerinin altına. Sonra kaç kilometre öteye yıldırım düşeceğini hesaplamak için şimşeklerin ve değişmez bir kaide olarak onları izleyen gök gürültülerinin arasındaki saniyeleri sayardık. Yine saymaya başlıyorum.

Bir Mississippi... İki Mississippi... Üç Mississippi...

Fırtınanın gece vakti bizi hazırlıksız yakaladığı da olurdu. O zaman tek başıma kendi yatağımın altına saklanırdım. Ama karanlıkta duvarların ardından birbirimizin sayışlarını duyardık. Fırtına yaklaştıkça ve saklandığımız oda kuvvetli bir ışıkla aydınlandığında daha çok korkardık. Şimdi ablalarımın da benimle aynı sessiz hatıraları paylaştığından eminim.

Bir Mississippi... İki Mississippi...

Odanın bir duvarını kaplayan gömme dolapların tahta ıtalı kapakları var. Son kez etrafa bakarken birinde bir hareket gözümüne ilişiyor. Hiç kıpırdamadan durup kulak kesiliyorum.

“Trixie?” diye fısıldıyorum.

Bir ses duyuyorum.

“Trixie, orada mısın?”

Ardından gelen sessizlik bana yanıldığımı düşündürüyor. Ama sonra, biri çok yavaşça nefes alıp veriyormuş gibi sesler duyuyorum.

Dolabın kapaklarını çekip açmak istiyorum ama orada bulabileceklerim beni korkutuyor.

Pencereden görünen gökyüzü bir şimşekle daha aydınlandığında yine dolap kapaklarının arkasında birinin hareket ettiğini duyar gibi oluyorum. Bu seferkini duymazdan gelemeyeceğim için ayaklarımı oraya doğru bir adım atmaya zorluyorum. Bu gece yaşananlar aksini gösterse de korkacak hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. Şimdi dolaba dokunacak kadar yakınım ve yavaşça koluna uzanıyorum. Bir şimşek daha çakıyor.

Bir Mississippi...

İkiye ulaşamıyorum.

Gök gürültüsü gösteriyi daha bitmeden coşkuyla alkışlıyor sanki. Ses o kadar ani ve yüksek ki, âdeta evi sallıyor. Işıklar kesiliyor ve ben yine karanlıkta kıpırdamaya ya da ses çıkarmaya korkan bir çocuk olup çıkıyorum. Kendime bunun sadece bir elektrik kesintisi olduğunu söyleyerek sakin kalmaya çalışıyorum.

Ama sonra yine şimşek çakıyor.

Dolabın kapakları da dahil her şeyi aydınlatıyor ve oda tekrar karanlığa gömülmeden önce çıtaların arasından doğruca bana bakan bir çift göz görüyorum.

Sonra kapaklar titreyip tıngırdamaya başlıyor.

Biri içeride kapalı kalmış ve dışarı çıkmak istiyor.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Yirmi

31 Ekim - 02.15

Suların Çekilmesine Dört Saatten Az Kala

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitiyor: şimşek, dolap kapaklarının arkasındaki gözler, karanlık ve sonra Rose'un tam arkamdan gelen sesi.

"*Sen burada ne yapıyorsun?*" diye soruyor ve önce benimle konuştuğunu sanıyorum.

Işıkların kesileceğini tahmin etmiş gibi, elinde bir el feneri var ve onu dolaba doğru tuttuktan sonra uzanıp kapaklarını açıyor.

Köpek Poppins dolaptan fırlayarak üzerimize atlıyor. Havlayıp kuyruk sallıyor ve Rose'un elini yalıyor.

"Kim koydu seni buraya?" diye soruyor Rose ve köpek cevap vermeyince ikisi birden dönüp bana doğru bakıyor.

"*Ben değilim,*" diyorum.

"*Trixie öbür odalarda da yok,*" diyor Conor kapı eşiğindeki gölgelerin arasından. Rose el fenerini yüzüne doğru tutunca ışıktan korunmak için elini kaldırıyor. "*Nereden buldun onu?*" diye soruyor.

"*Nancy'nin odasında yatağın altındaydı,*" diyor Rose. "*Elektirik kesilirse işimize yarar diye yanıma aldım, fırtına çıktığında burada hep kesintiler olur. Orada bulduğum tek şey o değildi.*"

"*Trixie mi?*"

Rose sesini alçaltıyor. "Hayır. Bu."

Conor odaya giriyor ve Rose küçük, çiçekli bir çanta çıkarıyor.

Conor başını iki yana salıyor. "Ne o?"

"Lily'nin kayıp diyabet kiti."

"Onu bulamadığımı sanıyordum. Annenin yatağının altında işi ne?"

"Bilmiyorum."

Odanın kapısı ardında birinin olduğunu anlatmak istercesine gıcırdıyor. Hep birlikte ona dönüp bir adım geri çekiliyoruz, şimdi yalnızca ben korkmuyorum. Rose'un fenerinin ışığı sahanlıkta dikilen Lily'yi aydınlatıyor. Karanlıkta yolunu bulmak için çakmağını kullanmış ve onu hâlâ bir pop konserindeymiş gibi havada tutuyor. Suratı bir tuhaf, bizi göremiyormuş gibi bir hâli var.

"Trixie ninemin odasında yok. Siz bir şey buldunuz mu?"

"Hayır," diyor Rose herkesten önce. "Gelin, aşağı inelim. Belki Nancy'nin şansı yaver gitmiştir. Endişelenmemeye çalış, Trixie'yi bulacağız."

"Tamam," diyor Lily birinin kontrolü ele alması içini rahatlatmış gibi. Her zamanki kavgacılığından eser yok ve işlevini kaybetmiş gibi görünüyor. Deniz Camı'nın ışıklarıyla birlikte onunkiler de sönmüş gibi.

Karanlıkta merdivenden aşağı süzülürken Rose el feneriyle bize yol gösteriyor. Sessiz korkumuz dışarıdaki fırtına kadar gü-rültülü. Şömine kendiliğinden sönmeye yüz tuttuğu için aşağısı daha da soğumuş. Ama salonda birbirimize sokulmamızın nedeni o değil. Conor şöminenin rafından aldığı mumu yakıyor ve Trixie'yi son gördüğümüz pencere oturağının başına toplanıyoruz.

"Anlamıyorum, biraz önce *buradaydı*," diyor Lily battaniyeyi koku kontrolü yapan bir köpek gibi burnuna götürerek.

"Onu bulacağız," diyor Rose ama ses tonu beni buna gerçekten inandığına ikna edemiyor. "Solgun görünüyorsun. Bunu yu- karıda buldum. Son iğneni ne zaman yaptın?"

Lily diyabet kitini ondan alıp fermuarını açıyor. "Saatler önce. Neredeydi bu?"

Rose gözlerini yere diyor. "Nancy'nin odasında." Cevabı her nedense yalan söylediği izlenimi uyandırıyor.

"İnsülin kalemim kayıp," diyor Lily.

Hepimiz bu hikâyenin son ters köşesindeki olayların hızına yetişmeye çalışırken zaman sanki yine duruyor.

"Nancy?" diye sesleniyor Lily ama cevap veren olmuyor. Şimdi annemiz de ortada yok.

Alt kattaki diğer odaları hep birlikte ararken Poppins peşimizden geliyor. Bence önce bunu bir oyun sandı ama şimdi kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kulaklarını arkaya yatırarak yürüyor. Bizim duyamadığımız bir şey mi duyabiliyor diye merak ediyorum ister istemez. Sadece bir el feneri ve bir mumla evi dolaşırken fırtınanın dinmeye niyeti yokmuş gibi, gök gürültüleri ve şimşekler hız kesmeden devam ediyor.

"Trixie!" Lily durmadan kızının adını sesleniyor –hepimiz sesleniyoruz– ama cevap gelmiyor.

Kütüphaneye giriyoruz. Odayı çepeçevre dolaşan raflardaki tüm uygun yüzeyler belirli bir düzen gözetilmeksizin ninemin kitaplarıyla doldurulmuş. Divanda Rose'un bir ara üzerinde uyuduğuna dair hiçbir iz yok ama küçük valizi köşede duruyor. Oda soğuk, karanlık ve boş.

Rose kütüphanenin ardından bizi mutfağa götürüyor. Evin arkasındaki bu kocaman odada da kimse olmadığı aşikâr. Yine de sırayla masanın altına, dolapların içine ve perdelerin arkasına bakıyoruz. Conor'ın boyu hepimizden uzun ve kazara ninemin Cadılar Bayramı için tavana astığı siyah ve turuncu kâğıt zincirlerle çarpıyor. Evde arayacak bir yer kalmaması endişesiyle hepimizin bu işi isteksizce yaptığını hissediyorum ve hiçbirimiz duvara tebeşirle yazılan şiire *bakmamaya* çalışıyoruz.

"Ninemin atölyesini de kontrol edelim," diyor Rose. Lily'yle huzursuzca bakışmalarını çocukken oraya girmelerine izin verilmemesine bağlıyorum.

“Büyük ihtimalle kilitlidir, eskiden hep öyleydi,” diyor Lily kapıya doğru yürürken. Ama kapının kolunu denediğinde tüyler ürpertici bir gıcırtyla açılıyor. Loş ışıkta bile atölyenin yağmalandığını görebiliyoruz.

İlk Conor giriyor içeri. “Bu ne lan...”

“Belki biri ninemin üzerinde çalıştığını söylediği kitabı aradı,” diye fikir yürütüyor Rose kimsenin bir soru sormasına fırsat kalmadan.

“Ya da eBay’de satmak için yazar Beatrice Darker’ın özel bir eşyasını,” diyor Conor.

Rose ona aldırıyor. “Ninem bizimle ilgili son bir kitap yazacağını söyledi... Belki biri insanların onu okumasını istemedi.”

Her zaman düzenli bir dağınıklık havasında olan atölye şimdi karmakarışık. Resimler ve boş kâğıtlar yere saçılmış, çekmeceler açık bırakılmış, kalemler ortalarından kırılmış ve boyalar devrilmiş. O karışıklığın arasında odanın bir ucundan diğerine doğru yürüyoruz ve duvardaki yeni çizimlerle şiirler dikkatimi çekiyor. Hepsi çok farklı ama bir o kadar da ninemin tarzındalar.

Burada sona eriyor hikâyesi,

Dağılan ailelerle unutulmuş dostların,

Ve yanlışlarını düzeltemeyecek kadar kör insanlar.

Ninemin en sevdiğim sözlerinden biri arka fondaki mavi ve siyah denizin üzerine gümüş rengi bir yazıyla yazılmış. Bu söz bana daima Deniz Camı’nı ve her yıl buraya gelişimizi anımsatır.

Mutluluğa giden yolu bulamıyorsanız,

Rotanızı sizi en az hüznendiren yere çevirin.

“Rose haklı olabilir,” diyor Conor. “Belki de aileden biri ninenin son kitabını yayınlanmadan önce bulmak istedi.”

“Bence birileri dedektifçilik oynamayı bırakmalı,” diyor Lily ama Conor ona kulak asmıyor.

“Nine yazdığı şiirlere her zaman gizli anlamlar saklardı... Hiçbir zaman sadece çocuklar için yazmadı onları...”

“Birilerinin paylaşılmasını istemediği sırları olabilir,” diyorum ona hak vererek.

“Bazı sırlar uğruna cinayet bile işlenebilir,” diye ekliyor Connor. “Nineyi bunun için öldürdüler...”

Camlardan biri açık ve Connor’ın elindeki mum sert bir esinlikle sönyör.

“Tüm dikkatimizi kızımı bulmaya verebilir miyiz?” diyor Lily.

“Nancy nerede?” diye sorduğumda kimse cevap vermiyor. Sanırım hepimiz zihnimize yankılanan cevaplardan çok korkuyoruz. Annem daima özel hayatını gizli tutmayı seven, gururlu biriydi. Birinin onunla ya da çocuklarıyla ilgili gerçeği yazması fikrinden ne kadar nefret edeceğini hepimiz biliyoruz. Bu gerçek bir kurgu kisvesi altında sunulsa bile.

Duvardaki sonuncu küçük şiire ninemin bildik tarzındaki bir çizim eşlik ediyor. El ele tutuşan üç küçük kızın suluboya silueti. Bunu son kitabı, bizimle ilgili olanı için çizdiğinden eminim. Kelimeleri okuduğumda oda eskisinden bile daha soğuk geliyor. Daha önce mutfak masasında bulduğumuz satırlar bunlar ama bu kez ninemin süslü elyazısıyla yazılmışlar. Bu bana birinin bu çizimi burada bulup ninemin sözlerini bir kâğıt parçasına kopyaladığım ve onu bizim bulmamız için diğer odada bıraktığını düşündürüyor.

*Şeker mi şaka mı diye duydu çocuklar
Çılgılık atıp ortadan kaybolmadan önce.*

Küçükken ablalarımınla şeker toplamaya çıkmama hiçbir zaman izin vermediler. Annem bunun çok riskli olduğunu söyledi. Ailece Cadılar Bayramı için daima giyinip kuşanırdık –ninemin doğum günüydü ve o ısrar ederdi– ama sonra Rose’la Lily’nin mahallenin çocuklarıyla şeker toplamaya çıkmasına izin verildi. Ben geride kalırdım ve hem eğlenceyi kaçırdığım hem de er-

tesi gün eve bir sürü şekerle dönecekleri için onları kıskanırdım. Gelgit yüzünden her zaman arkadaşlarında kalırlardı, sular çekilene kadar Deniz Camı'na ulaşmaları mümkün değildi. Ablalarım bende olmayan başka bir şeye daha sahipti: Arkadaşlar. Benim arkadaş edinmeme asla izin verilmedi.

Ninem sırf benim için Deniz Camı'nın sağına soluna sakladığı şekerlerle neşemi yerine getirmeye çalışırdı. Rose'la Lily dışarıda eğlenirken ben akşamı şöminenin karşısında ninemin hikâyelerini dinleyerek geçirirdim. Ninem şeker toplamayı doğru bulmuyordu ve her yıl bana bunun nedenini hatırlatıyordu. Bizim Cadılar Bayramı'nda masumane bir eğlence olarak gördüğümüz geleneğin kökeni bir pagan ritüeline dayanıyordu. İnsanlar 31 Ekim gecesi ölüleri korkutup kaçırmak için korkunç kostümler giyiyordu. Yiyecek ve içeceklerle onların gönlünü almaya çalışmaları tüm bu bedava şeker ve şekerleme dağıtma işine önyak olmuştu. Ortaçağ'da bu ritüel kılık değiştirerek evleri ziyaret etme geleneği olarak biliniyordu. Hıristiyanlığın Avrupa'da yayılmaya başlamasıyla Cadılar Bayramı'nda ruhçuluk denen yeni bir âdet ortaya çıktı. Fakirler zenginlerin evlerini ziyaret ederek ev sahiplerinin ölmüşlerine edecekleri dualar karşılığında ruh keki adı verilen kekler toplamaya başladı. İskoçya bu geleneği benimsediğinde biraz değiştirdi ve gençleri komşularını ziyaret edip kuruyemiş, meyve ya da bozuk para gibi ufak tefek armağanlar karşılığında şarkı söylemeye, şiir okumaya ya da başka bir numara yapmaya teşvik etti. Şeker mi şaka mı tabiri ilk kez 1920'lerde Amerika'da kullanılmaya başladı ve ninem önemli bir ritüel olarak başlayan bir alışkanlığın bu şekilde hafife alınmasını tasvip etmiyordu. İnsanların ölüleri onurlandırmak yerine onlardan korkmaları için cesaretlendirilmesi onu fazlasıyla üzüyordu ve hikâyesini hep aynı cümleyle bitiriyordu:

“Ölülerden korkmana gerek yok; asıl dikkat etmen gerekenler yaşayanlar.”

Ninemın atölyesinden hep birlikte çıkıyoruz. Hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz ve Trixie'yi bulmaya bir adım bile yaklaşmadık.

Bakmadığımız bir tek müzik odası kaldı. Sanırım hiçbirimiz babamın ölüsünü bir daha görmek istemediğimiz için böyle oldu. Tam kapıyı açacağız ki, şimşek çakıyor ve otomatik olarak saymaya başlıyorum.

Bir Mississippi...

Şimşek odayı aydınlatıyor ve piyanonun gölgesi duvarlarda hareketli gölgeler oluşturuyor.

İki Mississippi...

Burada da Trixie'den bir iz yok. Daha önce fark ettiğim eksik piyano tuşu dışında her şey yerli yerinde. Kayıp tuşu Do olarak hatırlıyorum ama bir Si tuşu olduğunu görüyorum.

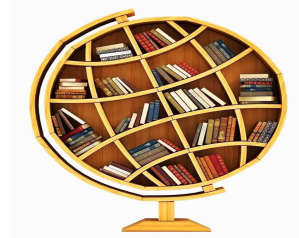
Üç Mississippi...

Sonra kayıp olan tek şeyin o olmadığına farkına varıyorum. Babamın cesedi de yok; tıpkı nineminki gibi ortadan kaybolmuş.

Conor bir adım öne çıkıyor. "Ha sik—"

Uzarlarda gök gürlüyor ve karanlıkta hepimiz birbirimize bakıyoruz. Büyük bir kısmı gölgede kalan yüzlerimizde benzer korku ifadeleri var. Lily, Rose'a sokulup çocukluğumuzda yaptığı gibi elini tutuyor. Camları döven yağmur kısa bir düşünme molası vermişe benziyor ve birkaç saniye boyunca odada çıt çıkmıyor.

Sonra holden bir yazı tahtasına sürünen tırnakların çıkardığı sese benzeyen iç gıcıklayıcı bir gıcirtı geliyor.

Yirmi Bir

31 Ekim - 02.25

Suların Alçalmasına Dört Saatten Az Kala

Conor, Rose'un elinden el fenerini kaptığı gibi koridora fırlıyor. Biz de fazla oyalanmadan peşinden gidiyoruz ve ona yetiştiğimizde sesin kaynağını görüyoruz.

Poppins merdiven altındaki dolabın kapağını tırmalıyor ve vızıldamaya başlıyor.

Lily yaklaşıp kapağı zorluyor ama kilitli.

"Trixie?" diye sesleniyor kapağı yumruklayarak. "Orada mısın?"

Cevap gelmiyor. Lily yine kapağa vuruyor, bu sefer daha sertçe ve tahta kapağın eski menteşeleri takırdıyor. Lily kolu öfkeyle zorlamaya devam ediyor.

"Bir de ben deneyeyim," diyor Conor el fenerini Rose'a geri vererek. Ama o da kapıyı açamıyor.

"Bu kahrolası dolabın anahtarı nerede?" diye soruyor Lily ama hiçbirimizin bunu bildiğini sanmıyorum.

Köpek havlayıp yine kapağı tırmalıyor.

"Sessiz ol, Poppins!" diye bağıyor Lily.

"Anahtar onda," diye fısıldıyor Rose.

"Ne?"

"Anahtar Poppins'te."

“Aklını mı kaçırdın?”

“Tasmasına takmışlar. Bak!” diyor Rose el fenerinin ışığını köpeğin üzerine tutarak.

Biri başka bir şey söylemeden önce uzun bir süre Poppins’e bakıyoruz. Gözüne girmesinler diye iki küçük örgü yapılan saçlarının arasından o da bize bakıyor. Dürüst olmam gerekirse, birazcık suçlu görünüyor. Ama benimki gibi normal hiçbir tarafı olmayan bir ailede bile bu gece burada yaşananların perde arkasında bir İngiliz çoban köpeğinin olması kesinlikle mantıklı gelmiyor. Rose anahtarı tasmaından çıkarmak için eğiliyor. Loş ışıkta pek bir şey görünmediği için tasmayı açması vakit alıyor.

“Çabuk ol,” diyor Lily.

“Elimden geleni yapıyorum,” diye yanıtıyor Rose sakince. Nihayet anahtarı çıkardığında kilide sokuyor ve nefesimizi tutuyoruz. Çocukken hepimiz bu dolaptan korkardık. İçinde fareler ve örümcek ağları olduğunu biliyoruz. Eskiden gölgelerin arasında bir devasa örümcekler ailesinin yaşadığını ve aptallık edip dolaba girenleri yemek için beklediklerini hayal ederdim.

Rose anahtarı çeviriyor ve yavaşça açtığı kapaktan gıcırıltılar yükseliyor.

Dolabın içi zifiri karanlık. Hiçbir zaman bir ışığı olmadı.

Rose el fenerini karanlığa doğru tutarak içeri girdiğinde, biz sözüm ona güvenli koridorda kalarak omzunun üzerinden bakıyoruz.

İlk kokuyu fark ediyorum; insanlar öldüğünde kötü şeyler olur. Gördüğüm ilk şeyse ninem oluyor. Sırtı çıplak, tuğla duvara dayalı bir vaziyette dolabın tabanında oturuyor. Cildinin grimsi rengi, kafasındaki kocaman kanlı yara ve yanağından beyaz, pamuklu geceliğinin omzuna damlayan kan olmasa –bir dolapta– uyuyan biri gibi görünebilir. Onu ilk bulduğumuzda tuttuğu tebeşir parçası kırmızı bir kurdeleyle eline bağlanan bir kalem ve bir boya fırçasıyla yer değiştirmiş. Babamın ölüsü de burada ve kırık şef batonu onu ilk bulduğumuzdaki gibi sağ eline bağlı. Muhtemelen ölüm sonrası katılığı yüzünden babamın

eli havada duruyor ve merdiven altındaki dolapta görünmez bir orkestrayı yönetiyormuş gibi görünüyor. Bu gerçeküstü görüntü hatırlamak istemeyeceğim bir hatırayı aklıma getirdi. 1983'ün başlarıydı sanırım. Üçüncü kez öldüğüm zaman, bununla ilgili ilk kez yalan söylediğim zamandı.

Annemle babam yollarını ayırdıktan sonra, babamın bir dizi dekoratif kız arkadaşı oldu. Aklımda neredeyse hep aynı kişi gibi kaldılar: Babamın orkestrasında çalan, güzel ve yarı yaşında biri. Erkekler kadınlara göre son derece öngörülebilir varlıklar ve babamın boşanmadan önceki ve sonraki davranış biçimi her zaman klişe sınırlarında dolaştı. Ama öfkeli bir kadının neler yapabileceğini kestirmek mümkün değildir. Annem öfkesini bizim gibi onun bir parçası hâline gelene kadar biriktirdi.

Ablalarımın ya da Nancy'nin babamın müzisyenleriyle –özellikle de o zamandan beri şüpheyle yaklaştığım kemancılar– olan ilişkilerini ciddiye aldığını sanmıyorum. Hiçbiri birkaç aydan uzun sürmedi. Rebecca'ya kadar. Gerçekten çok güzeldi. Üstelik komik, akıllı ve nazikti. Uzun, sarı saçlarını, beyaz cildini ve mavi gözlerini bugün bile gözümün önüne getirebiliyorum. Belki de biz Darkerlardan çok farklı görüldüğü için. Rebecca babamı kızlarıyla daha çok vakit geçirmesi için yüreklendirdi ve okul tatillerinde bizi Thorpe Park'a ve Madam Tussauds'ya gezmeye götürdü. Bize McDonald's'da Happy Meal ısmarladı –bunun bizi gerçekten mutlu ettiğini itiraf etmeliyim– ve saçlarımızı daha önce hiç görmediğimiz modellerde ördü. Rebecca'ya bayılıyorduk. Annem bayılmıyordu. Neşe içinde eve gelip babamın yeni sevgilisinin *harika* bir kadın olduğuyla ilgili hikâyeler anlatmamızın annem için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Çocuklar çok patavatsız olabiliyor.

Babama Royal Albert Hall'daki özel bir müzik gecesinin orkestra şefliğini üstlenmesi teklif edilene kadar bu düzenden gayet memnundum. Babamın hayalleri gerçekleşecekti ve ninem

ve Nancy de dahil, hepimiz bu büyük olaya şahit olmaya davet edildik. Babamın hayatının performansını kendi locamızdan izleyecektik ve herkes gelmeden önce konser salonunu gezmemize izin verildi. Lily bundan nefret etti ve her şeyi son derece sıkıcı buldu. O gün ettiği lafı ömrüm boyunca unutamam. Ortanca ablamı ilk kez gerçekten komik buldum ve bu ânı beni şimdi bile gülümsetiyor.

“Babamın otobüs muavini olmasını yeğlerdim, en azından biletler bedavaya gelirdi.”

Babam konserden bir saat kadar önce, Rebecca’yla birlikte locamıza geldi. Rebecca gülümsüyordu ve yüzü mutlulukla ışılıyordu. Henüz yedi yaşında olmama rağmen, onun varlığının annemi nasıl gölgede bıraktığını fark ettim.

“Size bir haberimiz var!” Babam ilk ailesine gülümsedi.

Rebecca hepimizin görmesi için elini öne uzattı ve konuşmaya başlayana dek durumun önemini kavrayamadım. “Babanız bana evlenme teklif etti. Ben de kabul ettim.”

Elindeki yüzüğe baktım ve yumruk yemiş gibi şaşalayan anneme döndüm. Yüzünde müthiş gergin bir ifade vardı; her bir kası gülümsemesini orada tutabilmek için üstün bir gayret gösteriyor gibiydi. Ninemin ağzı kusursuz bir O şeklini almıştı. Şaşırdığında nasıl görüldüğüne ilk kez tanık oluyordum. İçgüdülerimiz bize sürümüzün tehlike altında olduğunu söylüyormuşçasına ablalarımınla birbirimize sokulduk. Bazen en ince iplikler bile insanları birbirine bağlayabilir ve bu bizim ailenin değişmez bir gerçeğiydi.

Kötü düşünceler kafamın içinde çarpışarak küçük patlamalara neden oldu. O âna dek, sanırım her zaman annemle babamın bir gün yeniden birlikte olacağını sanmıştım. Rebecca’nın harika biri olduğu konusunda hemfikirdik ama onun hakkındaki düşüncelerimiz göz açıp kapayıncaya kadar değişti. Birkaç dakika önce bayıldığım bu kadın şimdi gözümde korkunç, cadı gibi biriydi, çünkü ailemizi yok etmeye çalışıyordu.

Çocukken ablalarımın kumsalda ya da bahçede beni kendi

etrafımda döndürüp sonra düz bir çizgide yürümemi istediklerini hatırlıyorum. Bu mümkün değildi ve başımın fırlıdak gibi dönmesinin komik bir yanı vardı. Ben sağa sola sendeleyip yalpalarken hep birlikte gülerdik ve sonunda yere yığılırdım. Ama babamın annemden başka biriyle evleneceği düşüncesi çok kötü bir şekilde başımı döndürdü. Sonra midem bulandı ve bayıldım.

Olanların bundan ibaret olduğundan eminim. Albert Hall aşırı sıcaktı, locamız çok yukarıdaydı ve babamın yeniden evlenmesi fikri beni hazırlıksız yakalamıştı. Sadece bayıldım. Ama Nancy kalbimin yeniden durduğuna ikna olmuştu; babamın verdiği haberle gerçek anlamda kırılmıştı. Bir ambulans çağrıldı ve Darker ailesinin diğer kadınlarıyla birlikte hastaneye yetiştirildim. Babam orkestrası ve nişanlısıyla kaldı. Albert Hall'un sahnesinde hayallerini gerçekleştirdiğini göremedik ve Rebecca'yla evlendiğini de görmedik. Rebecca bundan iki hafta sonra, kariyerini hastaneye götürülen çocuğunun önüne koyan biriyle yapamayacağını söyleyerek nişanı bozdu.

Hepsi benim suçumdu ve kimseye söylemedim ama o gün kalbim gerçekten durmadı. Gerçeği saklamanın tam anlamıyla olmasa bile neredeyse yalan söylemekle aynı olduğunu ilk kez anladım ve bunun sonucunda olanlarla ilgili vicdan azabı çekmememe rağmen gerçeği asla itiraf etmedim. Herkes ölmek üzere olduğunuzu düşünüyorsa, bir cinayet işleseniz bile paçayı kurtarabilirsiniz.

"Trixiel!" diye ciyaklıyor Lily beni daldığım düşüncelerden uyandırarak.

Başımı çevirdiğimde ablamın merdivenin altındaki dolabın dibine doğru baktığını görüyorum ve gölgelerin arasmda yere büzülen yeğenimi fark ediyorum. Pembe pijamaları toz ve kirle kaplanmış, saçlarına örümcek ağları takılmış, gözleri kapalı ve cildi o kadar solgun ki, bir hayalete benziyor. Lily adını ikinci kez seslendiğinde bile kıpırdamıyor.

Trixie

*Daisy Darker'ın yeğeni vaktinden evvel büyümiş bir çocuktur.
Terk edilmiş ördek yavruları gibi vahşi hayatla başa çıkması zordur.*

*Trixie Darker on beş yaşındaydı (otuz gibiydi, o ayrı), zeki ve iyi niyetliydi,
Ama çok fazla soru soruyordu ve bazı gerçekleri ortaya çıkarmak zordur.*

*Çocuğa beklenmedik bir şekilde ninesinin evi miras kaldı.
Bu karar mutsuzluk, kıskançlık ve nefret yarattı.*

*Öz annesi kendini kandırılmış gibi hissetti, ailenin kalanı da
ondan farklı değildi.*

Çocuğun babası onun adına sevinebilirdi ama ismini bile bilen yoktu.

*Trixie ardı arkası kesilmeyen sorularının en çok birine
yanıt verilmesini istedi:*

Babası kimdi, ondan haberi var mıydı ya da sadece bir annesi mi olacaktı?

*Vadesi dolunca, merdivenin altında bulunduğu anda, kimse
kimi suçlayacağını bilemedi.*

*Bir çocuk toz içinde ölüme terk edildiğinde ve bunu gerçekten umursayacak
birinin çıkacağından bile emin olmadığı anda, kime güveneceğini
bilmek zordur.*

Yirmi İki

31 Ekim - 02.30

Suların Alçalmasına Dört Saatten Az Kala

Rose dolabın içinde emekleyerek Trixie'yi nazikçe dışarı çekiyor. Kimse konuşmuyor, eve uğursuz bir sessizlik hâkim. Lily'nin kızının yanma koşmamasını garip buluyorum ama şokta herhalde. Hepimiz öyleyiz. Bir kez daha durumun kontrolünü ele alan Rose dışında. Trixie'yi holün parke zeminine özenle yatırıyor.

"El fenerini sabit tut," diye bağıyor Conor'a ve yeğenimin üzerine eğilip nabzına bakıyor. Aradan uzun dakikalar geçmiş gibi geliyor ama sonunda Rose başını sallıyor.

"Yaşıyor."

"Ah, Tanrı'ya şükür!" diyor Lily ama sonra yine yüzü asılıyor. "Kim yaptı bunu?" Kimse cevap vermiyor. "Hanginiz yaptı? Bu kahrolası dolaba kendi kendini kilitlemedi ya?"

"Durun," diyor Rose. "Yaşıyor ama bir terslik var."

Trixie'yi tepeden tırnağa incelemesini izliyoruz. Trixie baygın ve yüzü ölü beyazı. Bir çorabının ayağında olmadığını fark ediyorum. Bunu Roze da fark edip yeğenimin çıplak ayağına bakıyor.

"Ayak parmaklarının arasında bir parça kurumuş kan var," diyor kendi kendine söylenir gibi.

"Ne demek o?" diye soruyor Lily.

“Emin değilim. Ama en iyi tahminim birinin ona bir şey enjekte ettiği.”

“Ne? Kim?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtlıyor Rose. “Ama Nancy’yi bulamıyoruz. Diyabet kitin onun odasında idi. Şimdi de insülin kalemin kayıp...”

Lily başını iki yana sallıyor. “Annemin Trixie’ye böyle bir şey yapabileceğini ciddi ciddi düşünmüyorsun herhalde? Annem torununu seviyor. Bizi hiç sevmediği kadar çok hem de.”

Rose iç çekiyor ve belirgin bir şekilde havası sönmüş gibi görünüyor. “Öyleyse Nancy şimdi nerede? Bunun için zamanımız yok. Diyabet kitine ihtiyacım var.”

Lily onu Rose’a veriyor ve Rose çantadan küçük bir alet çıkarıyor. Kimse ne yaptığını sormaya cesaret edemiyor ve bana hepimiz nefesimizi tutmuşuz gibi geliyor. Rose, Trixie’nin parmağının ucunu delip makineye minik bir damla kan akıtıyor.

“Ona insülin enjekte edildiğini düşünüyorum. Eğer haklıysam, hızlı davranmalıyız, yoksa...”

“Ne yapman gerekiyorsa yap,” diyor Lily alçak bir sesle. Onu ağlarken ve bu kadar savunmasız görmek öyle garip geliyor ki. O her zaman yıkılmaz ve dayanıklı kardeşimizdi.

Rose uyuduğu kütüphaneye koşup kendi çantasıyla geri dönüyor. Kahverengi, deri ve eski bir doktor çantasına benziyor. Rose Cambridge’de veterinerlik okumaya hak kazandığında ninem ona bu çantayı hediye etmişti. Rose çantayı açıp büyük bir iğneyle küçük, cam bir şişe çıkarıyor.

“O ne?” diye soruyor Conor.

“Glukagon. Lily’nin kitinde de olmalıydı ama o da kayıp. Köpeklere de aynı tedavi uygulanıyor. Yani eğer yanılmıyorsam...”

“Ya yanılıyorsan?” diye fısıldıyor Lily.

Rose ona aldırılmayıp ilacı Trixie’nin koluna enjekte ediyor.

Bu bekleyiş bana sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi geliyor. Zamanı tahmin etmek imkânsız. Sonra Trixie gözlerini açıyor. Bakışları Lily’yi bulmadan önce onları birkaç kez kırıpıştırıyor.

“Anne?”

“Tanrı’ya şükürler olsun. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler,” diyor Lily, Trixie’yi kollarına alıp öperek. Müthiş bir rahatlamayla karışık sevinç gözyaşları döküyorum. Etrafıma baktığımda herkesin ağladığını görüyorum. Şuanda burada olan hiç kimse bu çocuğu asla incitemezdi.

Kısa bir süre sonra, hepimiz salondayız ve odaya giriş çıkışları engellemek için kapının arkasında bir iskemle duruyor. Kendimize içeride barikat kurduk ve ısınmak için ateşe birkaç odun ekledik. Rose içerisi biraz aydınlansın diye eski mumlardan birkaçını yaktı. Karanlıkta bile Lily’nin titrediğini görebiliyorum. Trixie annesinin yanında bir battaniyeye sarınmış, alevlere bakıyor. Yiyecek içecek hiçbir şeyimiz yok ama kimsenin iştahı olduğunu sanmıyorum. Hiçbirimiz bu gece burada olanların doğruluğunu kabul etmeye yanaşmıyoruz gibi geliyor. Konuşmazsak belki hiç yaşanmadıklarını varsayabilirmişiz gibi. Ninemle babam öldü ve Nancy kayıp. Ya çok kötü bir şey yaptı ya da korkarım başına çok kötü bir şey geldi.

Trixie en son bir fincan çay içtiğini –hepimiz içinde annemin uyku haplarından birinin olduğunu biliyoruz– ve Lily’nin pencere oturağında üzerine bir battaniye örttüğünü hatırlıyor.

Dolapta geçirdiği zamana dair hiçbir şey hatırlamıyor.

Ya da oraya nasıl gittiğiyle ilgili.

Ya da onu kimin içeri kilitlediğiyle.

Ya da içeride kiminle birlikte olduğuyla.

Trixie sadece pencere oturağında uyuyakaldığını ve koridor-da uyandığını biliyor. Arada yaşananları hatırlamamasının aslında onun için en iyisi olduğunu bilmeme rağmen, bunun bizim için sinir bozucu ve korkutucu olduğunu inkâr edemem. Dün gece, ninemin sofrasında otururken hapse girmeden birini öldürmenin en iyi yollarını şaka yollu tartıştığımızı hatırlıyorum. Ayak parmakları arasına insülin iğnesi yapma fikri Rose’dan çık-

mıştı. Görünüşe bakılırsa, onunla aynı fikirde olan biri vardı ve yeğenimi bu yolla öldürmeye çalıştı.

Olanlara inanamıyorum ve ailemden bu denli nefret edebilecek biri aklıma gelmiyor. Odada etrafıma bakıyorum. Vasiyetname yüzünden herkesin nineme içermek için bir nedeni var. Annemle Lily boşanmadan sonra uzun bir süre babamdan nefret etti ama buradaki hiç kimse Trixie'ye zarar vermek istemez. Bu konuda kesinlikle haklıyım, öyle değil mi?

Elektriğin gelmesi hepimizi yerimizden sıçratıyor ve odaya ışık doluyor.

"Eh, bu iyiye işaret," diyor Lily.

"Sahi mi?" diye karşılık veriyor Rose, gerçekten iyi olduğundan emin olmak için Trixie'yi son kez muayene etmeden önce.

Rose eşyalarını kaldırırken deri çantasındaki tabanca ister istemez dikkatimi çekiyor ve onu sadece ben fark etmiyorum. Trixie'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor ve yüzünde kocaman bir soru işareti beliriyor.

"Senin tabancan mı var, Rose Teyze? Neden?" diye soruyor.

"Güvenli bir yerde olduğunu söylememiş miydin?" diyor Lily.

Rose, Lily'ye iç çekerek bakıyor. "Öyleydi ama olanlardan sonra *yanımda* kalması daha güvenli gibi geldi." Tekrar Trixie'ye dönüyor. "Veterinerler bazen silaha ihtiyaç duyar. Televizyonda gördüğün silahlara benzerler –çünkü öyleler– ama veterinerler onları farklı sebeplerden ötürü kullanır. Çok üzücü ama bir hayvan gerçekten kötü bir durumdaysa..."

"Onu vuruyor musun?" diye soruyor Trixie.

"Bazen. Ama yalnızca geriye başka bir çare kalmadıysa... Eğer hayvan çok acı çekiyorsa."

"Acı çeksek bizden birini de vurur muydun?" diye soruyor yeğenim içinde hiçbir ima barındırmayan bir tonda.

"Biraz dinlenmelisin. Gelgit izin verdiği gibi gideceğiz buradan. Söz veriyorum, iyi olacaksın."

Trixie'nin yüzü gülümseme girişiminde bulunuyor ama be-

ceremiyor. Bu gece burada yaşananlarla ilgili ona her şeyi söylemediğimizi bilecek yaşta ve zekâda.

Rose kapıya doğru yürüyor.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor Lily korkulu bir sesle.

“Sadece bir dakika sürer. Bir şeyi kontrol edeceğim.”

“Seninle gelmemi ister misin?” diye teklif ediyor Conor.

Rose uzun bir an boyunca ona gözünü dikip bakıyor ama cevap vermeden gidiyor, ki bu da bir cevap bence. Şöminedeki odunlar çıtırdayarak ve kıvılcımlar sıçratarak yanarken, biz geride kalanlar sessizlik içinde oturuyoruz. Duvarlarda ve yüzlerimizde gölgeler oynaşıyor. Kafalarımızın içindeki düşünceler o kadar gürültü yapıyor ki, neredeyse duyabileceğim onları. Conor birkaç dakika sonra kalkıp odadan çıkıyor. Peşine takılıyorum ve koridorda Rose’la dip dibe durduklarını görünce kapıdan onları izlemeye başlıyorum.

“İyi misin?” diye soruyor Rose’a.

“Değilim tabii,” diye fısıldıyor Rose. “Dolabın kapağında anahtarı almaya geldim.” Kotunun cebine vuruyor. “Bence bu ana anahtar. Eğer haklıysam sular alçalana kadar kendimizi salona kilitleyebiliriz. Buradaki biri Trixie’yi öldürmeye çalıştı ve bu işin bittiğini sanmıyorum.”

“Haklısın. Ama kim? Neden?”

“Bilmiyorum. Ama bunu öğrenene kadar hepimiz tehlikeyiz.”

“Her şey nineyle başladığına göre ona öfkeli biri olmalı. Ama tek sorunun vasiyetname olduğunu sanmıyorum. Biri atölyesini didik didik aramış. Bana kalırsa, ninenin sizin aileyle ilgili son bir roman yazması fikrinden hoşlanmadı. Sırları olan biri bu.”

“Hepimizin sırları var,” diyor Rose.

“Evet ama biz onları saklamak için insanları öldürmüyoruz.”

Rose bunun üzerine ona dik dik bakıyor ama Conor düşüncelere daldığı için bunu fark etmiyor.

“Kimin Frank’i öldürmek için bir sebebi olabilir?” diye devam ediyor. “Ve neden biri Trixie’yi öldürmeye çalıştı? Dün gece

aşağı inip nineyi bulduğunda görmemesi gereken bir şey mi gördü? Belki katili ele verecek bir şeydi.”

“Bu kişi her kimse düzeni, bir şeyleri ortadan kaldırmayı seviyor,” diyor Rose merdiven altındaki dolaba bakarak.

Conor dolabın kapağını biraz daha aralıyor. Üzerinde hâlâ isimlerimiz, yaşlarımız ve eğik bir çizgi hâlinde boylarımız yazıyor. Üstten üçünü okuyorum.

Daisy, 13 yaşında – 1.54

Rose, 10 yaşında – 1.39

Lily, 9 yaşında – 1.27

Zaman ve mekân içinde, onlardan daha uzun boylu olduğum tek yer bu.

“En azından kayıp cesetlerin yerini biliyoruz,” diyor Conor. “Poppins’in dolap kapağını neden tırmaladığı ortaya çıktı. O köpek nineden uzak olmaya bir an bile katlanamıyor.”

Rose kapağı kapayıp kilitliyor. “Burayı ve içindekileri görmek istemiyorum. Bu konuyu konuşmak da istemiyorum.”

Salona doğru yürüdüklerinde odanın içine kaçıyorum. Neden bilmiyorum ama beni görmediklerine seviniyorum. Kendimi bir yapbozun eksik parçası gibi hissediyorum ve kime güveneceğime karar vermek giderek zorlaşıyor.

Şimdi herkes korkuyor ve buna hakları var.

Biri Darker ailesini teker teker öldürüyor.

Ve korkarım, bunun bir kez daha tekrarlanması an meselesi.

Yirmi Üç

31 Ekim - 02.40

Suların Alçalmasına Dört Saatten Az Kala

Salonda, Lily'yle Trixie hâlâ kanepede birbirlerine sokulmuş, oturarak ısınmaya çalışıyor. Rose dolap kapısının anahtarını salonun kilidinde deniyor ve haklı çıkıyor: Evdeki bütün kapıları açan ana anahtar bu.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Lily.

"Deniz alçalana kadar bizi buraya kilitliyorum. Hepimizin güvende olması için."

"Nancy'ye ne olacak?" diye soruyor Lily. "O güvende değil. Öylece ortadan kaybolmadı ya? Hâlâ evin içinde bir yerlerde. Annemiz için bir tek mi ben mi endişeleniyorum, onu sadece ben mi umursuyorum?" Kimse cevap vermiyor. "Bunu konuşmayacak mıyız? Biz bu ailede hep bunu yapıyoruz zaten. Kötü bir şeyi konuşmadığımız sürece hiç yaşanmamış gibi davranıyoruz. Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum ama Nancy bunu asla yapmaz."

"Neyi?" diye soruyor Trixie. Aslında başından neler geçtiğini bilmiyor. Babamın öldüğünü bile bilmiyor. Bildiği tek şey nine-min bir kaza geçirdiği ve hep birlikte gelgitin etkisinin azalmasını beklediğimiz.

"Bu konuyu Trixie'nin yanında konuşmamamız daha iyi olabilir," diyorum.

Ama Lily beni duymazdan geliyor. Ablam parmak basmaya çalıştığım noktaları asla anlamaz zaten.

"Bu gece burada yaşadıklarımızı etraflıca düşündüm ve varabildiğim tek açıklama Deniz Camı'nda bizden başka birinin olduğu," diyor Lily. "Biri en başından beri buradaydı, bizden önce geldi ve yatmamızı bekledi. Sonra da hepimizi birer birer avlamaya başladı. Aileye yakın biri olmalı. Ninemin sekseninci yaş günü olduğunu ve onu kutlamak için buraya geleceğimizi biliyordu."

"Cadılar Bayramı'nın ninemin doğum günü olduğunu herkes biliyor. Ninem onu her yıl kutlamamızı isterdi," diyor Rose.

Conor başını sallıyor. "Ayrıca herkes bunun son doğum günü olacağına inandığını da biliyor. Timbuktu'daki şu falcının söyledikleri yüzünden..."

"Land's End," diye düzeltiyor Rose.

"Her neyse. Ona sekseninci doğum gününün sonuncusu olacağı söylendi ve gerçekten öyle oldu. Gece yarısından hemen sonra kendi kanından bir gölün ortasında ölü bulundu."

Yeğenim usulca ağlamaya başlıyor.

"Özür dilerim, Trixie," diyor Conor. "Düşüncesizlik ettim. Hepimiz için berbat bir geceydi ama büyük ninenle Frank için kim bilir ne kadar üzgünsün."

Trixie kaşlarını çatıyor. "Dedemin nesi var?"

"Hiç," diye yalan atıyor Lily. "Nineme çok üzüldü tabii. Biraz uzanacağını söyledi."

"Nancy de mi uyuyor?" diye soruyor Trixie.

Ben de dahil kimse ne söyleyeceğini bilemiyor ama Nancy'nin bu gece burada olanların sorumlusu olamayacağını düşünen tek kişi Lily değil ve Lily onun için endişelenmekte yerden göğe kadar haklı. Annem bir sürü kötü şey olabilir –bazen hepsini birden olabilir– ama asla bir katil değil. Bundan eminim.

Şöminenin üzerindeki rafta kendimi sık sık bakarken yaka-

ladığım bir fotoğraf var. Darker ailesi kadınları, ninem, annem, ablalarım ve ben, üç nesil bir arada nadiren olduğumuz mutlu bir aile gibi Deniz Camı'nın bu odasında poz vermişiz. Ablalarım ile bir örnek koyu mavi elbiselerimizden ötürü resmin 1983 yılında, ben yedi yaşındayken çekildiğini tahmin ediyorum. Nancy'yle onları almaya kasabaya indiğimiz günü hatırlıyorum. O gün, anneme yalan söyledim ve işin doğrusunu hiçbir zaman öğrendiğini sanmıyorum.

Küçük, beyaz yalanlarla ilgili sorun şudur ki bazen büyük, karanlık yalanlara dönüşebilirler.

DENİZ CAMI - 1983

Annem alışverişe çıkarken daima giyinip kuşanırdı; onun için bu bir gösteriye çıkmak gibiydi. O gün neşeli bir ruh hâlinde olduğunu hatırlıyorum, bu nadir görülen ve dolayısıyla hatırdakalacak bir şeydi. Nancy kıyı yolundan kasabaya doğru araba sürerken radyoda çalan "Stayin' Alive" adlı parçaya –sözleri ve ritmi hiç tutturamadan– eşlik ediyordu. O şarkının filmi almıştı, bir cumartesi gecesi ateşi çıkan John Travolta diye bir adamla ilgiliydi. Annemin şu koca dünyada en çok sevdiği mağaza Debenhams'dı ve oraya gidecektik.

Paskalya tatilini geçirmek üzere Deniz Camı'na gelmiştik ama ninem bizimle alışverişe çıkmamıştı. Her türlü alışverişten nefret ederdi. "Maddi şeyleri yalnızca materyalist insanlar önemser," diyordu. Ama Nancy alışverişe bayılıyordu. Para harcama alışkanlıkları ve pahalı zevkleriyle ilgili tek problem o günlerde paraya sıkışık olmamızdı. Babamla iyi bir boşanma anlaşması yapmıştı ama Londra'daki küçük evimizin senetlerini ve ablalarımın okul taksitlerini ödedikten sonra elinde avucunda pek bir şey kalmıyordu. Dolayısıyla ucuzluğun başlaması Nancy için çok önemli bir olaydı. Kuyruğa girmemiz gerekse bile daha ilk gününden, mağazanın kapıları açılır açılmaz orada

olmalıydık. Annemin alışverişten bile daha çok sevdiği bir şey varsa, bir şeye değerinden daha azını ödediğine inanmaktı.

Büyük mağazaların bir reyonundan ötekine sürüklenmekten nefret ediyordum. Onlar çok büyüktü, ben çok küçüktüm ve hep kaybolmaktan korkuyordum. Eski ana caddemizde girip çıktığımız küçük dükkânları tercih ediyordum. Seç karıştır satış politikası nedeniyle Woolworth'ü her zaman çok sevdim; tüm o kola şişeleri, dudak parlaticıları ve uçan daire oyuncaklarını hatırladığımda hâlâ gülümsüyorum. Lily en çok en yeni kasetlerle posterleri aldığı Our Price'ı ve Rose'la kıyafet alışverişi yaptıkları Tammy Girl ve C&A'i seviyordu. Kiralayacağımız filmi nadiren seçmeme izin verilse de Blockbuster Video'ya yaptığımız ziyaretlerden büyük keyif alırdım. Bir de ninemle küçük, bağımsız kitabevine gitmeye bayılırdım. Kitap satın almak ninemin sevdiği tek alışverişti. O dükkânların hiçbirinin artık olmadığını düşünmek beni hüznlendiriyor. Bugünlerde çoğu ana cadde hayalet kasabalara benziyor.

Nancy kalabalığın arasında itiş kakış yürüdü ve yürüyen merdivenle doğruca Debenhams'ın çocuk katına çıktık. Çabucak Rose ve Lily'ye iki elbise seçti. Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım ama beyaz yakalı, lacivert, kadife elbiselerde gözüm kaldığını ve benim de bir tane istediğimi hatırlıyorum. Annem ablalarımı ikiz gibi giydirmeyi oldum olası severdi ama bana nadiren yeni bir giysi alırdı.

Nancy'nin kendisine de ufak tefek bir şeyler alabilmesi için bir kat yukarıdaki kadın reyonuna çıktık. Annem en indirimli ürünleri bulma telaşıyla yürüyen merdiveni yürüyerek çıkardı. Hareketli basamakların arasında çok mesafe vardı ve yedi yaşındaki ben ona yetişmekte zorluk çekiyordum. O zamandan beri yürüyen merdivenler beni hep korkutmuştur. Kayıp düşeceğim ya da aradaki boşluklara yuvarlanacağım gibi hissediyordum hep. Basamakların sonuna geldiğimizde aradaki boşluğa ve mutlak bir ölüme yuvarlanmamak için diğer tarafa sıçramak zorunda kalıyordum.

Kadın katına geldiğimizde, Nancy bir sporcu azmiyle indirimli kıyafetleri gözden geçirmeye başladı. Metal çubuklarda kayan plastik askıların çıkardığı çirkin gıcırtyı anımsıyorum. Diğer müşterilerden biri es kaza önüne geçmeye kalkıştığında Nancy onu kaçırana kadar cık cıkliyordu. İkinci el ayakkabılarının içindeki ayaklarım sızlamaya başlamıştı; pek güzellerdi ama sıkıyorlardı. Onun için, Nancy'nin onu mutlu edeceğini düşündüğü şeyleri bulmasını beklerken yere oturdum ve askılardan düşen bedenlerin yazılı olduğu boncukları toplamaya başladım. O günlerde her beden için farklı renklerde askı boncukları vardı: 38 bedene turuncu, 40 bedene yeşil, 42 bedene mavi. Nancy neredeyse her zaman 38 beden olmuştu ve turuncudan bu kadar nefret etmemin nedeni bu mu diye merak ediyorum.

İkimiz birlikte soyunma kabinine girene kadar her şey yolundaydı. Annem deneyebileceği tüm elbiseleri yanına almıştı ama ilki üzerine olmayınca hemen morali bozuldu.

"Çeksene şu fermuarı," dedi aynada bana ateş püsküren gözlerle bakarak. Uğraştım ama yapamadım.

"Çekemiyorum," dedim fermuara asılarak. Annem suç bendeymiş gibi cık cıklayıp başını iki yana salladı.

"Bedeninde bir sorun var galiba," dedi elbiseyi başından çıkarıp yere atarak. Ama daha sonra denediği iki 38 beden de ona olmadı. İşte o zaman Nancy ağlamaya başladı.

"Çocuk doğurunca vücudum *mahvoldu*. Sizin için yaptığım fedakârlıkları görüyorsun..."

"Bence çok güzelsin," dedim ellerimi ceplerime sokarak. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı şaşırılmıştım. "İstersen büyük bedenini getireyim?"

Annemin bakışlarından o kadar korktum ki, cevabını beklemeden kabinden kaçtım. Daha önce topladığım beden boncuklarının bazıları hâlâ cebimdeydi. Onları hissettiğimde aklıma bir fikir geldi. Annemin en çok beğendiği elbiseyi yerde buldum ve parmaklarımın ucuna basa basa gidip 40 bedenini aldım. Askı-

sındaki yeşil boncuğu turuncu 38 beden boncuğuyla değiştirdim ve tekrar soyunma kabinine koştum.

“Onu denedim,” dedi Nancy öfkeyle ve elbiseye onu gücendirmiş gibi kötü kötü baktı.

“Belki bu olur,” dedim onu ellerimin arasında tutup bir barış teklifi gibi anneme uzatarak. “Üzerinde çok güzel durmuştu.”

Annem elbiseyi elimden çekip aldı ve üzerine giydi. Fermuarını sonuna kadar çektiğimde aynada kendine gülümsedi. Sonra bana gülümsedi.

Nancy o gün satın aldığı elbisenin etiketine hiç baktı mı bilmiyorum. Annem sadece dışarıdan nasıl görüldüğünü umursardı, insanların ne gördüğünü ve onu nasıl gördüklerini. Hâlâ bunun son derece üzücü bir yaşam tarzı olduğunu düşünüyorum. Ama o öğleden sonra, Debenhams’dan çıkmadan önce yine çocuk katına uğradık ve annem bana ablalarımın aldığı elbisenin aynısından aldı. İlk ve son kez beni onlar gibi giydirdi. Bazen birini üzenlerle bir başkasını sevindirenler aynı şeyler olabiliyor.

Eve dönüş yolunda Nancy yine şarkılarıyla radyoya eşlik etti. Küçük, kırmızı Mini’sinin bagajında yüzde elli indirimli elbiselerle dolu, kocaman poşetler vardı ve hepsinin askılarındaki bedenler yanlıştı. Bunu ona hiçbir zaman söylemedim, çünkü bazen sır saklamak yapılacak en iyi niyetli şeydir. Deniz Camı’nun yakınındaki sahil patikasında tek başında yürüyen oğlanı görene kadar annemin ne kadar mutlu olduğunu bugün bile anımsıyorum. Sanırım Conor o zamanlar on üç yaşındaydı. Henüz çocuk görünümünden çıkamadığı ama bir erkek gibi düşünüp davranmaya başladığı o tuhaf, ara dönemdeydi. Nancy arabayı yanında durdurdu ve yüzünü gördüğünde dehşetle inledi. Conor’ın bir gözü mosmordu ve dudacağı kanıyordu.

“Orada kal,” diye emretti Nancy ve bütün suç ondaymış gibi vitesi sertçe çekti.

Arabadan inip Conor’ın yanına koştı.

“Baban mı yaptı bunu sana?” diye sordu.

Bizim ailenin tümü Conor’ın babasından haberdardı ve an-

nemle babam ninemin bu işe karışmasını onaylamıyordu. Ceplerinde saydıkları mirasın Conor'ın babasının bağımlılık tedavisine harcanmasını vakit ve para kaybı olarak görüyorlardı. Annem haklı çıkacağı ânı bekliyordu. Conor başını çevirip kayalıkların aşağısındaki Blacksand Koyu'na baktı. Nancy kelimelelerini yumuşatarak yeniden şansını denedi.

"İstemiyorsan yüksek sesle söylemek zorunda değilsin ama neler olduğunu bilmeliyim, Conor. Bunu sana baban mı yaptı? Başını salla."

Conor ona gözünü dikip baktı ama başını sallamadı. Gözünü bile kırpmadı.

"Atla arkaya," dedi Nancy ve Conor yanına oturdu. Kan ve ter kokuyordu.

Annem kapalı kapıların ardında kendi çocuklarını sadece sözle de olsa daha fazla incitebilme kabiliyetine sahipti. Ama başka bir çocuğun eziyet çekmesini hoş göremezdi. Ninemin birkaç yıl önce sevgiyle onardığı ve Conor'ın babasıyla yaşadığı kulübenin önünde frenleri öttürerek durduk. Ne yazık ki, insanları onarmak mekânlardan daha zor olabiliyor.

"Siz burada kalm," diye buyurdu Nancy.

Ayna gibi parlayan Mini'sinden indi ve Conor'ın babasının mavi Volvo'sunun hâline cık cıkladı. Tam arkasına park etmemize rağmen pislikten plakası okunmuyordu.

"Bir gün bu kayalık yolda sarhoş sarhoş birini ezecek," diye mırıldandı Nancy ve Conor'ın evine doğru yürüdüğünde yüzümü cama yapıştırarak onu izledim. Annemin şimşek gibi çakmasını beklerken alçak sesle saymaya başladım.

Bir Mississippi... İki Mississippi... Üç Mississippi...

Uzun süre beklememe gerek kalmadı.

"Aç şu kapıyı," diye bağırdı Nancy onu yumruklayarak. "Kayınvalidemi kandırabilirsin ama ben senin gibilerin *asla* değişmeyeceğini biliyorum. Sen erkeklerin yüzkarası. Oğlun yara bere içinde arabamda oturuyor. Onu Deniz Camı'na götürme-

den önce veda etmek isteyebileceğini düşündüm. Bundan sonra onu ne görebileceksin ne de ona el kaldırabileceksin.”

Nancy zamanla Conor’a bağlanmıştı, Darker ailesinin diğer kadınları gibi. Hepimiz onu korumak istiyorduk. Tamamen içgüdüsel. Hiçbirimizin sorgulamayı düşünmediği ya da nasıl açıklayacağını bilmediği bir şeydi. Terk edilmiş bir köpek yavrusu bulduğunuzda ister istemez onu kanatlarınızın altına almak ve ona bir yuva vermek istersiniz ya? Bizimki de o hesaptı işte.

Conor’a baktım ama o kucağındaki ellerini iki küçük yumruk yaparak gözünü yere dikti. Kulübenin kapısı açıldı ve o an kalbimin göğüs kafesimden fırlayacağını sandım. Sonra kapıda tanımadığım bir adam belirdi.

Conor’ın babasına hem benziyor hem de benzemiyordu. Daha önce gördüğüm adam cılız, pis kokan, üstü başı yırtık pırtık ve kir pas içinde, sakallı ve uzun saçlı biriydi. Bu adam dimdik durduğu için olduğundan uzun boylu görünüyordu. Saçı başı düzgün, yüzü sinekkaydı tıraşlıydı. Spor yapıyormuş gibi kilo alıp forma girmiş ve temiz pak giyinmişti. Pantolonu ve gömleğinin o kadar çok cebi vardı ki, hepsine ne koyduğunu merak etmiştim. Güneş yanığı kollarını göğsünde kavuşturup gülümsedi. Dünya tepetaklak olmuş gibiydi. Kendini bu hikâyenin kahramanı sanan annem yanılmıştı anlaşılan ve kötü adam sakın, nazik ve yakışıklı bir adam olup çıkmıştı.

“Merhaba, Bayan Darker,” dedi hepimizi içeri davet etmeden önce.

Conor’ın babasının yeniden içkiye başlamadığı ya da oğluna vurmadığı ortaya çıktı. Ağır ağır bize çay demlemesini izledim. Tüm hayatı boyunca bir şey yapmak ya da bir yere yetişmek için hiç acele etmemiş birine benziyordu. Bay Kennedy ağır çekim hareketlerine rağmen hayatının büyük bir kısmını yoluna koymuştu. Birkaç kilometre ilerideki, National Trust arazisinde baş bahçıvan olarak çalışıyordu. Güzel bir işe benziyordu ama Conor babasının annesi ölmeden önce bile çalıştığı hiçbir yerde dikey tutturamadığını söyledi.

Conor'ın başına gelenler kendi düşüncesizliğiydi. Okulda başını belaya sokup kendisinden üç yaş büyük bir çocukla kavga etmişti. Sonradan o çocuğun Lily ve Rose'la ilgili söylentiler yaydığını ve Conor'ın onları koruduğunu öğrendim. Çikolataya düşkünlüğü nedeniyle Paskalya'yı çok seven Lily bir yumurta karşılığında mahalleden birkaç çocuğa külotunun içine bakabilecekleri sözünü vermişti. Yumurta ne kadar büyük olursa o kadar uzun bakabileceklerdi. Lily on bir yaşındaydı. Bu yalnızca başlangıçtı, olabilecek tüm yanlış nedenlerden ötürü ablamın Blacksand Koyu'nda adı çıktı. Neyse ki, annem hiçbir zaman gerçeği öğrenmedi.

Conor'ın babası ilk yardım çantasını açıp oğlunun yüzünü temizledikten sonra bize mutfakta çay ve bisküvi ikram etti. Ev, içinde oturan adam kadar temiz ve derli topluydu ve annemin dilinin tutulduğunu görmek gerçeküstü bir tecrübeydi. Özür dediğini duymak daha da tuhaftı.

"Çok üzgünüm, ben sandım ki..."

"Önemli değil, ben de öyle düşünürdüm," dedi Bay Kennedy nazik bir gülümsemeye. "Karımın vefatından sonra kendimi kaybettim. Ailece tanık olduklarınız için üzgünüm. O ben değilim, en azından gerçek ben değilim. Hâlâ yas tutuyorum ama büyük ölçüde toparlandım. Zor zamanlarımızda kayınvalidenizin benim ve tabii oğlum için yaptıklarına minnettarım. Hatta bununla ilgili yazmaya başladım."

"Bir kitap mı?"

"Olabilir. Henüz karar vermedim. Yeterince iyi mi onu da bilmiyorum ama bu konuyla ilgili yazmak, beni mahveden o ıstırabı, içkiyi ve her şeyi anlatmak nasıl birine dönüştüğümü anlamama yardımcı oluyor. Ne kadar korkunç olursa olsun bu tecrübeyi paylaşmak başkalarının aynı yolu seçmesini engellerebilir ya da zaten o yoldaysalar geri dönmeleri için onlara ilham verebilir. O zaman belki..." Conor'a döndü. "Seni eve getirdiği için Bayan Darker'a teşekkür ettin mi?"

“Önemli değil. Bu arada Conor’dan bana Nancy demesini istedim. Siz de öyle demelisiniz.”

“Nancy ismini hep sevmişimdir. Belki en baştan başlayabiliriz. Ben Bradley. Tanıştığımıza memnun oldum.” Elini uzattı ve annem onunla tokalaşırken kızardı.

“Bahçıvan olduğunuzu bilmiyordum,” dedi ellerini meşgul etmek ve ulaşılmayacak bir mesafede tutmak için çayını yudumlayarak. “Belki bana Deniz Camı’nın arkasındaki küçük araziyle ilgili fikir verebilirsiniz.”

“Memnun olurum.”

Annem yine kızardı. “Kayınvalidem Paskalya Günü Conor’ı bize davet edecek. Büyük kızlarımın okulu tatil olduğu için evdeler ve kendi yaşlarında biriyle vakit geçirmek hoşlarına gidecek. Belki siz de bize katılırsınız. Başka bir programınız yoksa tabii.”

“Ajandama bakayım,” dedi Bay Kennedy büyük bir ciddiyetle.

Sonra gülümsedi ve annem onun şaka yaptığını fark ederek güldü. Bunun ne kadar nadir duyduğum bir ses olduğunu fark ettim yine. Tuhaf bir şekilde güzeldi, tıpkı onun gibi.

Hiç okula gitmemiş olabilirdim ama o gün, insanların her zaman göründükleri gibi olmadığı da dahil, hayata dair çok değerli dersler öğrendim. Orta yaşlı, alkolik bir adam yalnızca boğucu bir ıstırapla zehirlenen biri olabilirdi. Aynı şekilde, güzel giyinen, kibar bir kadın da yalnızca hayalindeki bir beden büyük olmaya tahammül edemeyen, başarısız bir aktris olabilirdi. Hayat bir gösteri ve hepimiz bize biçilen rollerden hoşlanmıyoruz; bazen en iyisi kendi senaryomuzu yazmak.

Conor’la babası o Paskalya Günü bizi Deniz Camı’nda ziyaret etti. Takım elbise giyip kravat takmışlar ve hepimize çikolata yumurtalar getirmişlerdi. Bay Kennedy, Nancy’yle bahçede epey zaman geçirdi ve tüm öğleden sonra, onların kahkahalarını dinledik. Bradley Kennedy içkiyi asla temelli bırakmadı ama zamanın içindeki o anda, nerede durması gerektiğini biliyor gibiydi ve bir daha Conor’a el kaldırmadı.

Şimdi ninemin şöminesinin rafındaki Darker kadınları fotoğrafına baktığımda, onu Conor'ın o Paskalya Günü, babamın hediyesi Polaroid makineyle çektiğini hatırlıyorum. Fotoğrafta, ninem pembe bir elbise giyip mor bir Paskalya şapkası takmış. Lily, Rose ve ben ilk ve son kez birörnek giyinmişiz. Debenhams'dan satın alınan lacivert, kadife elbiseler var üzerimizde. Nancy Audrey Hepburn kılıklarından biriyle ve kendini pek beğendiği belli. Kameranın biraz arkasındaki bir şeye bakıyor. Samırım Conor'ın babasına.

Nancy'nin o günkü görüntüsü beni de gülümsetiyor, çünkü ne pahasına olursa olsun Conor'ı savunmasıyla gurur duymuştum. Annem değer verdikleri konusunda çok korumacıydı ve eğer bir şeyi ya da birini severse tüm kalbiyle severdi.

Beni de öyle sevmesini isterdim.

Annem bir aktris olma arzusunu hiçbir zaman gerçekleştiremedi de en azından bazı hayalleri gerçek oldu. İyi bir hayat yaşadı, güzel bir evi ve bir ailesi oldu. Birkaç yıl sonra yaşananlar onun suçu değildi. Şimdi olanlar da değil. Bazen şimdi sahip olduklarımızı elimizde tutmak için eskilerden vazgeçmemiz gerekir.

Yirmi Beş

31 Ekim - 02.45

Suların Alçalmasına Dört Saatten Az Kala

“En azından Nancy’yi aramamız gerekmez mi?” diyor Lily ve hepimiz ona boş gözlerle bakıyoruz.

“Burada kalmak daha güvenli olur bence,” diye karşılık veriyor Rose.

İkisi de pencerelerin kilitlerini kontrol eden Conor’a bakıyor. “Sen de mi öyle düşünüyorsun?” diye soruyor Lily.

“Trixie’yi ararken evin her yerini dolaştık. Nancy bulunmak isteseydi onu bulurduk. Rose’a katılıyorum.”

Lily çirkin bir ifadeyle yüzünü buruşturuyor. “Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor.”

Diğerlerinin neden Nancy’den şüphelendiğini anlıyorum ama yanılıyorlar.

Dördüncü ölüşümde, Deniz Camı’ndaydım. 1984 ilkbaharıydı ve Nancy’yle bahçede en sevdiğimiz banka oturmuş, çiçek kurutuyorduk. Nancy bu işi pek severdi. Ama çiçeklere en güzel zamanlarında kıyamaz ve solmalarını beklerdi. Fikirler tohumlar gibi kafalarımızın içine serpilir. Bazıları sağa sola dağılıp çok geçmeden unutulur, diğerleri kök salıp ilk baştakinden daha da

büyük bir şeye dönüşür. Bazen zihinlerimizin kenarlarındaki boşluklara notlar alırız, yalnızca bizim okumamız ve üzerinde düşünmemiz için düşünceler ve fikirlerdir onlar. Paylaşmadığımız düşünceler ve fikirler. O gün annemin ne söylediğini hiçbir zaman unutmadım.

“Birinin ya da bir şeyin güzelliğini ve harikuladeliğini ancak öldüklerinde tam anlamıyla kabul ediyoruz,” dedi budama makasıyla gülleri keserken.

Kırt.

Beyaz zambaklara geçmeden önce bana bir avuç koyu kırmızı taçyaprağı verdi. “Bu bana hep garip gelmiştir, insanların sahip olduklarının kıymetini ancak onları kaybettiklerinde anlamaları.”

Kırt. Kırt.

Sonra eğilip bahçeden birkaç solmuş papatyayı kesti. Saniyeler sonra, sanki hiç var olmamışlar gibi onlardan eser bile kalmadı.

Kırt. Kırt. Kırt.

Annemin boynunda babamm ona bir Noel’de armağan ettiği gümüş madalyon vardı. O günden beri onu hiç çıkarmamıştı ve içinde ablalarımın güzel fotoğrafları olduğunu tahmin ediyordum. Annem düşüncelere daldığında onu başparmağı ve işaretparmağı arasında tutmayı alışkanlık edinmişti. Bunu yaptığında ablalarımı mı düşünüyor diye merak ederdim.

Ablalarım yokken neden Deniz Camı’nda birlikte olduğumuzu hatırlamıyorum. Normalde, Nancy *onlar* okuldayken ve *kendisi* ortadan kaybolmaya ihtiyaç duyduğunda beni Deniz Camı’nda bırakıp giderdi. Londra’da amatör bir tiyatro topluluğuna katılmıştı ve annelik görevlerine ayırdığı zaman giderek azalırken, belediye salonundaki gösterilerde oynadığı karaktere büründüğü zamanlar hızla artıyordu. Yerel gazete bir keresinde ona *göze çarpan bir performans* tanımıyla yer vermişti. Kinaye yapıyorlardı tabii. Nancy bir oyunda başrol oynamadan onu izlememize izin vermeyeceğini söylemişti; bu da onu hiçbir zaman sahnede göremeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Annem Deniz Camı'nda kaldığında ninemin bir yetişkinin dostluğundan keyif aldığını biliyordum. İkisinin kendilerinin fark ettiğinden ya da kabul ettiğinden daha fazla ortak noktası vardı. Oyunculuk ve yazarlık şaşırtıcı derecede benzerdir ve bir başkasının yerine geçme arzusu –ki oyuncuların ve yazarların yaptığı budur– çok insani bir arzudur.. Ama o karakterden çıkmayı ya da gerçekte kim olduklarını unutulursa, bu tehlikeli bir saplantıya dönüşebilir.

Londra bazen Nancy için biraz fazla gürültülüydü. *İçim kararıyor* dediği carunun sıkkin olduğu günlerde kış uykusuna yatmaya ihtiyaç duyuyordu. O günler genellikle seçmelerine katıldığı bir rolü alamadığı, saçlarının arasında beyazlar gördüğü ya da bir fotoğrafta kendini çirkin bulduğu günlerdi. Ama annemin melankolik ruh hâlini neyin tetiklediğini anlayamadığım günlerin sayısı da azımsanmayacak kadar fazlaydı. Nancy morali bozukken sessizlik ve yalnızlığı tüm o hayhuya tercih ediyordu ve Deniz Camı böyle dönemlerinde sığındığı bir yere dönüşmüştü. Biz deniz kenarındayken, Nancy kendi dünyasında kaybolurdu. Sular gelgitle yükselip Deniz Camı'nın tuzlu dalgalarla çevrilmesi onu insanlığın geri kalanından, kalbini kıran insanlardan ayıran bir kale hendeği hissi verirdi. Çünkü biri annemi incitişti; neden böyle olduğuna dair aklıma gelen tek açıklama bu.

O öğleden sonra, solmuş çiçekleri *The Observer'ın Yabancı Çiçekler Kitabı'*nın sayfaları arasında kurumaya bıraktık, ev yapımı limonata içtik, güneşin tadını çıkardık ve kısa bir süreliğine neredeyse mutlu olduğumuzu düşündüm. Ama fazla sürmedi.

“Ninemin bahçesindeki bütün çiçekler yabancı mi?” diye sordum.

“Tüm canlılar yabancıdır,” diye yamtladı Nancy.

“Çocuklar bile mi?”

“Özellikle çocuklar.”

Kitabı yassılmış papatyaların –topladığı çiçeklerin arasında en vasat ve sıradan olanlardı– üzerine kapattığında beni de bir kitabın sayfaları arasında ezmeyi tercih edeceğini hissettim.

Bunu açıklaması zor ama ilk kez annemin beni aslında sevmediğini gerçekten anladım. Denizin sesi kulağıma daha yüksek geldi ve gencecik zihnimdeki yalnız düşünceler beni boğabilirmiş gibi, kederle dolduğumu hatırlıyorum. Bir hayal kırıklığından ibarettim. Tutulmayan bir sözdüm. Annem kırık kalbim yüzünden kendini suçluyordu ve bana baktığında tek gördüğü o vicdan azabıydı. O an, annemin ablalarımı sevdiğini, o bahçeyi sevdiğini ama bana sevgisinin asla yeşermediğini, hatta birkaç yıllık bir ömrünün bile olmadığını anladım; o sevgi asla büyümeyecekti. Hüzünlü hatıralar hepimizin içinde hayaletler gibi saklanır.

Her zamanki gibi başladı, göğsümdeki tuhaf bir hisle. Sonra kalp atışlarımı kulaklarımın içinde duymaya başladım ve Deniz Camı'nun etrafındaki kayalıklara çarpan dalgalardan bile daha gürültülüydüler. Nancy yüzüme baktığında bir terslik olduğunu anladı.

"Yine mi oluyor?" diye sordu bunun ne olduğunu söylemeden.

Başımı salladım. "Evet, galiba."

Sadece baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi ninem evden.

Kısacık bir tereddüt ânıydı ama yine de yaşandı. Sonra Nancy ona ambulans çağırmasını söyledi. Bunu yaptığında ben kollarımı göğsüme dolamış, çimenlerde yatıyordum ve suratım tam da solmuş papatyaların olduğu yere gömülmüştü.

Ninemle Nancy beni bir battaniyeye sarıp kumlu geçitten anakaraya taşıdı. Sağlık görevlilerini karşılamak için kayalık patikayı tırmandılar. Sular yükselmeye başlamıştı ve vaktim azalıyordu. İçinde bir elektroşok cihazının olduğu ambulansın gelmesine çok az bir zaman kala kalbim durdu. Ölme kısmını hep hatırlıyorum: Göğsümdeki şiddetli acıyı, birinin içlerindeki havayı boşaltmak istercesine ciğerlerimi sıkıdığı hissini, bayılmadan hemen önceki o baş dönmesi ve sersemlik hâlini. Sonrası zifiri karanlıktı.

Kalbim üç dakika boyunca atmadı ve hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek bir şey bile. Bazen başkalarının ölümüne yaklaştıkları anlarla ilgili hikâyelerini kiskanıyorum. Sık sık ölmeme rağmen beyaz ışıklar, uzun tüneller ya da beni inci beyazı kapıların önünde bekleyen aksakallı dedeler görmedim. Benim yaşadığım tecrübeler bunlara göre korkunç bir şekilde sıkıcıydı. Bir oradaydım, bir değildim. Ama yabancı bir koğuştta uyandığımı hatırlıyorum. Dördüncü kez öldüğümde dört hafta hastanede kaldım.

Bu olay sırasında Cornwall'da olduğumuz için beni Londra'daki, daha önce pek çok kez tedavi gördüğüm çocuk hastanesine yetiştirmeye vakit olmamıştı. Başta, genci yaşlısı her türlü insanla aynı koğuştta kalıyordum ve hepsi bambaşka sağlık sorunlarıyla boğuşuyordu. Tek ortak noktaları kendi sağlıklarındansa benimkiyle daha ilgili görünmeleri idi.

İnsanların vücutlarının işleyiş şekliyle ilgili bu kadar az bilgi sahibi olması beni her zaman şaşırtmıştır. Ama belki de bunun nedeni vücutlarının *işlemesiydi* ve bozuk olmayan şeyleri çantada keklik sanmak insanoğlunun tabiatında var. Hastanede yattığım süre boyunca kalp sorunumu anlatmaya mecbur kaldığım kişilerin sayısını unuttum. Kocaman kocaman insanlara *onların* kalplerinin nasıl çalıştığını ve *benimkinin* neden çalışmadığını defalarca öğretmek ve açıklamak zorunda kaldım. İnsanlar kendi vücutlarındansa telefonlarının nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgi sahibi. Bu bana çok tuhaf ve mantıksız geliyor.

Kalp tüm vücuda kan pompalayıp sizi hayatta tutması için akıllıca tasarlanmış bir kas. Hem basit hem de son derece karmaşık bir organ. Kalbinizin sağ tarafı oksijen bakımından fakir kanı damarlarınızdan alıp akciğerlere pompalıyor ve orada oksijen alıp karbondioksitten arınıyor. Kalbinizin sol tarafı oksijen bakımından zengin kanı akciğerlerinizden alıp atardamarlar aracılığıyla vücudunuzun geri kalanına pompalıyor. Sağ ve sol taraf bir septumla birbirinden ayrılıyor ve sol tarafın duvarları daha kalın, çünkü kanı daha yüksek bir basmçla pompalaması gerekiyor. Kalp o kadar güçlü ki, tüm bu süreç yalnızca bir daki-

ka kadar sürüyor. Dolayısıyla kalp herhangi bir nedenden ötürü durduğunda, kısa bir süre içinde, onu taşıyan kişinin tüm sistemini de durduruyor. Kalp kulakçıkları ve karıncıklarından ya da sorunlu şahdamarımdan konuşmaya başladığımda insanların bakışlarının donuklaştığını fark ettiğim için bozuk bir vanam olduğunu söylemek daha kolay geliyor.

“Benim radyatörün de vanası bozuk,” dedi koğuştaki bir kadın. Ne diyeceğimi bilemediğimden kadın arkası öne giyilen hastane önlüğüyle ayaklarını sürüye sürüye uzaklaşana dek başımı sallayıp gülümsemekle yetindim.

Benim hastanede olmam anneme tatil gibi geliyordu. Gözlerinin altındaki mor gölgeler birkaç ton açılmıştı. Ölümle her burun buruna gelişimde gençleşmiş gibi görünüyordu. Hayatında ben olmadığım daha mutlu ve sağlıklıydı ve küçük, gizli bir yanımdan bundan ötürü ondan nefret ediyordu.

Düzenli olarak ziyaretime gelen tek kişi ninemdi. Bana öyküler okuyup tüm hastane çalışanlarıyla ilgili hikâyeler uyduruyordu. Bazen uyandığımda onu yatağımın yanındaki iskemlede uyurken buluyordum; bir elinde bir kitap, diğerinde benim elim oluyordu. Ninemin en çok beni sevdiğini galiba o sırada anladım. Annemin aksine, beni ablalarımın bile daha çok seviyordu. Nedenini anlayamıyordum, o başka.

“Bozuk olmamı dert etmiyor musun?” diye sordum bir gün ziyaretime geldiğinde.

Pembe ve mor paltosunu çıkarıp yatağa oturdu ve gülümsedi. “Benim gözümde bozuk değilsin ve sen de kendini öyle görmemelisin. Kim olduğumuzu düşünürsek o oluruz ve kusurlarımızın içinde pek çok güzellik gizli.”

“Ama doktorlar diyor ki...”

“Sen o felaket tellalı doktorlara kulak asma. Onlara insanları tamir etmeyi öğretmişler ama hissetmeyi öğretememişler. İstedığın her şeyi yapabilirsin. İstedığın kişi olabilirsin. Sadece buna inanmalısın.” Yatağın yanındaki yenmemiş hastane yemekleriyle dolu tepsiyi alıp çöpe boşalttı. Sonra çarşafın üzerine kırmızı,

beyaz bir masa örtüsü serdi ve üzerine şık bir kek standı koydu. Tepsisi çeşit çeşit sandviçler ve minik pastalarla doluydu... Ritz'teki beş çayında ikram ettiklerindendi. Cornwall usulü, kaymağın reçelin üzerine konduğu çöreklerle başladık.

"Hastane yemekleri berbat, onları yememene şaşmamalı. Onun için, bu lezzetli yiyecekleri buraya gizlice sokmaya karar verdim. Açlıktan ölmeni istemiyorum ve doktorların ne düşündüğü umurumda değil," dedi ninem çöreğini ısırp burnuna kaymak bulaştırarak. "İyileşeceksin. Herkes bana asla kitapları yayımlanan bir yazar olamayacağımı söyledi ve işte karşıdayım. Senin de istediğin kişi olabileceğine inanıyorum. İnsanların seninle ilgili ne söylediğini unut ve kendi hikâyeni yaz."

O gün, ninemin söylediklerini çok düşündüm. Sözleri kafamın içinde dönüp durdu ve beni derinden etkilediler. Uzun zamandır ilk kez geleceğe dair umut beslemeye başladım. Ninemin benim bir geleceğim olacağına inanması buna benim de inanmamı sağladı. Haklı olduğuna karar verdim ve o andan itibaren doktorları haksız çıkarmaya azmettim.

Henüz gençtim ama annemin hastaneye görev icabı ve ninemin sevgisinden geldiğini anladım. Bazen insanlar sevgiyle sorumluluk duygusunu birbirine karıştırır ama ikisi aynı şey değil. Çocukluğumdaki kadınlar da aynı değildi.

"Beni ziyaret ettiğin için teşekkür ederim, nine," dedim. Pembe ve mor paltosunu giyip hastaneden ayrılmaya hazırlanmasını izlerken kederlendim.

"Benim için zevkti, Papatya Tacım. Yaşlı ve yalnız bir kadın olduğumda seni de Deniz Camı'nda beni ziyaret etmeyi unutma."

"Geleceğim."

"Umarım gelirsin. Aramızda kalsın ama sen benim göz bebeğimsin."

Bunda samimi olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Birinin en sevdiği bir şeyi olmak istedim. Neyi olduğumun önemi yoktu. Ninemin sonsuza dek hayatımdan çıktığını düşündüğümde

kalbim eskisinden de çok kırılıyor. Bana gerçekten inanan tek insandı o ve onsuз nasıl var olacağını bilmiyorum.

Sırlar ödenmeyen borçlar gibidir: Çığ gibi büyürler ve çok fazla faizden kaçınmak en iyisidir. Ben herkesin sandığı kadar tatlı ve masum biri değilim. Ablalarımın biri gibi hayatımı sızlanmakla ya da diğeri gibi herkesten bir gömlek üstün olduğumu düşünmekle harcamamam ara sıra bazı karanlık düşüncelere kapılmadığım anlamına gelmez. Ninemin kitabı, *Daisy Darker'in Küçük Sırrı* dünya çapında bir çoksatandı. Bazılarının o karakterin benden ilham alınarak yaratıldığını sandığını biliyorum. Ama gerçek Daisy Darker asla herkesin inanmak istediği kadar tatlı ya da arızalı değildi. Benim de bir sırrım var ve bazı sırları korumak için cinayet bile işlenir.

Yirmi Altı

31 Ekim - 02.50

Suların Alçalmasına Dört Saatten Az Kala

“Saat kaç oldu?” diye soruyor Lily.

“Son sorduğundan beri beş dakika geçti,” diye yanıtlıyor Rose.

“Sahi mi? Çok daha uzun geldi.”

Katılıyorum. Kalbiniz kırıldığında zaman daha yavaş ilerler ve şimdi onlarınkinin de kırıldığından eminim. Zaman uzadıkça saniyeler dakikalar ve dakikalar saatler gibi geliyor. Bu evin içinde sonsuza kadar ailemle hapis kalacakmışım gibi hissetmeye başlıyorum.

Lily başını iki yana sallıyor. “Hemen *şimdi* Deniz Camı’ndan gitmemizin hiçbir yolu yok mu? Üç saat daha burada kuş gibi beklemek bana çılgınca geliyor. Arabamı geçidin ucundaki kum tepelerine park ettim. Hep birlikte kasabadaki karakola gidemez miyiz? Yardım çağırmak için. Burada daha fazla kalmak istemiyorum.”

“Hiçbirimiz burada olmak istemiyoruz,” diyor Conor.

“Sular alçalana kadar hiçbir yere gidemeyeceğimizi biliyorsun,” diyor Rose. “Bir kayığımız olmadan imkânsız bu.”

Lily odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlıyor. “Bir sal yapamaz mıyız? Evde suda yüzen bir şey vardır mutlaka? Kapılardan birini sökebiliriz.”

Rose iç çekiyor. "Dışarıdaki fırtmayı duyuyor musun? Gece karanlığında kayalara çarpan dalgaların sesini duyuyor musun? En sakin zamanında bile Blacksand Koyu'nda yüzmenin ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlamıyor musun? Ciddi ciddi eski bir kapiya binip buradan güvenli bir şekilde ayrılmayı denememizi mi öneriyorsun? Tahta kaşıkları da kürek niyetine mi kullanacağız?" Büyük ablamın ses tonunda alışılmadık bir insafsızlık var. Lily odada dolaşmaya devam ediyor ve Rose tırnaklarını yemeye başlıyor.

"Bence hepimiz çok yorgun ve üzgünüz ama birbirimize karşı biraz daha nazik olamaz mıyız? Bu odadaki hiç kimse bu gece burada yaşananları suçlusuz değil," diyorum ve sözlerim amacına ulaşmışa benziyor.

"Özür dilerim," diyor Rose. "Korktuğunu biliyorum, Lily. Hepimiz korkuyoruz ama Trixie'ye olanlardan sonra bu durum daha da tehlikeli bir hâl aldı."

"Sadece koridorda bayıldığımı söylememiş miydiniz?" diyor Trixie.

"Evet, öyle oldu," diye karşılık veriyor Rose pot kırdığını fark ederek. "Ama hepimiz korktuk. Özellikle de annen. Sadece biraz daha beklememiz gerekecek. Sonra buradan gideceğiz."

Rose tekrar saatine bakıyor. Dün gece buraya geldiğinden beri bunu sık sık yapıyor ve Conor'm kayığının kaybolduğunu, onu iskeleye bağlayan halatın kesildiğini söyleyen de oydu. Bilmediğim kadarıyla evden yalnızca o çıktı. Ya ipi o kestiye? Oadaki herkesle ilgili en kötüsünü düşünmemeye çalışıyorum ama insan kime güveneceğine karar veremiyor. Eminim, hepimiz aynı durumdayız.

Trixie titriyor. "Burası neden hep bu kadar soğuk?"

"Ateşe bir odun daha atayım," diyor Lily ayağa kalkıp odanın karşısına doğru yürüyerek. Odun sepetine bakıyor ve manikürlü tırnaklarından birini kırmaktan mı çekiniyor diye düşünüyorum. "Bir tane daha var," diye fısıldıyor yerinden kıpırdamadan.

“Bir tane daha ne?” diye soruyor Conor yanına giderek. Yavaşça eğilip elini sepetin içine uzatıyor ve bir videokaset çıkarıyor. “Daha önce burada değildi, olsaydı görürdüm,” diyor bakışlarını her birimizde dolaştırarak.

“Üzerinde ne yazıyor?” diye soruyor Rose.

Conor kılıfına yapııştırılan Scrabble harfleri hepimizin görebilmesi için kaseti kaldırıyor.

BENİ FARK ET.

“Bence yakalım gitsin...” diyor Lily.

“Hayır!” diye araya giriyor Rose. “Ya bu kaset neler olup bittiğini açıklıyorsa? Ya onu izlemediğimiz sürece gerçeği asla öğrenemezsek?”

“Geçen sefer de öyle demiştin,” diyor Lily. “Anlamıyor musunuz? Biri kafamızı karıştırmaya çalışıyor. Her söylediğini yaparak her şeyi daha da kötüleştiriyoruz.”

“Ben izlemek istiyorum. Hepinizin gençliğini görmek eğlenceli oluyor,” diyor Trixie.

“Hayır dedim!” diye çıkışıyor Lily ve Trixie ona bakakalıyor.

“Onun bir suçu yok,” diyorum.

“Bence de izlemeliyiz,” diyor Rose. “Neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Hem *başka* ne yapacağız ki?”

Lily odaya göz gezdirerek birinin onun tarafını tutmasını bekliyor ama hiçbirimiz bunu yapmıyoruz. “İyi,” diyor. “Bildiginizi okuyun, okuyacaksınız da zaten.”

Conor kaseti makineye takıp odanın arkasındaki Rose’un yanına oturmadan önce kumandayı eline alıyor. O henüz küçük bir yavruyken yaptığım gibi, Poppins’in yanına yere oturuyorum. Köpekler insanlardan çok daha rahatlatıcı.

Evde çekilmiş amatör film Nancy’nin Deniz Camı’nın arkasındaki bahçesinden bir görüntüyle başlıyor. Yaz mevsimine benziyor ve çiçekler hatırladığımdan da harikulade görünüyor. Çaktırmadan omzumun üzerinden baktığımda Trixie’yle Lily’nin gözlerini ekrana diktiğini görüyorum. Ama Rose’la Conor şimdi birbirlerine sokulmuşlar ve fısıldaşıyorlar. Sanırım

Trixie'nin iyiliği için yapılacakları konuşuyorlar ama ne söylediklerini ancak bölük pörçük duyabiliyorum.

"Bu bir cinayet romanı olsaydı, katil en az şüphe çeken isim olurdu," diyor Conor.

Onları duymamış gibi yaparak tekrar televizyona bakıyorum.

"Sence Daisy..." diye fısıldıyor Rose.

"Hayır. Bu saçmalık," diyor Conor ve tuhaf bir rahatlama hisini ani bir öfke takip ediyor. Kayalıklara vuran dalgaların sesini kafamın içinde daha yüksek duyuyorum ve holdeki saatlerin tik taklarına karışıyorlar. Kırık bir kalbim olması başka birininkini kırmaktan aciz olduğum anlamına gelmiyor.

DENİZ CAMI - 1984

Deniz Camı'nın havası, özellikle de yazları, biraz tutarsızdır. Blacksand Koyu'nun mevsimlerden bağımsız ve doğrusu pek de keyifli, kendine has bir mikro iklimi vardır. Ama yağmur çamur demeden sapına kadar İngiliz olmakta ailemin üstüne yoktu. Takvime göre yaz mevsimiyse, kar da yağsa şort ve tişörtlerimizle açık havada oyun oynardık.

Eski televizyondaki amatör film Deniz Camı'nda güneşli günlerin de yaşandığını doğruluyor. Titrek görüntüde yemyeşil bahçenin üzerindeki mavi gökyüzüyle birlikte ters çevrilmiş, lacivert bir kayığın da olduğu, derme çatma bir sahne ve bahçeye dizilen iskemleler görünüyor. Nancy evin arka kapısından çıkıyor ve beyaz bluzu, kemerli eteği ve ipek eşarbiyle *Roma Tatili*'ndeki Audrey Hepburn kadar çarpıcı. Gülümsüyor. Hem de kocaman. Bu hâlini görmek gerçeküstü geliyor. Kamera ona yaklaşıyor ve büyük bir bitkinin arkasına saklanıyor. Filmi kim çektiyse gizli gizli annemi gözetliyor.

Terasta annemin yanında bir adam beliriyor. O da gülümsüyor. Önce babam olduğunu sanıyorum. Ama kamera ona zum yaptığında babam olmadığını fark ediyorum. Conor'ın babası bu. Bay Kennedy, Nancy'nin Deniz Camı'nın arkasındaki bahçeyi tamamen yeniden tasarlamasına yardım etti. Hâlihazırdaki

bahçeyi düzenleyip yeni çiçekler ve güzeller güzeli bir manolya ağacı dikti. Annem o ağacı çok sevdi ve sık sık altındaki banka otururdu. Ninem manolya ağacının umut ve dostlukla neler başarılacağına sembolü olduğunu ve başkalarına yardım etmenin seni de mutlu edeceğini söyledi. Nancy ve Conor'ın babası bahçede yan yana oturup sandalyelerini biraz daha yaklaştırıyor. O zamanlar aşağı yukarı bir yıldır *arkadaş* olduklarını tahmin ediyorum.

Ablalarım ve ben Deniz Camı'ndaki çoğu yazımızda yaptığımız gibi bir oyun sergiliyoruz ve "izleyicilere" ayrılan boş sandalyeler oyuncak ayılar ve bebeklerle dolu. Geleneksel Darker ailesi tiyatro oyunlarının nasıl başladığını hatırlamıyorum. Çoğu aile geleneği gibi, bunu hep yaptığımız bir şey olduğu için yapmaya devam ediyorduk.

Babamın tekerlekli piyanosu bir ekip çalışması ve büyük zahmetlerle bahçeye çıkarılmıştı. Babam bunu görseydi kızardı ve belki de onun için, annem onu dışarı çıkarmamıza izin vermişti. Nancy şarkı söyleyip dans etmemizi ve rol yapmamızı izlemeye bayılıyordu. Başka hiçbir şey onu bu kadar keyiflendiremezdi. Nancy teatral olan her şeyi severdi. Kostümlerimize ve koreografiye yardım edip en coşkulu izleyicimiz olurdu. Ninemle Bay Kennedy yalnızca alkış tutarken annem bağırış çağırış bize tezahürat yapardı. O yıl, ablalarımın bana ilk kez konuştuğum bir rol verdiğini hatırlıyorum. Rose'la Conor on dört, Lily on üç ve ben dokuz yaşındaydım.

Ablalarımınla ilişkimin kumaşı seneler içinde durmadan gerildi, yırtıldı ve tekrar dikildi. Sorumluluklar ve beklentilerden doğan, demode bir sevgi ve yalanlarla yamanmış bir yorgana benziyordu. Ailemizi sevmemiz gerekiyordu. Dile getirilmeyen bir kuraldı bu. Ne zaman başka bir ailenin benzer gülümsemelerle verdiği bir mutluluk pozunu görsem bunun gerçekliğini sorgularım. Yoksa çizdikleri bu mutluluk tablosu sadece başkaları için takılan bir maske mi diye düşünürüm. Şüphesiz her ailede kavgalar, anlaşmazlıklar ve çatışmalar yaşanır... Belki bizim ilişkimiz de sandı-

ğımdan daha normaldi. Hepimizin gerçeğe dair bambaşka versiyonları var ve bunlar nadiren tüm gerçeği barındırır.

Her zamanki gibi, o yılki oyunumuz da en sevdiğimiz filmlerle kendi yazdığımız karmaşık bir hikâyenin tuhaf bir karnışımıydı. 1984 yılında, belli ki, hepimiz *Yıldız Savaşları*'ndan etkilenmiştik. Lily kafasının iki yanında topuz yapılan örgülü saçlarıyla Prenses Leia kılığında *salıncıya* çıkıyor. Ters duran lacivert kayığın üzerine çıkıp çok, çok uzak bir galaksiden söz etmeye başlıyor. O sözlerini bitirmeden önce, dokuz yaşındaki benim telaşla mutfak kapısından çıkıp piyanonun başına geçmemi izliyorum. İzleyicilerle ya da sahne arkadaşlarımla asla göz teması kurmuyorum –ablalarım kiyasla fazlasıyla çekingendim– belki her zamankinden bile daha az bakıyorum yüzlerine, çünkü *Gremlinler*'deki Gizmo kılığındayım.

Düzenimiz değişmeden önce, müziksever bir aileydik. Bazı aileler birbirlerinin şarkılarının sözlerini bilir ve ahenkle yaşar ama biz öyle değildik. Babamla annem boşandıktan sonra, ablalarım babamın izinden gitmeye ilgi duymadı –ablam teyple haşır neşirdi ve Lily sadece bir tefle tempo tutabiliyordu– ama ben piyano çalmaktan daima keyif aldım. Gerçeğini çalmaya başlamadan önce bile mutfak masasında hayali notalar çaldım ve parmaklarım yalnızca benim hayal gücümle duyabildiğim bir melodiyle, sessizce hareket ederdi. Ninem bunu bazen onun elini tutarken yaptığımı ve ara sıra yatağında yatarken sanki uykumda piyano çalıyormuşum gibi parmaklarımın seğirdiğini gördüğünü söyledi. Babam en çok sevdiği şeye, müziğe ilgi duymamla gururlanıp mutlu oldu. Piyano çalmamın asıl nedeni oydu; sevgisini kazanmak için çırpınıyordum. Çocukken kesinlikle babamın kıızıydım ama babam asla benim onu kafamın içinde dönüştürdüğüm adam olmadı.

Yine de babam o öğleden sonra Deniz Camı'nın bahçesine geldiğinde çok mutlu oldum. Nancy'nin yanına otururken kaşları çatıktı. Kıymetli piyanosunu dışarı çıkarmamıza bozulduğunu sandım ama bence annemin diğer yanında oturan adam

yüzünden keyfi kaçmıştı. Piyano çalmaya başladığımda babam gülümsedi ve saatlerce prova yapmama değdiğini düşündüm. Rose'un müzik kulağı yoktu ve Lily ritim bozukluğu olan bir kalp kadar ritim duygusundan yoksundu. Ablalarımın daha başarılı olduğum tek şeydi piyano çalmak. Dokuz yaşında, kendi kendime piyano çalmayı öğrenmiştim ve bayağı da iyi çalışıyordum.

Sahneye çıkma sırası on dört yaşındaki Rose'a geliyor. Hâlâ bir aile müsamesesinde rol alabilecek yaşta ama okuldaki arkadaşlarına bundan söz ettiğinden şüpheliyim doğrusu. Rose bir hayalet avcısı kılığında ve üzerindeki açık ara o yıl evde hazırladığımız en iyi kostüm olduğuna düşünüyorum. Rose sahnede yürürken filmin müziğini çalıyorum ve birkaç notayı kaçırmam üzerine Lily bana öldürecekmiş gibi bakıyor. Günlerce prova yapmama rağmen kendimi ne kadar kötü hissettiğimi hatırlıyorum. Anlattığımız hikâyeye –bir prenses, bir gremlin ve bir hayalet avcısıyla ilgiliydi– şimdi de bana o zamanki kadar anlamsız geliyor. Ama ergenlik çağındaki Rose şarkı söylemeye başladığında tüylerim diken diken oluyor.

*"Sus, küçük bebeğim, korkma,
Yattığımız yatakları biz yaparız.
Ve eğer gece uyuyamazsan,
Yanlışların bazen doğru olduğunu hatırla.
Ve eğer yapayalnız olduğun için korkarsan,
Daima ben varım ve yuvan diyebileceğin bir ev.
Sus, küçük bebeğim, ağlama,
Bazen yaşarız, bazen de ölürüz."*

Kendimi bugünkü Rose'a bakarken buluyorum. Bakışlarımı hissettiyse de belli etmiyor. Bunun yerine, ekrandaki gençliğini izlemeyi sürdürüyor. Şimdi Conor'la Lily de ona bakıyor. Rose küçüklüğümüzde her zaman ninnilerin sözlerini değiştirip onlara biraz daha karanlık sözler uydururdu. Ninemin çocuk kitap-

larındaki şiirlerden pek farklı değillerdi aslında. Ya da bu gece mutfağın duvarına tebeşirle yazılan şiirden.

“Bu kim?” diye soruyor Trixie ve hepimiz televizyona döndüğümüzde rolünü oynamak için sahnedeki yerini alan, on dört yaşındaki Conor’ı görüyoruz. Trixie onu tanımamakta haklı; şimdiki hâlinden çok farklı görünüyor. Ergen Conor o yıl en sevdiğimiz filmlerden *Karate Kid* kılığında ters duran kayığın üzerine çıkıyor ve basın özgürlüğüyle ilgili konuşuyor. Meşhur turna tekmesinin komik bir versiyonunu denerken bir ayağı üzerinde dengede durmaya çalışıyor.

Sonra sıra bana geliyor. Darker aile tiyatrosundaki ilk ve –olanlar yüzünden– son konuşmalı rolümü oynayacağım. Dokuz yaşındaki ben eski lacivert kayığın üzerine çıkıp dört yetişkin ve birkaç oyuncaktan oluşan izleyicilere dehşetle bakıyorum. Yumruklarımı sıkıp gözlerimi sımsıkı yumarak sahne korkumu yenmeye ve ablalarımın bana yazdığı repliği hatırlamaya çalışıyorum. Gizmo kostümünün beni çok kaşındırdığını ve hapşirttiğini hatırlıyorum. Ninemle göz göze geldiğimde bana gülümsemişti. *Yapabilirsin*, demişti yalnızca dudaklarını kıpırdatarak. Bana olan inancı kendime güvensizliğimden daha ağır basmıştı.

“Kız çocuklar gremlinlere benzer ve asla çiğnememeniz gereken üç tane kural var,” diyorum.

“Bir: Onları parlak ışıklardan uzak tutun...”

Conor’la Lily el fenerlerinin ışığını bana doğru tutuyor ve Rose başından beri planlandığı gibi üzerime beyaz bir çarşaf atıyor. Etrafı görebileyim diye çarşafın iki tane göz deliği var.

“İki: Onları asla gece yarısından sonra beslemeyin,” diyorum.

Lily bana bir yumurta fırlatıyor ve bunu daha önce prova etmemiştik ama herkes güldüğü için devam ediyorum.

“Üç: Onları ıslatmayın...”

Lily üzerime bir kova dolusu soğuk su boşaltıyor ki, bunu da planlamamıştık ve son cümlemi hatırlamakta güçlük çekiyorum. Arkamı dönüp beyaz çarşafa elle çizilmiş, korkunç suratı göstermemi izliyorum.

“Yoksa hayaletlere dönüşürler!”

Kısa bir sessizlikten sonra, ninemin tüm saatleri geçmişte aynı anda ötmeye ve çınlamaya başlıyor. Bu küçük gösteriyi tam öğle vaktinde sergilemiş olmalıyız ki, gürültü sonsuza dek sürüyormuş gibi geliyor. O yıl, ninemin baykuşa benzeyen yeni bir saati vardı. *Tik tak, tik tak* öterken gözleri bizi izliyormuş gibi sağa sola dönerdi.

Saatler sustuğunda, Rose –hayalet avcısı– mukavvadan yapılmış Proton paketini bana doğrultup gizli bir kremşanti kutusunu vuruyor. Gösteri bittiğinde hepimiz el ele tutuşup selam veriyoruz. Annemin bizi tebrik edip elime bir havlu tutuşturmasını izliyorum –demek o bile ıslanacağımı biliyormuş– ve eve girerek gözden kayboluyorum.

Sabit duran kamera büyüklerin bazı sözlerini yakalıyor ama ne dediklerini duymak için ekrana doğru eğilmek zorunda kalıyorum. Conor’ın babasıyla bizim babamız Nancy’nin ilgisini çekmek için yarışa tutuşmuş gibi görünüyor. Bradley Kennedy o zamanlar anneme sırılsıklam âşık ve onları birlikte gören herkes annemin de ona abayı yaktığını anlayabilirdi. Hepsini aklımızda tutamayacağımız kadar çok sevgilisi olan babam boşanmalarının üzerinden yıllar geçmesine rağmen, belli ki, annemin bir *arkadaşı* olmasından hoşlanmamıştı.

“Hemen yola çıkacağım, haftaya orkestramla Paris’te çalacağız,” diye övündü babam.

“Ne güzel,” diye karşılık verdi babamın gideceğini duyduğuna sevinmiş gibi görünen Bay Kennedy.

“Bradley yas tutmak ve bahçivanlıkla ilgili bir kitap yazdı,” dedi Nancy bu bir yarışmış gibi babama.

Babam omuz silkti. “Kulağa çok hoş geliyor.”

“*Bence* de. Nine onu temsilcisiyle tanıştıracak,” dedi annem. “Ben okudum, çok güzel bir üslupla yazılmış. Fark edilmeyi hak eden bir kitap,” diye ekledi kitabı kendisi yazmış gibi gururla. Ama karşılıklı gülümsemeler uzun sürmedi.

Televizyondaki Deniz Camı'nın içinden bir çığlık geliyor ve buradaki herkes o gün ve şimdi korkuyla irkiliyor. Çığlığı atan Lily. Beni üzerimde hâlâ gremlin, Gizmo kostümüyle merdivenin dibinde yatarken bulmuştu ve nefes almıyordum.

31 Ekim - 02.55

Suların Alçalmasına Dört Saatten Az Kala

Annem o gün kalbimin durmasının kimsenin suçu olmadığını söyledi ama bana kalırsa sahnede o kadar korkmamın bununla bir ilgisi olabilir. İnsanların bana bakmasından hiçbir zaman hoşlanmadım, ki bence çocukken bana gözünü dikip bakan tüm o doktorlar yüzündendi. Yüzüme bakarlardı, sonra göğsümdeki yaraya bakarlardı ve başlarını iki yana sallayıp kaşlarını çatarlardı ve fazlasıyla hayal kırıklığına uğramış gibi görünürlerdi. İnsanlar bana neredeyse her zaman en yanlış nedenlerden ötürü baktı ve bunun için, bana hiç bakılmamasını yeğlerim.

Beşinci kez öldüğümde aylarca hastaneye gidip geldim ve ertesi şubatta Londra'daki başka bir uzmanı görmeye gittik. Özel hastane masraflarını beni tamir etmenin bir yolu olmadığına inanmayı reddeden ninem karşıliyordu. Hastanelerle ilgili anılarım zaman içinde büyük ölçüde unutuldu ama o haftayı iki nedenden ötürü hatırlıyorum. Birincisi, Sevgililer Günü'ydü ve koğuştaki karşı yatağında yatan oğlan bana bir kart verdi. Daha önce bir Sevgililer Günü kartı almamıştım ve onunla ne yapacağımı pek bilmiyordum açıkçası.

"Neden üzerinde bir kalp var?" diye sordum.

"Çünkü seni seviyorum," dedi şişe dibi camlı gözlüğünü

burnunun yukarısına doğru iterek. O on bir yaşındaydı, ben dokuz ve ikimizin de aşk hakkında fazla bir şey bildiğimizi sanmıyorum.

“Boşuna umutlanma. Benim bir erkek arkadaşım var,” diye yalan söyledim.

“Seni ziyarete gelen bir erkek olmadı,” dedi. “Adı ne?”

Bir an bile tereddüt etmedim. “Conor Kennedy. Hoş, bir erkek arkadaşım olmasaydı da ama kesinlikle var, *yattığımız* koğuşa bakılırsa ikimiz de sabaha kadar ölebiliriz. Onun için, lütfen, son saatlerini beni hayal etmekle harcama.”

Çocuğun yüzündeki ifadeye bakılırsa, belki de bunu söylememeliydim. Ama sözlerimin yarattığı şokun etkisi çok geçmeden çilli suratından silindi. Gümüş rengi, parlak diş tellerini göstererek gülümsedi. “Tanrı bizi koruyacak ve eminim kahvaltıda ikimiz de burada olacağız.”

Asla dindar biri olmadım, ailemde hiç kimse öyle değildi. Nancy benim arızalı olduğumu öğrendiği güne dek Tanrı’ya inandığını söyledi. Sonrasında araları açılmıştı ve Nancy birkaç yıl boyunca Tanrı’yla hiç konuşmamıştı. Dolayısıyla bazı bakımlardan Tanrı’yla ilişkisi babamla olandan pek farklı değildi. Sanırım ben hep doktorları Tanrı gibi gördüm; hayatta kalmam onlara bağlıydı. Beni tamir etmenin her zaman bir yolunu buluyorlardı. Onun için, belki de, bir hastane yemeğine daha katlanacak kadar uzun yaşayacağım konusunda daha iyimser olmalıyım. Ama iyimser değildim, öyle olmakta hep zorlandım. Son derece aktif bir hayal gücüm var ve kendi kendime hep en kötüsünü hayal etmeyi öğrendim.

Çocuk kendi eliyle hazırladığı Sevgililer Günü kartını tutarak hâlâ hülyalı bakışlarla beni izliyordu. Ne kartırdan hoşlandım ne de kendisinden.

“Neden beni sevdiğini düşünüyorsun? Beni tanımıyorsun bile,” dedim.

“Evet, tanıyorum. Tüm Daisy Darker kitaplarını okudum,” diye yanıtladı sırtarak.

Şöhretin tadına ilk bakışımdı ve hiç beğenmemiştim. Biri sırf kapağında ismimin yazdığı bir kitap okudu diye beni tanıdığını düşünemezdi.

Kartı başucumdaki küçük masaya koydum ve uyuyacağımı söyleyip hemşireden yatağımın etrafındaki tül perdeyi kapamasını istedim. Sonra o çocuk ve koğuşun geri kalanı orada değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Hasta yabancılarla dolu bir odada uyumak hoşuma gitmemişti, kimsenin de bundan hoşlanacağını sanmam. O Sevgililer Günü kartına bakıp önündeki kırmızı kalbin neden göğsümün içindeki kalbe hiç benzemediğini düşündüm. Doktorların odalarının duvarlarında bunu bilecek kadar çok poster görmüştüm ve bu oldukça çirkin iç organın neden ve nasıl evrensel bir sevgi sembolüne dönüştüğünü merak ettim.

Sonraki birkaç gün boyunca tüm doktorlara –çok akıllı olmaları gereken– ve tüm hemşirelere –benim gözüme doktorlardan bile daha akıllı görünen– bu soruyu sordum. Ama kimse sorumu yanıtlamadı. Ninem ziyarete geldiğinde ona da sordum, çünkü ninem *her şeyi* biliyordu.

“Aşk dert etmek için henüz çok gençsin. Tüm dikkatini iyileşmeye vermeni öneririm,” dedi yatağımın etrafındaki perdeyi çekip yanıma oturduğunda. Mor paltosuyla takım, mor bir şapka ve mor eldivenler takmıştı. Pembeleşen yanaklarına bakılırsa dışarı epey soğuktu. “Al,” diye fısıldadı pembe ve mor yamalı, kocaman çantasını açarak. “Sana atıştırmalık bir şeyler aldım.” Kırmızı ve beyaz masa örtüsü bir kez daha ortaya çıktı. Onu aramıza, yatağın üzerine serdikten sonra gazeteye sarılı iki paket morina balığı ve patates kızartması çıkardı. Tahta çatal bıçaklar, minik tuz ve sirke paketleri ve yeşil jöle şekerlerle karışık bir kâse bezelye püresiyle sofrayı kurdu. Bu hatıra beni hâlâ gülümsetir.

“Neden ablalarının sana öyle davranmasına izin veriyorsun?” diye sordu bir patates kızartmasını ketçaba batırırken.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Hakkını savunmalısın, yoksa hayat seni her zaman yere çalar.”

Bununla ilgili haklı olabileceğini düşündüm. Ninem neredeyse her zaman her konuda haklı çıkardı. Dolayısıyla ninemin bir baykuş kadar bilge olduğu ve yeni baykuş saatiyle de âdeta bunu kanıtladığı o günden itibaren ablalarımın ilişkimin değişmesi gerektiğine karar verdim. Aynı soruyu nineme de yönelttim.

“Kalbin neden sevginin sembolü olduğunu biliyor musun?”

“Pekâlâ, bu enteresan bir soru ve enteresan bir cevabı hak ediyor,” dedi ninem. “Eski Mısırlılar insan kalbinin hayatı temsil ettiğini düşündü ve Yunanlılar onun duygu ve düşünceleri yönettiğine inandı. Romalılarsa aşk tanrıçası Venüs’ün Eros’un yardımıyla kalpleri tutuşturduğunu ilan etti. Romalılar ayrıca sol elin dördüncü parmağını doğruca kalbe bağlayan bir damar olduğuna inanıyordu. Öyle bir damar yok ama bugün bile insanlar alyanslarını o parmaklarına takıyor. Ortaçağda, Hıristiyanlar insan kalbinin aşkla bir ilgisi olduğu fikrini onayladı ve yüzlerce yıl sonra, çok iyi bildiğimiz o kırmızı sembol hâlâ tebrik kartlarında, iskambil kâğıtlarında ve hatta tişörtlerin üzerinde karşımıza çıkıyor. Kalp sembolü 1970’lerde *Ben Kalp New York*’la bir fiil bile oldu. Sorunu cevaplayabildim mi?”

“Evet, sanırım. Bütün soruların cevaplarını nasıl bilebiliyorsun?” diye sordum.

Güldü. “Bilmiyorum, kimse bilemez! Ama çoğundan daha çok şey biliyorsam okuduğum içindir. Kitaplar sana bilmek istediğin her şeyi öğretir ve insanlardan daha dürüsttüler.”

Dışarıda güneş batarken kızarmış balık ve patateslerimizi bitirdik. Sonra birlikte daima en sevdiğim kitaplardan biri olan, *Alice Harikalar Diyarında*’yı okuduk.

“Sevgiden söz etmişken...” dedi ninem. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsundur umarım.”

Sırıttım. “Ne kadar?”

Hastane odasının penceresinden bakıp dolunayı işaret etti. “Şu aya kadar, sonra aydan da dünyaya kadar.”

“Ben seni iki kat daha çok seviyorum,” dedim.

Bu kez o gülümsedi. "Ben seni üç kat daha çok seviyorum, iyi şans için de bir kat daha."

O gece, yeniden yalnız kaldığımda, hastane yatağında kalbimin kırık olmasının birini gerçekten sevemeyeceğim anlamına mı geldiğini düşündüm. İnsan kalbi dakikada seksen, bir günde yüz bin ve bir yılda yaklaşık otuz beş milyon kez atar. Ortalama bir ömürde kalp iki buçuk milyar kez atar. Belki de süreklilikle ilgili bir şey, kalplerle aşkın ortak bir noktada buluştuğu bir şeyle.

Hastanede yattığım o haftayı hatırlamamın ikinci nedeni, annemin ertesi gün ziyaretime geldiğinde ağlaması. Bu nadiren yaptığı bir şeydi, ağlamasından söz ediyorum ve hastane koğuşumun penceresinden diğer tarafta doktorla konuşan annemi izlerken dudak okumayı bilmediğime üzüldüm. Bana doktorun ne söylediğini ya da neden o kadar üzüldüğünü asla söylemedi.

Salonun kapısının gıcırdayarak açıldığını duyuyoruz ve hızla o tarafa dönüyorum.

Anahtar hâlâ Rose'un elinde ve kapının kolunu bırakırken bizim kadar şaşkın görünüyor.

"Tuvalete gitmeliyim," diyor ona dik dik bakmayı sürdürdüğümüzde.

"Tek başına dışarı mı çıkıyorsun? Yine mi?" diye soruyor Lily.

"Evet. Sizden izin mi alacaktım? Trixie'yi tek başma tuvalete gitmekten korktuğu için azarlamadın mı? Ben ondan çok daha büyüğüm ve bir tabancam var. Benim için endişelenmenize gerek yok. İki dakikaya dönerim." Rose içimizden birine cevap verme hakkı tanımadan odadan çıkıyor.

"Conor," diye fısıldıyor Lily.

Conor şaşkın bir mirket gibi başını kaldırıyor. "Efendim?" diye fısıldıyor.

"Rose'un Trixie'ye ne olduğunu şıp diye anlaması biraz tuhaf değil miydi? Ayak parmaklarının arasındaki kanı bulması falan?"

“Ayağında çorabı yoktu...”

“Biliyorum, yine de...”

“Ayak parmaklarımın arasında ne zaman kan vardı?” diye soruyor Trixie. “Videoda bahçedeki adam kimdi?” Çok fazla soru sormak gibi bir alışkanlığı var ve bazen birinin cevabını beklemeden başka bir soru soruyor.

“Conor’ın babasıydı,” diyor Lily.

“Çok garip,” diye mırıldanıyor Trixie. “Nedense tanıdık geldi. Ayrıca videoda Nancy onun kitabının fark edilmesi gerektiğiyle ilgili bir şey söyledi. Kasetin kapağında Scrabble harflerle **BENİ FARK ET** yazıyordu.”

“Doğru söylüyor,” diyorum ve Lily kızına bir dahi olduğunu düşünür gibi bakıyor.

“Conor’ın babası neden Deniz Camı’ndaydı?” diye soruyor Trixie.

Lily omzunu silkiyor. “Nancy’yle arkadaş olduğu için.”

“Hâlâ arkadaşlar mı?”

“Hayır,” diyor Conor daha fazla açıklama yapmadan.

Rose döndüğünde anahtarı kilide sokup bizi bir kere daha salona kilitliyor. Kanepede Conor’a bana göre biraz fazla yakın oturuyor. Hiçbirimiz tek bir laf etmiyoruz ama Rose dışarıda birkaç dakikadan uzun kaldı.

“Videoyu bitirelim mi?” diye sorup kumandayı televizyona doğrultuyor ve cevabımızı beklemeden oynatma düğmesine basıyor.

“Neler oluyor? Bozuldu mu?” diye soruyor Trixie ekrana bakarak.

VHS kasetlerdeki eski bir kaydın üzerine yeni bir film çekildiğinde nasıl bir görüntü oluştuğunu hatırlamayacak kadar küçük. Bir görüntü başka birine dair tüm anıları silercesine onun yerini alırken uzayıp biçimsizleşiyor. Şimdi hepimiz ekrana bakıyoruz ama gördüğümüz şeyle ilgili ilk yorumu Conor yapıyor.

“Aman Tanrım, korkunç bir şey bu.”

DENİZ CAMI - 1985

“Saçına ne oldu, anne?” diye soruyor Trixie.

İyi soru. Ve *korkunç*, Lily'nin televizyon ekranındaki 1980'ler saç modelini tarif edebilecek tek kelime. Açık konuşmak gerekirse, herkesin geçmişinde, *Bunu kendime niye yaptım* dedirten en az bir tane utanç verici saç modeli vardır. 1985 yılı olduğunu tahmin ediyorum. Kaset aynı ama şimdi izlediğimiz film bahçedeki aile müsamesesinden bir yıl kadar sonra çekilmiş. Bu amatör filmde Lily'nin kısacık ve aşırı kabarık saçları var ve bu model ona hiç yakışmamış. Ama dikkat çekici olduğu muhakkak.

“Kötü bir model seçmişim,” demekle yetiniyor Trixie'ye.

“Kamerada bir kaset varmış zaten,” diyor televizyondaki genç hâli, geçmişten gelen mızımız bir yankı gibi.

Biz büyürken ablalarımınla aramızdaki güç dengeleri durmadan değişti ama gücün benim elime geçtiği nadir durumlarda bile Lily bana hâlâ tepeden bakıyor gibiydi. Rose görünüş ve karakter itibarıyla artık bir genç kızdı ve öncekine kıyasla daha nazik biri olup çıkmıştı. Ekranda onun on beş yaş gülümsemesini görüyoruz. Kamerayı Lily'den aldı ve konuşmadan önce kendi yüzüne çevirdi.

“Ben, Rose Darker, size Çılgın Kasaba Haberleri'nden bildiriyorum...” Bu kadar mutlu görünmesi beni şoke ediyor. Güzelliği

hiçbir zaman solmadı ama neşesi yıllar içinde azaldı. Gülümse-
diğini bile artık nadiren görüyoruz. “Şimdi Bay Conor Kennedy
bana katılacak,” diyor bir haber sunucusunun kalın sesini taklit
ederek. Kamera dönüyor ve belli ki, Michael J. Fox’a benzediği
dönemindeki Conor görünüyor. *Geleceğe Dönüş*’ün o yıl gösteri-
me girdiğini tahmin ediyorum, çünkü Conor Marty McFly gibi
giyinmiş. Zaman yolculuğuyla ilgili bilimsel teorileri biraz sap-
lantı hâline getirdiğini ve öğretmenler bundan vazgeçmesi için
yalvarana dek, okul gazetesinde her hafta uzay ve zaman süre-
liliğiyle ilgili yazılar yazdığını hatırlıyorum. “Conor Kennedy,
bu yıl Lily’nin doğum gününü neden Darker ailesiyle birlikte
kutladığınızı bize anlatır mısınız, lütfen? Ve bu âna dek parti na-
sıl geçti, eğlendiniz mi?”

“Çünkü davet edildim ve ilginç bir sosyal deney olacağını
düşündüm. Her zamanki gibi.”

“İlginç oluşunun nedeni bu öğleden sonra küçük kardeşim
Daisy Darker’ın her nasılsa Trivial Pursuit oyununu kazanması
mı? Hem de hiç okula gitmemesine rağmen!”

Kamera Conor’ın diğer yanında oturan çocuk yaştaki bana
dönüyor. Rose’a dil çıkarmamı izliyorum ama sonra hem geç-
mişte hem de şimdi gülümsüyorum. 1985’te, mutlu görünüyo-
rum. Hepimiz öyle görünüyoruz. Ben neredeyse on yaşınday-
dım ve daha da sıkı bir kitap kurdu olmuştum. Başkalarının
bilmediği konularda kendimi eğitmeyi seviyordum. Ortadan
kaybolmak istediğimi ve kitapların kaçmama yardım ettiğini
hatırlıyorum. Yaşadığımdan daha az soğuk ve yalnız bir dünya-
nın hayali içinde kaybolmanın özlemini duyuyordum. Odamın
ve kitaplarımın içine saklanarak daha çok ve daha çok okudum.
Çoğunlukla da cinayet romanları. Bir gün benim de onlardan bir
tane yazacağımı hayal ediyordum.

“Yoksa... Burada aslında gerçek kimliğini gizleyen bir de-
dektif olarak mı bulunuyorsunuz?” diye soruyor Rose, Conor’a.
“Sonsuza kadar *Hairgate* skandalı adıyla hatırlanacak esrarı çö-
meye mi çalışıyorsunuz?”

“Bu kadarı yeter, Rose,” diyor annem.

Bu amatör filmde hepimiz müzik odasında, mutfaktan getirdiğimiz, bize özel olarak boyanmış sandalyelerimize oturmuş, birinin piyano çalmasını bekliyoruz. Sorunlu kalbimin bunu kaldıramama ihtimaline karşı, bahçedeki aile temsillerimizi sergileyemsek de Lily'nin gösteriş yapmasını engellemenin hiçbir yolu olamaz. Lily hava ve su gibi ilgiye muhtaçtı ve o gün, doğum günü olduğu için hepimiz onu izleyip dinlemek zorundaydık. O yıl, sıkı bir Belinda Carlisle hayranıydı. “Heaven Is a Place on Earth”ü o kadar sık dinlemeye mecbur kalmıştım ki, kasetin eskimemesine şaşırılmıştım doğrusu.

Yeniyetme Rose aile haberleri bültenine devam etti. “Şimdi yanımda Nancy Darker, namıdiğer annem var ama kendini *yaşlı* hissettiği için ona böyle denmesinden hoşlanmıyor. Kimse ne kadar *yaşlı* olduğunu bilmiyor, fakat bilim insanları *ortaçağda* doğduğunu tahmin ediyor. Yeni neslin feyzalması için birkaç öğüt vermek ister misiniz, Bayan Darker?”

“Evet. Lily'yi çekmeyi unutma, yoksa sonsuza dek çenesinden kurtulamayız. Bugün başımıza yeterince iş açtın,” dedi Nancy kameraya gülümsemeden önce. Conor'ın babasının yanında oturuyordu ve kamera onların el ele tutuşmasına zum yaptıktan sonra odanın geri kalanını çekmeye devam ediyor.

O sırada, babam mutfağı müzik odasına bağlayan kapıdan içeri girdi. Sahnedeymiş gibi piyanosunun başına oturdu. Annem başka erkeklerle flört etmeye başladıktan sonra, babam aile doğum günü kutlamalarına ve tatillerine daha sık katılmaya başlamıştı. Sonra kapıdan içeri Lily girdi. Onu ninemin izlemesi hepimiz için sürpriz oldu, çünkü ninem topluluk içinde bir gösteri sergilemekten çekinecek kadar utangaçtı. Aile arasında bile rahat edemezdi. Tıpkı benim gibi.

Babamın piyanoda çalmaya başladığı parçayı hemen tanıdım. Lily'nin en sevdiklerinden biriydi. “I Know Him So Well” daimi olarak kapalı duran kapısının arkasında sık sık, bangır bangır çalan şarkılardandı. Elaine Paige ve Barbara Dickson'ın

performansına o kadar hayrandı ki, doğum gününde onu çalması için babamın ağzından girip burnundan çıkmıştı. Ninemle bu şarkıyı söyleyerek hepimize sürpriz yapmak da yine onun fikriydi. Gerçekten hepimize sürpriz olmuştu. Çünkü basbayağı iyidiler. Ninemin şarkı söyleyebildiğini bile bilmiyordum. Her bir notayı ahenkle söylediler ve şarkı bittiğinde onları içten bir hayranlıkla alkışladık.

Lily'nin şarkı sözlerini gözünü Conor'dan ayırmadan söylediğini hatırlıyorum ve şimdi filmdeki görüntüler bunu hayal etmediğimi kanıtlıyor. O ara, Conor bize her geldiğinde Lily'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor ve Conor onunla konuştuğunda kızarıyordu. Kısa saçlarıyla bu kadar çirkin görünmesine sevinmemin birçok nedeninden biriydi bu.

Ailemizin geçmişinden bu sahne filme çekilmeden bir gece önce, Lily'nin saçları beline geliyordu. Rose'la paylaştığı odadaki yatağına, sabah düğüm düğüm saçlarla uyanmasın diye her zamanki gibi, iki uzun örgüsüyle girmişti. Ama on dördüncü doğum gününün sabahında yatağında doğrulduğunda çığlığı bastı. İki örgüsü yastığın üzerinde duruyordu. Biri gece onları dibinden kesmişti. Ninemin makası Rose'un başucundaydı. Ama Lily'nin saçlarını Rose kesmemişti. Ben kesmiştim.

Bizi en çok seven insanlar bizi en çok incitirler, çünkü bunu yapabilirler.

Önceki gün, ninemle Lily'nin gizli gizli prova yaptığını gördüğümde içimde bir şey kopmuştu.

Lily her zaman annemin en sevdiği kızıydı.

Rose babamın gözdesiydi, çünkü güzel ve akıllıydı.

Ama ninemin en çok *beni* sevmesi gerekiyordu. Favorisinin *ben* olduğumu söylemişti.

Ninemle Lily'yi birlikte gördüğümde kendimi ihanete uğramış gibi hissettim.

Lily'yle bir hafta önce tartışmıştık ve ninem hiç unutmadığım bir şey söylemişti.

“Her zaman savaşmalısın, özellikle kaybedeceğini düşündüğünde. En çok o zaman savaşmalısın.”

Ben de bunu yaptım. Savaştım. Ama sessiz ve dikkatliydim ve yakalanmamak için her şeyi planladım. Annemin uyku haplarından birkaçını çalıp o gece yatmadan önce, ablalarımın sıcak çikolatalarına attım ve sessizce odalarına girip Lily'nin saçlarını kestim. Herkes bunu Rose'un uykusunda yaptığını sandı; sınavlarına çalışıyordu, haftalardır yorgundu ve önceden bir uyurgezerlik öyküsü vardı. Ailenin zeki kızı Rose'un bunu kendisinin yaptığını inanmadığı anlaşılıyordu. Ama başka bir açıklama da bulamadı. Lily'nin onu gerçekten affettiğinden ya da bir daha ona güvenebileceğinden emin değilim. Kimse benden kuşkulandı. Hiçbiri. İyi bir insan asla kötü bir şey yapamazmış gibi.

Ninem dışında ailemde hiç kimse *bana* önem vermedi. Lily ona da sahip olamazdı; ninem benimdi. Beni gerçekten seven tek insanın ilgisini çalmaya çalıştığı için ondan nefret ettim. İnsanlar nefreti bir hobi hâline getirebilir. Ne kadar çok pratik yaparlarsa bunda o kadar ustalaşırlar.

Lily'yle ninem birlikte şarkı söylerken hissettiğim öfke beni yiyip bitirdi ve tek nedeni kıskançlık değildi. Lily'nin bana yıllar içinde söylediği tüm o korkunç sözlerin ve yaptığı kötülüklerin intikamını almak istedim. Ablamın saçlarını kesmenin yalnızca bir başlangıç olmasma karar verdim.

Otuz

31 Ekim - 03.00

Suların Alçalmasına Üç Saat Kala

Amatör film aniden bitiyor ve kaset kendiliğinden makineden çıkıyor. Sonra holdeki seksen saat bize sabahın üçü olduğunu haber veriyor. Hepimiz gürültünün kesilmesini bekliyoruz.

"Bu saçmalığı izleyerek hiçbir şey öğrenmedik," diyor Lily sessizlik olduğunda.

"Olabilir," diyor Rose kumandayı elinden bırakarak. Ona bakıyorum ve filmi o mu durdurdu ve görecek başka bir şey var mıydı diye merak ediyorum. "Ama ilk kez bir saattir hiç kimse kaybolmadı. Aynı odada kalmakla en doğrusunu yaptık bence."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Lily.

"Yani ninem..." Rose, Trixie'ye bakıp sonraki kelimelerini sansürlüyor. "Gece yarısı *bulundu*. Babam saat birde. Trixie'yi... ikide bulduk."

"Rol yapmayı bırakabilirsiniz. Ben çocuk değilim," diyor Trixie. Gerçi pembe pijamaları ve karmaşık bukleleriyle öyle görünüyor. "Sadece bayılmadığımı ve bana da bir şey olduğunu tahmin ettim."

"Korkmanı istemedik," diyor Lily.

"Neden? Belli ki *hepiniz* korkuyorsunuz," diye yanıtlıyor Trixie gözünü annesine dikerek.

“Rose haklıysa ve biri her saat başı birimize bir şey yapmayı planladıysa bir olay daha yaşamamız... an meselesi,” diyor Conor.

“Belki hedefinde üç kişi vardı ve artık güvendeyiz,” diyor Lily.

“Olabilir,” diye karşılık veriyor Rose ama sesi tereddütlü. Şöminenin önünde sırtüstü yatan Poppins’e bakıyor. Burası yaşlı köpeğin evde en sevdiği yerlerden biri. Poppins epeydir ne kıpırdadı ne de sesini çıkardı. Birbirimize bakıyoruz ve Rose sadece hayvanlar için kullandığı ses tonuyla ona sesleniyor.

“Poppins?”

Köpek kımıldamıyor.

Rose bir kere daha deniyor. “Poppins?”

Poppins oralı olmuyor.

“Poppins, uyan,” diyor Trixie.

Poppins’in hâlâ kıpırdamaması üzerine Rose’un beti benzi atıyor.

“Poppins,” diyor son bir deneme daha yaparak. “Mama ister misin?”

Köpek anında yüzüstü dönüp ayağa kalkıyor ve kuyruk sallamaya başlıyor. Hep bir ağızdan rahat bir nefes alıyoruz.

“Tanrı’ya şükür,” diyor Rose. “Suların çekilmesine üç saatten az var. Sakince oturup bekleyeceğiz ve buradan gideceğiz. Hep birlikte.”

Conor bir kez daha kapılarla pencerelerin kilitlerini kontrol ediyor ve odada gezinme sırası Lily’ye geliyor. Rose ninemin mor koltuğuna oturarak sessizce sağ elindeki yüzükle oynuyor. İç içe geçmiş gümüş, altın ve bronz, üç tane halkadan oluşuyor ve ninem onu Rose’a on altıncı doğum gününde hediye etti. Her zaman kıskandığım bir şeydir, ablalarımın benim asla sahip olmadığım birçok şeyi gibi. O doğum gününü ve o yılı çok iyi hatırlıyorum. 1986 yılıydı.

Ninemle Nancy mutfak önlükleri takmıştı ki, ninem yemek pişirirken mutfağında kimseyi istemediğinden felakete davetiye

çıkarmak gibi bir şeydi bu. Ama Nancy kızının on altıncı doğum günü pastasına yardım etmekte ısrar etmişti. Tatlıya bayılan Lily benim sessizce oturduğum odaya girip parmağını çikolata sosuna batırdı ve bir güzel yaladı. Lily'nin saçları hâlâ kısaydı ama biraz uzadıkları için şimdi küt kesimli bir model kullanıyordu ve tıpkı annemin minik bir kopyası olup çıkmıştı.

On altıncı doğum günü şerefine, Rose'un Deniz Camı'na birkaç yakın arkadaşını davet etmesine izin verilmişti. Yakında yeni bir okula başlayacaktı ve bence birçok bakımdan bu güzel bir veda fırsatıydı. Saç kesme hadisesinden bu yana ablalarımın arası hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. Ama Lily yanında Rose olmadan yatılı okula gitmeyi iple çekmiyordu ve o yaz ona sakız gibi yapışmıştı. Ablamızın gölgesi gibiydi ama asla o gölgenin içinde kalamıyordu. Tüm gün Rose'un peşinde dolaşmasına rağmen hep ondan bir adım önde olmak istiyordu. Ama Rose'un arkasından çalışkan öğrencilerin okuduğu bir okula gidemeyecekti, çünkü kendisi öyle bir öğrenci değildi.

Ninemle Nancy'nin babamla ilgili konuştuklarını hatırlıyorum ve ilk kez gelip gelmemesini umursamıyordum. *Benim* tüm doğum günlerimde yanımda değildi sonuçta.

"Geleceğini söylediye gelir," dedi ninem oğlunu savunarak.

Nancy iç çekti. "Çocuklar birazdan gelir. Sonra sular yükselecek ve iş işten geçecek. Bir kızının doğum gününe gelip öbürününkine gelmemek olmaz. Yine gelmezse Rose ihmal edildiğini hissedecek."

"Sabırlı ol," dedi ninem. "Ötekini de merak etme, yakında döner. Erkekler azar işitmekten hoşlanmaz; küçük bir çocuk gibi davrandıkları için onlar gibi surat asarlar."

"Bradley'ye sadece eve girerken çamurlu ayakkabılarını silmesini söyledim. Önünü görmüyor, nerede çamur varsa içine giriyor." Annemle Conor'ın babası *arkadaşken* abuk sabuk şeyler için tartıştıklarını hatırlıyorum. Temiz ve düzenli olmak sık sık fikir ayrılığına düştükleri bir konuydu. Annem düzenliydi ve Conor'ın babası öyle değildi. Nancy durmadan etrafı toplayıp

her şeyi dolaplara kaldırırdı. Conor'ın babasının içeri girerken çamurlu bahçıvan çizmelerini çıkarmaması onu deli ediyordu.

"Daisy!" dedi Nancy. "Pasta sosuna dokunma!"

"Lily parmağını kâseye daldırdı, ben neden yapamıyorum? Hem neden partiye katılamam? Neredeyse on bir yaşındayım," dedi on yaşındaki ben.

"Çünkü ben öyle istiyorum. Rose arkadaşlarıyla pijama partisi yapacak. Hepsi senden biraz büyükler, tatlım. Yemeklerden yiyebilirsin ama sonra doğru odana gideceksin. Ninenle benim de alt kata inmemiz yasak," dedi annem. "Bir gün anlarsın."

Ona inanmadım.

Annesiyle babası boşanan tüm çocuklar gibi, ablalarımınla ben de yeni hayatımıza uyum sağlamayı öğrendik. Rose'la Lily yatılı okulu sevmeyi öğrendi ve çok geçmeden Deniz Camı'nda benimle upuzun yaz tatilleri geçirmekten hoşlanmamaya başladılar. Tüm hoşnutsuzluklarına rağmen, her yıl bavullarını sessiz sedasız açtılar ve ben daima geri dönecekleri günü bekledim. Onları özledim. Öğretmenler, arkadaşlar ve derslerle dolu ve benim pek az fikir sahibi olduğum bir hayatı paylaşıyorlardı. Okul hikâyelerini çoğu zaman neden bahsettiklerini anlamadan dinliyordum. Heceleme sınavını yıllarca sadece genç cadı adaylarının öğrendikleri büyüleri denemek için yaptığı bir şey sandım.* Ablalarımın gerçekten cadı olup olmadığını merak ettim. Öyle olabileceklerine dair birçok kanıt vardı zira. Birbirleriyle ilişkilerine içerliyor ve eğitimlerini kıskanıyordum. Büyüdükçe geride bırakılmak beni daha da çok üzmeğe başladı.

Annemin evde eğitim anlayışı ninemin bana verdiği kitapları okumama müsaade etmesinden ibaretti. Televizyonda haberleri bile izlememe izin vermezdi, sadece *Bugs Bunny* gibi çizgi filmleri izleyebiliyordum.

"Daisy'nin gerçek hayatın dehşetlerini öğrenmesine gerek yok," derdi Nancy beni yeni şeyler öğrenmenin coşkusundan

* *Spelling test*, heceleme sınavı anlamına gelir ve *spell* aynı zamanda büyü anlamına geldiği için Daisy böyle bir yanılgıya düşüyor. -çn

yoksun bırakarak. Dolayısıyla ben de kendi kendime bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Bu Daisy kendiliğinden büyüyen bir çiçektir. Ama ablalarım olmadığında hayatım fazlasıyla sessizdi. Neredeyse her zaman yalnızdım; bana sadece romanlarım ve aşırı faal hayal gücüm eşlik ediyordu.

Eğer onlara izin verirseniz, kitaplar sizi her yere götürebilir ve okumak eğitimimin büyük bir kısmını oluşturdu. Ama ablalarım benim öğrenmediğim birçok şey öğrendi. Hayata, sosyal becerilere ve *erkeklerle* dair bir sürü şey. Gerçek insanların yanında her zaman biraz tuhaf davranıyorum. Onlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum ve şimdi bile kitaplardaki karakterlerin dostluğunu tercih ediyorum. Sanırım sık sık yalnızlıkla sarhoş olduğum çocukluğumdan gelen bir akşamdan kalmalık durumu bu. Başkalarıyla nadiren vakit geçiren birinin insanlarla iyi geçinmesi beklenmemeli. Kendi fikirlerimi savunma konusunda da ölçüyü biraz kaçırabiliyorum, çünkü yıllar içinde başkalarının görüşleriyle onları seyreltme şansı bulamadım.

"*Labirent*'i bir kere daha izleyebilir miyim?" diye sordum Nancy'ye, beni onuncu kez mutfaktan kovmaya çalıştığımda. O yıl en çok beğendiğim filmi ve Conor kaçak bir kopyasını bulmayı başarmıştı. Ama ablalarım sadece *Top Gun*'ı izleyip Tom Cruise'a ayılıp bayılmak istedikleri için onu tek başıma izlemek zorunda kalmıştım.

"Olur ama bu akşam olmaz, çünkü sen de gayet iyi biliyorsun ki, evdeki tek televizyon alt katta. Haydi, bakalım, şimdi doğru içeri," dedi devasa büyüklükteki vatkalarıyla, sahi ne tuhaf bir icattı onlar. Mavi bir balonu şişirerek odadan çıktı.

"Değiştiremeyeceğin şeyler için üzülerek vaktini boşuna harcamam," dedi ninem annem gittiğinde.

"Eziğin teki olmaktan bıktım," dedim. Lily düzenli olarak bana bu isimle seslenmeye başlamıştı ve her seferinde parmağıyla alnuna bir E harfi çiziyordu. Bana o kadar sık ezik diyordu ki, öyle olduğuma inanmaya başlamıştım. "Rose bir gün üniversite-

ye gidecek ve Conor belki de başarılı bir gazeteci olacak... Umaram olur, çünkü çok yetenekli ve bunu hak ediyor..."

"Tüm hırsını başkalarının hayalleri için harcama," dedi ninem.

"Neden? Beni nasıl bir gelecek bekliyor ki? Ben bir hiçim."

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Bu dünyada bir tek önemli biriymiş gibi görünmeye çalışanlar hiç kimsedir; seçtikleri görünüş ya da konuşma tarzı, verdikleri oy veya sevme ya da dua etme biçimleri sebebiyle kendilerini başkalarından üstün görenler. İnsanlar aynı ama farklı değil, farklı ama aynı." O sırada ne demek istediğini anlayamayacak kadar küçüktüm ama sanırım şimdi anlıyorum.

"Daisy, bir şey daha var..." dedi ninem misafirlerin geldiğini duyduğumuzda.

"Efendim, nine?"

"Bu doğum gününde makasın çekmecede kalması daha iyi olur."

Biliyordu. Ninem Lily'nin saçlarını benim kestiğimi biliyordu ama daha önce bu konuda tek kelime etmemişti. Yüzümün ne yaptığıyla ilgili hiçbir fikrim yok, ifadelerim üzerinde asla fazla kontrolüm olmadı ama vücudumun geri kalanı taş kesildi.

Ninem gülümsedi. "Her zaman sırlarını saklayacağım, benim sevgili kızım. Sen hep en sevdiğim olacaksın. Bana o doktorların yanıldığını kanıtla yeter. Ablalarına gelince... Albert Einstein zayıf insanlar intikam alır, güçlü insanlar bağışlar ve akıllılar görmezden gelir, demiş. Yanıldığı nadir şeylerden biriydi bu. *Başarı* en iyi intikamdır. Bunu hatırlamaya çalış."

Ninem bu konuyla ilgili daha fazla konuşmadan on beş ve on altı yaşındakilerden oluşan küçük ama uyumlu bir grup Deniz Camı'na geldi. Sular yükselmeden önce, Rose tarafından geçidin bu tarafına sürülen, yollarını kaybetmiş koyunlara benziyorlardı. Hepsi de etkileyici görünmek için özel bir çaba harcamıştı. İçlerinden yalnızca Conor'ı tanıyordum ve *Top Gun*'daki Tom Cruise'un pek de fena bir kopyası olmamıştı doğrusu. Hava

karardıktan sonra bile evin içinde pilot güneş gözlüğüyle dolaştığı için durmadan mobilyalara ve insanlara çarpıyordu ama bu hâlinin çok havalı olduğunu düşünüyordu.

Rose doğum günü pastasındaki on altı tane mumu üfleyene kadar alt katta kalmama izin verildi. Nancy ninemden çokça yardım alarak çikolatayla kaplı bisküvilerle sihirli görünüşlü bir pasta yapmıştı; havada uçan bir çikolata paketine benziyordu. On altı sayısı da çikolata toplarıyla yazılmıştı. Gerçekten etkileyiciydi. Pasta kâseleri toplandığında, Rose arkadaşlarının ve onu seven insanların arasında hediyelerini açmaya başladı. Annem ona ünlü bir modacının imzasını taşıyan, açık mavi, güzel bir elbise hediye armağan etti ve içimdeki kıskançlığın canımı acıtacak kadar büyüdüğünü hissettim. Ama bunu tek kıskanan ben değildim. Lily elbiseye aslında onun olması gerekiyormuş gibi baktı ve Rose belki de onun için onu hemen üst kattaki giysi dolabına kaldırdı. Rose ninemin hediyesini açtığında –bugün hâlâ taktığı bronz, gümüş ve altın yüzük– ağlamamak için kendimi zor tuttuğumu hatırlıyorum. Yüzük öyle güzeldi ki, tıpkı ablam gibi. Benim olmasını istedim.

“Yatma vaktin geldi, Daisy,” dedi annem herkesin içinde ve ondan biraz nefret ettim. Çocuk olmama rağmen kendimi öyle hissetmiyordum ve insanların yanında benimle konuşma tarzından hoşlanmamıştım. Annemin beni utanılacak bir şeymişim gibi, dünyanın geri kalanından saklamak istediğini anlayacak bir yaşıydım. En azından ben böyle hissetmişim.

On yaşındaki ben yukarı çıktım ama annemin tembihlediği gibi yatağıma girmedim.

Onun yerine, herkes aşağıda benim ne yaptığımı fark edemeyecek kadar eğlenirken gizlice ablalarımın odasına girdim. Giysi dolabını açıp annemin Rose’a hediye ettiği bebek mavisi elbiseyi buldum. Etiketleri hâlâ üzerindeydi. Benim olmamasını ya da üzerime birkaç beden büyük gelmesini umursamadım. Yıllanmış ve yıkanmaktan rengi solmuş ikinci el giysileri giymekten

bıkmıştım. Elbiseyi sırtıma geçirdim ve aynadaki yansıمامı beğeniyle süzdüm.

Aynaya baktıkça gördüğüm şeyden o kadar da hoşlanmayınca Lily'nin sutyenlerinden birini ödünç alıp bir tarafını çorapla doldurdum ve elbiseyi yeniden giydim. Sahte memem diğerinden daha büyük ve dik olsa da daha iyi görünüyordum. Sonra bir çift ayakkabı çaldım, ayağıma çok büyük gelen ve giydiğimde asla yürümeyi başaramadığım, minik topuklu ayakkabılar. Ama bu beni yıldırmadı. Çocukken ayakkabı numaramı hiç bilmezdim, çünkü sadece Rose'la Lily'nin küçülen ayakkabılarını giyiyordum.

Ablalarımın makyaj malzemelerini ödünç aldım. Makyaj yapmayı bilmiyorum –kimse bana öğretmemiştir– ama çabamdan ötürü kendime tam not verirdim. Sonra saçlarımı tersten taradım. İnsanların bu modeli neden beğendiğini hâlâ anlamıyorum ama 1986'da kabarık saç modası vardı. Öksürmeye başlayana kadar kafamdaki kocaman yaratığın üzerine bir kutu saç spreyi boşalttım. Aynada sonucu beğeniyle süzdüm. Cart pembe rujla mavi göz farı o kadar çarpıcıydı ki, yüzümde sadece onlar görünüyordu. Saçlarım elimi prize sokmuşum gibi dikilmişti. Ama mavi elbise güzeldi ve gördüğüm şey hoşuma gitmişti.

Sonra ne yapacağımı bilmediğim ama hâlâ yapmamam gerektiğini bildiklerimi yapma havamda olduğum için, Rose'un yatağının yanında sakladığı günlüğünü açtım. Günlüğüne yazıklarının özel şeyler olduğunu biliyordum, fakat ablalarımın hayatına dair her şeyi bilmek istiyordum. Sayfaların arasındaki bir kâğıt parçasında Rose'un ninniden bozma şiirlerinden birini buldum ve yüksek sesle okudum.

*“Sus, küçük bebeğim, hiçbir şey söyleme,
Annen sana bir alaycı kuş alacak.
Eğer o alaycı kuş ötmezse,
Annen seni bir rüyanın içine hapsedecek.
Ve eğer o rüya korkunç bir yerse,*

*Annen suratına bir yastık bastıracak.
Sus, küçük bebeğim, ağlama,
Bazen yaşarız, bazen de ölüyoruz.”*

Odada Lily'nin tarafına dergiler saçılmıştı –*Just Seventeen*'i seviyordu– ve açık bir sayfanın üzerinde bir makas duruyordu. Lily en sevdiği erkek gruplarının fotoğraflarını kesip duvarına yapıştırırdı. Lily o zamanlar kafayı erkeklere takmıştı ve dürüst olmak gerekirse, onlar da ona kafayı takmıştı.

Ablalarım ve arkadaşlarının aşağıdaki holde bir oyun oynadığını duyabiliyordum. Onları dinlemek için usulca merdiveni indim. Oyunda ninemin evde yaptığı limonatalara koyduğu çizgili pipetleri kullanıyorlardı. Oyunun tüm kurallarını akılda tutmak zordu ama oğlanlar mavi ve beyaz pipetleri, kızlar da kırmızı ve beyaz olanları çekiyordu ve en kısa pipetleri çeken oğlanla kız bir dakikalığına merdiven altındaki dolaba kilitleniyordu. Dolabın ışığı yoktu ve içinde fareler vardı. Bir de örümcekler. Ama kurbanlarını yakalamak için sadece örümcekler ağ örmez.

Merdivenin parmaklıkları arasından onlara baktım ve bana eğlenceli bir oyun gibi görünmedi. Kısa pipetleri Rose'la Conor çekip dolaba kilitlendiklerinde, Lily çok üzüldü. On küsur ergen kıkırdayarak saniyeleri sayarken olan biteni daha yakından izlemek için usulca merdiveni inme arzuma karşı koyamadım. Holdeki saatler gece yarısını vurduğunda çocukların hepsi çılgınlık attı.

Lily dolabı açtı.

Ama Rose'la Conor dışarı çıkmadı, çünkü öpüşüyorlardı.

“Bakın! *Gerçek Daisy Darker!*” dedi daha önce gözünü dikip bana baktığım gördüğüm bir oğlan. Çok fazla çikolata yemiş gibi bir hâli vardı.

Başka kimse beni fark etmedi, çünkü herkes Rose'la Conor'a bakıyordu. Sanırım ben başkalarının görmediği o insanlardayım. Lily nedense holün bir köşesinde ağlıyordu; rimeli mürek-

kep gibi çizgiler hâlinde yanaklarından süzülüyordu. Rose'la Conor hâlâ biz orada değilmişiz gibi öpüşüyordu ve yatma vaktimin geldiğine karar verdim.

Yukarı koşup tekrar ablalarımın odasına girdim ve mavi elbiseyi çıkardım. Holdeki saatlerin hâlâ gece yarısını vurduğunu duyabiliyordum ve sesleri her zamankinden daha yüksekti. İşte o zaman Lily'nin dergi yığınının üzerindeki makas yine gözüme ilişti. Hiç düşünmedim, tereddüt bile etmedim. Rose onu asla giyemesin diye mavi elbiseyi şerit şerit kestim. Sonra mavi, ipek-si kumaş şeritlerini yastığının altına sakladım. Makası Lily'nin başucuna koydum ve bunun dışındaki her şeyi bulduğum gibi bıraktım.

Suç Lily'nin üzerine kaldı ve ablalarımın arasında sessiz bir savaş başladı.

Herkes bunun bir intikam eylemi olduğunu düşündü.

İşte onda haklıydılar.

Otuz Bir

31 Ekim - 03.15

Suların Alçalmasına Üç Saatten Az Kala

Bugüne dönersek, sessizliği bozan sesi sanırım ilk ben duyuyorum. Uzaklardan bir çınlama geliyor. Eski bir çalar saatin sesine benziyor.

“Siz de duyabiliyor musunuz?” diye fısıldıyorum.

“Bu ses *ne?*” diye soruyor Lily.

“Ben hiçbir şey duymuyorum,” diyor Conor.

“Ben duyuyorum,” diyor Trixie.

“Ben de. Şşş. Dinleyin,” diyor Rose.

Hepimiz salonun ve muhtemelen evin dışından gelen sese kulak kabartıyoruz. Rose tuvalete gittiğinden beri kimse odadan çıkmadı.

“Ben bakarım,” diyor.

Rose’u elinde bir tabancayla görmek gerçeküstü geliyor.

Conor başını iki yana sallayıp el fenerini alıyor.

“Hayır. Hep birlikte gidelim. Bir arada kalmalıyız.”

Yeniden şöminenin önünde uykuya dalan Poppins dışında, hepimiz tek kelime etmeden odadan çıkıyoruz. Conor’la ben öne geçiyoruz ve diğerleri bizi bir adım geriden takip ediyor. O kadar yakınız ki, Rose neredeyse içimden geçecek. Lily, Trixie’nin

elini tutuyor; yaşananlardan sonra onu bir daha gözünün önünden ayıracağından şüpheliyim.

Sesi takip ederek mutfağa gidiyoruz. Arka kapı açık, yağmur içeri giriyor. Kapı gürültüyle çarpıyor ve sert rüzgârla havalandıran kuru yapraklar döne döne içeri savruluyor. Birer birer duvara tebeşirle yazılan şiire baktığımızda yine bazı satırların üzerlerinin çizildiğini görüyoruz.

Daisy Darker'ın ailesi olabildiğince kötüydü.

Biri öldüğünde, hepsi yalan söyledi ve olan biteni görmezden geldi.

~~*Daisy Darker'ın ninesi en yaşlılarıydı ama hiç olmazsa akıllıydı.*~~

~~*Onun vasiyeti hepsini delirtti ve bu yüzden ölmesi gerekti.*~~

~~*Daisy Darker'ın babası hayatını kendi ritminde yaşadı.*~~

~~*Bencilliği ve piyanosu onu kendi cehennemine yolladı.*~~

~~*Daisy Darker'ın annesi taş kalpli bir oyuncuydu.*~~

~~*Bütün çocuklarını sevmedi ve rolünü kaybetmeyi hak etti.*~~

Daisy Darker'ın ablası, Rose üç kardeşin en büyüğüydü.

Akıllı, sessiz ve güzeldi ama kaderinde yalnız ölmek vardı.

Daisy Darker'ın ablası Lily, ailenin en boş kafalıydı.

Vurulmayı hak eden bencil, şımarık bir cadıydı.

~~*Daisy Darker'ın yeğeni vaktinden evvel büyümüş bir çocuktü.*~~

~~*Terk edilmiş ördek yavruları gibi vahşi hayatla başa çıkması zordu.*~~

Daisy Darker'ın gizli hikâyesini ne yazık ki, biri anlatmak zorundaydı.

Kırık kalbi son vedasının sadece başlangıcıydı.

Daisy Darker'ın ailesi yalanlarla yıllarını harcadı.

Ama ölmeden önce birlikte geçirdikleri son saatlerde derslerini aldılar.

Dışarıda rüzgâr bir hayaletler korosu gibi uluyor.

“Benim adımın üzerini neden çizmişler?” diye soruyor Trixie cılız bir sesle.

“Nancy'ninki de çizilmiş,” diye fısıldıyor Lily.

Rose onları teselli etmeye çalışıyor. “Bunun hiçbir anlamı olmayabilir...”

“Tabii ki, bir anlamı var!” diye lafı ağzına tıkıyor Lily. “Ve

bence hepimiz bunun ne olabileceğini biliyoruz. Nancy'yi aramalıydık. Bir şeyler yapmalıydık. Aman Tanrım." Lily gözünü Rose'a dikerek ablamızdan bir adım uzaklaşıyor. "Sendin. Saldondan sadece sen çıktın ve şimdi şiirin başka satırları da çizilmiş. Çocukken hep acayip tekerlemeler uydururdun. Sendin, hepsini sen yaptın. Trixie'ye sen iğne yaptın ve sonra sözüm ona onu tedavi ettin! Nasıl yapabildin? Neden yaptın?"

"Ne iğnesi?" diye fısıldıyor Trixie.

"Ben yapmadım!" diyor Rose.

"Nancy nerede?" diye bağıyor Lily.

"Bilmiyorum!"

"Sana inanmıyorum! Onu aramamız gerektiğini söyleyen sendin. Şimdi nedeni belli oldu!" Lily olan biteni korkuyla izleyen Trixie'nin önüne geçiyor. Rose onlara bir adım yaklaşıyor ve hepimiz gözümüzü elindeki tabancaya dikiyoruz. "Çocuğumdan. Uzak. Dur," diyor Lily.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diyor Rose silahı arkasına saklayarak.

"Bekleyin!" diyor Conor.

"Sen bu işe karışma. Belki de ona yardım ediyorsun. Hiçbirinize güvenmiyorum," diyor Lily.

"Birbirimize düşmek için doğru bir zaman değil," diye karşılık veriyor Conor nazikçe.

"Neden?" diye üsteliyor Lily.

Conor teslim olurcasına ellerini kaldırıyor. "Şu ayak izlerine baksanıza."

O zaman, hepimiz yere bakıyoruz ve Conor'ın neden söz ettiğini anlıyoruz. Arka kapıyla aramızda çift yöne doğru ilerleyen çamurlu ayak izleri var. Bana Conor'm babasının bizi ziyarete geldiğinde bahçıvan çizmelerini çıkarmayı unuttuğu günleri hatırlatıyorlar. Bradley Kennedy'nin eve taşıdığı toz toprak anemisi çığna çevirirdi. Rose'un ayağındaki küçük, beyaz ve tertemiz spor ayakkabılara bakıyorum. Ancak kocaman ve çamurlu botlar ortalığı bu kadar kirletebilir. Uzaktaki alarm sesi hâlâ öt-

meye devam ediyor ve bahçeye açılan mutfak kapısı rüzgârdan bir kere daha çarpıyor. Conor'ın kapıya doğru yürümesini sesizce izliyoruz.

"Lütfen, dışarı çıkma," diyorum.

Bir an duraksıyor ama sonra el fenerini yakarak yağmurlu geceye çıkıyor. Elektrikler gelmesine rağmen, feneri biz hâlâ salondayken aldı. Sanki karanlıkta dışarı çıkması gerekeceğini biliyormuş gibi.

Conor'ın verandada yürüyüp el fenerinin ışığıyla bahçeyi taramasını ablalarımın kapıdan izliyoruz. Işık zayıf olduğu için duvarın ardındaki kayalıklara vuran dalgaları aydınlatmıyor, yalnızca bir metre kadar ileriye görebiliyoruz. Yağmur sağanak-tan çisentiye dönmesine karşın, sanki gökyüzü Conor'ın yüzüne tükürür gibi ısrarla yağıyor ama o el feneri biraz ilerideki bankın üzerine vurana dek karanlığın içinde yürümeye devam ediyor. Annem oraya, Conor'ın babasının diktiği manolya ağacının altına oturup çiçeklerini seyretmeye bayılırdı. Ninemin umudun sembolü olarak gördüğü ağaç kışın daima biraz ölü görünürdü.

Yaşlı manolya minik gelgit adamızdaki tek ağaç ve son yirmi yılda büyüyüp kocaman oldu. Çıplak dallarına tutunan şişman yağmur damlaları bir göz yanılması yaratarak minyatür ışıklar gibi görünüyor. Hava o kadar soğuk ki, yağmur damlaları yere düşmeden önce donar mı diye merak ediyorum. Annemin bahçedeki o bankta oturduğunu fark ettiğimde önce gördüklerime anlam veremiyorum. Uykuya kolayca dalmak için her zaman taktığı siyah, ipek uyku maskesi var gözünde. Dışarıda. Karanlıkta. Yağmurda.

"Nancy?" diye sesleniyor Conor ve denizin uğultusu sesini biraz bastırıyor. Sonra Nancy'ye doğru yürüyor ve biz de peşinden gidiyoruz.

"Nesi var? Yağmurun altında neden uyku maskesiyle oturuyor?" diye soruyor Trixie.

"İçeri dön," diyor Lily. "Kapıda seni görebileceğim gibi dur ve bir yere kıpırdama."

Trixie ona söyleneni yaparken geri kalanımız anneme doğru yürüyoruz. Yağmur şimdi hız kesmeden yağıyor, birkaç dakika öncesinden çok daha şiddetli. O kadar ki, biri başımızdan aşağı bir kova su döküyor sanki. Nancy'nin her zaman kusursuz görünen saçları ıslanıp yüzüne yapışmış ve uçlarından sular süzülüyor. Üstü başı da sıırıslıklam, uzun zamandır dışarıda olduğu belli. Yağmur gözlerine çektiği kalm *eyeliner*la rimeli dağıtmış olmalı ki, maskesinin ardında siyah gözyaşları akıtıyormuş gibi görünüyor. En tuhafı da kırmızı çalar saatini görmek oluyor. Tam başının tepesindeki manolya dalları arasında dengede duruyor ve hâlâ ötüyor.

Conor onu susturmak için elini uzatıyor. Saat üçü gösteriyor, hâlbuki üçü yirmi geçiyor. Nancy'nin hiçbir şeye vaktinde yetişememesinin sebebi bu muydu diye merak ediyorum elimde olmadan; belki de baktığı saatler geri kalmıştı. Ya da belki biri bize bir şey anlatmak istedi. Annem kendi cinayetine geç kalmışa benziyor, çünkü bence hepimiz bunun bir cinayet olduğunu ve onun öldüğünü biliyoruz.

Nancy'nin elleri iki yanında duruyor ve kolları sıvanmış. Sol elinde sevgili *The Observer'ın Yabani Çiçekler Kitabı* var, bir İncil gibi her yere yanında götürdüğü ve isimlerimizi içinden seçtiği şu küçük, yeşil kitap. Sağ elinde kırmızı bir kurdeleyle parmaklarına bağlanan küçük bir zambak, gül ve papatya buketi tutuyor. Bir sarmaşık dalı boynuna sıkıca dolanmış ama her zaman taktığı kalp şeklindeki, gümüş madalyon yine de görünüyor. Madalyonun kapağı açık durduğundan içinde ne olduğu apaçık meydanda. Bunca zamandır annemin boynunda ablalarımın minik fotoğraflarını taşıdığını sandım. Ama şimdi bir tarafında küçük, siyah beyaz bir çocukluk fotoğrafım ve diğer tarafta kurutulmuş bir papatya olduğunu görüyorum.

Rose tabancasını ceketinin cebine koyuyor. Lily'nin mutfakta söylediklerini düşünüyorum ister istemez. Rose'u tüm bunlarda parmağı olmakla suçladı ve bir an için, bunun doğru olup olmayacağını düşünürken, büyük ablam çoğu insanın kendini

kaybedeceği bir durumda yine kontrolü ele alıyor. Bir yabancıymış gibi banktaki Nancy'nin, annemizin üzerine eğildiğinde tabancasının ulaşabileceğim bir yerde olduğunu fark ediyorum. İstesem onu alabilirim. Onunla ne yapacağımı bildiğimden değil. Daha önce elime silah almadım.

"Ölmüş," diyor Rose, Nancy'nin nabzına baktıktan sonra.

Lily karanlık gökyüzüne bakarak hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. Daha önce bu düzeyde bir üzüntü ve umutsuzluğa kapıldığını görmediğimiz için gözyaşları ve yağmur damlaları birbirine karışıp yanaklarından süzülürken hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Saatin biplerleri hâlâ o kadar yüksek duyuluyor ki, çizgi filmlerdeki saatli bombalar geliyor aklıma. Conor demin ağaçta duran kırmızı çalar saati elinde tutuyor ve el fenerinin ışığını üzerine tuttuğunda hepimiz ön yüzünde ne yazdığını görüyoruz: **VAKTI GELİNCE GERÇEKLER ORTAYA ÇIKAR.**

"Ne demek bu?" diye soruyorum.

"Bu gece burada olanları anlayamıyorum. Kim yapıyor bunu ve neden?" diye soruyor Lily.

"Bilmiyorum," diye yanıtıyor Rose. "Ama bence bu her şeyi doğruluyor."

"Neyi?"

"Bunu başka birinin yaptığını. Bizden biri olamaz. Deniz Camı'nda başka biri var ve hepimizi teker teker öldürüyor."

Nancy

*Daisy Darker'ın annesi taş kalpli bir oyuncuydu.
Bütün çocuklarını sevmeyi ve rolünü kaybetmeyi hak etti.*

*Plansız bir gebelik, bir evlilik ve üç kız çocukla sonuçlandı,
Ama Nancy ailesi yerine, dünyayı görmenin özlemini çekti.*

*Bir aktris olmak istedi ama hayat ona anne rolü biçti.
Başrolde olmanın yükü ona ağır geldi ve yatağından çıkmak istemedi.*

*En sevdiği kızı güzeldi, büyük kızı akıllıydı,
Ama en küçüğü kırık bir kalple doğmuştu, ona hep yük oldu.*

*Nancy bu trajedi yüzünden hep kendini suçladı, kimse nedenini anlamadı.
Vicdan azabı onu yalnız, mutsuz ve huysuz bir kadına dönüştürdü,
yine de ağlayamadı.*

*Vadesi dolunca, kendi çiçekleriyle zehirlendiğinde,
kimse kimi suçlayacağını bilemedi.
Yağmurla ıslanan bahçede bulunduğu,
Bayan Darker saatlerdir ölüydü.*

Otuz İki

DENİZ CAMI - 1987

Aralıksız yağan yağmurun altında dikilerek annemizin ölüsüne bakarken, bu hava bana neredeyse yirmi yıl önce, Deniz Camı'nda yaşadığımız son korkunç fırtınayı hatırlatıyor. Ninem onuncu kitabının çıkışı şerefine en sevdiği kitapçada büyük bir kutlama planlıyordu. Hepimiz davetliydik ama babamın işleri yoğunu –her zamanki gibi– ve orada olamayabileceğini söyledi. Dolayısıyla telefon çaldığında, hepimiz onun aradığını sandık. Orkestrasıyla dünyanın hangi köşesindeyse, oradan ninemi özür dilemek için aradığını. Ama hastaneden arıyorlardı ve bu kez konu ben değildim. Annemle babam boşanalı uzun bir zaman olmasına rağmen, Nancy hâlâ babamın acil bir durumda aranacaklar listesinin en başındaydı ve babam bir kaza geçirmişti.

İngiltere'deki çoğu insan 1987'deki büyük fırtınayı hatırlar. Havayı yanlış tahmin ederek büyük bir hezimete uğrayan ve utançtan yerin dibine geçen BBC hava durumu sunucusu Michael Fish, hepimizin alay konusu olmuştu. O günkü sözleri gerçekten şaka gibiydi: "Bir hanım BBC'yi arayıp bir kasırganın yolda olduğunu duyduğunu söylemiş. Bizi izliyorsanız, endişelenmeyin, yok öyle bir şey." Ama yanıldı. Öyle bir şey vardı. O ekimde bir fırtına ülkenin büyük bir kısmını kasıp kavurdu ve Deniz Camı az kalsın dalgaların altında kalacaktı. Babam ninemin en

son çocuk kitabının yayınlanmasını kutlamak için yanımıza gelirken devrilen bir ağaç arabasına çarpmıştı. Ziyareti sürpriz olacaktı ama fırtına bize daha büyük bir sürpriz hazırlamıştı.

“Mümkün olduğunca çabuk geleceğim,” dedi Nancy hastaneden aradıklarında. Birini sonsuza dek kaybedebileceğinden korktuğunda sevgi her zaman nefretin önüne geçer. O ve ninem apar topar evden çıktılar ve kitap kutlaması iptal edildi. O gece bana ve ablalarımın göz kulak olması için Bay Kennedy Conor’la birlikte Deniz Camı’na geldi.

Bir gece birkaç geceye uzadı. Bay Kennedy çok geçmeden bir ev dolusu çocukla –biri kendisinin olmasın rağmen– yapılabilecek aktivitelerin hepsini tüketti ve hava elverdikçe bizi dışarıda mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye teşvik etti. Bize annemle birlikte Deniz Camı’na ettikleri çiçekleri ve bitkileri tanıttı, manolya ağacı o zamanlar ancak onun boyuna geliyordu. Ama bir süre sonra, dikkatimiz ve ilgimiz dağılmaya başladı.

“Bahçıvanlık çok sıkıcı,” diye ilan etti Conor’ın babasından hiçbir zaman hoşlanmayan Lily. Bay Kennedy uzun boylu olduğu için ve zaman içinde bir hayli zayıfladı diye ona *dar adam* adını takmıştı. Bazı bakımlardan onunla aynı fikirdeydim. Dar düşünceleri, dar kazakları ve neredeyse hepsi bol cepli ve delikli kot pantolonlarıyla Bay Kennedy gerçekten de hayatın içine zar zor sığmış gibi bir görünüm sergiliyordu. Sözleri alaycılık kokuyordu, nazik olanlar bile, dolayısıyla Lily’nin neden evde kalıp bilgisayar oynamak istediğini anlayabiliyordum.

“Bahçıvanlık sıkıcı değil,” dedi Bay Kennedy tuhaf bir gülümsemeye. “Gerçek dünyayı görmek yerine hayatını bir ekrana bakarak harcadığın için bir gün pişman olabilirsin.” Sonra bize daha önce duyduklarımın hiç benzemeyen bir hikâyeye anlattı. “Casusların bitkileri kullandığını biliyor muydunuz?”

“James Bond gibi mi?” diye sordu Conor.

Babası başını salladı. “Evet ama ben gerçek casuslardan söz ediyorum. Siz küçüksünüz, hatırlamazsınız ama 1978’te, BBC’de çalışan bir gazeteci zehirli bir şemsiyeyle öldürüldü.”

Bize yabancı gelen bu sözcükleri kavramaya çalışırken kısa bir sessizlik oldu.

“Şemsiye bitki değil ki,” dedi Lily.

“Şemsiyeyi içeride mi açmış?” diye sordum. “Ninem bunun uğursuzluk getireceğini söyler.”

“Hayır, Daisy,” diye yanıtladı Bay Kennedy. “Biri Waterloo Köprüsü’nde gazetecinin üzerine yürüdü ve şemsiyesini bacağına doğrulttu. Gazeteci şiddetli bir acı hissetti.”

“Onu neden incitmek istediler?” diye sordu Rose.

“Çünkü saf değiştirdi ve Batı’ya kaydı.”

“Saf değiştirmek ne demek?” diye sordu Lily.

“Cornwall batıda,” diyecek oldum.

Bay Kennedy başını iki yana salladı. “Taraf değiştirmeye karar verdi demek.”

“İnsanlar boşandığındaki gibi mi?” diye sordum.

“Evet. Saf değiştirmek biraz boşanmaya benziyor sanırım ama ondan daha ölümcül. Gazeteci çabucak hastalandı. Onu hastaneye kaldırdılar ama öldü. Bu hikâyenin asıl önemli kısmı o şemsiyenin ucunda ne vardı?”

Sanırım kendimizi biraz budala gibi hissederek ona bakakaldık. Sonra Rose dersteymiş gibi elini kaldırdı. “Zehir.”

“Evet ama o zehir nereden elde edilmişti?” Hiçbirimiz cevabı bilemedik. “Şemsiyenin ucundaki zehir risindi ve hintyağı bitkisinin tohumlarından elde edilmişti. Hintyağı nadir bulunan bir tür değil, yetiştirmesi ve bulması zor da değil. Aslına bakarsanız, bazen bahçelerde bile bulunur. Bunun gibilerde.”

Bay Kennedy annemin bahçesindeki kırmızı ve yeşil bitkiyi işaret ettiğinde hep bir ağızdan –ve biraz da dramatik bir şekilde– nefeslerimizi tuttuk.

“Onun için, umarım hepimiz bahçıvanlığın sıkıcı *olmadığı* konusunda fikir birliğine varabiliriz,” dedi Bay Kennedy, Lily’ye bakarak. “Bitkiler mükemmel suç ortakları olabilir. Nedenini biliyor musunuz?” Yine başlarımızı iki yana salladık. “Konuşmadıkları için sizi asla ispiyonlayamazlar da ondan. Anlarsınız

ya?" Baba şakaları babaminkilerden bile kötüydü. "Eve girerken ayaklarınızı silip ayakkabılarınızı çıkarmayı unutmayın. Annenizin çamurlu ayak izlerinden ne kadar nefret ettiğini biliyorsunuz."

Daha sonra, hepimiz içeri girdiğimizde Bay Kennedy bize uyduruk bir akşam yemeği hazırlamak için kolları sıvadı. Onun sorumluluğundayken, bir sürü kızarmış balık, patates ve fasulye yedik. Bay Kennedy ninemin buzluğunu karıştırdığı sırada Rose'la Conor'ın onunla ilgili fısıldaştığını duydum.

"Babam babanla ilgili çok üzgün," dedi Conor.

"Hepimiz üzgünüz. Nancy'nin bugün konuştuğu doktor ciddi bir kaza atlattığını söylemiş. Babamın arabası hurdaya dönmüş. Sağ kurtulduğu için şanslıymış."

"Babam babanın hastanede olmasına üzülüyor. Nancy'nin hemen yanına koşmasına üzüyor. Onlar boşandı. Yıllar önce, saf değiştirdiler. Şimdi babamla olması gerekirdi."

"Bana kalırsa bu işler öyle olmuyor," dedi Rose. "Birini sevdiğinde bir düğmeye basıp birdenbire onu sevmekten vazgeçmiyorsun. Eskiden sevdiğin birinden şimdi nefret etsen bile içinde ona karşı bir parça sevgi kalıyor. Sevgi nefretin büyümek için ihtiyaç duyduğu toprak gibi. Birinin olup da diğerinin olmadığı bir ilişki az bulunur bence."

On altı yaşındaki Rose şaşılacak kadar olgundu ama bence bu doğuştan gelen bir şeydi. O ve Conor kendi ilişkilerini yaşıyorlardı. Rose bir gün ondan nefret etse bile onu daima seveceğini bilmesini ister gibi konuşmuştu. Tıpkı annemizle babamız gibi. Lily'yle, Rose'un Conor'ın elini tutmasını izledik. Bu Lily'yi de rahatsız etmişe benziyordu.

Nancy iki gün sonra eve döndüğünde yanında babam da vardı. Dinlenmesi gerekiyordu ve babam bunu Deniz Camı'nda yapmak istiyordu. Başı sargılıydı ve kolu kırıktı. Londra'daki evine gidebilirdi –Notting Hill'deki dairesine– ya da annem kendi evine dönebilirdi ama kalıp babama bakmayı tercih etti ve babam da buna izin verdi. Babamın uzun süre yanımızda kalması

ablalarımla beni çok mutlu etti. Rose'la Lily kan davalarını bile bir kenara bıraktılar.

Bir akşam birlikte yemek pişirmeye karar verdiler –tüm aileye– ve ninemin spagetti bolonez reçetelerinden birini kullandılar. Hiç anlayamadığım sebeplerden ötürü onlara yardım etmeme *asla* izin verilmedi ama ablalarımı kapıdan izledim. Lily onuncu kez beni kovduğunda, suratımı asıp bahçeye çıktım. Neredeyse bütün işi Rose yaptı: Soğanları, havuçları, sarımsakları ve acı biberleri doğradı, ete kokulu otlar, domates ve et suyu ilave etti. Peynir rendeledi ve bu ninemin reçetelerinden biri olduğu için spagettinin üzerine serpilecek renkli pasta süslerini bir kâseye koydu. Lily sadece makarna paketini açtı ve tencereye kaynar su döktü.

Yemek servis edilirken, bize özel olarak boyanmış iskemlelerimize oturduk ama ben makamamı yemeden bekledim. Annemin bir çatal dolusu spagettiği ağzına atmasıyla tükürmesi bir oldu. Babam lokmasını yuttu ama arkasından bir bardak dolusu su içti. Kimse başka bir lokma almadı. Yemeğin hazırlanmasına yardım etmediğim sanılıyordu ama etmişim. Spagettiye bir kavanoz acı biber tozu ve bir şişe acı biber sosu eklemişim. Lily Rose'u suçladı, Rose Lily'yi. Bence sadece ninem bunu benim yaptığımı tahmin etti.

Ara sıra çıkan kardeş kavgaları dışında daha önce hiç olmadığımız kadar mutluyduk. Ama Darker ailesinin yeniden bir araya gelmesi herkesi sevindirmede. Bu Nancy'yle Bay Kennedy'nin sonunun başlangıcı oldu. Bay Kennedy yeni düzenimizden hoşlanmadı ve bunu belli etmemeyi başaramadı. Babam buradayken Deniz Camı'na adım atmadı. Günler günleri, haftalar haftaları kovaladı, babamın ziyareti aylarca uzadı. Nancy'nin bahçesi bakımsız kaldı, çiçekler sararıp soldu ve sonunda kurudu. Ama Nancy bunu fark etmedi bile.

Babam nekahet dönemindeyken biz yine gerçek bir aile olduk. Kutu oyunları oynuyor (İpucu en sevdiğimizdi), sahilde yürüyüş yapıyor ve eski filmleri izliyorduk. Sevgili piyanosun-

dan uzak kalan babam sağlam eliyle bir sürü yapboz yaptı ve ninem sık sık özel tavuk suyu çorbasını pişirdi. Birimiz hastalandığında yaptığı çorbaydı bu. Gizli malzemesi ezilmiş muzdu ve çorbayı daima üzerlerine Nutella sürdüğü ev yapımı ktır ekmelele servis ederdi.

Bir süreliğine mutlu bir aile olduk ve ben hep öyle kalabileceğimizi sandım. 1987 Noel'i gerçek anlamda bir Darker ailesi buluşmasıydı ve herkes sahip olduklarımız için biraz fazla minnettardı. Ama bu duygu uzun sürmedi... Bizim evin mutluluğu sülden daha çabuk bozulma eğilimindedir.

Otuz Üç

31 Ekim - 03.30

Suların Alçalmasına Üç Saatten Az Kala

“Nancy’yi içeri götürmeliyiz,” diyor Conor. “Onu yağmurun altında bırakamayız.”

Yine eskilere gittiğimi fark ediyorum. Hayat şu anda bana biraz film gibi geliyor. Belki bu an çok ıstıraplı olduğunda daha mutlu zamanlara dair anıların içinde kaybolmak doğaldır. Bu bana ninemin bir sözünü hatırlatıyor: Bugününü geçmişine odaklanmakla harcarsan, geleceğini asla değiştiremezsin.

“Kim bunu bize neden yapıyor?” diye soruyor Lily yine ve sadece Rose cevap veriyor.

“Sular alçalana kadar sadece birkaç saat daha sakin kalmalıyız. Sen ve Trixie iyi olacaksınız. Beni duyuyor musun?” Lily her zamankinden daha boş bakıyor. “Lily, beni duyuyor musun?” Hâlâ cevap vermiyor. “Bana bir iyilik yap ve içeri gir. Diyabet kitini bulup kan şekeri kontrol etmeni istiyorum. Sular alçaldığında hepimiz buradan gidecek kadar sağlıklı olmalıyız.”

“Tamam,” diyor Lily. Prizi çekilen ve ömrü azalan bir pille idare etmeye çalışan birine benziyor. “Nancy’yi içeri getirirmeden önce birkaç dakika bekleyebilir misiniz? Trixie’nin onu böyle görmesini istemiyorum ve bu gece görmesi gerektiğinden çok

daha fazlasını gördü zaten. Onu salona geri götürüp siz gereke-
ni yaparken orada oyalayacağım.”

Rose başını sallıyor ve Lily, Trixie'nin beklediği kapıya doğru yürüyor. Sonra Rose, Nancy'nin eline bağlı küçük bukete bakıyor. “Bazen annem çiçeklere benzememizi istediği için bize çiçek isimleri koydu diyorum. Çiçekleri koparmak, canının istediği gibi düzenlemek ya da kesip biçmek daha kolay. Ama kız çocukları öyle değil.”

Bu sözlerin bulunduğu şartlar altında biraz tuhaf kaçtığını düşünen tek kişi ben değilim. Conor da benim kadar şaşkın görünüyor.

“Onu içeri götürmeliyiz,” diyor bir kez daha.

“Emin misin?” diye soruyor Rose ve Conor biraz şoke olmuş gibi benziyor. “Polisin işini kolaylaştırmak için delilleri korumamız daha doğru olmaz mı? Bir suç muhabirinin böyle söylemesi gerekmez mi? Muhtemelen tüm bunlardan sapkın bir zevk alıyorsun. Haber merkezini aramak için sabırsızlandığına bahse girerim. Belki kariyerine faydası olur, ha?”

“Üzgün olduğumu biliyorum ama bunların hiçbiri benim suçum değil,” diyor Conor.

“Öyle mi?” diye soruyor Rose. Ona uzun uzun baktıktan sonra omzunu silkiyor. “İyi, haydi, onu içeri taşıyalım. Nasıl olsa öldü. Daha kötüsü olamaz herhalde. Onu nereye götürmemizi öneriyorsun?”

Birbirlerine dik dik bakıyorlar ve tam anlayamadığım bir şeye burnumu sokuyormuşum gibi hissediyorum.

“Diğerlerinin yanına koyabiliriz,” diye öneriyor Conor.

Rose hemen cevap vermiyor. Anlama yeteneğimiz hatalarımızın annesidir ve onları yapmadan önce bizi uyarmaya çalışır. Ama her zaman annelerimizin sözünü dinlemeyiz.

“En mantıklısı o olur sanırım,” diyor Rose sonunda ama sesi bunu inanarak söylemiyor gibi. Şimdi usulca ağlıyor. “Polis gelene kadar onları bir arada ve gözden uzakta bir yerde saklayabiliriz. Ben bu taraftan tutuyorum, sen diğer tarafa geç,” diyor

Conor'a ve eve geri dönerken hepimiz yağmurun altında başlarımızı öne eğiyoruz. Annemi taşımak Rose'la Conor'ı gereğinden daha fazla yavaşlatmış gibi ve geride kalıyorlar. İkisinin yine fısıldaştığını duyuyorum ama uzaktan gelen rüzgâr ve dalgaların sesi kelimelerini kulaklarımdan çalıyor.

İçeri girer girmez mutfakta bir değişiklik olduğunu fark ediyorum ve ne olduğunu anlamam birkaç saniye alıyor. Çamurlu ayak izleri silinmiş. Lily'den beklenmeyecek bir davranış bu; ortanca ablam hayatımda tanıdığım en dağınık insan ve eline saplı bir paspas versem başı neresi, sonu neresi onu bile anlamaz. Belki de yalnızca Trixie'yi elinden geldiğince bu gece burada yaşananlardan korumaya çalışıyor. Salonda sessizce konuştuklarını duyabiliyorum.

Rose arkamdaki mutfak kapısında beliriyor. Annemin ayaklarını tutuyor ve Conor, Nancy'yi koltukaltlarında tutarak taşıyor. Sırılsıklam olmuşlar ve onlara yeterince yardımcı olamadığımı hissediyorum. Merdiven altındaki dolaba gitmek için yanımdan geçmeye çalıştıklarında kenara çekiliyorum. Rose'la Conor, Nancy'yi dikkatle babamın ve ninemin yanına yatırırken hiçbirimiz onlara bakmamaya çalışıyoruz. Conor'm eli kazara Rose'un parmaklarına değince Rose ateşte yanmış gibi hızla elini çekiyor.

"Rose, ben sadece çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Neden?"

"Her şey için," diyor Conor ve Rose kaşlarını çatıyor. "İnsanın anne babasını kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Üzgün olman doğal."

"Bunun senin ailende olanlarla ilgisi yok," diye karşılık veriyor Rose ve Conor suratına tokat yemiş gibi görünüyor.

Conor'm babasının yeniden içmeye başlayıp başlamadığından hiçbir zaman emin olmadık, çünkü bizimkilerin barışacağına zannetti. 1987'deki büyük fırtınada babamın arabasının üzerine düşen ağaç ilk etapta herkesin sandığından daha fazla hasara

sebept oldu. Babamın iyileşirken birkaç ay Deniz Camı'nda kalması Bay Kennedy'yi buradan uzaklaştırdı. Nancy onunla telefonda konuştu ama onu bir dahaki görüşümüzde bambaşka bir yüzüyle karşılaştık. Bir gün, Deniz Camı'na davetsiz ve beklenmedik bir ziyaret gerçekleştirdi ve Conor'ı görmek istedi. Ona ne söylediğini hepimiz duyduk.

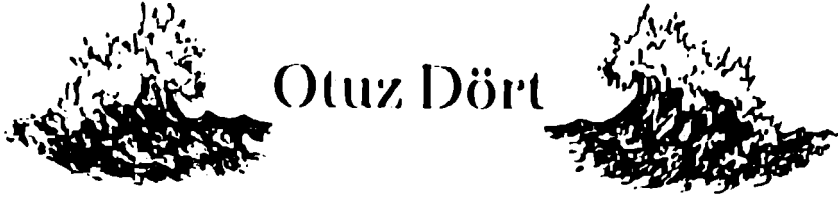
"Bunlar senin ailen değil. Senin ailen *benim* ve artık buraya gelmeni istemiyorum."

Sarhoş olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Sonradan National Trust'taki bahçıvanlık işini kaybettiğini öğrendik. Çok geçmeden, Conor yine düzenli aralıklarla evden kaçmaya ve olmadık zamanlarda Deniz Camı'na gelmeye başladı. Ama o zamanlar neredeyse on sekiz yaşındaydı ve kendini daha iyi koruyabiliyordu. Nancy, Bay Kennedy'yle ilişkisini bitirdi ve bence bu ayrılığın sonrasında olanlar kalbinden geriye kalan kırıntıları da tuzla buz etti. Birkaç ay sonra, Conor evi terk etti ve bir daha hiçbirimiz babasını görmedik.

"Bunlar senin botların mı?" diye soruyor Rose ön kapıya bakarak.

Conor'la onun bakışlarını takip ettiğimizde holde bir çift kocaman ve çamurlu erkek botu durduğunu görüyoruz. Daha önce orada olmadıklarından eminim.

Conor başını iki yana sallıyor. "Hayır."

Otuz Dört

31 Ekim - 03.45

Suların Alçalmasına Üç Saatten Az Kala

"Belli ki, biri onları buraya bilerek bıraktı," diyor Conor. "Bu botlar benim değil."

"Biri mutfağı da silmiş," diyor Rose.

Conor kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Biz dışarı çıkıp Nancy'yi bulmadan önce mutfağın her yerinde çamurlu ayak izleri vardı. Şimdi yerler temiz," diye yanıtıyor Rose.

"Ben Lily'nin yaptığını düşündüm," diyorum.

"Lily, Trixie'yi salona televizyon izlemeye yollayıp biz hâlâ dışarıdayken mutfağı kolayca temizleyebilirdi," diye onaylıyor Rose.

"Ama... Neden yapsın bunu?" diyor Conor. "Lily'nin daha önce bir yeri temizlediğini ya da topladığını gördün mü?" Rose başını iki yana sallıyor. Conor ona bir adım yaklaşıp sesini alçaltıyor. "Belki de haklısın. Belki burada bizden başka biri var. Ama ya yoksa?"

"Tüm bunların arkasında Lily'nin olabileceğini düşünmüyorsun herhalde?" diye fısıldıyor Rose.

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum," diyor Conor. "Saat başına on beş dakika kaldı. O vakte kadar Lily'yi gözümüzün

önünden ayırmayalım derim. Bence gecenin başından beri tuhaf davranıyor.”

“Bana kalırsa yanılıyorsun ama tamam. Gerçi önce kurulanmam lazım.”

Conor, Rose’un ıslak giysilerine ve sonra kendininkilere bakıyor. “Tek başına idare edebileceğinden emin misin?” Rose ona tek kaşını kaldırarak bakıyor. “İyi. Beş dakikaya burada buluşalım mı?”

Hepimiz kendi yolumuza gidiyoruz ve Rose dün gece yattığı ninemin küçük kütüphanesinde gözden kaybolduğunda huzursuz oluyorum. Şu anda yalnız kalmak istemezdim. Ama Rose’un tabancası var ve başının çaresine bakmakta her zaman başarılıydı.

Conor’la merdivene yöneliyoruz ve yukarı çıkarken sokak kapısının yanındaki tahta kontrol saati gözüme ilişiyor. Yanındaki minik bölmelerde duran kartlar bana eski moda kütüphane kartlarını anımsatıyor. Evi ziyaret eden aile fertleri ve arkadaşların yanı sıra başka isimler de var üzerlerinde. Ninem herkesin giriş çıkış saatini kaydederdi... Türlü antikalıklarından biriydi bu da. Conor’ın babası kızdığı başka şeylerin yanında buna da sinir olurdu. Üzerinde tanıdık bir ismin olduğu başka bir kart görüyorum. Diğerlerinden biraz dışarıda ve farklı bir açıda duruyor. Üzerindeki tarih ve saat damgasına göre, ninemin temsilcisi dün Deniz Camı’ndaymış. Ben gelmeden sadece birkaç saat önce. Ne zaman gittiğini gösteren bir damga yok ama belki de çıkış saatini kaydetmeyi unuttu.

Yukarıda Conor çantasından kuru giysiler çıkarıyor ve koridorun ucunda gözden kayboluyor. Banyoda üzerini değiştireceğini tahmin ediyorum. Onunla aynı yatak odasında olmak hâlâ bir hayal gibi geliyor ve birkaç dakikalığına yalnız kalınca rahatlıyorum. Düşüncelerimi toplamaya çalışıp başaramıyorum ama bundan sonra olabileceklerden korkuyorum. Conor odaya dönüp gitmeye hazırlanır gibi eşyalarını toplamaya başladığında tek kelime etmiyorum. Ama dizüstü bilgisayarını unutuyor ve hâlâ odanın köşesindeki yazı masasında açık durduğunu gö-

rüyorum. Bugün Cadılar Bayramı olmasına rağmen, dün gece yazdığım *Böö* kelimesi şimdi tatsız bir şaka gibi geliyor.

Conor'ın aşağıdayken Rose için bunca yıl sonra bile gerçekten endişelendiğini gözümle gördüm ve bundan nasıl bir anlam çıkaracağımı bilmiyorum. *Bana* iyi miyim diye sormuyor ama buna içermemeye çalışıyorum. Bazen bir çiftin birbirlerine âşık olduğunu başkaları onlardan daha önce görür. Çocukluğumuzda Rose'la Conor da öyleydi; yıllarca sürdü bu durum. Ama merdiven altındaki dolapta ilk kez öpüşmelerinden sonra, birbirlerinden ayrılmaz oldular. Bunu bir uzun mesafe ilişkisi takip etti ve Conor burada, Cornwall'da kalıp Rose okula gittiğinde bile aşkları devam etti. Birbirlerine mektuplar yazıp telefonla görüşüyorlardı ve onları kıskandığımı itiraf etmeliyim. Hepimiz yalnızca bambaşka hayatlarda olabileceğimiz insanların yankılarına mıyız diye düşünmeden edemiyorum. Hayatın kumaşındaki bir kırılgılığın yan ürünleri.

Bazen Rose'la Conor'ın, her ikisi de dokuz yaşındayken birbirlerini kumsalda ilk kez gördükleri ve ninemin Conor'ı limonata içmeye davet ettiği gün âşık olduklarını düşünürüm. O gün bir şey oldu. Gözle görülecek ya da açıklanabilecek bir şey değildi ama oradaydı, kolaylıkla hissedebiliyordunuz. Hepimiz kalplerimizde sevgiyle dünyaya geliyoruz da hayat içimizde hiçbir sıcaklık ve empati duygusu kalmayana dek o sevgiyi yavaşça yiyip bitiriyor mu diye merak ederim sık sık. Yaşamlarımızda bize nasıl seveceğimizi öğreten biri olup olmamasından bağımsız olarak öğreniyoruz sevmeyi. Sevmek nefes almak gibi içgüdüsel bir şey ama sevgimizi kimseye vermek zorunda değiliz. Eğer istersek, nefesimiz gibi içimizde tutabiliriz. Ama sonsuza kadar değil. Çünkü sonra canımızı acıtmaya başlar.

Onların ilişkisini yalnızca ben kıskanmıyordum. Conor on sekiz yaşına bastığında Rose ona siyah, dantel iç çamaşırlarına sarılmış bir doğum günü hediyesi olarak bekâretini verdi. Zaten kendini biraz terk edilmiş gibi hisseden Lily *öfkeden kudurdu*. Conor, Lily'nin Blacksand Koyu'nda gerçekten takılmak istediği

ama bir türlü elde edemediği tek oğlandı ve ablasının sevgilisine gizlice abayı yakan bir tek o değildi. Büyük kardeş kaçınılmaz olarak hayatın konuşulmayan yarışlarının çoğunu kazanır. İlk Rose âşık oldu ama ayrılık acısını ilk tecrübe eden de o oldu.

Conor'ın şimdiki zamanda konuşmaya başlaması benim için o kadar beklenmedik bir şey ki yerimden sıçıyorum.

“Daisy, bu gece ailene neler olduğunu görmenin ne denli korkunç bir his olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Benimle konuşuyor.

Ben yokmuşum gibi davrandığı bunca yıldan sonra, doğal olarak bir duygu seline kapılıyorum. Keşke beni affetmesi için bu kadar korkunç bir şey yaşanması gerekmeseydi.

“Teşekkür ederim,” diyorum.

Conor yatağında yanıma oturuyor ve kendisinin farkına bile varmayan bir oğlana âşık o küçük kız oluyorum yine.

“Yıllar önce yaşananlar yüzünden çok uzun bir zaman boyunca seni suçladım,” diyor. “Ama senin hatan değildi. Şimdi bunu biliyorum. Aslında içten içe hep biliyordum ve o zamandan beri olan her şey için üzgünüm.”

Gözlerimden yaşlar akıyor. Ondan bu sözleri duymayı ne zamandır bekliyordum.

“Önemli değil,” diyorum ve elini tutsam mı diye düşünüyorum. Ama aşağıda çarpan bir kapının sesi bu ânı bozuyor. Conor'ın yüzü şimdi korku dolu ve benimki de öyle olmalı.

Merdivenden aşağı koşuyoruz ve çamurlu botların artık orada olmadığını görüyorum. Conor, Rose'un üzerini değiştirdiği kütüphanenin kapısını çalıyor ama cevap gelmiyor. Hani bir an kalbiniz durmuş gibi hissedersiniz ya? İşte öyle, hatta daha da şiddetli, tuhaf bir duyguya kapılıyorum. Conor bir kez daha şansını denemeye hazırlanırken Rose kapıyı açıyor. Beyaz bir tişörtle –sutyen takmadığı hemen belli oluyor– daracık kotlarından birini giymiş. Ceketini çıkarıp uzun, koyu kumral saçlarını nemli bukleler hâlinde omuzlarından aşağı sarkıtmış. İkisi ara-

sında dike gelmeyen bir şeyler geçiyor ve kendimi yine fazlalık gibi hissediyorum.

“Arka kapıyı açık bıraktık, rüzgârdan çarptı galiba,” diyor Rose biz o soruyu sormadan cevap vererek. Sonra holde saatler çalmaya başlıyor ve sesleri daha da yükselmiş gibi.

“Şu ne?” diye soruyor Rose omzumun üzerinden bakarak.

Conor’la arkamızı dönüyoruz. Dolaplı saatin kapağı açık, holdeki seksen saatin en büyüğü o. Saatin ön yüzünde başka bir VHS kaset duruyor. Zihnim etrafımdaki saatler gibi gürültü yapıyor. Üçümüz üzerimizi değiştirmeye gittiğimizde Lily’yle Trixie kaseti oraya koymuş olabilir. Ya da Conor’la ben yukarıdayken bunu Rose yapmıştır. Ya da Conor yatak odasından çıktığında buraya gelmiş ve kaseti oraya koymuştur. Başka bir ihtimal de birinin bizim dikkatimiz başka bir yerdeyken kaseti oraya bırakıp arka kapıdan çıkmış olması. Bir an hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum: Bunu bize bir yabancı-nın mı, yoksa aileden birinin mi yapması?

Nahoş düşünceler tıpkı nahoş insanlar gibi bir kez geldiler mi bir daha kolay kolay gitmezler. Conor’la Rose’a bakıyorum ve onların da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyorum. Birbirlerine ya da Deniz Camı’ndaki herhangi birine güvenebilirler mi diye merak ediyorlar. Aynı anda kaseti almak için uzandıklarında daha önceki gibi elleri birbirine değişiyor. Aralarındaki elektrik benim hüsnükuruntum değil ve doğrusu kendimi biraz tuhaf hissediyorum. Hiçbir şey hissetmeye hakkım olmadığını ve endişelenecek daha önemli şeyler olduğunu biliyorum. Ama sınırlarım laçka oldu ve korkudan çılgına dönmüş hâldeyim.

Rose sonuncu kaseti aldığı anda kendimi daha da kötü hissediyorum. Üzerinde Scrabble harflerle yeni bir mesaj yazıyor:

BENİ GÖR.

“Açıklayacak ya da tartışacak zamanımız yok,” diyor Rose kararlı adımlarla salona girerken Lily’ye. “Başka bir kaset bulduk... Ya da bizim bulmamız için başka bir kaset bırakılmış de-

mek daha doğru olur. Buradaki başka birine bir şey olmadan önce bence içinde ne olduğuna hemen bakmalıyız.”

Lily karşı çıkmıyor. İçinde savaşıma isteği kalmamış anlaşıl-
lan, çünkü tek kelime konuşmuyor. O ve Trixie televizyona en
yakın kanepede birbirlerine sokulmuş ve yeğenimin yine ağla-
maya başladığını görebiliyorum. Ninemin Deniz Camı'ndaki
doğum günlerinden birine dair bir görüntü ekranı dolduruyor
ve on altı yıl önceki o geceyi hemen hatırlıyorum. Keşke unuta-
bilseydim dediğim bir geceydi.

Otuz Beş

DENİZ CAMI - 1988

1988 yılının Cadılar Bayramı'ydı. Annem, Bay Kennedy'yle –Conor'ın babası yine kendini öldürünceye kadar içmeye niyetli gibi görünüyordu– ayrılığından sonra dünyadan yavaşça elini eteğini çekmişti ve o ekimde Deniz Camı'nda tuhaf, melankolik bir hava esiyordu. Duvarlardaki çatlaklardan keder ve umutsuzluk fışkırıyordu sanki. O akşam, odaya girdiğimde ailemi mutfak masasında kendilerine özel olarak tasarlanmış iskemlelerinde otururken buldum.

Nancy yüksek ve dar, beyaz iskemlesinde her zamanki gibi güzel ama rahatsız görünüyordu. Geçirdiği araba kazasından sonra tamamen iyileşen babam masanın öbür ucuna, Nancy'den mümkün olduğunca uzağa oturmuştu. Nancy'nin Bay Kennedy'yle birlikte olmak istememesi *onların* ilişki durumunu değiştirmemişti. Annem babamla da *olmak* istemiyordu. O şekilde değil. Artık değil. Babamın sandalyesi onunla birlikte yaşlanmış gibi eskisinden biraz daha geniş, daha yuvarlak ve daha koyu renkliydi. On sekiz yaşındaki Rose, Conor'ın yanında kırmızı sandalyesinde oturuyordu. Conor o zamanlar bize o kadar sık geliyordu ki, ninem ona da bir sandalye boyamıştı. Gök mavisiydi ve üzerinde küçük, beyaz bulutlar vardı, çünkü ninem onun bir hayalperest olduğunu söylüyordu. On yedi ya-

şındaki Lily, yeşil sandalyesinde kıskançlıktan çatlayarak surat asıyordu.

Önceki gün, Londra'daki bir tiyatro okulunun seçmelerine katılıp kazanamamıştı. Lily reddedilmeyi kaldıramadığı için sadece bir kez geri çevrildikten sonra sahne hayallerinden tamamen vazgeçti. "Eternal Flame" yorumunu beğenmemişlerdi anlaşılan. Ben daha on üçümde olmama rağmen, bir şeyi gerçekten istediğinde onun için savaşman gerektiğini biliyordum. Hem de sonuna kadar. Ama eskiden bir aktris olmayı düşleyen annem, Lily'yi yeniden demesi için hiç yüreklendirmedi. O başaramamışken kızının başarılı olması ihtimaline neredeyse katlanamıyor gibiydi. Belki çirkin bir düşünce ama doğru olabileceğini düşünüyorum. Annem sonradan Lily'yi daha da şımarttı –Rose'la benim aksime– ve karakterinin iyice bozulmasma neden oldu. Her şeye *evet* diyen ebeveynlerle büyümekteki sorun bunun sizi çoğu zaman *hayır* cevabını duyacağınız gerçek dünyaya hazırlanamaması. Lily'nin kendisi de dahil hiç kimse ve hiçbir şey için çaba gösterdiğini görmedim. Başarının ön koşulunun sıkı bir çalışma olduğu gerçeği Lily'nin başarısızlığa mahkûm olduğu anlamına geliyordu.

O gün mutfak masasında bir konuk daha vardı ama onun kendine ait bir sandalyesi yoktu. Ninemin temsilcisinin aşağı yukarı babamla aynı yaşlarda olduğunu varsaydım her zaman. Çocukken otuzun üzerindeki herkes bana aynı geliyordu: Yaşlı. Ama şimdi ninemin temsilcisini yıllar sonra ekranda gördüğümde şaşılacak kadar genç olduğunu fark ediyorum. En fazla otuzlarının başında. Ninem onun gerçek anlamda ilk müşterisiydi ve *Daisy Darker'ın Küçük Sırrı*'nin başarısı tıpkı ninem gibi onun da kariyerinde büyük bir atılım yapmasını sağladı. Ninem ona bir şans tanıdı, o nineme bir şans tanıdı ve ninem birkaç yıl önce yazmayı bırakana dek büyük paralar kazandılar. Ninemin temsilcisi o gece özel konuklara ayrılan, kuyruklu yıldızlarla kaplı, lacivert sandalyede, onun yanında oturuyor. Diğer tarafında benim papatyalı sandalyem var.

Onunla daha önce tanışmamıştım. Ninemin bir temsilcisi olduğundan söz etmesi bile tuhaf gelmişti, benim için o yalnızca ninemdi. Ama ninemin belli ki pek sevdiği bu adamı merak ediyordum. Doğum gününü normalde aile arasında kutlardık. Ninem şu hayatta güvendiği insanların sayısının bir elinin beş parmağını geçmediğini ve bu konuda bütün parmaklarına ihtiyacı olmadığını söylerdi. Temsilcisi en çok güvendiğiydi. O gece şık bir takım elbise giymiş ve kibar bir gülümseme takınmıştı. Onu her zaman ceplerinde kitaplar taşıyan biri olarak hayal etmiştim ama bir tane bile göremedim.

“Nihayet gerçek Daisy Darker’la tanışmak büyük zevk,” dedi masaya oturduğumda. Karşısında büyük biri varmış gibi elini uzatması ve aşırı kibar konuşma tarzı beni gülümsetti. Tüm kelimeleri kusursuz telaffuz ediyordu ve bu bende de aynısını yapma isteği uyandırıyor. Gayriihtiyari onun konuşmasını taklit etmeye başladım. Ninemin temsilcisi bir kitap ya da film karakteri gibiydi ve ona dokunana kadar gerçek olduğundan bile emin olamadım. “Sert tokalaşıyorsun, güzel,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladım kendimle gurur duyarak. On üç yaşındaki biraz tuhaf bir çocuk olarak iltifatlara açtım. “Gerçek Daisy Darker’la ne demek istiyorsunuz?”

“Eh, ben ninenle çalışıyorum. *Daisy Darker’ın Küçük Sırrı* birkaç yıl önce birlikte çalıştığımız ilk kitaptı ve tüm dünyada çok sattı. Amerika, İspanya, Avustralya, Polonya... Hatta Çin’deki kitapçılarda bile senin adını taşıyan bir kitap satılıyor. Ninenin ilham perisiyle nihayet tanıştığım için çok heyecanlıyım.” İlham perisinin ne demek olduğunu bilmiyordum ama bu hoş adam beni aptal sanmasın diye başımı salladım. Bazı şeyleri yanlış hatırlıyor olabilirim, uzun zaman önceydi. Ama konuşurken gözleri parlıyordu ve o hoş adamın belki de gizlice yıldızlardan yaratıldığını düşündüm. İskemlesi de onlarla kaplıydı ve ninem birçok konuda haklı çıkardı.

Her aile yalnızca birkaç yabancıнын içini görebildiği bir kaledir. Özellikle de bizimki. Bazen insanlar belirli bir dönem için

içeri davet edilir ama sadece etrafta şöyle bir tur atarlar, yaşantımızın perde arkasını asla görmezler. "Tüm Alanlara Erişim" insan ilişkilerinde yalnızca bir mittir; bir başkasını asla gerçek anlamda tanıyamayız, çünkü kendimizi bile nadiren tanırız. Ninemin temsilcisinin onun bu gezegende güvendiği birkaç kişiden biri olduğunu bildiğim için, bunun nedenini hep merak ettim. Ama nineme bunu ne zaman sorsam aklıma yatan bir açıklama yapamadı. Belki kendisi de nedenini bilmiyordu.

"Ninemin hikâyelerinin gerçek olmadığını biliyorsunuz, değil mi?" diye sordum. "Yazdığı şeye *kurgu* deniyor."

Temsilci gülümsedi. "Evet, o terimin yabancıısı değilim."

"O zaman benim o kitaplardaki Daisy Darker olmadığımı anlamalısınız. Ninem yalnızca adımı ödünç aldı. *Gerçek* benle ilgili bir kitap çok daha ilginç olurdu."

Buna güldü ve beni ilginç bulmadığını sanarak kızdım. Ama sonra ninemin temsilcisi bana olağanüstü bir şey verdi ve ondan yeniden hoşlanmaya başladım. Ceketinin göğüs cebinden gümüş bir kalem çıkardı. Sonra kartvizitinin arkasına şöyle yazdı:

Gerçek Daisy Darker'i okumak için sabırsızlanıyorum.

En çok dikkatimi çeken de kalemin, ucundaki düğmelere basıldığında farklı renklerde yazabilmesiydi: kırmızı, yeşil, mavi ve siyah. Hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Ninemin temsilcisi bana kartvizitini verdi ve sonra kaleme baktığımı görünce onu da verdi.

"Al bakalım. İstersen bununla kendi hikâyeni yazabilirsin. Ben de okurum."

Sonra ninem herkesin dikkatini çekmek için şampanya kadehini tıklattı ve sohbetimiz neredeyse başladığı gibi bitti. Kalemle kartı elbisemin göğüs cebine koydum. Filmde, bunun ikinci ellerden biri değil, bana ait bir elbise olduğunu görüyorum: Bugün giydiklerimden pek de farklı olmayan, kot bir tulum elbise. İlk kez benim ayaklarıma giyilmiş bir ayakkabıyla tamamlamı-

şımı kıyafetimi: Ninemin üzerine papatya desenleri yaptığı beyaz, spor pabuçlar.

“Bugün Cadılar Bayramı olduğunu biliyorum ve *bazılarımızı* bir partiye gitmesi gerekiyor,” dedi ninem Rose’la Lily’ye bakarak. “Hiç olmazsa birlikte biraz zaman geçirebileceğiz. Ailemin doğum günüm için burada toplanmasının benim için anlamı büyük. Kadehimi hepinizin şerefine kaldırıyorum ve Rose’u Cambridge Üniversitesi’ne kabul edildiği için tebrik ediyorum. Seninle gurur duyuyoruz.”

Daha on üç yaşındaydım ve o zaman bile bir kadeh şampanya içmeme izin verildi. Tadından hoşlandığım için hemen bitmesin diye onu yavaşça yudumladım.

“Yemekten önce hediyeleri açalım mı?” diye sordu ninem ve herkes gözle görülür bir şekilde huzursuz oldu. Ninem doğum gününde ona hediye alınmamasını kural koymuştu, bu hep böyle süregelmişti. Cadılar Bayramı şerefine sadece şeker kabul ediyordu. Ona bir Cadbury çikolata makinesi vermişim zaten ve ninem bundan pek memnun olmuş gibi tezahürat yapmıştı. Rose da ona kurbağa şeklinde çikolatalar armağan etmişti. Babam orkestrasıyla birlikte yazı geçirdiği İsviçre’den pahalı bir kutu çikolata getirmişti. Lily her zamanki gibi hediye almayı unuttuğu için, Nancy nineme verdiği Milk Tray’i ikisinin hediyesiymiş gibi göstermeye çalışmıştı. “Endişe etmeyin. Size takılıyorum. Burada olmanız benim için en güzel hediye,” dedi ninem.

Temsilcisi boğazını temizledi. “*Büyük hediyeler almak yok* kuralını bilmiyordum. Onun için, korkarım, ben sana bir şey aldım. Umarım beni affedersin.” Masanın altından kocaman ve süslü bir hediye paketi çıkardı.

“Aman tanrım!” dedi ninem çocuk gibi sevinerek. “Nedir bu?”

“Aç, kendin gör.”

Ninem kutunun kapağını kaldırdı ve içinden Trixie’yle bu akşam oynadığımız el oyması, tahta Scrabble seti çıktı. Temsilcisi küçük, kare şeklindeki harflerin alt kısımlarını gerçek deniz

camından ve üstlerini dalgaların kıyıya taşıdığı ağaç dallarından yaptırmıştı, onları çok beğenmişim doğrusu. “Kelimleri seven ama küçük kütüphanesinde istediği tüm kitaplar bulunan birine hediye almak zor. Sen hep insanın kelimelerini kullanmasının önemli olduğunu söylersin ve bu oyunu sevdiğini biliyorum,” dedi temsilcisi kendinden ziyade ninem gibi konuşarak. Gözleri yine parladı ve tıpkı nineminkiler gibi masmavi olduklarını fark ettim. Gülümseyişleri de benziyordu. Özel bir ânı kutlayan bir ana oğul gibi görünüyorlardı.

“Hayatımda aldığım en güzel hediye,” dedi ninem ve sanırım hepimiz hediyelerimizle ilgili kendimizi biraz kötü hissettik. Temsilcisi onun için kendi ailesinden daha fazla çabalamıştı. O güzelim Scrabble tahtasını nineme temsilcisinin hediye ettiğini unutmuşum. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeme fırsat kalmadan film devam ediyor.

“Teşekkür ederim, bunun her zaman kıymetini bileceğim,” dedi ninem. “Aslında bu yıl ben de kendime bir hediye aldım ve yemeye başlamadan önce onu sizinle paylaşmak istiyorum,” diye ekledi hınzır bir sırıtışla ve odadan çıktı. Terliklerinin, üzeri minik kalp desenleriyle kaplı, pembe ve mor elbisesiyle takım olduğunu fark ettim. Holü geçip kütüphanesine girmesini mutlak masasmdan izledik. Bu süre zarfında bizimle konuşmaya devam etti ve sesini duyurmak için biraz bağırarak zorunda kaldı.

“Hepinizin bildiği üzere –çünkü bundan sık sık şikâyet ediyorum– hiçbiriniz gelmediğinizde burası biraz fazla ıssız olabiliyor. Kitaplarımdaki karakterlerle baş başa kalıyorum. Kontrol saatindeki kartlarınıza baktım ve son zamanlarda daha çok yalnız kaldığımı hayal etmediğimi anladım. Dolayısıyla bu yıl kendime özel bir hediye aldım. Poppins’le tanışmanızı istiyorum.”

Televizyondaki köpek yavrusu şaşılacak kadar sevimli ve o kadar küçük ki, şu anda ateşin önünde uyuyan ve uzun tüyle-ri gözüne girmesin diye iki küçük örgü yapılan, koskocaman İngiliz çoban köpeğine dönüştüğüne inanmak zor. Poppins’in Deniz Camı’na onca yıl önce geldiğine inanmak da bir o kadar

güç. Yaşlı köpek ninemden daha uzun yaşamayı becerdi ki, bu hiçbirimizin, Land's End'deki falcının bile, öngörebileceği bir şey değildi.

Minyatür Poppins elden ele dolaştırılıyor ve hepimiz ona büyük tezahürat yapıyoruz. Ninemin temsilcisinin yavru köpeğe gülümsemesini izledim ve eğer ninem gözlerinde yıldızlar olan bu adama güveniyorsa benim de güvenebileceğime karar verdim.

"Gerçek Daisy Darker'la ilgili bir hikâye yazarsam, sahiden onu okur musun?" diye fısıldadım.

Yine gülümsedi. "Evet, söz veriyorum, okurum."

"Daisy, saçma sapan öykülerinle adamcağızı bunaltma," dedi annem Poppins'i Rose'a verirken, Nancy ömrü boyunca ne köpeklerle ne de kitaplara gerçekten ilgi duydu.

"Ben hâlimden memnunum," dedi ninemin temsilcisi nazik gülümsemesiyle. "İnsanların akıllarına saklanmış hikâyeleri keşfetmek benim en sevdiğim şey."

Ekranada mutlu bir aileye benziyoruz ve bu anıyı hatırlamak hoş oldu. Ninemin bize hazırladığı Cadılar Bayramı ve doğum günü menüsü her zamanki gibi, tatlıya düşkünlüğünü tatmin edecek yemeklerden oluşuyordu. O yıl ilk kez tavuk ve sıcak çikolata sosuyla *chilli con carne* vardı sofrada. Bebek şeklindeki jöle şekerler, tatlı mısır, çikolata dolgulu *ravioli*, limonlu dondurmayla servis edilen balık kroket, beyaz çikolatalı lazanya ve koralı pandispanya ana yemeğe eşlik ediyordu.

On yedi yaşındaki Lily'nin kamerayı ayaklı sehпасından alıp Poppins'i yakın plandan çekmesini büyülenmiş gibi izliyorum. Sonra ninemin bana sarılıp kulağıma fısıldadığı bir görüntü beliriyor ekranda. Ne söylediğini hatırlıyorum.

"Ben seni üç kat daha fazla, dünyalar kadar çok seviyorum."

Bu yalnızca bana söylediği bir şeydi ve o ânın hatırası hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Ekrandaki görüntü kararıyor. O geceye dair bir film olduğunu bile bilmiyordum. Bu kasetin varlığından haberim yoktu ve hepsi bu kadar mı diye merak ediyorum. Ama sonra gece karan-

lığında bir kumsal ve bir şenlik ateşi beliriyor ekranda ve daha fazlasını görmek istemiyorum. Sonradan olanları ve yaptığım şeyi hatırlamak istemiyorum. Benimle konuşmamalarının nedeni o gece. Hayatımın en kötü gecesiydi.

Otuz Altı

31 Ekim - 03.55

Suların Alçalmasına Üç Saatten Az Kala

“Belki de daha fazla izlememeliyiz,” diyor Rose kendi sesine benzemeyen bir sesle. O gece ne olduğunu o da hatırlıyor. Conor da tabii.

“Katılıyorum. Bu gece bu aileden birkaç kişi öldü ve çektiğimiz amatör filmleri izlemenin sırası değil,” diyor. Ama kaseti daha fazla izlemek istememesinin nedeni o değil.

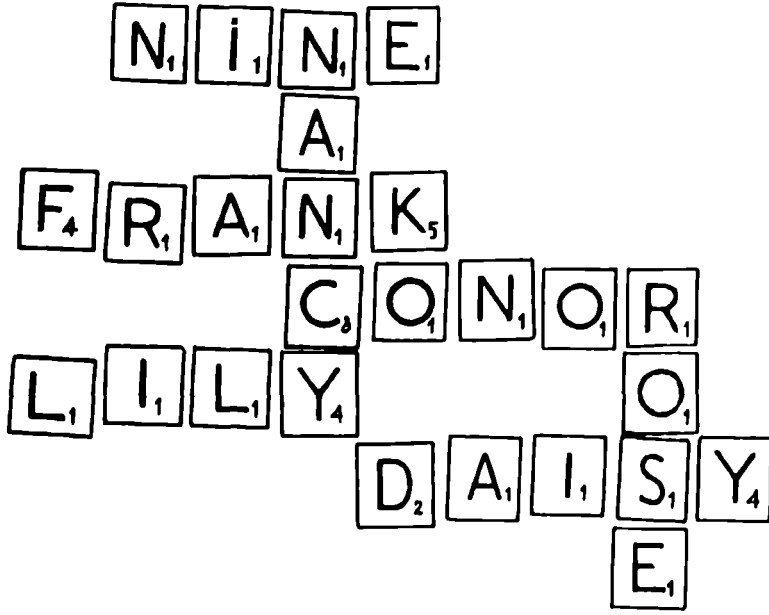
İkisine de aldırmiyorum ve ninemin temsilcisinin ona o yıl hediye ettiği Scrabble tahtasına yakından bakmak için odanın karşısına doğru yürüyorum. Üzerindeki görünce oda dönme-ye başlıyor.

“Sen mi yaptın bunu?” diye soruyorum Trixie’ye ve yanıma geliyor. Bugünlerde bu oyunu sadece biz oynuyoruz. Rose neye baktığımızı görmek için bize katılıyor ve gözünü tahtaya dikip kaşlarını çatıyor.

“Sen mi yaptın?” diye soruyor yeğenimize. “Gerçeği söylemen çok önemli.”

Trixie başını iki yana sallıyor ve gözlerini kocaman açarak ikimize bakıyor.

Biri harflerle isimlerimizi yazmış.

Rose yine bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyor. “Ninemin temsilcisiyle ya da *birinin* eski videokasetlerimizin kılıflarına yapıştırdığı Scrabble harflerle tüm bunların bağlantısını anlayamıyorum. Ninemin temsilcisi neden böyle bir olaya karışsın? Ninem onu çok severdi.”

“Çünkü 1988’de olanlar yüzünden başka bir kitap yazamadı,” diyor Conor gözlerini yere dikerek. “Sonrasında bir daha hiçbir şey yayımlamadı. Dün gece son çalışmasını aramak için atölyesini dağıtan o olamaz mı? Bir yazarın artık yazamaması temsilcisini de etkiler, değil mi ya? Sonuçta nine onun *en büyük* müşterisiydi.”

“Bir süre için ilk ve tek müşterisiydi,” diyorum o adamdan ne kadar hoşlandığımı hatırlayarak.

Rose başını iki yana sallıyor. “Kaçırduğumuz bir nokta olmalı.”

Cevabı ondan bekler gibi Lily’ye dönüyor. Ama Lily yüzümüze bile bakmadan, gördükleriyle hipnotize olmuş gibi ekranı seyrediyor. Şimdilik görüntüde yalnızca gece karanlığında bir kumsalda yanan bir şenlik ateşi var. Odadaki ateş çıtırdıyor ve yine etrafa kıvılcımlar sıçratıyor. Kütüklerin üzerinde sandalye bacağına benzeyen bir şeyin yandığını görüyorum. Mavi ve üzerinde beyaz bulutlar var. Conor’a dönüyorum ve yüzünde

çarpık bir gülümseme görüyorum ama bir saniyeden daha uzun sürmüyor ve bir kaş çatışla sanki hiç var olmamış gibi siliniyor. Ama bunun bir anlamı yok. Korktuğumuzda bazen yüzlerimiz ne yapacağını bilemez.

Tekrar televizyona baktığımda ninemin doğum günü yemeğinden sonra ve kumsaldaki ateşten önce olanların büyük bir kısmının kayıp olduğunu biliyorum; kamera o anları yakalayamazdı tabii, çünkü Lily o sırada film çekmiyordu. Ne yazık ki, zihnim o geceyi boşlukları doldurabilecek kadar iyi hatırlıyor.

Otuz Yedi

DENİZ CAMI - 1988

“Onlar neden Cadılar Bayramı partisine gidiyor da ben *evde* kalıyorum? *Hep* arkada bırakılıyorum. *Hiçbir şey* yapmama izin vermiyorsunuz,” dedim anneme, o gece tükettiği yüksek miktarda alkolün fikrini değiştirebileceğini umarak. Bir alkoliği kurtarmak onu bir alkoliğe dönüştürmüşse benziyordu. Her ne kadar insanların kınamakta acele etmediği, işlevsel bir tür olsa da.

“Çünkü daha on üç yaşındasın,” dedi Nancy şarap kadehini bir kez daha doldururken.

“Ne olmuş? Rose’la Lily benim yaşımdayken partilere gitmelerine izin veriyordun.”

“Biliyorsun ki, ablaların senin gibi şey değil...”

“Ne? Mutsuz? Yalnız? Canı sıkılmış?”

Nancy cık cıkladı ve çok öfkelenim. Her zaman ustası olduğu kötü bir alışkanlıktı bu. İnsanların dillerini damaklarına yapıştırarak çıkardığı bu ses beni hâlâ kızdırır. Bazen annem birinin faydasına bile değil, yalnız olduğunu ve kimsenin onu duymadığını sandığı zamanlarda dahi cık cıklardı. *Cık cık cık*. Ben de dahil, onu sinir eden her şeye verdiği bir tepkiydi bu. Nancy ninemin temsilcisinin görmemesi gereken bir utanç kaynağımı-şım gibi beni odadan çıkardı.

“Ablaların senin kadar *narin* değil,” dedi *bende* cık cıklama isteği nyandıracak bir tatmin seviyesiyle.

“Ben...”

“Daisy, hayatımı seni dünyadan koruyup sana bakmakla geçirdim...” Bu bana şaka gibi geldi. Annem o zamanlar neredeyse kendine bile bakmaktan aciz bir kadındı. Conor’ın babasından ayrıldıktan sonra sanki küçülmüş ve biraz içine kapanık birine dönüşmüştü. Londra ona çok gürültülü geliyordu ve dış alanı olmayan, şehirdeki küçük evimiz fazlasıyla bunaltıcıydı. Dolaşısıyla Deniz Camı’nda öncekinden daha çok zaman geçiriyorduk. Nancy bahçede kıymetli çiçekleriyle saatlerce tek başına oturuyordu, çünkü Conor’ın babasından kalan tek hatıra onlardı ve tek *dostu* şişelerdi. Annemin bana ayıracak zamanı her zamankinden daha da azdı ve benim onda sebep olduğum vicdan azabı ve acıma gibi duygulara içerliyor gibiydi. “Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim,” dedi omuzlarımı biraz fazla sıkarak. Bazen sonsuza kadar zayıf ve hasta biri olarak kalmamı *istediği* hissine kapılıyordum.

Annemin ömrünü beni korumakla geçirmesi kendime ait bir hayatım ve gerçek arkadaşlarım olamayacağı anlamına geliyordu. Ablalarım gibi okula, izci kamplarına ya da yüzme derslerine gitmedim. Yaşıtlarımla vakit geçirmedi. Şimdi bile arkadaş edinmekte zorlanıyorum ve bazen bu yetersizliğimi bunun bana hiç öğretilmemesine bağlıyorum. Nancy’yle ninem bana bunu öğretemezdi, çünkü onların da arkadaşı yoktu. Çocukluk arkadaşlarım, Agatha Christie ve Stephen King’di.

Geçmiş düşündüğümde, evde eğitim görmemin beni herkesin fark ettiğinden daha çok şeyden mahrum bıraktığını fark ediyorum. Annemin cebir öğrenmeme gerek olmadığını düşünmesini anlayabiliyorum –bu konuda aynı fikirdeydik– ama kitap okuyarak öğrenemeyeceğim pek çok şey vardı. Yalnızca çoğu çocuğun bir sınıfta öğrendiği dersleri kaçırmadım. Hakkında hiçbir şey bilmediğim hayat dersleri de vardı.

O gece dışarı çıkmama izin verilmesini talep etmekten vaz-

geçtim. Annemle tartışmanın anlamı yoktu. Karşında tartışmayı reddeden biri varsa hiçbir tartışmayı kazanamazsın. Onları kendi hâllerine bırakıp odama çıktım. Ben kendimi öyle hissetmezken bana bir çocuk gibi davranılmasına çok kızmıştım. Nancy hastaneden gelen mektupları bile okumama izin vermiyordu, hâlbuki *benimle* ilgiliydiler. Gördüğüm son doktoru düşündüm, diğerlerine kıyasla ne kadar mutlu ve neşeli olduğunu. “Şimdi git ve hayatını yaşa,” demişti kocaman bir gülümsemeye ve benim hiçbir şeyim yokmuş gibi. Tek istediğim yaşamaktı, dolayısıyla Nancy’nin beni eve kapatıp porselen bir bebekmişim gibi davranmakta neden hâlâ ısrar ettiğini anlayamıyordum.

Ninemin doğum günü yemeğinden bir saat kadar sonra, sular Rose, Lily ve Conor’ın evden ayrılabilceği kadar çekilmişti. Geleneksel Cadılar Bayramı kumsal partisi için kostümler giymişlerdi ve ben her zamanki gibi eğlenceyi kaçıracaktım. Üçü ne zaman civarda düzenlenen bir partiye katılsa, kostümlerini hep uyumlu seçerlerdi. O yıl, Aslan, Cadı ve Balkabağı olmuşlardı. Rose aslandı, Lily cadı –rolünü iyi prova etmişti– ve Conor tuncu, çuvala benzeyen bir kostüm giymişti.

Merdivenin tepesine oturdum ve paltolarını giyip evdekilerle vedalaşmalarını izledim. Sonra mutfak kapısının gürültüsüyle kapandığını ve büyüklerin mutfağa ve içkilerine geri döndüklerini duydum. Tüm bunların adaletsizliğine duyduğum öfkeyle sahanlıktaki eski, hasır sepete çarptım. Küçükken onu kılık değiştirme oyunlarımız için kullanırdık. Sepeti öfkeyle tekmeledim ama sonra aklıma bir fikir geldi. Kapağını açıp ev yapımı hayalet avcısı ve Gizmo kostümlerimizi, cadı şapkalarımızı ve peruklarımızı çıkardım ama hiçbirinin görünüşümü tamamen değiştirip yüzümü gizlemeye yetmeyeceğini fark ettim. Sonra birkaç yıl önceki tiyatro oyunumuzdaki hayalet rolünde kullandığım eski çarşafı buldum. Onu başımdan geçirip göz deliklerini gözlerime uydurdum ve aynaya baktım. Sonra çarşafı sırt çantama koyup bir plan yaptım.

Pelüş oyuncaklarımı kullanarak yorganımın altında bana

benzeyen bir kabarıklık yarattıktan sonra sessizce aşağı inip dışarı çıktım. Yolumu aydınlatan ay ışığında elimden geldiğince hızlı geçidin karşı ucuna koştum. Yakalanma korkusuyla ikide bir omzumun üzerinden bakarak arkamı kontrol etmeyi de ihmal etmedim. Kayalık yokuşu koşar adım tırmandım. Şimdi ablalarımla Conor yalnızca birkaç metre önümdeydi. Karanlıkta daha güvenli olan uzun yolu tercih etmişlerdi ama ben kestirme bir yol biliyordum ve onlardan önce Conor'ın arabasına ulaşım tam zamanında bagaja saklandım. O zamanlar hiç kimse kum tepelerinin arkasına bıraktıkları arabalarını kilitlemeye lüzum görmüyordu. 1988'den beri çok şey değişti. Bugünlerde bize başkalarının bize her an bir kötülük yapabileceğinden şüphelenmemiz öğretiliyor.

Conor, Bay Kennedy'nin bilgisi ya da izni olmadan, onun eski, mavi Volvo'sunu ödünç almıştı. Affedilmeyi istemek izin istemekten daha kolaydır ama Conor artık babasından ikisini de istemiyordu. Araba zaten sahibi kadar kırık dökük bir hâldeydi. Conor'ın babası dertlerini içki şişesine gömmeye geri döndüğünden beri birden fazla kez direksiyon başına sarhoş geçmiş ve bardan eve dönerken ya bir duvara ya bir ağaca toslamıştı. Neyse ki, yalnızca gururunu ve aracını zedeleyecek bir hızda sürüyordu arabayı.

Conor ehliyet sınavını yeni geçmişti –daha birkaç gün önce– ve üniversiteye gitmeye hazırlanan Rose'u etkileme hevesi içindeydi. Kız arkadaşına kapıyı tuttu ve Lily'yi kös kös arka koltuğa binmesi için orada bıraktı. Lily'nin Poison'ı bütün arabayı kokuttu –bir kokarcayı bile kaçırarak kadar çok parfüm sürmüştü– ve koku yüzünden hapşırılmak istedim. Burnumla ağzımı ellerimle kapattım ve saklanma yerimde elimden geldiğince sessiz kalmaya çalıştım.

“Güzel araba,” dedi Lily sırf uyuzluğuna ve Conor kapısını o kadar sert çarptı ki, yerinden çıkmadığına şaşırdım. Kontakı çevirdiğinde bagajda beni yolculuk boyunca idare edecek kadar hava olup olmadığını merak ettim. Araba çalışmadan önce

birkaç kez öksürüp sarsıldı ve paniklemeğe başladım. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu ve burnum iyice gıdıklanmaya başlamıştı. Sonunda dayanamayıp hapşırdım ama Conor neyse ki, tam o sırada teybi açtı. İçine bir kaset taktı ve "Don't Worry, Be Happy" şarkısı radyonun gürültüsünün yerini aldı. Ablalarım sözleri ezbere biliyordu ve Conor kum tepelerinin arkasından çıkıp kayalık ve kıvrımlı yokuşu inerken onlar koro hâlinde şarkıya eşlik etti.

Sarsıntılı bir yolculuktan ve beni araba tutmuştu. Şansıma, Blacksand Koyu'nun bir ucundan Cadılar Bayramı partisinin yapıldığı diğer uca gitmek sadece beş dakika sürüyordu. On üç yaşındaydım ve o zamana kadar yalnızca ninemin Deniz Camı'nda düzenlediği partilere katılmışım. Heyecanım korkumu bastırdı. Sevinç içindeydim. Nihayet araba durduğunda diğerlerinin inmesini bekledim ve bagajın kapağını açmaya çalıştım. Yerinden kıpırdamadı. Conor arabayı kilitlemişti. Üçünün yürüyerek uzaklaştığını ve benim orada oksijensiz kaldığımı hayal edince panik seviyem bir nefeste sıfırdan yüze yükseldi. Çığlık attım.

Bagajı açan Conor'ın yüzünde hiç de mutlu bir ifade yoktu. Cadılar Bayramı kostümünü şişirmekle meşguldü ve görünüşe bakılırsa onu işinin ortasında rahatsız etmişim.

"O küçük aklını mı kaçırdın?" diye sordu Lily sakızını suratıma doğru şişirerek.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Daisy?" dedi Rose ve sesi aynı anemimiz gibi çıktı. "Ya sana bir şey olsaydı?"

"Boş ver. Sezar'ın hakkını Sezar'a vereceksin. Bizimle partiye gelmek istemiş ve gelmiş işte," dedi Conor tatlı bir gülümsemeyle. Kostümüne bir boru takmıştı ve bir ayak pompasıyla ona hava basmaya başladı.

"Bu yılın temasını mahvedecek," diye sızlandı Lily. "Daisy Aslan, Cadı, Balkabağı'yla hiç uyumlu değil."

Conor ona aldırış etmedi. Pompaya bastıkça üzerindeki şişme bir balkabağı kostümü olduğunu gördüm.

"Bu parti büyükler için," diye mızızlandı Lily.

“O zaman belki de eve dönmelisin,” dedim.

“Sözlerine dikkat et, ufaklık,” diye cevabı yapıştırdı Lily. Babamın bana taktığı isim onun ağzında bir sevgi sözcüğünden bir hakarete dönüştü.

“Lily haklı,” dedi Rose. “İnsanlar on üç yaşındaki birinin oraya gelip yaptıklarını izlemesinden rahatsız olabilir.”

“Bunu getirdim,” dedim çantamdan beyaz bir çarşaftan bozma hayalet kostümünü çıkararak.

Sonuçta kalmama izin verildi, çünkü hiçbiri eğlenceyi kaçırıp beni eve götürmek istemedi. Ama bunun için hayalet kostümünü gece boyunca çıkarmamamı şart koştular. Ben de aldırış etmedim doğrusu. Başkalarıyla dışarıda vakit geçireceğim ve onları bir kitaptan okumak ya da televizyonda görmektense gerçek insan manzaralarına tanık olacağım için heyecanlıydım. Yanında annesi olmadan *nadiren bir yere gidebilen* biri için bu büyük bir adımdı doğrusu. O çarşaftaki iki göz deliğinden dışarı bakmak hayatı bir tünelden görmeye benziyordu. Babamın bana bir Noel’de hediye ettiği View-Master’a bakmak gibiydi. Kostümünün hayali güvenliğinden hoşlanmıştım; kimseye görünmeden her şeyi görebileceğim anlamına geliyordu. Bu gecenin olabildiğince tadını çıkarmak istiyordum, çünkü bu bir gece dışında hayatın, insanların ve partilerin hiçbir zaman dokunabileceğim bir mesafede olmayacağını biliyordum.

Sonrasında yaşananlar gerçek bir ders niteliğindedeydi.

Bir şeyleri kaçırdığım hissiyle geçen yıllardan sonra, bu sefer de evi özledim. Gece kumsal soğuktu, güzel bir roman ve bir kupa dolusu sıcak çikolatayla şöminenin karşısındaki bir koltuğa kıvrılmak birden gözüme daha çekici göründü. Parti kızlı erkekli on beş kadar gençten oluşuyordu, bazılarını daha önce de görmüştüm ama benim için yabancı gibiydiler. Kumsalda yaktıkları küçük bir ateşin etrafına oturmuş, ucuz elma şarabıyla beyaz şarap içiyorlardı.

O gece şoförlüğümüzü yapan Conor önce kola içti. Annemin bana her gün yutturduğu yığınla hapla birlikte alkol almamam

gerektiğini bilecek kadar aklım başımdaydı ama kimseye fark ettirmeden ara sıra Rose'un şarabından birkaç yudum içtim. Tadı hoşuma gitmedi, akşamın erken saatlerinde denediğim ninemin doğum günü şampanyasına hiç benzemiyordu ama başkaları gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. *Normal* olmanın nasıl bir his olduğunu. Üzerimde bir çarşafla kumsalda bir saat kadar oturduktan sonra, sadece yorgun ve üşümüş hissediyordum ve biraz da midem bulanıyordu doğrusu. Normalliğin fazla abartıldığı sonucuna vardım. Lily hepimizin toplamından daha çok içti ve şişe çevirmece oynamak onun fikriydi.

"Şişeyi döndüreceğiz ve ucu kime gelirse onu öpeceğiz. Ben başlarım," dedi Lily güzel yüzüne yayılan yaramaz bir gülümsemeye. Diğer çocuklar da sırttı; Rose dışında herkes iyi vakit geçiriyor gibiydi. Hepimiz gözümüzü dönen şişeye diktik, alevlerin titrek ışığı genç ve sarhoş yüzleri aydınlatıyordu. Bana şişe sonsuza dek dönmüş gibi geldi ama sonra durdu ve ucu Conor'ın yanında oturan oğlanı işaret etti. Lily hiç tereddütsüz sakızını çıkardı ve uzanıp onu öptü. Dillerin de işin içine karıştığı nahoş bir görüntü ortaya çıktı. Lily sonrasında çikletini ağzına atıp herkese sırttı.

Seks o zamanlar benim için esrarengiz bir şeydi. Hakkında bir şeyler okuyup düşünmüştüm ama onu yapma fikri hem gereksiz hem de hijyen kurallarına aykırı geliyordu. Lily'nin rastgele bir oğlanı öpmesi daha da çok midemi bulandırdı.

"Sıra Conor'da," dedi Lily.

"Ben oynamak istemiyorum..."

"Biraz erkek ol. Hem belki yerel gazetede bununla ilgili bir yazı yazarsın," dedi Lily, Conor'ın itirazına aldırmadan.

Hafifçe havası sönmüş, turuncu bir balkabağı görünümündeki, Conor öne eğilip isteksizce ortama ayak uydurdu. Şişe dönerken gözünü Rose'dan hiç ayırmadı. Ama şişe durduğunda ucu Lily'yi gösteriyordu.

Lily'yi daha önce hiç bu kadar keyifli görmemiştim.

Bazen ne istediğimizi bildiğimizi sandığımızda ve onu elde

edemediğimizde bu boşluğu dolduracak bir şey ya da birini ararız. Lily, Rose'la Conor'ın birlikte olmasını oldum olası kıskanıyordu. Gerçekten Conor'la olmak istediği için değildi, yalnızca Rose'un olan her şeye sahip olmak istiyordu. Lily hiçbir konuda dışlanmayı kaldıramazdı. Ateşin etrafını dolaşıp Conor'ın yanına geldi ve karşı çıkmasına –ya da kaçmasına– izin vermeden onu öptü. Rose'un elindeki şişeyi yarıladığımı fark ettim.

“Leziz,” dedi Lily dudakları ayrıldığında sarhoş bir gülümsemeye. O yıl sigaraya başlamıştı, dolayısıyla onun Conor'a pek lezzetli gelmediğini hayal ettim. “Çıplak yüzmeye var mısınız?” diye sordu belirli biriyle konuşmadan, ortaya. Sonra ayağa kalkıp cadı şapkasını, siyah elbisesini ve ayakkabılarını çıkardı ve iç çamaşırlarıyla denize doğru koştu. Çamaşırları ay ışığının altında göz alacak kadar beyaz görünüyordu. Soğuğa rağmen, ateşin etrafındaki oğlanlardan birkaçı peşinden gitti. Lily'nin o zamanlar enikonu adı çıkmıştı. Eğlence anlayışı çoğunlukla zararsızdı ve yalnızca ilgi görme ihtiyacından doğan bir şeydi ama söylentiler insanın itibarını gerçeklerden daha fazla zedeler. Şunun bunun bazen Lily hakkında söyledikleri nahoş şeylere rağmen, o an ablamın yerinde olmak için her şeyimi verirdim. Herkes ona bayılıyor gibiydi. Güzel, eğlenceli, hayat dolu ve özgür ruhluydu. Bense sadece bendim.

DENİZ CAMI - 1988

Rose hışımla diğer tarafa yöneldi, aslankuyruğunu sallayarak hızlı hızlı yürüdü ve kumsalm ucunda gözden kayboldu. Balkabağı Conor arkasından koştu. Kendimi o kadar hasta hissetmeseydim, bu sahneyi komik bulabilirdim.

“Sen Darker kardeşlerin en küçüğü değil misin?” diye sordu Rose’un on altıncı doğum gününde Deniz Camı’nda gördüğüm oğlan. Yanıma oturdu, o kadar yakındık ki, nefesindeki bira kokusunu alabiliyordum. Şarap fazlasıyla uykumu getirdiği için çarşafı kaldırıp altına bakmaya çalıştığında önce ona engel olmadım. Hayalet gibi davranmaktan ve hayatım boyunca bana öyleymişim gibi davranılmasından sıkılmışım ama bir yanım gizli kalmak istedi. Çarşafı aşağı çektim. “Keşke altındaki Daisy Darker olsaydı,” dedi oğlan benden biraz uzaklaşarak. “Şişeyi çevirdiğimde onu göstermesini ummuştum,” diye fısıldadı ateşin başında onu duyabilecek kimse kalmamasına rağmen.

Ne söyleyeceğimi bilmediğim için hiçbir şey söylemedim.

“Şişe çevirmeceyi sevmiyorsan şeker mi şaka mı oynayabiliriz,” diye önerdi yağmurlu bir pazar öğleden sonrasında hangi kutu oyununu oynayacağımızı tartışıyormuşuz gibi masumca.

“Ben şeker mi şaka mı oynamayı bilmiyorum,” diye yanıtladım.

“Çok kolay, ben sana öğretirim. Ama önce bana biraz daha yaklaş, titriyorsun. Ben seni ısıtırım.”

Ablalarımın bakındım ama görünürde yoklardı. Yanımdaki oğlan dışında ateşin başında kimse kalmamıştı. Bir de ben vardım tabii. Biraz yaklaştığımda gülümsedi.

“Önce şaka,” dedi. “Çikolata parayı hangi elimde tuttuğumu bilersen onu yersin ama bilemezsen çarşafı başından çıkarmalısın.”

Altın sarısı ambalajlı çikolataya bakıp başımı salladım. Basit ve zararsız bir oyuna benziyordu. Ellerini arkasına götürdü ve sonra yumruklarını bana uzattı. Seçtiğim eli boş çıktığı için çarşafı çıkardım ve gülümsedi.

“Böylesi daha iyi. Baksana, ne kadar güzelsin. Ablalarının seni evde bırakmak istemesine şaşmamalı. Işığınla ikisini de gölge bırakıyorsun. Bir kere daha oynayalım mı?”

Sanırım ilk kez bir yabancından doğru düzgün bir iltifat almıştım. Gerçekten güzel olmadığını biliyordum, Rose’la Lily’ye kıyasla asla değildim ama itiraf etmeliyim ki, birinin öyle olduğunu söylemesi hoşuma gitmişti. Sessizce başımı sallayarak oyunu tekrar oynamayı kabul ettim ve yumruklarını bana doğru uzattı. İkinci kez yanlış elini seçtim.

“Korkarım bunlardan birini açmamız gerekecek,” dedi kot elbisemin tokalarından birini açarak. Oyunu tekrar kaybettiğimde diğerini de açtı. Sonra beni öpmeye çalıştı ve ben de ona izin vermeye çalıştım. Daha önce kimse beni öpmemişti. Soğuk ve ıslaktı, dilini ağzıma sokmaya çalıştığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Olanları görmek istemiyormuşum gibi ben de gözlerimi kapattım.

Her zaman ilk kez Conor’la öpüleceğimi hayal etmiştim, belki de ondan başka bir erkek tanımadığım içindi. Ablasının erkek arkadaşıyla ilgili fanteziler kuran tek kız olmadığımın eminim ve bu on sekiz yaşındaki yabancının on üç yaşındaki beni öpmesine izin verirken Conor’ı hayal ettim. İnsanların bunu anlamasını beklemiyorum ama çocukluğum boyunca ziyaret

ettiğim tüm doktorlar yalnızca birkaç yıllık ömrüm kaldığını söyledi. Gittiğimiz en son doktorun Nancy'ye tahmini kaç yıl ömrüm kaldığıyla ilgili bambaşka bir şey söylediğini o zamanlar bilmiyordum ve biriyle öpüşmeden ölmek istemedim. Uzun vadeli planlar yapamayacağımızı bildiğinizde kısa vadeli hatalar yapmak için kendinize izin vermeniz kolaylaşır.

“Rahatlamaya çalış,” diye fısıldadı oğlan boynumu öperek ve parlak ambalajlı çikolatanın arkamızdaki siyah kumların üzerinde durduğunu fark ettim. Çikolata iki elinde de değildi ve o sahtekâr parmaklar bluzumun altından girip yukarı doğru kayarak ben daha neler olduğunu bile anlamadan onu başımdan çıkarıverdi. İkinci el bir sporcu sutyeni takmıştım ve tek hissettiğim utanç oldu. Soğuk hava nefesimi benden çaldı ve ağızımdan minik duman bulutları çıktı. Bu bana küçük bir kızken gökyüzünde görmeye çalıştığım bulut yaratıkları anımsattı. Oğlan elini arkama uzatıp sutyenimi açmaya çalışırken ve bunu bir türlü başaramazken bir aslan, bir cadı ve bir balkabağı gördüğümü hayal ettim.

Şeytan kılığındaki birinin koşarak ve gülererek yanınızdan geçtiğini gördüğümde bunun yalnızca bir kostüm olduğunu bilme rağmen korktum. Ninem bize şeytanın kırmızı pelerinli ve boynuzlu, kurgu bir karakter olmadığını söylemişti. Ona göre, şeytan aslında kafamızın içindeki bir sestir ve bize yapmamamız gerekenleri yapmamızı söylüyordu. Şeytan aslında görmemiş gibi yapan gözlerdi ve duymamış gibi yapan kulaklardı. Şeytan aslında sendin, bendim ve hepimizdik. Dolunay o gece pek cilveliydi, bulutların ardından yüzünü pek az göstererek gökyüzüyle alay ediyordu. Şimdi bulutların hepsi iblislere benziyordu. Israrla sutyenimi çıkarmaya çalışan çocuk beni yine öptü.

“Bekle, dur,” dedim aniden kendimi berbat hissederek.

“Çok güzelsin, sadece görmek istiyorum,” dedi oğlan. Gözlerini göğsüme dikmişti.

“Neyi göreceksin?” diye sordum.

“Yara izini. Bunu yaptığımızda ölecek değilsin ya? Dokunabilir miyim?”

O anda, orada, eğer normal olmak böyle bir şeye benim ben olmayı tercih edeceğimi anladım.

Onu itip üzerimi örttüm ve oradan kaçtım.

“Ucube!” diye bağırdı arkamdan. Sonra güldü.

Ağladım, çünkü doğru söylemişti: Ben bir ucubeydim. Asla sevmeyecek ve sevilmeyecek, kırık kalpli bir ucube. İlk kez korkunç, iğrenç bir oğlanla öpüşen bir ucube. Ortadan kaybolmak isteyen bir ucube. Ama önce eve gitmek istedim.

Rose’la Conor’ı kumsalın hiçbir yerinde göremedim ama Lily’nin oğlanlardan biriyle kayalıkların arkasında güldüğünü duyar gibi oldum. Her zaman ilgiye açtı, özellikle de erkeklerine. Babalarını kaybeden küçük kızlar tanıştıkları her erkekte onu arar. Yorgun ve biraz da sarhoş olduğum için Lily’nin bana sahip çıkacağını sandım. Kayalıklar midyelerle ve yosunla kaplıydı, yine de kimseye görünmeden etrafı görebileceğim kadar yükseğe tırmandım.

Haklıydım, Lily bir oğlanla konuşuyordu ve o oğlan, Conor’dı.

“Rose bana kızgın,” dedi ve babasının içmekten hoşlandıklarına benzeyen bir viski şişesinden bir fırt aldı.

“Rose bunu atlatır, balkabağı,” diye karşılık verdi Lily ve şeyi ondan alıp ağzına götürdü. Viskinin tadından nefret etmiş gibi suratını buruşturdu ama sonra biraz daha içti. “Ayrıca Rose üniversiteye gidecek ve senin yerel gazetede bir işin var. Sonsuza kadar sürmeyecekti ki. Rose Cambridge’de bir akıl küpü bulduğunda ayrılacaksınız. Bana sorarsan, şimdi incelendiği yerden kopsun daha iyi.”

“Bunu nasıl söylersin? Ben Rose’u *seviyorum*,” dedi Conor ağlamaklı bir sesle. “O da beni seviyor.” İnkâr genellikle gelecekteki bir kalp kırıklığının ön ödemesidir.

“O hâlde neden derinlerde bir yerde, seni terk edeceğini daha şimdiden biliyorsun?” diye sordu Lily. Hâlâ iç çamaşırlarıyla vardı ama vücuduna bir havlu sarmıştı. “Gerçeğin acıttığını biliyorum ve bunu söyleyen ben olduğum için üzgünüm ama

ıkimiz de Rose'un senin dengin olmadığını biliyoruz. Duygularını anlıyorum, Rose beni de terk ediyor," dedi Lily, Conor'a bir adım yaklaşarak. "Daha iyi hissetmek için belki birbirimize destek olabiliriz."

"Nasıl?" diye sordu Conor viskiden bir firt daha alırken.

Ona doğru bir adım daha atan Lily'nin ayaklarına baktım. Tınaklarını kırmızıya boyamıştı, bunun annemin oyelerinden biri olduğunu biliyordum. Bir hafta önce, hiçbirini ödünç alamayacağımı söylediğinde Lily'nin bütün oyelerini çalmıştım. Toplamda on taneydiler ve minik cam şişeleri Deniz Camı'nın önündeki kumlara gömmeden önce, ayak parmaklarımın her birini farklı bir renge boyamıştım. Blacksand Koyu'nda yaşayan yengeçlerin onları bulup sırayla birbirlerinin kıskaçlarını boyadığını hayal ettim.

Lily, Conor'a neredeyse dudakları birbirine değecek kadar sokulurken havlusu yere düştü. Siyah kumlu kumsalda beyaz iç çamaşırları ay ışığı altında pırıldıyor gibiydi.

"Rose ailenin zekisi olabilir ama benim bildiğim ve onun bilmediği şeyler de var," dedi Lily gözlerini Conor'ın gözlerinden ayırmadan. "İstersen gösterebilirim? Ya da sadece öpüşebiliriz?" diye ekledi Conor'a yaslanarak. "Yalnızca bu gece yaşanır ve bitter. Bizim küçük sırrımız olur, ne dersin?"

Ama öpüşmekle kalmadılar.

Kayalıkların üzerindeki saklanma yerimden onların kayalığın altında yaptıkları şeyi izledim.

Bir Mississippi... İki Mississippi... Üç Mississippi...

Conor bir ara yanlışlıkla Lily'ye Rose dedi. Ama Lily buna aldırmamış göründü.

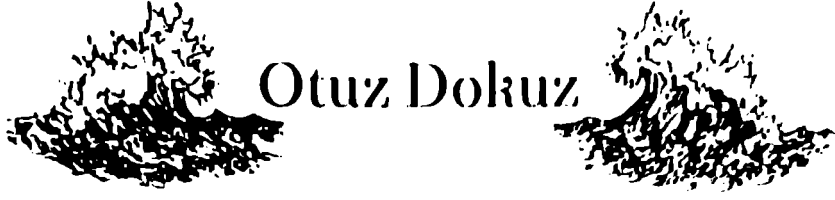
Bir Mississippi... İki Mississippi...

O sırada kıpırdamama ya da tek bir söz söylememe engel olan şey sanırım şok, tiksinti ve kalp kırıklığının zehirli karışımıydı. Geçmişimizin hayaletleri koşarak yanımızdan geçerken hepimizin kıpırdamadan dikildiğimiz anlar vardır. Ben de öyle hissettim: Bir hayalet gibi. Başımı çeviremediğim için izledim,

tıpkı bir araba kazasını her şey olup bitene kadar aptal aptal izleyen insanlar gibi.

Bir Mississippi...

Sonra kayalıklarda ayağım kaydđ ve ikisi de başlarını kaldırıp beni gördü.

Otuz Dokuz

31 Ekim - 04.00

Suların Alçalmasına İki Saat Kala

Holdeki saatler dördü vuruyor ve kimse tek kelime söylemiyor. O geceye dair anılarım ekranda görünmedi. Hepimiz biraz önce, 1988'de, bir kumsaldaki ateşin etrafında oturan bir grup genç gördük. Ama o geceyi ne ablalarım ne de Conor unutabilir. Conor'la Lily'yi birlikte yakaladıktan sonra olanları aslında hiç konuşmadık ve benim bir suçum olmamasına rağmen, ikisi de sonrasında olanlar için beni hiç affetmedi.

"Bunu daha fazla izlemek istemiyorum," diyor Conor. Odanın karşısına doğru yürüyüp kaseti videodan çıkarıyor. "Buradan gitmemize iki saat kaldı, ayaklarımızın ıslanmasını göze alırsak daha da az. Ben oyumu sessizce oturup beklemekten yana kullanıyorum. Amatör filmlere paydos. Darker ailesinin anılarında mutsuz yolculuklara çıkmaya paydos." Yine odanın öbür tarafına yürüyüp kaseti ateşe fırlatıyor. Hemen tutuşmayınca ateşe bir odun daha atıyor. Ama sonra bunun bir odun değil de beyaz bulutlarla kaplı, gök mavisi bir sandalye ayağı olduğunu görüyorum. Biri ninemin bir zamanlar Conor için boyadığı sandalyeyi kırıp yakılması için oraya koymuş. Conor dönüp bize bakıyor.

"Tüm bunlardan hanginizin sorumlu olduğunu bilmiyorum

ama benden bu kadar. Hastalıklı bir şey bu. Bu gece burada olanlar için aklıma gelen tek kelime bu. Bu iş burada bitecek.”

“Kimsenin seni bize yol göstermekle görevlendirdiğini hatırlamıyorum,” diyor Rose.

“Birinin otoriteyi ele alması gerek. Trixie’nin iyiliği için. Zavallı çocuğun bu aileyle hiç şansı yok. Lily’ye hiçbir zaman yılın annesi ödülünü vermeyecekler.”

Conor’ın bu çıkışına şoke oluyorum, sanırım hepimiz öyle oluyoruz ama en çok da Lily’nin ona cevap vermemesine şaşırıyorum. Sessiz kalmak onun tabiatına aykırı zira. Televizyonun ekranı simsiyah olmasına rağmen hâlâ gözünü oraya dikmiş, boş boş bakıyor. Bunu Rose da garip buluyor.

“Lily?” diyor.

Onu Scrabble tahtasına bakması için çağırdığımdan beri yanımda oturan Trixie, Lily’ye yaklaşp nazikçe omzuna vuruyor. “Anne?”

Lily’nin başı uyumuş gibi önüne düşüyor. Yüzü tuhaf bir açıyla bize doğru çevriliyor ve biraz solgun görünüyor. Canı sıkıldığı için işini yarım bırakan bir ressam elinden çıkmış, sulu-boya bir portreye benziyor.

“Lily!” diye bağıyor Rose, kardeşimiz kanepeye yanlamasına devrildiğinde. Rose, Trixie’yi itip Lily’nin üzerine eğilerek bir hayat belirtisi arıyor. “Aman Tanrım. Nefes almıyor.”

“Anne!” diye bağıyor Trixie ona yaklaşmaya çalışarak.

Oda birden çok gürültülü bir hâle geliyor.

“Bana bak, ölme sakın,” diye bağıyor Rose ve Lily’ye kalp masajı yapıyor.

Conor onu kenara çekerken, bu kelime Trixie’nin kulaklarının içinde patlamış gibi, elleriyle onları kapatıyor.

“Lily’nin boynunda tuhaf izler var,” diyorum elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışarak.

“Morluk mu bunlar?” diye soruyor Conor da onları fark ederek.

Rose başını iki yana sallıyor. "Hayır. Ben daha çok yanığa benzettim. Haydi, Lily. Beni duyabiliyorsan nefes almalısın."

Rose kalp masajı ve suni teneffüse devam ederken hepimiz sessiz bir dehşet içinde onu izliyoruz. Trixie ağlıyor, ben de öyle ve yeğenimi avutmaya çalışırken gördüklerime ve duyduklarım anlam veremiyorum.

Rose sonunda pes edip başını iki yana sallıyor. "Çok geç," diye fısıldıyor yanaklarından yaşlar süzülürken. "Öldü."

"Emin misin?" diye soruyor Conor, Rose'a.

"Kahretsin, tabii ki, eminim," diyor Rose.

Ateş çıtırdayıp kıvılcımlar saçarken ve o korkunç gecenin kaseti yanarken hepimiz sessizce Lily'ye bakıyoruz. Rose kanepedeki yün örtüyle Lily'nin üzerini örtüyor. Ellerine bağlı ve hâlâ görünen iki eşyayı hepimizin gördüğünden emin olsam da kimse onlardan bahsetmiyor. Onunla aynı odadaydık ve fark etmedik bile. Lily'nin bir elinde bir parfüm şişesi, diğerinde bir el aynası var ve ikisi de kırmızı kurdelelerle ellerine bağlanmış.

Lily

Daisy Darker'in ablası Lily ailenin en boş kafalıydı.

Vurulmayı hak eden bencil, şımarık bir cadıydı.

Lily kıskanç bir kadındı, hemen ağlayıp sızlanmaya başlardı.

Çok fazla şey istedi ama çok az şey verdi ve nefreti baş tacı etti.

Kızının babasıyla yattığında, konu hiçbir zaman aşk değildi.

Lily intikam almak istedi, hepsi sonunda onu kapının önüne koymuyormuş gibi, akli sıra erkeklerin onu daha çok beğendiğini ispat edecekti.

Lily anne olduğunda kimse ondan daha fazla şaşırmadı.

Ne akıllıydı ne de iyi niyetli, başkalarının duygularına gözleri kördü aslında.

Ama çocuğu en büyük başarısıydı ve her nasılsa iyi biri oldu.

Böylece armutların bazen diplerinden uzağa düştüğü ve bambaşka bir bahçede yetiştiği ispatlanmış oldu.

Lily'nin vadesi dolunca, kendi parfümüyle zehirlenmiş hâlde bulunduğu,

kimse kimi suçlayacağını bilemedi.

Teni soğumuştı ve boynundaki kızarıklık eskimişti,

Lily o odada öleli çok olmuştu.

Kırk

31 Ekim - 04.10

Suların Alçalmasına İki Saatten Az Kala

“Bence parfümünde bir çeşit zehir olabilir,” diyor Rose.

“Ne?” diye soruyor Conor. “Böyle bir kaniya nasıl vardın?”

“İnsanlar yüzyıllarca birbirlerini parfümlerle öldürdü. Bu ailedeki herkes Lily’nin durmadan parfüm sıkıldığını biliyordu. Boynundaki ve el bileklerindeki izlere bak... Ayrıca parfüm şişesi eline bağlıydı. Bu sonuca varmak için Poirot olmana gerek yok.”

“Bir parfüm şişesinin içinde onu öldürecek ne olabilir?” diyor Conor sanki olanlar için Rose’u suçluyormuş gibi.

“Bilmiyorum. Ben veterinerim, kimyager değilim. Kardeşim öldü. Biri tüm ailemi öldürüyor. Bana aptalca sorular sormaktan vazgeç!”

Conor kaşlarını çatıp birazcık geri adım atıyor. “Özür dilerim.”

Rose cevap vermiyor. Her zaman, insanları gerçekten tanımının en iyi yolunun onları dinlemek olduğunu düşünmüşümdür. Sadece söylediklerini değil, söylemediklerini de dinlemekten bahsediyorum. Tüm sırlar kelimelerin arasına özenle yerleştirilen sessiz boşlukların içindedir. Basit dinleme eylemi gürültülü dünyamızda unutulmuş bir sanat. Conor’ın o gece olanlardan

sonra, Rose'u ondan ayrıldığı için hiçbir zaman gerçek anlamda affedebildiğini sanmıyorum ve Rose'un da Conor'ı yaptığı şey yüzünden bağışlayabildiğini düşünmüyorum.

Conor'ın Lily'yle sevişmesini kastetmiyorum.

"Üzgün olduğumu söyledim," diye yineliyor Conor ve Rose ona iyice düşman kesiliyor.

"Öyle misin sahiden? Tam olarak ne için üzgünsün? Bırak onu, sen neden buradasm? Ninem dışında bu ailedeki hiç kimse seninle yıllardır konuşmadı. Ninem belki sana hâlâ değer veriyordu ama biz vermiyoruz. Benim için öldün sen, hepimiz için öldün. İnsanlar aptallık edip sana kıymet verdiklerinde hep kötü şeyler oluyor. Bizden uzak durmalıydın!" Rose, Lily'nin ölüsünün üzerine eğilip onu göğsüne bastırıyor ve yine ağlamaya başlıyor. "Bizden uzak durmalıydın," diye tekrarlıyor gözyaşı dökerek.

İkisi de odadaki, annesini yeni kaybetmiş çocuğu unutmuşa benziyor. Trixie titriyor ve iki gözü iki çeşme ağlamaktan nefes almakta zorlanıyor. Elimden geldiğince onu avutmaya çalışıyorum.

"Bence bu aileyi öldüren kişi bu odanın içinde," diyor Conor, Rose'a bakarak. "Geriye kalan en mantıklı seçenek bu."

"Haydi ya?" diyor Rose. "Kim o peki? *Ben miyim?*"

"Eh, başka kim olabilir? On beş yaşındaki bir çocuk mu? Ya da belki küçük, tatlı Daisy *o gece* yaşananların intikamını almaya karar verdi," diyor Conor. Daha önce hiç bu kadar çılgına döndüğünü görmedim. Ama ikisiyle de ilgilenmiyorum, çünkü şu anda Trixie onların çocukça suçlamalarından daha önemli.

"Her şey yoluna girecek," diyorum hâlâ elleriyle kulaklarını örten yeğenime.

Trixie'ye şimdi ne olacağını, kiminle yaşayacağını ya da onunla kimin ilgileneceğini bilmiyorum ama onu korumak için üzerime düşen her şeyi yapmaya kararlıyım. Trixie'nin babasının kim olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Lily bize asla söylemedi ve bazen bunu kendisi de bilmediği için mi saklıyor diye düşünmeden edemiyorum.

“İyi olacaksın. Gel, yanıma otur,” diyorum ve Trixie söylediğimi yapıyor. “Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum.”

Başını sallıyor ama bana bakmıyor. Bana inandığını sanmıyorum. Bu gece olanlardan sonra, bu sözü tutamayacağımdan endişe ediyorum. Böyle bir dehşete tanık olmanın bir çocuğu uzun vadede nasıl etkileyeceğini merak ediyorum. Rose’la Conor birbirlerini suçlamaya devam ederken, Trixie dizlerini göğsüne çekip onlara sarılıyor ve gözlerini yumuyor. Ama yanaklarından sicim gibi süzülen gözyaşlarını görebiliyorum. Arkamızdaki masada duran Scrabble tahtasına bakıyorum. Gerçek hayattaki tüm ailelerde, hatta girift ilişkiler kurmak istemeyenlerde bile olduğu gibi isimlerimiz iç içe geçip birbirine karışmış.

“Seninle aynı fikirdeyim,” diyor Rose, Conor’a. “Tüm bunların sorumlusunun bu odada olması artık çok mantıklı. Ben paramı *sana* yatırıyorum.”

“Bana mı?” diye soruyor Conor. “Nereden vardın o sonuca?”

“O korkunç şeyler sen gecenin bir vakti durup dururken bu eve geldikten sonra oldu. Buraya bir kayıkla geldiğini söyledin ama hiçbirimiz onu görmedik. Belki de başından beri buradaydın. Bizi ve hiçbirimiz buradan gidemeyelim diye suların yükselmesini bekledin. Şu anda bir şüpheli varsa o da sensin.”

Conor cevap vermeye fırsat bulamıyor, çünkü üst kattan bir parke gıcirtısı geliyor.

Dünya duruyor ve üstümüzdeki odada biri yürürken hepimiz gözlerimizi kocaman açarak birbirimize bakıyoruz. Trixie ağlamaktan vazgeçip gözünü sessizce tavana dikeyiyor. Holdeki saatlerin tik taklarını bile duyamıyorum. Zaman bir süreliğine duraksıyor ve kibarca ona yetişmemizi bekliyor gibi. Rose, Conor, Trixie ve ben yukarıdakinin kim olduğunu anlamaya çalışırken hayret ve korku dolu ifadelerin kazındığı yüzlerimizle birbirimize bakıyoruz.

Kırk Bir

31 Ekim - 04.15

Suların Alçalmasına İki Saatten Az Kala

“Bu evden çıkmalıyız ve bu adadan gitmeliyiz,” diye fısıldıyor Rose.

“Nasıl? Kıyıya yüzecek misin?” diye karşılık veriyor Conor fısıltıyla.

“Gerekirse, evet. Deniz Camı’nda bizden *başka biri* var. Üst katta dolaştığını duyduk! Burada kalıp birinin daha ölmesini beklemeyi planlamıyorum.”

Yukarısı yine sessizliğe gömüldü. Neredeyse biraz önce duyduğumuz sesi hayal ettiğimizi düşüneceğiz.

“Belki Poppins yukarı çıkmıştır. Bu gece bizi bir kere korkuttu zaten,” diye fikir yürütüyorum.

Adını duyan Poppins ara sıra uyumaktan hoşlandığı kaneenin arkasından çıkıyor. Bana doğru bakıp kuyruk sallıyor. Olanlara rağmen bu köpek beni sevmekten asla vazgeçmedi. Hayvanlar nefret etmeyi ve kin gütmeyi bilmiyor.

“En azından kendimizi savunabileceğimiz bir silahımız var,” diyor Conor.

“Doğru,” diyorum ama Rose biraz daha sararıyor.

“Ne var?” diye soruyor Conor.

Rose başını iki yana sallıyor. “Kuru giysiler giymek için kü-

tüphaneye gittiğimde tabancayı orada bıraktım. Ceketimin cebindeydi. Yanımda değil.”

“Aman ne harika,” diye mırıldanıyor Conor.

“Onu iskemleye koydum. Sonra ıslak giysilerimi çıkardım. Herhalde onları tabancanın üzerine koydum ve onu orada unuttum işte. Sen kapıyı çaldığında giyiniyordum. Dikkatim dağıldı.”

“Tabii, hepsi benim hatam,” diyor Conor.

“Yine de buradan çıkmalıyız,” diyor Rose. “Bu odada kaldığımız sürece kolay hedef oluruz. Ninemin kütüphanesi daha küçük, daha güvenli. Kendimizi oraya kilitleriz. Hem tabancayı da alırım. Hemen harekete geçmeliyiz. Hep beraber.”

Cebinden ana anahtarı çıkarıp salonla kütüphaneyi bağlayan küçük kapıyı açıyor. Alt kattaki tüm odaların birbirlerine açılan kapıları var; Lily’nin hepsini ardına kadar açıp evin içinde paten kaymasını hatırlıyorum; kim bilir kaç tur atıp başımızı döndürdü. Ama odaların içindeki kapıların açıldığını çocukluğumuzdan beri görmedim. Rose’un bu şartlar altında bile bu kadar hızlı ve mantıklı düşünüp soğukkanlılığını hâlâ koruyabilmesi beni şaşkına çeviriyor.

“Belki dışarıdaki kişinin bu kapılardan haberi yoktur?” diye fısıldıyor.

“Ya da belki vardır,” diyor Conor. “Burayı avucunun içi gibi bilen biri olmalı. Yoksa gecenin başından beri kimseye görünmeden Deniz Camı’nda nasıl dolaşır?”

Düşünceler yalnızca kıpırdamadan durduğumuzda yüzeye çıkabilirmiş gibi, bir an duraksıyoruz.

“Fırtınanın gürültüsü evde gizlice dolaşan birinin sesini bastırmış olabilir. Ama burayı nasıl bu kadar iyi bilebilir? Ninem özel hayatına düşkün biriydi, nadiren misafir ağırlardı,” diye fısıldıyorum.

Rose başını sallıyor. “Ninemin yıllardır buraya ailesi gibi gördüğü insanların dışında kimseyi davet ettiğini hatırlamıyorum.”

“Ya temsilcisi?” diye soruyor Conor.

“Evet. Ona güveniyordu ve Scrabble bağlantısını unutmaya-

lım...” diyor Rose kendi kendine konuşur gibi. “Ama tüm bunların perde arkasında onun olabileceğini düşünme nedenin ne?”

“Baban. Frank iri yarı bir adamdı... Cesedini müzik odasından o dolaba taşımak kolay olmamıştır. Sanırım ben bile onu kaldırmakta zorlanırdım. Nancy’yi taşıırken ne kadar zorlandığımızı hatırlamıyor musun? Üstelik kuş kadar kadındı.”

“Ne kadar hastalıklı bir mantık anlayışın var,” diyor Rose. “Ninemin temsilcisiyle ilgili teorini anlıyorum ama ninemin yıllardır yeni bir kitap yazmadığını biliyoruz. Hâlâ haberleştiklerinden bile emin değilim.”

“Dün buradaymış. Kontrol saatinin yanındaki bölmelerde kartını gördüm. Ya gidişini kaydetmeyi unuttu ya da hiç gitmedi,” diye fısıldıyorum bunu daha önce söylemeyi akıl edemediğime hayıflanarak. Ninemin temsilcisiyle sadece bir kez, o gece karşılaştım ama son derece hoş birine benziyordu.

Yukarıdaki ayak seslerini yeniden duyduğumuzda dehşetle tavana bakıyoruz.

“Acele edin, kütüphaneye gidelim,” diyor Rose. “Sen de, Poppins,” diye ekliyor ve yaşlı köpek kalkıp Rose’un peşinden gidiyor. Kütüphaneye girdiğimizde Rose tüm kapıları kilitleyerek bizi bu küçük odaya hapsediyor. Conor bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyor. Trixie köşedeki pencerenin yanında duruyor. Pembe pijamalarıyla bir lokmacık görünüyor. Trixie on beşinde olabilir ama hâlâ bir çocuk ve annesini yeni kaybetti. Telaşla yanına gidiyorum ama beni fark etmiyor bile ve yaşadıklarını bir gün atlabileceğinden emin değilim doğrusu. Hiçbirimizin bunu aşabileceğini sanmıyorum.

Rose eşyalarını çantasına fırlatmaya başlıyor. Bu arada Poppins’i ıslak bir kazakla vurmasına ramak kalıyor. Sonra birden donup kalıyor.

“Neyin var?” diye soruyorum.

Dönüp bize bakıyor. “Tabancam bu sandalyenin üzerindeydi.”

“Eee?” diyor Conor.

“Şimdi yok.”

Kırk İki

31 Ekim - 04.20

Suların Alçalmasına İki Saatten Az Kala

“Katilin silahı olduğunu mu söylüyorsun?” diye fısıldıyor Conor.

“Olabilir,” diyor Rose.

“Harika. Şimdi ne yapacağız?” diye soruyor Conor.

Rose omzunu silkiyor. “Burada barikat kuracağız ve bekleyeceğiz.”

“Neyi? Yardım istememin bir yolu yok ki. Kimse bizi kurtarmaya gelmeyecek!” diyorum kendimi sesimin çıktığı kadar histerik hissetmeye başlayarak.

Rose bana aldırmadan kütüphanenin üç kapısının kilitlerini kontrol ediyor; biri salona, öteki müzik odasına ve ana kapı koridora açılıyor. Güvende ya da içeride haps olduğumuzdan emin olduğunda kilitleri kurcalamaktan vazgeçiyor. Trixie yorgun ve biraz sersemlemiş gibi görünüyor. Gözleri yarı kapalı. Ona uyku hapı verildiğini, insülin enjekte edildiğini ve bu gece annesinin, anneanesi ve dedesinin ve büyük ninesinin öldürüldüğüne tanık olduğunu hatırlıyorum. Daha fazla ayakta duramıyormuş gibi dizlerinin bağı çözülüyor ve ben onu yakalayamadan sırtını dayadığı duvarın dibine doğru kayıyor. Bu kadar dayanması bile mucize. Yerde yanına oturup elini tutmaya çalışıyorum ama

Trixie elini çekiyor. Minik yumruklarını sıkıp kendine sarılır gibi kollarını gövdesine doluyor. Yerinde olsam sanırım ben de kimseye güvenmezdim.

Ninemın kütüphanesinin dört duvarından üçü kitaplarla kaplı ama odanın kapıya en uzak ucunda bulunan ve eski, sürmeli bir pencerenin olduğu duvara ninem Başarılar Duvarı adını takmıştı. Rose'un bu hafta sonu burada uyumayı tercih etmesi mantıklıydı, başarıların çoğu onun zira. O duvarda Rose'un –ailenin akıllı kızı– okulda bir ödül kazandığı bir güne ait bir fotoğrafı, *en iyi bilmem ne* ödülleri ve sertifikaları ve bir de Cambridge'den mezun olduğu gün çekilen cüppeli ve kepli bir fotoğrafı var. Ninem Rose'un üniversiteye gidip hayallerini kovalamasıyla daima pek gurur duyardı. Ninemin *hirstan nasibini almamış* diye tanımladığı Lily'ye hiç benzemiyordu. *Hayalleriniz olmadığı sürece hayallerinizi gerçekleştiremezsiniz*, derdi bana ve ablalarımın her zaman. Ama muhtemelen annemi memnun etmek için, Lily'nin on yaşındayken kazandığı güzellik müsabakasındaki fotoğrafını çerçeveletmişti. *Hayattaki küçük başarıları kutlamak önemlidir; çoğu şey gibi, onlar da büyümek için günışığına çıkarılmaya ihtiyaç duyar.*

O duvarda, babamın Londra'daki Albert Hall'da, orkestrasını yönetirken çekilen çerçeveli bir fotoğrafı var. Yanındaki çocukluk fotoğrafımda Deniz Camı'ndaki müzik odasında babamla oturuyorum. Elimde beşinci seviye piyano sertifikamı tutuyorum ve ikimiz de benzer sırtışlarla gülümsüyoruz. Ninem belki yazmak onun tutkusu olduğu için ve belki aileden birinin onun izinden gitmesini gizli gizli istediğinden, on bir yaşındayken yazdığım bir şiiri de çerçeveletmiş.

*İçki içen insanlarla ilgili
Sorarsanız fikrimi
Hiç tutamazlar dillerini
Söylerler ağızlarına geleni
Ağlatırlar herkesi*

*Ya da daha beteri
Sorular ben neden yaşıyorum
Hayat denen bu eziyeti.*

*Bence dedikodu
Kötü bir şey enikonu
Kim konuşursa başkasının hakkında şunu bunu
Korkmalı doğrusu.*

*İnsan ne ekerse onu biçer çünkü
Kötülük yapanlar kendileri çeker en büyük zulmü
Sonra yattığın yatakta bulunursun ölü.*

Karanlık bir şiir olduğunu inkâr edemem, fakat ben o zamanlar ölüme mahkûm bir çocuktum. Belki hâlâ buralarda olacağımı bilseydim, daha neşeli bir tabiatım olabilirdi.

Ama yalancılarla dolu bir ailede yaşadığımı bilmiyordum.

Annem ne kadar ömrüm kaldığıyla ilgili bana yalan söyledi. Diğer herkes gibi. Hastanede onu ağlatan doktor anneme tahmini ömrümle ilgili *kötü* bir haber vermedi. Tam tersi. Tıptaki gelişmeler sağ olsun, o doktor herkesin önceki tahminlerinden çok daha uzun yaşayabileceğimi düşünüyordu. Haklı çıktı. Bilim sayesinde ölüm cezam feshedildi. Son bir ameliyata ihtiyacım vardı, o kadar. Ama annem o sırada bana bunu söylemedi. En başta, hiç kimseye söylemedi. Ameliyata rızası olduğuna ilişkin formu da imzalamadı. Sonsuza kadar arızalı olmamı *istiyor* gibiydi.

Bazı sırlar gerçekten paylaşılmamalı.

Duvarda Daisy'ye dair başka bir başarı öyküsü yok. Belki aile fertlerinden bazıları takdir etmeye degecek fazla bir şey yapmadığımı düşünüyor, hayatlarını yıldızlara ulaşmaya çalışmakla geçiren insanlar bir yaşlı bakımevinde gönüllü çalışmayı bir başarı gibi görmeyebilir. Ama ben her zaman ayaklarımı yere sağlam basarak yıldızların ait oldukları yerde parlamasını izlemekten mutlu oldum. Yaptığım şeyle gurur duyuyorum: Artık kendileri-

ne bakamayan insanlara yardım edip bakımlarını üstleniyorum. En çok ihtiyaç duydukları zamanda yanlarında oluyorum.

Kütüphanedeki duvarın geri kalanını çerçevesi kitap kapakları süslüyor: *Daisy Darker'ın Küçük Sırrı* da dahil, ninemin en sevdiklerinden bazıları. Ninem Conor'ın *Cornish Times*'daki, kapak konusu hikâyesini de çerçeveletmişti. Babası 1988 yılının Cadılar Bayramı'ndaki kumsal partisinden sonra ortadan kayboldu ve ninem Conor'ın bir süreliğine Deniz Camı'na taşınmasına izin verdi. Conor'ın gazetecilik kariyeri iyi başlamadı, haber yazmaktan daha çok çay yapıyor gibiydi. Onun için, ninem Conor'ın onunla bir röportaj yapmasına izin verdi ve ninem nadiren röportaj veren bir yazar olduğu için Conor'm hikâyesi ön sayfada yer aldı. Sonra ninem Conor aileden sayıldığını ve onunla gurur duyduğunu bilsin diye bu röportajı çerçeveletti.

Conor bugünkü yerine gelebilmek için çok çalıştı. Son on yıldır hayatını yaşamaktan ziyade çalıştığını söylemek daha doğru olur. Ünlü çocuk kitapları yazarı Beatrice Darker ve ailesinin ıssız bir gelgit adasında, akla hayale sığmayacak şekilde öldürülmesiyle ilgili özel bir haberin kariyerine epey faydası olacağını tahmin edebiliyorum. Yerel bir gazeteden yerel televizyona geçmek, sonra kariyerini Londra'daki bir haber kanalında sürdürmek ve sonunda hayallerindeki işi kapıp BBC'de suç muhabiri olmak hiç de kolay bir yolculuk olmasa gerek. Bana kalırsa, Conor'ın başarısı kendi beklentilerinin bile ötesine geçti. Ama başarı bir uyuşturucudur: İnsanlar daha fazlasına kavuştukça, daha da fazlasını ister ve Conor sadece kendine dahi olsa her zaman ispatlayacak bir şeyleri olan bir adamdı. İnsanlar bazen olduklarından daha fazlası olmak için çok çabaladıklarında, sonunda olduklarından daha azı olurlar. Başarılar Duvarı'ndaki Conor'a ait çerçeve hâlâ orada ama on küsur sene içinde duran solmuş gazete makalesi şimdi orada değil. Bunu bir tek ben fark etmiyorum.

"Biri benim kapak yazımı çalmış," diyor Conor çerçeveye yakından bakarak.

Çerçeve boş değil. Rose'la gazete kupürünün yerini alan kâğıt parçasında ne yazdığını okumak için yaklaşıyoruz. Daktiloyle yazılmış, resmi görünüşlü, kısa bir mektup bu. Ama o birkaç satır her şeyi değiştiriyor.

Sevgili Bayan Darker,

Test raporunu ilişkin referans numarası:

DA2004TD

Temin ettiğiniz numunelerin incelenmesiyle elde edilen sonuçlar şöyle özetlenebilir:

İddia edilen baba adayı: Conor Kennedy

Anne: Lily Darker

Çocuk: Trixie Darker

Araştırmalarımız sonucunda, Conor 'Kennedy'nin Trixie Darker'in biyolojik babası olduğu şüpheyeye mahal bırakmayacak şekilde kanıtlanmıştır.

Sonuçlarla ilgili bir sorunuz olursa bizi arayabilirsiniz.

Uzun zaman önce daktiloyle yazılan bu kelimelere anlam vermeye çalışıyorum. Sonra Conor'la Lily'nin 1988'de, o kumsalda birlikte olduğunu hatırlayıp çabucak bir hesap yapıyorum. Yattıklarını ailede bir tek benim bildiğimden eminim ama aptallık edip yapbozun parçalarını daha önce hiç birleştirmedigime inanamıyorum. Lily seks konusunda hep rahattı. Trixie'nin babasının herhangi biri olduğunu düşündüm. O kişinin Conor olabileceği aklımın ucundan geçmedi. Hepimizin içinde yaşamaya gücümüzün yeteceği fikirlerle, bir gün içinde yaşamayı umduklarımızın arasında bir uzlaşmaya varması gerekir.

Rose gözünü dikip Conor'a bakıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Conor hâlâ yerde oturan ve boşluğu seyreden Trixie'ye

dönmeden önce, çerçevesi mektubu uzun uzun seyrediyor. Trixie, Lily öldüğünden beri tek kelime etmedi.

Bir yeğenim olması benim kendi çocuğum olmasına en çok yaklaşabileceğim durum. Yıllar içinde görüştüğüm doktorların çoğu hamile kalmamın sağlığını büyük riske atacağını söyledi; hamilelik kalbime çok fazla baskı yapacağı için yüksek ihtimalle ölebilirim. Trixie bazı bakımlardan benim dünyam. Onu ilk gördüğümünden beri bu çocuğa sevgiden başka hiçbir şey hissetmedim. Beni onunla yan yana görenler onu kızım sanabilirdi, çünkü bayağı benziyoruz. Ama şimdi dönüp ona bir yabancıymış gibi bakıyorum.

“Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz? Ne yazıyor orada?” diye soruyor Trixie ve gözyaşlarıyla ıslanan yüzünde yine kaşlarının çatıldığını görüyorum. Kimse cevap vermiyor, çünkü yine birinin yukarıda dolaştığını duyuyoruz. Orada olmaması gereken birinin.

Kırk Üç

31 Ekim - 04.55

Suların Alçalmasına Bir Saatten Biraz Fazla Kala

Conor'a döndüğümde renginin sarardığını görüyorum. Rose'a bakıyor, sonra bana ve yine Trixie'ye.

"Bilmiyordum," diye fısıldıyor. "Sarhoştum. Hap kullandığını düşündüm. Eğer bilseydim... Bana neden söylemedi?" Rose'a bakıyorum ve o da aynı hesabı yaptı mı diye düşünüyorum. Yüz ifadesinde bir tuhaflık var. Belki de olması gerektiği kadar şaşkın görünmüyor. "Her zaman babamdan daha iyi bir baba olmak istedim," diye söyleniyor Conor arkasını dönmeden önce. Sanırım ağlıyor.

Babasıyla yaşadıklarından hiç bahsetmez, hiçbirimiz açmayız o konuyu.

Duygusal darbeler fiziksel olanları kadar can acıtıcı görünmez çürükler bırakır insanda. Conor büyürken ikisinden de nasibini fazlasıyla aldı. Bay Kennedy'ye ne olduğuyla ilgili tek hatırladığım Cadılar Bayramı'ndaki kumsal partisinin ertesi günü polisin arabasını kayalıkların en yüksek noktasında bulduğu. Bay Kennedy'yi bir daha gören olmadı. Torpido gözünde bir not vardı ama pek bir anlam ifade etmiyordu.

Ölen karım kalbimi çaldı ve Darker ailesi oğlumun çaldı.

Hayatın ve ölümün beni dönüştürdüğü adamdan ve yaptığımı hatalardan utanıyorum.

Benim için burada hiçbir şey kalmadı.

Conor o sırada on sekiz yaşındaydı ve bir daha asla eskisi gibi olmadı. Babası için bir cenaze töreni düzenlendi –ben katılmadım, her zamanki gibi geride bırakıldım– ama tabut boş olmalıydı, çünkü polis hiçbir zaman cesedini bulamadı.

Conor dönüp bir kez daha Trixie'ye bakıyor ve bir Japon balığı gibi birkaç kez ağzını açıp kapatıyor. Söylemek istediği sözler dışarı çıkmaya korkuyor. Başını iki yana sallayıp gözünü tavana dikeyiyor.

“Burada neler olduğunu bilmiyorum ama buna bir son vereceğim.”

Conor, Rose'un elindeki anahtarı kaptığı gibi, koridora açılan kapıya doğru yürüyor ama sonra duruyor. Kapının koluna nasıl kullanacağını hatırlayamadığı kadar karmaşık bir şeymiş gibi bakıyor. Sonra kapıyı elinden geldiğince yavaş ve sessizce açıyor.

“Kendinizi içeri kilitleyin,” diye fısıldıyor ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapamadan önce anahtarı Rose'a geri veriyor.

Trixie yine ağlamaya başlayınca Rose yanına koşuyor.

“Her şey yoluna girecek,” diyor Rose kolunu biraz tuhaf bir tavırla, sanki onunla mesafesini korumaya ihtiyaç duyuyormuş gibi Trixie'nin omzuna atarak.

Trixie pijamasının koluyla gözyaşlarını silmeden önce ona bakıyor. Sonra kumral bukleli kafasını iki yana sallıyor. “Sana inanmıyorum.”

Rose'a ben de inanmıyorum. Kime güvенеceğimden artık emin değilim. Hissettiğim tek duygu, korku. Bildiklerimden ve bilmediklerimden korkuyorum. Kaygı hiçbir çıkış yolu yokmuş gibi görünene kadar zihnimde barikatlar kuruyor.

Bu eski evde her şeyi duyabilirsiniz. Birileri konuşmuyorsa,

hava fırtınalı değilse, televizyon ya da radyo açık değilse biri içinde hareket ettiğinde binanın gıcirtılarını ve homurtularını duyabilirsiniz. Denizin sesi daimi bir fon müziği oluşturduğu için burada olmak insana sık sık kendini eski bir gemideymiş gibi hissettirir. Her an batabilecek bir gemide. Deniz Camı'nın konuşulanlara kulak misafiri olmaktan pek hoşlanan ince duvarları ve gevezeliğe bayılan yorgun parkeleri vardır. Bu ev sır saklamayı asla beceremedi. Dışarıda yağmur dindi, rüzgârın uğultusu da kesildi ama neredeyse keşke hiç susmasaydılar diyeceğim. Şimdi içerisi *fazla* sessiz. İstemediğimiz şeyleri duyabiliyoruz ve bununla yalnızca holdeki seksen saatin tik taklarını kastetmiyorum.

Conor koridordan merdivenin dibine doğru yürürken Rose, Trixie ve ben kulak kabartıyoruz. Merdiveni çıkıp sahanlığı geçtiğini duyuyoruz ve tam tepemize geldiğinde ayak sesleri birden kesiliyor. Evin krokisini düşünüyorum ve Conor'ın Lily'nin odasında olması gerektiğini fark ediyorum. Belki başka bir odaya –benimki olabilir– bakmak için tekrar sahanlığa çıktığını duyuyoruz. Yatak odalarını birer birer kontrol ederken sesler kendilerini tekrarlıyor: Yavaş ve metodik ayak sesleri Deniz Camı'nun bir ucundan diğerine doğru ilerliyor ve üstümüzdeki sahanlıkta duruyor.

“Burada kimse yok,” diyor Conor birinci kattan, ancak onu duymamıza yetecek kadar yüksek bir sesle. “Belki onları biz hayal ettik ya da eski bir evin fırtınada çıkardığı seslerdi.”

Sonra biri merdivenlerden düşmüş gibi bir gürültü duyuyoruz.

Ve bir patırtı kopuyor.

Kütüphanenin kapısının hemen dışında.

Birkaç saniyeliğine derin bir sessizlik oluyor. Rose, Trixie ve ben birbirimize ve sonra kapalı kapıya bakıyoruz. Diğer tarafında ne olabileceğinden çok korkuyoruz.

“Kapıyı kilitlemeyi hatırladın umarım?” diye fısıldıyor Trixie. Dehşete kapılmış gibi görünüyor.

Rose telaşla atılıyor ve ellerinin titremesi yüzünden anahtarı kilitte çevirmekte zorluk çekiyor. Sonra ışığı kapatıyor. Gözümüzün karanlığa alışması için vakit olmasa da camdan giren ay ışığında neyse ki, birbirimizin silüetlerini görebiliyoruz. Holdedeki saatler sabahın beşini vuruyor ve Trixie o sesi duymamak için kulaklarını kapatıyor. Bu davranışı bana ablalarımınla çocukluğumuzda korkumuzu yenmek için gözlerimizi yumup saniyeleri saymamızı hatırlatıyor.

Bir Mississippi... İki Mississippi... Üç Mississippi...

Bunu yalnızca *dışarıda* fırtına çıktığında yapıyorduk.

Bir Mississippi... İki Mississippi...

Bazen de dikkatimizi Deniz Camı'nın *içinde* olanlardan başka bir tarafa çekmek için yapıyorduk.

Bir Mississippi...

Aynı şimdiki gibi.

Saatler sustuğunda yine sessizlik içinde oturuyoruz. Karanlıkta. Soğuktan olduğu kadar korkudan da sokuluyoruz birbirimize. Sonra yine ayak sesleri duyuyoruz.

Biri merdivenlerden iniyor.

Kırk Dört

31 Ekim - 05.05

Suların Alçalmasına Bir Saatten Az Kala

Yavaş ve istikrarlı ayak sesleri koridordaki ilerleyişlerini sürdürüp kütüphanenin kapısında durduğunda, Rose'la Trixie korkuyla sınıyor. Kapının kolu çok yavaşça aşağı iniyor ve diğer taraftaki kişi kapının kilitli olduğunu fark edince onu zorluyor. Kapı sarsılırken nefesimizi tutuyoruz. Sonra ev yine sessizliğe gömülüyor. Ayak sesleri koridorun ucuna doğru devam ediyor ve merdiven altındaki dolap kapağının gıcirtısını duyuyorum. Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Bana kalırsa, gerçek dehşetler daima kurbanlarının kelimelerini çalar.

Zaman geçiyor ama ne kadar az ya da ne kadar çok kestiremiyorum. Birinin arkasında bir şey sürükleyerek odadan odaya geçmesini dinliyoruz ve bunu iki kere yapıyor. Sonra yine sessizlik oluyor. Başka bir ses, herhangi bir ses duyabilir miyiz diye dışarı kulak kabartıyoruz. Ama yalnızca holdeki seksen saatin tik taklarını ve birkaç erkenci martının çığlıklarını duyuyoruz.

"Bence gittiler," diye fısıldıyor Rose ve Trixie'ye bakıyor. "Sular çekilmiştir. Islansak da kıyıya kadar yürüyebiliriz. Kapıya ulaşabilelim yeter. Belki de cesaretimizi toplayıp neler olduğuna bakmalıyız, ne dersin?"

"Benimle çocukmuşum gibi konuşmak zorunda değilsin,"

diye fısıldıyor Trixie, sesi ve görünüşü gayet çocuksu olmasına rağmen.

“Ya da burada bekleyebiliriz,” diye öneriyorum. Cesaret hiçbir zaman güçlü taraflarımdan biri olmadı.

Rose bana aldırıyor –benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi– ve son kez Başarılar Duvarı’na bakıyor. Yazdığım şiiri okuyor gibi görünüyor. Sonra anlamakta çok zorlandığım için cevap veremediğim bir şey söylüyor.

“Bunu sadece bir kere soracağım. Kendimi aptal gibi hissediyorum ve çok utanıyorum ama tüm bunların arkasında sen mi varsın, Daisy?”

Uzun bir süre ona gözümü dikip bakıyorum ama o benim gözümün içine bakamıyor. Böyle bir şeyi nasıl ve neden düşündüğünü bile anlayamıyorum.

“Hayır,” diyorum yanağımdan süzülen bir damla yaşı silerek. Rose pişman olmuş gibi yere bakıyor. Ama kelimeler değiştirme kartıyla gelmiyor; onları geri alamıyorsun.

“Daisy asla böyle bir şey yapmaz,” diye fısıldıyor Trixie ve bu ailedeki birinin beni olduğum gibi görebilmesine memnun oluyorum.

Rose ona dönüyor. “Ne olursa olsun, arkamda kalacaksın. Anlaştık mı?” diyor ve yeğenimiz korkudan taş kesilmiş bir hâlde kıpırdamadan dikilirken başını sallıyor. Rose kütüphanenin kapısına doğru usulca yürümeye başladığında, bana onu takip etmekten başka seçenek kalmıyor. Poppins de aynısını yapmaya çalışıyor ama ablam onu kovalıyor.

“Hayır, Poppins. Sen şimdilik burada kal. Elimizden geldiğince sessiz olmalıyız.”

Köpek Rose’a söylediklerinin her bir kelimesini anlamış gibi bakıp kilimin üzerine oturuyor.

Rose kapının kilidi açılana kadar yavaşça anahtarı çeviriyor ve elinin titrediğini fark ediyorum. Sonra arkasında biri olabilirmiş gibi kapıyı hızla açıyor ama orada kimse yok. “Geri durun,” diye fısıldıyor omzunun üzerinden ve koridora çıkıyor. Merdi-

venin altındaki dolaba doğru sessizce yürümesini kütüphaneden izliyorum. Dolabın içinde hiçbirimizin görmek istemeyeceği bir şey bulacağını biliyor gibi. Elini kapağın koluna uzatıyor, bir an için duraksıyor ve kapağı açıyor.

Ne gördüğünü ben buradan göremiyorum ama vücut dili durumun pek iç açıcı olmadığını belli ediyor.

“Orada kal,” diye fısıldıyorum Trixie’ye ve başını sallıyor. Hole gidip Rose’un omzunun üzerinden baktığımda gördüğüm manzara beni bu geceki diğer her şeyden daha çok şoke ediyor. Lily’nin ölüsü dolabın zemininde duruyor ve başı eline bağlı aynaya bakıyormuş gibi öne düşmüş. Ninemin, babamın ve Nancy’nin yanına koymuşlar onu. Ve Conor’ın. Conor’ın boynu kırılmışa benziyor ve biri boynuna bir yoyo dolamış. O şekilde açık duran ağzına bir gazete sayfası tıkkıştırılmış ve bu, kırmızı bir kurdeleyle oraya sabitlenmiş. Onu gördüğümde başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

“Kendi kelimelerini yiyerek öldü,” diye fısıldıyor Rose.

“Ne?” diyorum.

“Gazeteye kendisinin yazdığı bir makalenin ağzına tıklmasının anlamını tahmin etmeye çalışıyorum,” diyor Rose. Bu gece tanık olduğum dehşetleri kavramakta güçlük çekerek bir adım geriliyorum. Kusacağım galiba. Mutfağa koşup eviyenin üzerine eğiliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sonra duvara bakıyorum ve tebeşirle yazılan şiirin yine değiştiğini görüyorum.

Daisy Darker’ın ailesi olabildiğince kötüydü.

Biri öldüğünde, hepsi yalan söyledi ve olan biteni görmezden geldi.

~~Daisy Darker’ın ninesi en yaşlılarıydı ama hiç olmazsa akıllıydı.~~

~~Onun vasiyeti hepsini delirtti ve bu yüzden ölmesi gerekti.~~

~~Daisy Darker’ın babası hayatını kendi ritminde yaşadı.~~

~~Bencilliği ve piyanosu onu kendi cehennemine yolladı.~~

~~Daisy Darker’ın annesi taş kalpli bir oyuncuydu.~~

~~Bütün çocuklarını sevmeyi ve rolünü kaybetmeyi hak etti.~~

~~Daisy Darker’ın ablası, Rose üç kardeşin en büyüğüydü.~~

~~Akıllı, sessiz ve güzeldi ama kaderinde yalnız ölmek vardı.~~
~~Daisy Darker'ın ablası Lily, ailenin en boş kafalıydı.~~
~~Vurulmayı hak eden bencil, şımarık bir cadıydı.~~
~~Daisy Darker'ın yeğeni vaktinden evvel büyümüş bir çocuktur.~~
~~Terk edilmiş ördek yavruları gibi vahşi hayatla başa çıkması zordu.~~
Daisy Darker'ın gizli hikâyesini ne yazık ki, biri anlatmak zorundaydı.
Kırık kalbi son vedasının sadece başlangıcıydı.
Daisy Darker'ın ailesi yalanlarla yıllarını harcadı.
Ama ölmeden önce birlikte geçirdikleri son saatlerde derslerini aldılar.

"Rose'un isminin üzeri neden çizilmiş?" diye fısıldıyorum.
"O ölmedi ki."

"Nefes aldığını görebiliyorum," dediğini duyuyorum
Rose'un holde birine.

Mutfaktan fırlıyorum ama kiminle konuştuğumu göremiyorum. Ateş alan bir tabancanın gürültüsünün sessizliği bölüşüyle yaşadığım kafa karışıklığından daha korkunç bir tecrübe düşünemiyorum. Rose'un holde yere düşmesini dehşetle izliyorum ve yalnızca kalbim değil, tüm dünya paramparça olmuş gibi hissediyorum.

Kırk Beş

31 Ekim - 06.00

Sular Çekildi

Rose'un yanına koşup yere diz çöküyorum. Çok kan var, çok fazla. Ne yapacağımı bilmiyorum ama bilseydim de muhtemelen hiçbir şey fark etmezdi. Vücudunun altında hızla biriken kan gölü yerine Rose'un güzel yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. Holdeki saatler altıyı vurmaya başlıyor ve susmalarını istiyorum. Tüm bunların sona ermesini istiyorum. Zaman bu evdeki hiçbir şeyi iyileştirmiyor, sadece can acıtıyor. Rose'un öldüğünden eminim ama sonra gözlerini açıp bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Daisy?" diye fısıldıyor.

"Buradayım, Rose. Her şey yoluna girecek," diyorum.

Gülümsüyor ama bu çektiği acıyı maskeleyemeye yetersiz kalıyor. "Her zaman berbat bir yalancıydın," diyor.

Sonra gözlerini kapatıyor, başı yana düşüyor ve öldüğünü anlıyorum.

"Neden?" diye bağıyorum artık korkmadan. "Ne yaptın sen?" Ayağa kalkıyorum ve ablamı vuran kişiye bakıyorum. Bana ne olacağını artık umursamıyorum. "Seni hepimiz çok sevdim. Ben kimseyi senden daha fazla sevmedim. Rose'u neden vurdun? Cevap ver! Neden?"

Ama Trixie cevap vermiyor.

Rose'un veteriner tabancası küçük ellerinde kocaman duruyor.

Dehşetle irileşen gözlerinde çılgınca bir ifade var. Yanağındaki gözyaşını siliyor ve oradan kaçıyor.

Rose

*Daisy Darker'ın ablası, Rose üç kardeşin en büyüğüydü.
Akıllı, sessiz ve güzeldi ama kaderinde yalnız ölmek vardı.*

*Güzelliğine rağmen, çocukluğunu kitaplarla geçirdi; küçük,
akıllı bir işçi arıyordu o.*

*Ama insanın hayallerini gerçekleştirilmesi her zaman görüldüğü kadar güzel
olmayabilir ve kalp kırıklığı nadiren komiktir.*

*Bir veteriner olmak Rose Darker için yalnız kalbini dinlemekten
daha anlamlıydı.*

*Ama herkesi kendinizden uzaklaştırdığınızda bunun bedelini ödemek
zorunda kalırsınız; bizim Rose'un tüm seçimleri akıllıca değildi
anlayacağınız.*

*Evcil hayvanları insanlara tercih etmek suç değil elbette,
hatta birçok bakımdan doğru bir karardır.*

*O nedenle Rose yalnız çalıştı, veteriner kliniği evi oldu
ve sonunda herkes sesini unuttu.*

*Vadesi dolduğunda, tabanca göğsüne doğru ateş aldığı anda
o bile kimi suçlayacağını bilemedi.*

*Soluklanmadan çalışmak ona söyleyecek fazla bir söz bırakmadı,
ilk ve ebedi istirahatine doğru yelken açtı.*

Kırk Altı

31 Ekim - 06.10

Sular Çekildi

Trixie'nin Rose'u vurduğuna inanamıyorum ama merdivenden yukarı koşmadan önce tabancayı elinde gördüm. Neler olduğunu anlayamıyorum ama korkuyorum ve şimdi aklım daha da karışık. On beş yaşındaki hâlimi hatırlamaya çalışıyorum, fakat yeğenimin aklımdan neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Kafamın içi bomboş. Öz evladım kadar iyi tanıdığımı sandığım bir çocuk şu anda benim için bir yabancı. Tehlikeli bir yabancı üstelik.

Ağır ağır merdiveni çıkarken evde uğursuz bir sessizlik var. Basamaklar bile gıcırdamıyor. Trixie'yi kendi yatak odasında buluyorum ama tahmin ettiğim gibi ağlamıyor, korkuyla bir köşeye de büzülmemiş. Yeğenim küçük, pembe bavulunda bir şey arıyor.

"Merhaba, Daisy Teyze," diyor odaya girdiğimde başını kaldırarak.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Giyiniyorum," diye yanıtıyor bu soruyu aptalca bulmuş gibi. "Yapılacak bu kadar işimiz varken tüm günü pijamalarım ile geçiremem."

Hâlâ ağlıyor. Travma sonrası stres bozukluğu mu yaşıyor diye merak ediyorum. Belki de Rose'u kazara vurdu, sonuçta

hepimiz çok korkmuştuk. Sonra uyku haplarını hatırlıyorum ve Lily'nin ona verdiği ilaca karşı korkunç bir tepki mi geliştirdi diye endişe diyorum.

"Ammen... İçeceğine uyku hapi atmıştı. Uyumana yardımcı olması için..."

"Biliyorum, annem beni daha önce de uyuşturmaya çalıştı. O çayı içmedim. Hiçbirinizin bakmadığı bir ânı kollayıp onu salondaki bir saksıya döktüm." Trixie böyle dedikten sonra bavuldaki katlı giysilerinden birkaçını açıp yatağa seriyor. Rose'u vurduğu tabancanın yanına.

"Biraz önce ne yaptığını hatırlıyor musun?" diye soruyorum çok yavaşça.

"Çok komiksin, Daisy Teyze. Bazı şeyleri hatırlamakla ilgili sorunu olan ben değilim," diyor. Gözyaşları diniyor.

Bir Mississippi...

"Ne demek o?" diye soruyorum.

"Hep bunu yapıyorsun... Gerçekte ne olduğunu unutuyorsun," diye yanıtlıyor acıma dolu, tuhaf bir bakışla. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.

İki Mississippi...

"Rose'u ve ailenin geri kalanını senin öldürmediğini mi söylüyorsun?" diye soruyorum tüm bunların başka bir açıklaması olabileceğine dair bir umutla.

"Tabii ki, ben yapmadım," diye başlıyor Trixie ve kısa bir an için rahatlıyorum. Belki bu yalnızca kötü bir rüyaydı ve birazdan uyanacağım. Ama değil. "Hepsini tek başıma öldüremedim. Yardım aldım."

Başım dönüyor, kendimi tuhaf hissediyorum.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum sabrım taşarak. "Ne yaptın? Neden tüm aileyi öldürdün? Ve beni neden öldürmedin?"

Üç Mississippi...

"Aptallık etme, Daisy Teyze. Seni öldüremedim, çünkü sen zaten öldün."

Kırk Yedi

31 Ekim - 06.30

Sular Çekildi

Kendimi yüksek bir yerde düşüyormuşum gibi hissediyorum.

“Ne dedin?” diye soruyorum Trixie’ye ama bana arkasını dönüp üzerini değiştirmeye başlıyor. Pembe, pamuklu pijamalarını çıkarıp özenle katladıktan sonra yastığının altına koyuyor. Onların yerine sakince pembe, penye bir bluzla pembe bir tulum giymesini izliyorum.

“Neden yatağa oturmuyorsun?” diye öneriyor. “Öldüğünü hatırlayınca bazen bayılıyorsun. Buna birkaç kez tanık oldum.”

Rüya görüyorum. Bir *kâbus olmalı* bu. Başka bir açıklaması olamaz. Bu da uyanmam gerektiği anlamına geliyor.

Uyan. Uyan. Uyan.

“Rüya görmüyorsun, Daisy Teyze. Sen yıllardır ölüsün,” diyor Trixie aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi. Yatağa oturuyorum, sırf tekrar düşüyormuşum gibi hissetmeye başladığım için.

“Ölü olamam ben. Bir işim var. Yaşlı bakımevinde...” diye fıslıyorum.

“Hep böyle söylüyorsun. Bugünlerde sana ne kadar maaş ödüyorlar?” diye soruyor Trixie.

"Bana para vermiyorlar. Gönüllü çalışıyorum orada. Ben..."

"Bakımevini ziyaret ediyorsun. Orada gönüllü çalışmıyorsun. Çalışanların hiçbiri seni tanımıyor. Sakinlerin çoğu seni hiç görmedi. Oraya gidiyorsun, çünkü ara sıra da olsa görüldüğünü hissettiğin birkaç yerden biri o. İnsanlar seni sadece ölmeden hemen önce görüyor. Rose'un birkaç dakika önce seni görebildiği gibi. Yaşamlarının sonuna gelen yalnız insanların korkulacağını gidermek hoşuna gidiyor. Güzel bir şey yapıyorsun ama bu bir iş değil. Sadece kendini hâlâ hayatta olduğuna ikna etmek için yaptığın bir şey." İç çekiyor ve gerçekten üzgün görünüyor. "Seni çok seviyorum, Daisy Teyze ve seni bu kadar mutsuz görmekten nefret ediyorum. O geceyi hatırlamaya çalış. 1988'in Cadılar Bayramı'ndaki kumsal partisinden sonra olanları."

Düşünce silsilem raydan çıktı. Bu çocuk aklını kaçırmış.

"Neden söz ediyorsun?"

"Lütfen, hatırlamaya çalış. Dikkatini topla," diyor sabırsızca. "Kayalıkların üzerindeydin, annemle Conor'ın yapmamaları gereken bir şey yaptığını gördün. Gerçi o işi yapmasaydılar ben olmayacaktım. Sonra neler oldu?"

Sonrasında ne olduğunu dün gibi hatırlıyorum. Kaçtım.

Conor'la Lily alelacele giyinirken bir yandan da bana sesleniyordu ama kalp atışlarımın gürültüsü yüzünden ne söylediklerini duyamıyordum. Tek bildiğim ikisini de sonsuza dek görmek istemediğimdi.

İnsan ne dilediğine dikkat etmeli.

Karanlık kumsalda Rose'a çarpana kadar koştum. Elinde bir şarap şişesi vardı ve neredeyse boş olduğunu fark ettim.

"İşte buradasın!" dedi. "Endişelenmeye başlamıştım; seni her yerde aradım! Birazdan gitmeliyiz, yoksa deniz yükselecek ve geçitten geçemeyeceğiz. Nerelerdeydin?"

"Benimleydi," dedi Conor; bana yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı.

Ona ve sonra Rose'a baktım. Sonra da koşarak yanımıza gelen Lily'ye baktım. Yüzdükten sonra iç çamaşırlarının üzerine sardığı havluydaydı yine. Ruju biraz dağılmıştı. Bana öyle bir baktı ki, tekrar kaçmak istedim.

"Hiçbir şey görmedim," diye yumurtladım.

Rose kaşlarını çattı. "Ne görmedin, Daisy?"

Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. İçtiğim ucuz sarap başımı döndürmüştü. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Dolaşısıyla gerçeği söylemeyi tercih ettim.

"Biraz önce, Conor'la Lily'nin kayalıkların arkasında seks yaptığını gördüm."

Önce kimse konuşmadı. Sonra Rose güldü.

"Daisy, berbat bir yalancısın," dedi.

Bana inanmadı.

Conor da gülmeye başladı. "Vay canına, Daisy. Nasıl bir hayal gücün varmış senin!"

"Seksin ne olduğunu biliyor musun sen?" diye sordu Lily peltek peltek. Hâlâ sarhoştı. Hepsi öyleydi. "Birkaç tek atınca bizim küçük Daisy'nin kıvırdığı yalanlara bakın hele!"

"Yalan söylemiyorum. Lily, Conor'a âşık," dedim.

Daha da çok güldüler. Sonra Rose birden ciddileşti. Önce doğru söylediğimin farkına vardığını sandım ama sonra gülümsemi. Problem çözücü gülümsemesiydi bu. Zor bir matematik problemini çözdüğünde takındığı ifadeydi.

"O sen miydin?" dedi gözünü bana dikerek. "Doğum günümde yeni, mavi elbisemi parçalayan ve suçu Lily'nin üzerine atan sen miydin? Yoksa yıllardır bize yalan söylüyorsun ve yaptıkların yanına kâr mı kalıyor? Aramızda ufak tefek kavgalar çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Şu işe bakın!" diye kıkırdadı Lily. "Daisy, Conor'ı seviyor! Demek bütün mesele buydu!"

Rose da güldü. "Conor'a biraz âşık olabilir misin?" diye sordu ve kötü niyetli gülümsemesi güzel yüzünü çirkinleştirdi.

"Hayır," diye fısıldadım.

“Söylediğim gibi, sen berbat bir yalancısın, Daisy,” diye karşılık verdi Rose hâlâ gülümseyerek.

Conor’a baktım ve yüzündeki acımayı gördüm. Küçümsenmek kalbinin kırılmasından bile daha kötüydü. Sonra Lily’nin yüzünde karanlık bir ifade belirdi. “Ben uyurken örgülerimi *sen* mi kestir? Doğum günümünden bir gece önce? Ben de dahil *herkes*, onu Rose’un yaptığına sanmıştı. Sen miydin yoksa?”

Başka biri bir şey diyemeden ve yapamadan önce kaçtım. Ablamın saçını kesmek birine yaptığım en büyük kötülüktü ve suçluluk duygusuyla başa çıkamıyordum. Onlardan nefret ettiğimde bile ailemi seviyordum. Sadece onların da beni sevmesini istiyordum.

“Daisy, bekle!” diye seslendi Rose ama arkama bakmadan koştum.

On dakikayı aşkındır, sahil yolundan Blacksand Koyu’nu gören kayalıklara doğru, çoğunlukla yokuş yukarı hem koşuyor hem de ağlıyordum. Deniz yükseldiğinde eve dönmenin en kestirme yolu buydu, kayalıkların etrafından dolaştığınız için kumlarda suya bata çıka yürümek zorunda kalmıyordunuz. Kendimi çok yalnız hissediyordum. Beni öptükten sonra arkamdan ucube diye seslenen oğlanı ve ne kadar haklı olduğunu düşünüp duruyordum. Bir ucubeydim ben, kimsenin sevmediği bir ucube. Bırakın sevmeyi hoşlanmıyorlardı dahi, üstelik kendi ailem bile. Kalbim göğsümün içinde titriyordu sanki.

O olay olduğunda evin yolunu yarılamıştım. Uçurumun tam tepesindeydim ama kum tepeleriyle beni Blacksand Koyu’nun bize ait kısmına götürecek gizli patikaya ve Deniz Camı’nu kumsala bağlayan kumlu geçide de çok yakındım. O sırada, sadece kimseye görünmeden odama dönmek, kapıyı arkamdan kapamak ve kendimi sonsuza dek oraya hapsedip dünyayla tüm ilişkimi kesmek istiyordum.

Arabanın sesinden önce müziği duydum. “Don’t Worry, Be Happy” şarkısı çaldığı için, bunun Conor’ın arabası olduğunu hemen anladım. Belki de beni kurtarmaya geldiğini düşünerek

yolun ortasında durdum. Belki onun da *beni* sevdiğini sanarak. Hayal gücüm her zamanki gibi fazla mesai yapmaya başladı. Conor'ın Rose ve Lily'nin onun için bir hata olduğunu söyleyip "Öpüştüğün ilk erkek olmayı ben de isterdim," dediğini düşledim.

Ama araba yavaşlamadı.

Mavi Volvo yaklaşırken "Don't Worry, Be Happy" Blacksand Koyu'nda bangır bangır yankılanıyordu. Fakat ben *endişeliydim* ve *hiç mutlu değildim*. Gökyüzünün mürekkep siyahı olduğunu ve yıldızların çekingen davranıp bazen gizlendiklerini hatırlıyorum. Dalgaların aşağıdaki kayalıklara çarparken çıkardığı sesi ve havanın ne kadar soğuk olduğunu hatırlıyorum. Dişlerim birbirine çarpıyordu.

Üzerimde yalnızca kot kumaşından tulum elbisem, çizgili, uzun kollu bir tişört, gökkuşağı renklerinde uzun çoraplarım ve papatyalı spor ayakkabılarım vardı ve bilhassa soğuk geçen bir Cadılar Bayramı'ydı. Kayalık yolda yürürken ısınmak için, son dakikada uydurduğum çarşafı kostümümü üzerime örtmüştüm. Bir hayalete benzememi umursamıyordum; zaten kendimi bir hayalet gibi hissediyordum. Conor babasının arabasını saatte kırk sekiz kilometreyle sürerken belki yalnızca bir hayalet gördü. Yoksa eminim, frene basardı.

Havada uçmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. O kadar yüksekteydim ki, tıpkı bir kuş gibiydim. Hiç canım acımadı. Yola düştüğümde bile acımadı. Beyaz çarşaf da uçtu ve ölümü mü ilan eder gibi üzerime kondu. Araba kayarak aniden durdu ve farların ışığı çarşafın ve altındaki benim üzerime vurdu. Sonra her şey durgunlaşıp sessizleşti.

Arabanın kapılarından biri açılana kadar.

Önce Lily'nin sesini duydum. Çok sarhoştı. "Neydi o?"

Arabanın iki kapısı daha açıldı.

"Conor, bir şeye çarptın galiba," dedi Rose. "Teyple oynayacağına yola bakmalıydın."

“Buna inanamıyorum,” dedi Conor ve sesi ablalarımınkinden bile daha sarhoştı. “O şey birdenbire önüme çıktı.”

“Şey mi?” diye sordu Rose. Yavaşça bana doğru yürüdüğünü duydum. Yol kenarındaki yaralı bir hayvana yaklaşır gibi. “Daisy’nin hayalet kostümü mü o?” diye fısıldadı. “Aman Tanrım, Daisy’ye mi çarptın?”

“Hayır!” dedi Conor. “Hayır, yalnızca bir çarşaf.”

“Çarşaf olsaydı kaputtan sekmezdi,” dedi Lily.

Biri çarşafı üzerimden çekti. Sanırım Rose’du, çünkü ilk onun çığlığını duydum. Kibar bir çığlıktı, eğer öyle bir şey varsa tabii. Ona iyi olduğumu söylemek istedim. Ama o anda konuşamadığımı, gözlerimi bile açamadığımı ve hiç kıpırdayamadığımı fark ettim. Sadece on üç yaşındaydım, fakat o zamana kadar sekiz kere ölmüştüm. Kalbim durduysa bile onu çalıştırmanın yolları vardı. Geçmişte hep böyle olmuştu. Sadece yardım çağrımları gerekiyordu.

“Ne yaptık biz?” diye fısıldadı Rose. “Ne yaptık biz?” Aynı soruyu ikinci kez tekrarladığında sesi aklını kaçırmış gibi histerik çıktı.

“Biz hiçbir şey yapmadık,” dedi Lily birdenbire ayılmış gibi normal bir sesle. “Arabayı Conor sürüyordu.”

“Bunun bize hiçbir faydası yok,” dedi Rose. “Daisy’ye yardım etmeliyiz.”

Nabzıma baktığında titrek parmaklarının soğuk tenimi yakacak kadar sıcak olduğunu hatırlıyorum. Elimi tutmasını ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim.

“Başını çarpmış. Durumu ağır. Çok kan var... Çok fazla.” Rose üzerime eğildiğinde nefesindeki alkol kokusunu aldım. “Nabzını bulamıyorum... Bana sorarsanız, nefes almıyor.” Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. “Bir telefon bulup ambulans çağırmalıyız.”

“Nasıl?” diye sordu Lily. Onun da ağladığını duydum.

Arabayla kasabaya gitmedikleri ya da kayalık yokuştan aşağı inmedikleri sürece yardım çağıramayacaklarını hepimiz bili-

yorduk. Deniz Camı'na gidip ninemin ev telefonunu kullanmak için kumlu geçidi yürüyerek geçmeleri gerekecekti. İkisi de en az yirmi dakika sürecekti ki, eğer şimdiden benim için çok geç olmadıysa bile o kadar dayanmam imkânsızdı. 1988'de, hiçbirimizin cep telefonu yoktu. Şimdi bile Cornish kıyısının bu ücra köşesinde cep telefonları çekmiyor.

"Bekleyin," dedi Conor. "Pişman olabileceğimiz bir şey yapmadan önce bunu iyice düşünmeliyiz."

"Neden bahsediyorsun? Zaten pişman olacağın bir şey yapmadın mı?" diye bağırdı Rose ona. "Daisy'yi öldürdün!"

"Ehliyet sınavını geçemedim," dedi Conor alçak sesle.

"Ne dedin?" diye sordu Rose.

"Ehliyet sınavını geçemedim ama başaramadığımı sana söylemek istemedim. Cambridge'e gitmeye hazırlanan dahi kız arkadaşıma basit bir ehliyet sınavını geçemediğimi nasıl itiraf edecektim? Yalan söyledim. Senin için. Bu gece babama arabasını ödünç alabilir miyim diye sormadım, çünkü hayır diyecekti. Ehliyetim olmadığını *biliyor*."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Rose.

"Hapse gireceğim," dedi Conor. "Beni adam öldürmekle suçlayacaklar. Üstelik alkollüyüm. Beni hapse atacaklar. Hayatım mahvolacak... Bundan sonra asla bir iş bulamam. Kız arkadaşımı üniversiteye gitmeden önce bir partiye götürmek istemiştim, hepsi bu. Muhtemelen o kız beni ilk fırsatta terk edecekti ama olsun demiştim. Şimdi de hapse gireceğim."

"Seni asla terk etmezdim, nereden çıkardım onu?" dedi Rose. "Bir kaza oldu..."

"Hayatım boyunca pişman olacağım bir kaza."

Bunu sessizlik izledi. Yalnızca denizin sesini duyabiliyordum. Bir ninniye benziyordu ve başka bir yere doğru sürüklendiğimi hissedebiliyordum. Sonra Conor yine konuştu.

"İşleri olduğundan da daha kötü bir hâle getirmek zorunda muyuz?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Rose. "Daisy öldü. Bundan

daha kötü *hiçbir şey* olamaz. Ehliyet aldığıyla ilgili yalan söylediğin için üzgünüm. Başın derde gireceği için de üzgünüm. Ama bu *senin* suçun.”

“Öyle mi? İkiniz de küçük kardeşinizin evde daha güvende olacakken o partide olduğunu biliyordunuz. Sizinkiler onunla hiç ilgilenmediğinizi ya da onu Deniz Camı’na geri götürmeye çalışmadığınızı öğrenecek. İçki içmesine izin verdiniz, yaşı tutmamasına ve kalbindeki soruna rağmen onu kumsalda tek başına bıraktınız. Ona zorbalık yapıp kaçmasına neden oldunuz. Aileniz ömürleri boyunca sizden nefret edecek. En az benden ettikleri kadar hem de!”

Onlara iyi olduğumu söylemek istedim. Boşuna endişelendiklerini. Ama hâlâ hareket edemiyordum.

“Doğru söylüyor,” dedi Lily. “Bizden *nefret* edecekler.”

“İkiniz de aklınızı mı kaçırdınız?” dedi Rose. “Ne öneriyorsunuz? Onu araba çarpan bir hayvan gibi sokak ortasında bırakıp gitmemizi mi?”

“Hayır,” dedi Conor ve tekrar konuşana kadar müthiş bir rahatlama hissettim. “Onu uçurumdan aşağı atmamızı öneriyorum.”

O noktada konuşabilseydim de sanırım bunu yapamazdım.

“Sadece düşünün,” dedi nazikçe. “Ne kadar üzücü olduğunu biliyorum ama Daisy’nin zaten fazla ömrü kalmamıştı. Hepimiz biliyoruz bunu. Onu muayene eden tüm doktorlar zayıf kalbinin uzun süre dayanmayacağını söyledi. Daisy iyi bir insandı. Senin, benim ya da Lily’nin bununla yaşamasını, hayatımız boyunca bir ilmeğin ucunda yaşamamızı istemezdi. Biz ne yaparsak yapalım, ömrü buraya kadarmış. Ama bizim hayatımız bitmek zorunda değil. Bir kaza gibi görünecek. Eve döneceğiz ve dilimizi tutacağız, hepsi bu. Bizden gizli kumsaldan çekip gittiğini söyleyeceğiz.”

Ablalarımın ağladığını duyabiliyordum. İkisinin de. Doğru olup oturduğumu ve kollarımızı birbirimize dolayarak kucaklaştığımızı hayal ettim. Bir daha bana asla kötü davranmayacak-

larını biliyordum, bundan sonra yapamazlardı. Yakın arkadaş olabileceğimizi ve bir gün Conor'ın bana babasının arabasıyla kazara çarptığı geceyi gülerek anabileceğimizi bile düşündüm.

Ama öyle olmadı.

"Haydi, başka bir araba gelmeden yapalım şu işi. Ben ayaklarını tutarım," dedi Conor ayak bileklerimi kavrayıp bacaklarımı kaldırarak.

"Hayırlı Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Rose ona.

Ablalarımın buna izin verebileceğini asla düşünmedim ama sonra Lily ellerimi tuttu. En sevdiği parfümün kokusunu alabiliyordum: Poison.

"Bence Conor haklı," dedi Lily. "Öbür türlü hepimizin başı büyük derde girecek."

"Bunu yapamayız. Kesin şunu, indirin onu," diye karşı çıktı Rose ve itişip kakıştıklarını duydum.

"Zaten öldü. Ne fark eder?" dedi Lily.

O âna dek, beni uçurumdan aşağı, kayalıklara ve aşağıdaki kapkara dalgalara atabileceklerine asla inanmadım. Beni bırakmaları için onları ısırp tekmelemek ve bağırarak istedim ama yapamadım. Onlar da beni bırakmadı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? O senin kız kardeşin," dediğini duydum Rose'un.

"Bilmiyorum," dedi Lily ve yine ağlamaya başladı.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Conor.

Yalandı bu. Hayat bir tercihler silsilesinden ibaret; her gün karşımıza çeşitli seçenekler çıkıyor, bazı tercihler yapıyoruz ve onlardan pişman oluyoruz. Doğruyla yanlış arasında bir tercih yapabilmek insan olmanın en temel kısımlarından biri. Ama Conor o gece insanlığını kaybetti ve korkarım, bir daha hiç bulamadı.

"Üç dediğimde atıyoruz," dedi Conor ve Rose huçkırıklara boğuldu. Ellerimi tutan Lily'nin parmaklarının titrediğini hissedebiliyordum. Aşağıdaki kayalıklara çarpan dalgaların uğultusunu fırtınanın sesine benzettim. Conor saymaya başladı ve beni

küçükken kumsalda oynadığımız eski atlama ipi gibi sağa sola sallamaya başladılar.

“Bir.”

Mississippi.

“İki.”

Mississippi.

“Üç.”

Mississippi.

Beni üçüncü kez savurduklarında kendi kalp atışlarımın sesini kulaklarımın içinde duydum. Conor’ın saymasından daha yüksekti bu ses, ablalarımın ağlamasından ve altımdaki kayalıklara çarpan soğuk ve karanlık denizin sesinden daha yüksekti. Geriye dönüp baktığımda, belki de o sırada hissettiğim korku kalbimi yeniden çalıştırmaya yetecek kadar adrenalin üretmemi sağladı diye düşünüyorum.

Beni bıraktıkları anda gözlerimi açtım.

Yine uçuyordum. Rose’a, Lily’ye ve Conor’a gülümsedim. Çünkü hayattaydım ve her şey yoluna girecekti. Ama gözlerimi açtığımı görünce onlar gülümsemediler. Uçurumun kenarında gözden kaybolmamı ve buz gibi, karanlık suya doğru yuvarlanmamı dehşetle izlediler.

Kırk Sekiz

31 Ekim - 06.40

Sular Çekildi

Tanıdığın herkes hem iyi hem de kötüdür, insan olmanın doğası bu.

Ninem derdi bunu ve bana sorarsanız haklıydı.

“İyi misin?” diye soruyor Trixie. “Unutmayı yeğleyeceğin düşüncelerde kaybolduğunu görebiliyorum. Ama şimdi her şey yoluna girecek, göreceksin.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ama iyi değilim. Birden fazla kez anılarımın oyununa geldim ama kendimi hiç bu kadar kaybolmuş hissetmedim. Geçmişimden bir sahneyi yeni bir arka fonla izlemiş gibiyim. O kadar münasebetsiz bir şeydi ki, sanki biri onu oraya tüm hatırladıklarımı kökünden değiştirmesi için bırakmıştı. Onu başka bir anıyla değiştirmek, geri vermek için çok çabaladım. O gece aslında ne olduğunu hatırlamak istemiyorum. Öte yandan, ben kurguyu her zaman gerçek hayattan daha çekici bulmuşumdur.

“Beni öldürdüler. Rose, Lily ve Conor beni öldürdüler,” diye fısıldıyorum.

“Evet. Bu konuşmayı defalarca yaptık. Ama anlayamadığım bir sebepten ötürü sen hep unutuyorsun,” diyor Trixie.

Her trajediden sonra gerçekte neler yaşandığını unuttuğu-

nuzda bazı gerçeküstü anlar yaşarsınız. Zihin genellikle işleyemediği dosyaları silmeye çalışır. Gerçeği hatırladığınızda o ıstıraba neden olan şeyi yeniden yaşar gibi olursunuz. Ve ben bir yerden düşüyormuşum gibi hissediyorum. Ama ben *aslında* hiç unutmadım, hatırlamamayı seçtim, o kadar.

“O gece öldüysem neden hâlâ buradayım?” diye soruyorum. “Sen beni nasıl görebiliyorsun, nasıl duyabiliyorsun?”

“Ölümden sonraki hayat konusunda uzman değilim ama bununla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum.”

Başımı kaldırdığımda Trixie'nin bluzunun birkaç düğmesini açtığını görüyorum. Göğsünün ortasından aşağı doğru ilerleyen ve benimkinin tıpatıp aynısı pembe yara izine bakıyorum.

“Ben de kırık bir kalple doğdum,” diyor Trixie gözyaşlarıyla. “Kalıtsal bir hastalık olduğunu düşünüyorlar ama benimki on yaşma gelene kadar anlaşılmadı. Sonra okulda olanlar oldu. Bayan Milton denen zorba beden eğitimi öğretmenimiz çok sıcak bir günde bize uzun mesafe kır koşusu yaptırdı. Okuldaki sahadan başlayıp koruda devam ettik. İlk turdan sonra kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Ona göğsümün acıdığını ve doğru düzgün nefes alamadığımı anlatmaya çalıştım. Ama Bayan Milton sadece görmek istediklerini gören ve duymak istediklerini duyan bir kadındı. Halsizliğim olduğunu söyledikten sonra bile yarışa devam etmemi istedi. Ben de kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak için koştum. Sonra büyük bir meşe ağacının altına yığılıp kaldım ve birkaç dakika sonra, diğer kızlar beni buldu. Sıcaktan bayıldığımı sandılar ama sonra kalbim durdu. İki gün sonra, gözümü hastanede açtım ve göğsümde bu yara izi vardı. Sen yatağımın ucuna oturmuş, beni izliyordun. O gün, o koruda öldüm ve sanırım bunun için seni görebiliyordum. Ambulans gelmeden önce sadece birkaç dakika ölüydüm ama seni ilk kez o zaman gördüm. O zamandan beri de seni görebiliyorum ve duyabiliyorum.”

Kendimi hâlâ bir yerden düşüyormuşum gibi hissediyorum, tekrar tekrar düşüyormuşum ve kimse beni yakalayamayacakmış gibi.

“Başka kimse beni görebiliyor mu?” diye soruyorum.

“Hayır. Köpek Poppins dışında! O da seni hem görebiliyor hem de duyabiliyor. Dün Deniz Camı’na geldiğinde bahse gireyim seni karşılamaya koşmuştur! İnsanlar seni ölmeden hemen önce görebiliyor. Ziyaret ettiğin bakımevinin sakinleri gibi. Son anlarında onları rahatlatmayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Ama başka durumlar da yaşandı. Bir keresinde hastaneyi ziyaret edip trafik kazası geçiren küçük bir kızla konuştun. Annesiyle babası kazada ölmüştü, küçük kızın durumu kritikti ve *gitme* zamanı gelene kadar yanında kaldın. Ama çocukların ölmesine çok üzülüyorsun ve belki de onun için, bugünlerde yalnızca yaşlıları ziyaret ediyorsun. İkimiz de Rose’un aşağıda seni gördüğünü biliyoruz... Ölmeden önce kısa bir süreliğine.” Trixie’nin yüzünde pişmanlığa benzeyen bir ifade beliriyor. “Seni ilk görmeye başladığımda bunu anneme söyledim ve çok sinirlendi. Bana inanmadı ve bir daha senin adını ağzıma almamam söyledi. Onun için, dün gece Scrabble tahtasını devirdi, çünkü seninle oynadığımı düşünüp korktu. Bazen seninle konuştuğumu duyduğunda, hayali bir arkadaşla konuşuyormuşum gibi yapıyordum. Ölen kardeşiyle, bir uçurumdan attığı kardeşiyle konuşmamdansa hayali bir arkadaşım olması fikrini daha rahatlatıcı buluyordu.”

Doğruyu söylediğini biliyorum. Bu hafta sonu ailemin söylediklerimi umursamamasının sebebi beni *duyamamalarıydı*. Geldiğimde kimse bana sarılmadı, çünkü beni *görmediler*. Ailem bana yıllardır bir hayaletmişim gibi davrandı, çünkü öyleyim. Bu netlik Deniz Camı’nın dışında seslerini duyduğum dalgalar gibi bana çarpıyor, üzerimden ve içimden geçiyor ve sonunda beni yere seriyor. Bu ânın berraklığı ne görmezden gelinebilir ne de unutulabilir. Ona inanıyorum ama geçmişte ya da şimdi yaşananları hâlâ tam anlamıyla kabullenemiyorum.

“Ama onları *neden* öldürdün? Bu kadar korkunç bir şeyi nasıl yapabildiğini anlayamıyorum. Bizim kadar korkuyormuşsun gibi bütün gece ağladın!”

“Korktum, evet. Ağladım da. Bu gece yaptığım şey korkunç-

tu, tabii ki, çok üzüldüm. Bir canavar değilim ben.” Trixie gözünü yere diyor. “Seni korkutmak istememiştim. Videokasetlerdeki Scrabble harfleri gördüğünde anlayacağını sandım: **BENİ İZLE, BENİ DİNLE, BENİ FARK ET, BENİ GÖR.** Öldüğünden beri aileden istediğin şeyler hepsi de. Ama sen ölmeden önce bile seni gerçekten *görmediler*. Scrabble birlikte oynadığımız bir oyun olduğu için ben olduğumu tahmin edeceğini düşündüm. Tüm bunlarla ilgili çok üzülmemeye çalış, Daisy Teyze. Bazı insanlar ölmeden önce de hayalettir.”

Ona bakıyorum ve yine yatağın üzerinde açık duran bavulu fark ediyorum. İçinde daha önce gözümde kaçan bazı şeyler var: bir makara kırmızı kurdele, Scrabble taşları –deniz camı ve tahta bir B de var aralarında– kayıp Si tuşu, köşesine B harfi işlenmiş bir mendil, yabancıları şeklinde bir kolye ve annemin *The Observer’ın Yabancı Çiçekler Kitabı’ndan* yırtılan bazı sayfalar: düğünçiçekleri, çançiçekleri ve yabansümbülleri. B harfinin Trixie’nin adının kısaltılmamış hâli Beatrice’i temsil ettiğini anlıyorum. Birinin tüm bunların onun başının altından çıktığını anlamasını istemiş gibi her yere ipuçları bırakmış. Belki de birinin ona engel olmasını istedi.

“Bu ne?” diye soruyorum bavulda gördüğüm başka bir şey üzerine.

“Şu kitabı mı soruyorsun?” diyor eski püskü bir romanı eline alarak. “Agatha Christie, *On Kişiydiler*. En sevdiğim romanlardan biridir. Ödünç ister misin?”

“Hayır. Hem ben üzerlerinde isimlerimiz yazan kâğıtları sordum.”

Trixie gülümsüyor. “Şiirler. Ailenin her bir ferdi hakkında. Dün gece tebeşirle mutfağın duvarına yazılan şiir gibi. Bu arada, onu da ben yazdım. Beğendin mi? Senin dışında herkesle ilgili bir şiir yazdım. Herkesi kandırmak için kendimle ilgili bile! Ama sonunda onları paylaşmamaya karar verdim. Okumak ister misin?”

Bir canavara baktığımı hissederek başımı çeviriyorum. Ama Trixie sayfaları alıp benim görmem için yatağa diziyor. Her say-

fada ailemin bir üyesiyle ilgili bir şiir var. Onları okumak istememe rağmen kendime engel olamıyorum.

“Birinden yardım aldığını söyledin. Kim o?” diye soruyorum.

“Evet, doğru. Haydi, seni daha fazla merakta bırakmayalım.”

Telaşla merdiveni inmeye başlayınca hayret dolu bir sessizlik içinde peşine takılıyorum. Ama merdiven altındaki dolabın önünden geçip gittiğinde duraksıyorum. Kapağı yine kapalı ve Rose’un cesedi artık holde değil. Duygularıma çobanlık etmekte eskisi kadar iyi değilim, istedikleri gibi gelip gidiyorlar. Ama şu anda kafamın içindekiler çok gürültülü, çok net ve korkutucular. Trixie’nin peşinden mutfağa giriyorum.

Yalnızca bir dakika önce ailemin geri kalanının öldüğüne inanıyordum.

Ama şimdi biri masada oturuyor ve bana gülümsüyor.

O tuhaf düşme hissi geri dönüyor.

“Merhaba, Daisy.”

31 Ekim - 06.45

Sular Çekildi

"Merhaba, Daisy," diyor ninem ömrüm boyunca bana güven veren gülümsemesiyle.

Söyleyecek bir şey düşünmem biraz zaman alıyor ve bunu başarabildiğimde kendimi fazlasıyla yetersiz ifade edebiliyorum. "Neler olduğunu anlayamıyorum."

"Ninem seni göremez ya da duyamaz. Söylediklerini ona tekrarlamamı ister misin?" diye öneriyor Trixie.

"Evet. Nineme sorar mısın, kahrolası aklını mı kaçırmış acaba?"

"Küfür mü etti?" diye soruyor ninem ve Trixie omuz silkiyor. "Daisy, bu çatının altında pis kelimeler kullanılmasından hiç hoşlanmadığımı bilirsin. Terbiyeni bozma, lütfen. Ama biraz üzgün olmanı anlıyorum tabii."

Ninem ayağının dibinde uyuyan Poppins'i rahatsız etmemeye özen göstererek mutfak masasından kalkıyor. Kuş desenleriyle kaplı, pembe ve mor, yeni bir elbise giydiğini görüyorum. Pembe ve mor terlikleriyle ayaklarını sürüyerek eviye doğru yürüyor. "İzin verirsen, her şeyi açıklayacağım. Ama önce çaydanlığı doldurayım. Boğazım kurudu ve bugün resmi olarak benim doğum günüm!" diye ekliyor. Ninemin saçlarında hâlâ

kan ve beyin parçası kalıntıları var ve yüzünün yan tarafındaki büyük ve kanlı yara izi yerli yerinde duruyor. Bir hortlağa benziyor.

“Çayı ben yaparım. Siz ikinizin konuşacak çok şeyi vardır,” diyor Trixie çaydanlığa su koymaya giderken.

“Sanırım en iyisi en başından başlamak,” diyor ninem masadaki pembe ve mor sandalyesine geri dönerek. “Her şey Trixie’nin birkaç yıl önce bana seni görüp duyabildiğini söylemesiyle başladı. Başta bunu uydurduğunu sandım. Ama sonra biri ona anlatmadıkça asla bilemeyeceği şeyler söylemeye başladı. Senin gidişinden sonra olanları düşündüm, kütüphanemden kaybolan kitapları ve bazen onları senin odanda bulmamı. Sayfalarının bir ayrıç bulamadığı gibi kıvrıldığı gibi kıvrık oluşunu. İpuçları hep oradaydı. Hep vardılar.” Gülümsüyor. “Bir gün, geçen seneki Cadılar Bayramı’nda, Trixie’nin Scrabble oynadığını gördüm ve sıra sana geldiğinde taşların kendiliğinden tahtanın üzerinde hareket etmesini izledim! Sonra Trixie bana öldüğün gece aslında neler olduğunu anlattı. Onunla sırrını paylaşmıştın ve bana hepsini anlattı.” Ninemin yüzünde karanlık bir ifade beliriyor. “Tüm bunları o zaman planlamaya başladık.”

“O gece bana *ne* olduğunu sanıyordunuz?” diye soruyorum.

“Daisy öldüğü gece neler olduğunu sandığınızı soruyor,” diye yineliyor Trixie ben ondan bunu istemedim ve çaydanlığı ocağa koyuyor.

Ninem çok üzgün görünüyor. “Ablaların Cadılar Bayramı kumsal partisinden eve döndü ve tek kelime konuşmadan yatmaya gittiler. Annen, baban ve ben ertesi güne kadar kaybolduğunu bile anlamadık. Onca zaman boyunca odanda olduğunu sandık. Evden kaçıp onlarla gittiğinden haberimiz yoktu. Temsilcim hâlâ buradaydı. Scrabble tahtasını o gece bana o vermişti, hatırlıyor musun? Doğum günü hediyemdi ve akşam yemeğinden sonra onunla bir oyun oynamıştınız. O seni son canlı görüşümdü. Ertesi sabah, seni temsilcimle birlikte bulduk. Küçük, kırık dökük vücudun Blacksand Koyu’nda karaya vurmuştu.

Düştüğünde –ilk başta öyle sandık– gelgit suları yükseltmişti ve dalgalar seni kıyıya sürüklemişti. Kumlu geçidin yakınında, yüzükoyun yatıyordun. Gören Deniz Camı'na yüzmeye çalıştığını sanabilirdi.

“Polis çağrıldı ve hepimiz sorguya çekildik. Conor'la babasını da ziyaret ettiler. O şaşşal budala bu yüzden sonradan kendini öldürdü. Bay Kennedy Volvo'sunun ön, sağ farında senin kanını bulmuş. Conor arabayı babasının bilgisi ve izni olmadan almış. Onun için, Bradley Kennedy bardan eve dönerken sana kazara çarptığını sandı. Önceki gece arabayla hiçbir yere gitmediğini hatırlayamayacak kadar sarhoştur ve ne trajik ki, boş yere vicdan azabına kapılarak kendini uçurumdan aşağı attı. Cesedi hiçbir zaman bulunamadı. Onun senin ölümünden sorumlu olduğuna polis bile inandı. O zaman, Conor'ı bir süreliğine benimle kalması için buraya davet ettim. Babası daha yeni intihar etmişti ve Rose onu terk etmişti; o sırada hiç birimiz bunun gerçek nedenini bilmiyorduk. Conor'm gidecek başka bir yeri yoktu. Seni onun öldürdüğünü bilmiyordum.

“Bu hafta sonu Conor'ı buraya davet ettiğimde geleceğinden emin değildim ama geldiğine memnun oldum. Bu ailenin dışında bizimle ilgili en kötü şeyleri bilen başka biri yok ve bazı şeyleri benimle birlikte mezara götürmeyi yeğlerim. Yeterince uzun yaşayan herkes mirasıyla ilgili endişelenmeye başlar ve benimkinin hâli hiç hoşuma gitmiyordu. Darker ailesi şimdi yanlış olanların yerine doğru nedenlerle hatırlanacak. Conor'ın buraya bir kayıkla gelmesi sürpriz oldu ama hepiniz yattıktan sonra onu iskeleye bağlayan halatı kestim.”

“Kayığa ne olduğunu merak ediyordum,” diyor Trixie. Gü-lümsüyor ama ninem ciddiyetini bozmuyor.

“Öldüğün gece gerçekte neler olduğunu öğrendiğimde gelinime açıldım. Annene. Onu Deniz Camı'na davet ettim ve konuşmamız gereken çok önemli bir konu olduğunu söyledim. Gerçeği *nasil* öğrendiğimi Nancy'ye anlatmadım, tımarhanelik olmaya bahane arıyordu zaten. Ona sadece emin olduğumu söy-

ledim. O zaman, bunu zaten bildiğini itiraf etti. Lily ona her şeyi anlatmıştı. Yıllar önce. Annen ağlamaya başladı ve Londra'da seni gösterdiği doktorlardan birinin daha uzun bir hayat yaşamak için bir şansın olduğunu düşündüğünü söyledi. Bunun için, tıp dünyasında çığır açabilecek bir kalp ameliyatı olman gerekiyordu ama annen hâlâ anlamadığım bir nedenden ötürü bu bilgiyi, böyle bir seçme şansımızın ve fırsatımızın olduğunu başka kimseyle paylaşmamıştı. O ameliyatı olsaydın her şey bambaşka olabilirdi. Şimdi hâlâ yaşıyor olabilirdin."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ama ninem beni duymuyor.

O konuşmayı yaptıkları sırada Deniz Camı'ndaydım.

Oradan biliyorum.

Ninemle annemin mutfak masasında karşılıklı çay içtiğini ve hayatımı değiştirebilecek o doktordan bahsettiğini hatırlıyorum. Nancy'nin ağladığını hatırlıyorum. Ninemin sesinin ne kadar üzgün çıktığını ve ikisinin de odanın bir köşesinde ağlayan beni fark etmediğini hatırlıyorum.

Çünkü beni göremezlerdi.

Orada değilmişim gibi davrandılar.

Ama belki de ben hep buradaydım. Belki hiç gitmedim.

"O Cadılar Bayramı'nda aslında neler olduğunu benim dışımda herkesin bildiği ortaya çıktı," diyor ninem. "Öz oğlum, baban bile biliyordu. Ablalarını, Darker ailesinin itibarını ve ileride konacakları mirası korumak için sustular. Onun için, hiçbiri onun tek kuruşunu hak etmedi. Ben aptal *ya da* kör değilim. Ailemin bencil ve kötü kalpli insanlar olduğunu biliyordum. Ama seni benden aldılar, sonra da olanlarla ilgili yalan söylediler. Yaptıkları şey yüzünden ne onları ne de Conor'ı affedebilirim. Sen hep benim gözbebeğimdin, sevgili kızım. Bana kendi hikâyelerimi yazmam için ilham verdin, yaşamıma anlam kattın ve daha iyi biri olmak istememi sağladın. Sana yaptıklarının cezasını *çekmeliydiler.*"

Ocaktaki su kaynayınca çaydanlık çığlığı benzeyen bir ses çıkarıyor.

Ninem mutfağın duvarındaki tebeşir şiire bakıyor.

Daisy Darker'ın ailesi olabildiğince kötüydü.

Biri öldüğünde, hepsi yalan söyledi ve olan biteni görmezden geldi.

Daisy Darker'ın ninesi en yaşlılarıydı ama hiç olmazsa akıllıydı.

Onun vasiyeti hepsini delirtti ve bu yüzden ölmesi gerekti.

Daisy Darker'ın babası hayatını kendi ritminde yaşadı.

Bencilliği ve piyanosu onu kendi cehennemine yolladı.

Daisy Darker'ın annesi taş kalpli bir oyuncuydu.

Bütün çocuklarını sevmedi ve rolünü kaybetmeyi hak etti.

Daisy Darker'ın ablası, Rose üç kardeşin en büyüğüydü.

Akıllı, sessiz ve güzeldi ama kaderinde yalnız ölmek vardı.

Daisy Darker'ın ablası Lily, ailenin en boş kafalıydı.

Vurulmayı hak eden bencil, şımarık bir cadıydı.

Daisy Darker'ın yeğeni vaktinden evvel büyümüş bir çocuktü.

Terk edilmiş ördek yavruları gibi vahşi hayatla başa çıkması zordu.

Daisy Darker'ın gizli hikâyesini ne yazık ki, biri anlatmak zorundaydı.

Kırık kalbi son vedasının sadece başlangıcıydı.

Daisy Darker'ın ailesi yalanlarla yıllarını harcadı.

Ama ölmeden önce birlikte geçirdikleri son saatlerde derslerini aldılar.

“Trixie'nin şiirini beğendin mi?” diye soruyor ama cevap vermiyorum. “Daha fazlasını da yazdı, her birinizle ilgili bir şiir ama onları paylaşmaya çekindi. Trixie'ye planımı anlattığımda bana yardım etmeyi kabul etti. İkinizin çok fazla ortak noktası var ve o da seni benim kadar çok seviyor. Çok geç olmadan senin için işleri yoluna koymak istedim, hatta istemek değil de öyle gerekiyordu diyelim. Hâlâ bunu yapabilecek durumdayken yapmalıydım. Frank'i öldürdüm. Berbat bir oğul ve korkunç bir babaydı. Ailede bir tek o viskiye elini sürdüğü için onu zehirlemek şaşılacak kadar kolay oldu. Babanız kendini müzik odasına kapattığı gibi karşısına çıktım ve aslında ölmediğimi anladı. Ona beni mutfakta yerde bulmalarının bir Cadılar Bayramı şakası olduğunu söyledim. Biraz güldük ve onu daha çok viski içmeye

teşvik ettim. Frank kendi kanıyla boğulurken piyanoyu güzel bir melodi çalması için kurdum.” Ninem ona bakışımı görememesine rağmen, benimle göz teması kurmaktan kaçınır gibi yere bakıyor. Gözyaşını siliyor ve bu hikâyeyi dinlemenin bende yarattığı üzüntüyü paylaştığımızı görmek içimi rahatlatıyor. “Frank tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır olduğu için, onu dolaba kadar sürüklememe Trixie yardım etti. Nancy o sırada atölyemi yağmalamakla meşguldü, sanırım yeni kitabımda ondan bahsettiğimden endişelendi. Siz de yukarıda Trixie’yi arıyordunuz.

“Herkesin Trixie’den kuşkulanasından endişe ediyordum –o her zaman biraz fazla zekiydi– dolayısıyla hedef şaşırtmacalar elzemdi. Trixie, Lily’nin diyabet kitini çalıp gereken malzemeleri içinden aldıktan sonra onu başka birinin bulması için Nancy’nin odasına koydu. Hepiniz eski videoları izlerken belli etmeden salondan çıktı ve merdiven altındaki dolapta buluştuk. Trixie yedek anahtarla kendini içeri kilitledi. Rose akşam yemeğinde bundan söz ettikten sonra kendine insülin iğnesi yapmak onun fikriydi ama ona kötü bir şey olmasına asla izin vermezdim. Hiçbiriniz onu zamanında bulamazsanız diye yedek bir doz glukagonu hazır tuttuk.”

Trixie ninemin önüne bir fincan çay koyuyor.

“Gerisi kolaydı,” diyor ninem çayını yudumlayarak. “Nancy kayıp torununu ararken onu bahçeye çağırdım. Tüm bunların ince düşünülmüş bir Cadılar Bayramı şakası olduğunu söylediğimde çok sinirlendi. Ona bir fincan çay içmesini önerdim, çayın her derde deva olduğunu söylerdi hep. Çayı Deniz Camı’nda kendi elleriyle yetiştirdiği bitkilerle zehirlenmişti. Ölmesi gerekenden biraz daha geç öldü. Dakiklik asla Nancy’nin güçlü taraflarından biri değildi zaten.

“Diğer herkes zamanında öldü ve tıpkı planladığımız gibi, her saat başı bulundular. İşin o kısmı Trixie’nin fikirlerindedi. O kadar çok cinayet romanı okuduktan sonra akli fikirlerle doluydu tabii. Lily tercih edeceğinden daha ölümcül bir *zehirle* doldurduğumuz parfümünü boynuna sıkarak kendini öldürdü.

Conor şanssızlık eseri merdivenden düştü ve kendi gazete makalesiyle boğuldu. Trixie, Rose'u kendi tabancasıyla vurdu. Bu hafta sonu yanında bir silah getireceğinden hiç haberim yoktu. Planlarımızı buna göre değiştirip geliştirdik ve..."

"Rose yanlış bir şey yapmadı, iyi biriydi o," diye sözünü keşiyorum. "Hayvanlara yardım ediyordu. Onu neden ve nasıl..."

"Daisy bir şey mi diyor?" diye soruyor ninem bana kaşlarını çatarak bakan Trixie'ye.

Trixie başını sallıyor. "Rose teyzenin ölmeyi hak etmediğini düşünüyor. Rose buraya gelirken o midillileri vurdu. Rose insanlara ve hayvanlara yardım etmeyi ancak bunu kolayca yapabildiğinde seviyordu. Rose sadece kendini daha az kötü hissetmek için iyi bir şeyler yaptı. Rose, Lily'yle Conor'ın seni bir uçurumdan atmasına göz yumdu. Korkunç bir şeye tanık oldu ve buna engel olmak için hiçbir şey yapmadı. Sonra da o konuda yalan söyledi. Bu da onu diğerleri kadar kötü biri yapar."

Ninem ona hak verircesine başını sallıyor. "Bir bakıma, hepsi de en çok sevdikleri şeyler tarafından öldürüldüler:

Frank'i müziğiyle baş başa kalma arzusu öldürdü.

Nancy'yi kıymetli çiçekleri öldürdü.

Rose'u her zaman öncelik verdiği işinde kullandığı bir şey öldürdü.

Lily'yi tepeden tırnağa bulandığı o leş gibi her şeyi kendine hak görme kokusu öldürdü.

Ve Conor kendi kelimelerini yiyerek öldü. Gazeteci olmak ayrıcalıklı bir şey. Onların anlattığı hikâyeler daima gerçeği yansıtmalı."

"Anlattıklarınızın kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısınız?" diyorum ama Trixie cevap vermiyor ve ninem beni duyamaz. "Hâlâ anlamadığım bir sürü şey var. Gece yarısı, bu kâbus başladığında, Trixie seni mutfakta yerde yatarken buldu. Rose seni muayene etti ve öldüğünü söyledi. Başından yaralanmıştın... Karları kendi gözümle gördüm... Başının yanındaki yara hâlâ ciddi görünüyor."

Trixie söylediklerimi tekrarlıyor ve ninem başını sallıyor.

“Kan ve beyin parçaları için Amy’yle Ada’ya teşekkür borçluyuz.” Tavuklarından söz ettiğini ancak biraz düşününce anlıyorum. Ailenin geri kalanının dün gece yediği tavuklar. “Bu hafta doğal sebeplerle öldüler, sanki planımıza yardım etmek istemişler gibi. Ama itiraf etmeliyim ki, tüylerini yolup kalıntılarından böyle bir kandırmaca hazırlamak berbat bir işti. Kasabadaki şaka dükkânından lateks bir yara aldım. Bak, böyle kolayca soyuluyor,” diyor yarayı gülümseyerek kafasından çıkarırken. “Bir ölüye benzeme işini de makyajla hallettim. Nabzım oldum olası zayıftır ve Rose’un hâlâ yaşayan birinin öldüğünü sanması bu ailede ilk kez rastlanan bir durum değildi. Bir de meditasyon sırasında çok yavaş nefes almayı öğrenmiştim, Butan’daki bir manastırdaki en iyi öğretmenlerden. O kadar yavaş nefes alabiliyorum ki, ablan nefes almadığımı sandı. İnsanlar inanmak istedikleri şeylere inanmaya meyillidir, dolayısıyla belki de onun için tüm aile öldüğüme hemen inandı.”

“Ama *nedenini* hâlâ anlayamıyorum,” diyorum. “Bunları neden yaptınız ve neden böyle bir yol seçtiniz?”

“Yine neden diye mi soruyor?” diyor ninem ve Trixie başını sallıyor.

Ninem bu sorunun cevabını dikkatle düşünür gibi çayından bir yudum daha alıyor.

“Bunu yaptım, böyle bir yol seçtim, çünkü senin o gece ölmeden önce hissettiğin korkuyu hepsinin hissetmesini istedim ve tamamen dürüst olmam gerekirse, bu dünyadan göçüp gittikten sonra geride bıraktığım şeyle gurur duymak istedim. Seninle ve Trixie’yle gurur duyuyorum. Tüm kitaplarımla gurur duyuyorum. Ama onların hiçbirisiyle gurur duymuyordum. Ölmeden önce cezalarını vermemem kumsalda çöp bırakmak gibi bencil ve sorumsuzca bir davranış olurdu. Land’s End’deki o aptal falcının söylediği doğruysa seksen yaşında öleceğim. Bugün sekseninci doğum günüm. Dolayısıyla işleri yoluna koymak için fazla zamanım kalmamıştı.” Çayına şeker koyuyor, daha önce

yaptığını hiç görmediğim bir şey bu ve bir yudum daha içiyor. "Neden hâlâ burada olduğunu anlamıyorum, Daisy. Neden yoluna devam etmedin? Sen öldükten sonra uyuyamadım. Bazen nefes alamadığımı hissettim, resim çizerken, boya yaparken ve yazarken çok zorlandım. Keder insanı kendisinin bile tanıyamayacağı kadar çok değiştirebiliyor. O zamandan beri yeni bir kitap yayımlamadım. Temsilcimin benden tamamen vazgeçtiğini sanıyordum ama dün doğum günümü kutlamak için beni ziyarete geldi. Senden konuştuk. Sanırım senin daima en sevdiğim torunum olduğunu biliyordu.

"Sen hayatımdan çalındığında kendime aynı soruyu sorup durdum. Biri öldüğünde onca sevgi nereye gidiyor diye. Son nefesleri atmosferde kayboluyor, bedenleri toprağa gömülüyor ama sevgiye ne oluyor? Eğer sevgi gerçekse mutlaka *bir yere* gitmeli. Belki de *o yüzden* hâlâ buradasın, o sevgi buraya hapsoldüğü için. Seni özgür bırakmak istedim ve işleri yoluna koyarsam özgür olabileceğini düşündüm. Ama hâlâ buradasın. Trixie gibi seni görebilmeyi ne kadar isterdim. Onun için, dün gece Conor'dan bir aile fotoğrafımızı çekmesini istedim. Belki yüzünü yine görebilirim diye umdum."

Hepimizin Polaroid fotoğrafını iliştiirdiği buzdolabına bir adım yaklaşıyorum. Herkes orada: babam, Nancy, Rose, Lily ve ninem. Ama benim oturduğum yerde sadece boş bir sandalye görüyorum. Ninem konuşmaya devam ettiğinde söylediklerine yetişmek için kendimi zorluyorum.

"Dün temsilcim öldüğün gece, ona kendi hikâyeni anlatmak istediğini söyledi. Bunu hatırlıyor musun? *Gerçek Daisy Darker*'la ilgili bir roman yazmak istediğini ve ondan bunu okumasını istediğini söyledi. Bence bunu yapmalısın." Bir cevap bekler gibi bir süre etrafına bakınıyor. "Bir şey söyledi mi?"

Trixie başını iki yana sallıyor.

Ninem çayını bitiriyor ve beni gerçekten görebiliyormuş gibi doğruca bana bakıyor. "Daisy?"

"Nine?"

"Aman Tanrım! Canım kızım, şu hâline bak! Örgülerin ve kot elbisenle tıpkı eskisi gibisin. Ah, nasıl özlemişim seni!"

"Beni görebiliyor musun?" diye fısıldıyorum bunu nasıl ve neden şimdi yapabildiğini merak ederek.

Ninem ağlamaya başlıyor. "Evet! Seni görebiliyorum ve duyabiliyorum. Bu da doğru bir şey yaptığının ispatı, çünkü buradasın işte! Birbirimize veda edebiliriz. Bu kez doğru düzgün bir şekilde." Titreyen elleriyle fincanını masaya bırakıyor. "Yazmayı istediğim son kitap, bizimkinden pek de farklı olmayan işlevsiz bir aileyle ilgili olanı, onu anlatmanın bana düşmeyeceğini fark ettim. O senin hikâyen. Kendi hikâyeni yazmalısın, her şeyin cevabı bunda."

"Ben kitap yazamam..."

"Yazabilirsin ve yazmalısın. Ben kendi hikâyeni, gerçekte neler olduğunu anlatmanın seni özgürleştirebileceğine inanıyorum. Keşke yanında olabilseydim ama Land's End'deki falcı haklı çıktı.

"Anlayamıyorum..."

"Ailede bir tek annen çayını şekerli içerdi; onu öldürmek için kullandığım zehir şekerlikteydi. Görünen o ki, bana daha hızlı etki etti. Seni yeniden görmek zorundaydım ve bunun tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Özür dilerim, çocukluğunda seni bu korkunç aileden korumak için daha çok çaba göstermeliydim. Seni yarı yolda bıraktığının farkındayım. Ama bu gece yaptığım her şeyi senin için yaptım. Beni affet ve birbirinize iyi bakın, canım kızlarım. Bu ailenin tek geleceği sizsiniz."

"Gitme," diyorum elini tutarak. "Beni yine bırakma. Henüz değil."

Bir kez daha kendimi düşüymüş gibi hissediyorum.

"Ben hep burada olacağım," diyor diğer elini usulca kalbimin üzerine koyarak. "Bizi gerçekten seven insanlar bizi asla bırakmaz ve sen hiçbir zaman arızalı değildin. Benim gözümde hep mükemmeldin. Ben seni üç kat daha çok seviyorum, iyi şans için de bir kat daha."

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldarken yanaklarımdan yaşlar süzülüyor.

Ninem başını mutfak masasının üzerine koymadan önce bana son kez gülümsüyor. Gözlerini kapatıyor ve gittiğini anlıyorum. Poppins vızıldamaya başlıyor ve okyanus zihnimdeki her bir tedirgin düşünceye serenat yapıyor, onları denizin susmayan hışırtısıyla susturmaya çalışır gibi.

Elle

31 Ekim - 06.55

Sular Çekildi

Keder musluğu asla tam kapanmıyor. Üzüntünün yavaş yavaş içine damlamasına neden oluyor ve sonunda dayanamayacağın kadar çok kederle dolduğunda, onun taşıp diğer tüm duygu ve düşünceleri boğarak serbestçe akmasına izin vermekten başka çaren kalmıyor.

“Öldü,” diyor Trixie gözlerinde yaşlarla. “Neden yaptı bunu?”

Holdeki seksen saatin tik takları sanki her zamankinden daha çok gürültü yapıyor.

“Çünkü vakti gelmişti,” diyorum. “Bence her şey bittiğinde kendi canını almayı daha en başından planlamıştı. Yaptığı şeyle yaşaması mümkün değildi. Şimdi bunu neden yaptığını anlıyorum ama senin ona neden uyduğunu hâlâ anlamış değilim.”

Trixie masaya oturuyor, yıldızlarla kaplı, küçük sandalyesine ve gözüme yine küçücük görünüyor. Büyüdükçe dönüştüğü kadını değil de çocukluk hâlini görüyorum.

“Bir arızan olduğunu öğrendiklerinde sana nasıl davrandıklarını hatırlıyor musun?” diye soruyor alçak sesle. “Bana da ay-nısını yaptılar. Annem arkadaşlarımla dışarı çıkmama izin vermemeye başladı, beni pamuklara sardı ve bana her baktığında

gözlerinde acıma ve hınç gördüm. Sevgi değil. Annemle Nancy kalp hastası olduğumu kimsenin bilmesini istemedi, bu kirli bir sırıymış, utanılacak bir şeymiş gibi. Ailenin geri kalanının bile öğrenmesini istemediler. Dürüst olalım, gerçekten korkunç insanlardı. Hepsisi. Sana ne yaptıklarına baksana.”

“En fazla on beşime kadar yaşayacağımı sanıyorlardı.”

“Annen daha fazla yaşayabileceğini biliyordu, eğer o doktorun sana yardım etmesine izin verseydi. Senin olmadığın ameliyatı ben oldum. Bazı istenmeyen durumlar oluştu ama doktorlar yirmi, hatta şanslıysam yirmi beşime kadar yaşayabileceğimi düşünüyor. Ve sadece bunu istiyorum: Hayatımın geri kalanını yaşamak. Yakında on altı olacağım, okulu bırakıp dünyayı gezebilirim. Sadece hâlâ yaşayabilirken yaşamak istiyorum. Sen bunu anlarsın. Bu ailede beni yalnızca büyük ninem ve sen gerçekten sevdiniz. Ve sen bir hayaletsin. Büyük ninem sana yaptıkları yüzünden diğerlerini asla affetmedi. Ben de öyle. Onları ikimiz de özgür olabilelim diye öldürdük. Senin hâlâ burada olmaman gerekir, bu doğru bir şey değil. Büyük ninem belki de Cadılar Bayramı’nda öldüğün için ruhunun dünyada hapis kaldığını düşündü. Ondan bu geceyi seçtik.”

Ona bakakalıyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum.

“Ninem doğru söyledi, sen hiç yaşlanmadın,” diye devam ediyor Trixie. “Aynadaki yansımanı göremediğini biliyorum ama hâlâ o geceki kıyafetlerinle olduğunu görebiliyorsun değil mi? Kot tulum elbisen, rengârenk uzun çorapların ve papatyalı spor ayakkabılarınınla? Hâlâ on üç yaşında bir kız çocuğusun. Teyzem olabilirsin ama senden iki yaş büyüğüm.”

Sözlerinin anlamını artık kavrayamıyorum. Yıllardır bir ölü olduğum bir kâbusun içinde hapisim. Poppins yine ağlamaya benzer vızıltılar çıkarıyor ve ben de aynısını yapmak istiyorum.

“Biraz yalnız kalmak istersen Poppins’i gezmeye çıkarabilirim,” diyor Trixie her şey çok normalmiş gibi. “Tüm bunların sana fazla geldiğini görebiliyorum. Büyük ninemin söylediğini düşün. Neden hâlâ burada olduğunla ilgili teorisi o kadar da çıl-

gınca olmayabilir ve eğer nine *haklıysa*, belki buradan gitmenin bir yolu vardır.”

“Neden söz ediyorsun?”

“Büyük ninem kendi hikâyesi yazman gerektiğini düşünüyordu. Bunu düşün: Kendi kelimelerini kullanmak hâlâ yapabildiğin tek şey. Ölüm filmlerdeki gibi değil, en azından senin için. Duvarların ya da biri açmadığı sürece bir kapının içinden geçebildiğimi hiç görmedim. Ama Scrabble taşlarını ya da kitapları hareket ettirebiliyorsun ve klavyede yazı yazabiliyorsun.”

Trixie koridora çıkıyor.

“Bekle!” diyorum. “Beni burada onlarla yalnız bırakma!”

“Söz, birazdan döneceğim,” diyor Poppins’e tasmağını tarken. “Ninemin temsilcisinin öldüğün gece sana verdiği kalem hâlâ elbisenin cebinde,” diye ekliyor. Doğru söylüyor. Dört renkli o özel gümüş kalemi çıkarırken ninemin temsilcisinin kartını da buluyorum. Adına ve Londra’daki ofisinin adresine bakıyorum. “Kendi hikâyesi yazmak belki de bu hayattan kaçabilmenin tek yoludur? Belki de olanlarla ilgili gerçeği anlatmak senin bitmemiş işindir? Ninemin temsilcisi gerçek Daisy Darker’ın hikâyesini yazarsan okuyacağını söylemişti, hatırlıyor musun? Çok gecikmem, Daisy Teyze. Haydi, Poppins!”

Zihnimin karanlık odasına çekilerek geleceğe dair daha cazip bir fotoğraf yaratmaya çalıştığım tek görebildiğim karanlık oluyor. Trixie’ye yetişmek için koşuyorum, fakat sokak kapısını arkasından kapatıyor ve onu açamıyorum. Trixie doğru söylemiş; duvarların içinden geçemiyorum. Kapıya vuruyorum ama ses çıkarmıyor. Holdeki minik, yuvarlak pencereden bakıyorum; bir gemi penceresine benziyor ve batan bir gemide mahsur kalmışım gibi hissediyorum. Beni arkada bırakarak kumlu geçidi geçen Trixie’yle Poppins giderek ufalıyor. Yeğenimi eskisi gibi sevebilecek miyim bilmiyorum. Bazen gerçekte ne olduklarını bilmeden canavarları severiz.

Bu evi de seviyorum. Ondan ayrılmayı hiç istemedim. Şimdiye kadar.

Holde etrafımı saran seksen saat kulakları sağır eden bir gürültüyle sabahın yedisini vuruyor. Kontrol saatine baktığımda üzerinde adım yazan sararmış kartı görüyorum. Son kez 1988 tarihinde damgalanmış. Üst kattaki yatak odama koşup Conor'ın dizüstü bilgisayarını bıraktığı yerde, yazı masasının üzerinde buluyorum. İmleç ekranda yanıp sönüyor ve dün gece yazdığım son kelime hâlâ orada:

Böö!

Harfler bir bir kayboluyor ve yerlerini yeni bir yazı alıyor:

DAISY DARKER

Hikâyemin başlığı olabilecek kelimeleri yazmayı bitirdiğimde parmaklarım titriyor. Cebimdeki kartviziti yokluyorum ve onu çıkarıp yine temsilcinin ismine bakıyorum.

Gerçekten bir kitap yazabilir miyim diye merak ediyorum.

Gerçeği anlatabilir miyim diye merak ediyorum.

Bilmediğimizi bilmediğimiz o kadar çok şey var ki.

Deniz alçaldı ve güneş gökyüzünü pembe ve mora boyayarak Deniz Camı'nın üzerine doğmaya başlıyor. Şafağın günün en güzel zamanı olduğunu düşünürüm hep, yeni bir günün tertemiz sayfasına ışık tutar. Yeniden başlama şansı sunar. Kuşlar Blacksand Koyu'nun dalgaları üzerinde pike yapıp cıvıldaşıyor. Okyanusu seyrederken uzakta bir yunus sürüsü görüyorum. Denizin sesi hayatımın son perdesi olduğunu hissettiğim bu âna serenat yapıyor.

Özgür olmak *istiyorum*.

Yazmak istediğim hikâyeyi biri okuyacak mı diye merak ediyorum.

Holdeki seksen saat yine susuyor ve boş sayfaya ilk kelimelerimi yazarken sessizliğin tadını çıkarıyorum: *Ben kırık bir kalple doğdum*. Gerçek dünyanın sesleri çok yükseldiğinde ben tüm hayatımı hikâyelerin içinde saklanarak geçirdim. Birileri benim hikâyemi okuyacak mı bilmiyorum. Bazı hikâyelerin akıbetini yalnızca zaman gösterir.

Teşekkürler

Yazarlar kitaplarını çocukları gibi görür, aralarından birini daha çok sevmeye izniniz yoktur ama *Daisy Darker* benim favorim. Daisy'yle ilgili fikrim ilk kez 2015'te oluştu ve onun hikâyesini yazmam beş küsur yıl sürdü. Birazdan bahsedeceğim insanlar olmasaydı, onu yazamazdım.

Jonny Geller, kâinatın en iyi temsilcisi ve tanıdığım en harika insanlardan biri olduğun için teşekkürler. Mary Poppins'im ve olağanüstü temsilcim, Kari Stuart'a sonsuz minnettarım. Bu iki kişiden önce varlığımı nasıl sürdürdüğümü bile hatırlamıyorum, hayatımda oldukları için kendimi çok şanslı sayıyorum.

Romanlarımda çevirileri için Kate Cooper ve Nadia Mokdad'e teşekkür ederim. Kitaplarımda dünyanın dört bir köşesinde satıldığını görmek benim için sihir gibi bir şey ve Kate'le Nadia da en sevdiğim sihirbazlar. Hikâyelerimin ekran uyarlamaları için Josie Freedman, Luke Speed ve Anna Weguelin'e teşekkürler. Curtis Brown ve ICM'de ben ve kitaplarım için çok şey yapan diğer herkese, özellikle Viola Hayden, Ciara Finan ve Sophie Storey'ye (namıdiğer, Geller Ofisi Kitap Kulübü) teşekkürler.

İngiltere'deki editörüm, biricik Wayne Brookes ve Pan Macmillan'daki muhteşem ekibine kocaman bir teşekkür. Daisy'ye inandığınız ve bu hikâyeyi böyle güzel bir kitaba dönüştürdüğünüz için teşekkürler. Amerika'daki editörüm, Christine Koppasch ve Flatiron'daki muhteşem ekibine de kocaman teşekkürler. Her iki ülkede de sektörün en iyileriyle çalıştığım için çok

Teşekkürler

Yazarlar kitaplarını çocukları gibi görür, aralarından birini daha çok sevmeye iznimiz yoktur ama *Daisy Darker* benim favorim. Daisy'yle ilgili fikrim ilk kez 2015'te oluştu ve onun hikâyesini yazmam beş küsur yıl sürdü. Birazdan bahsedeceğim insanlar olmasaydı, onu yazamazdım.

Jonny Geller, kâinatın en iyi temsilcisi ve tanıdığım en harika insanlardan biri olduğun için teşekkürler. Mary Poppins'im ve olağanüstü temsilcim, Kari Stuart'a sonsuz minnettarım. Bu iki kişiden önce varlığımı nasıl sürdürdüğümü bile hatırlamıyorum, hayatımda oldukları için kendimi çok şanslı sayıyorum.

Romanlarımın çevirileri için Kate Cooper ve Nadia Mokdad'e teşekkür ederim. Kitaplarımın dünyanın dört bir köşesinde satıldığını görmek benim için sihir gibi bir şey ve Kate'le Nadia da en sevdiğim sihirbazlar. Hikâyelerimin ekran uyarlamaları için Josie Freedman, Luke Speed ve Anna Weguelin'e teşekkürler. Curtis Brown ve ICM'de ben ve kitaplarım için çok şey yapan diğer herkese, özellikle Viola Hayden, Ciara Finan ve Sophie Storey'ye (namıdiğer, Geller Ofisi Kitap Kulübü) teşekkürler.

İngiltere'deki editörüm, biricik Wayne Brookes ve Pan Macmillan'daki muhteşem ekibine kocaman bir teşekkür. Daisy'ye inandığınız ve bu hikâyeyi böyle güzel bir kitaba dönüştürdüğünüz için teşekkürler. Amerika'daki editörüm, Christine Koppasch ve Flatiron'daki muhteşem ekibine de kocaman teşekkürler. Her iki ülkede de sektörün en iyileriyle çalıştığım için çok

şanslıyım. Romanlarıma gözü gibi bakan tüm yabancı yayıncılarıma da minnettarım.

Bu kitap için araştırmalarıma destek veren herkese ve özellikle mesleğini yaparken gölgesi olmama izin veren ülkenin en tatlı veterineri Louise Ketteridge'e teşekkürler. Bu tecrübe hikâyede birden fazla değişikliğe önyak oldu. Bu kitabın atmosferi için bana ilham veren güzelim Cornwall kıyılarına teşekkürler. Yıllardır her yaş günümde aynı ıssız köşeyi ziyaret ediyorum ve her seferinde orada Daisy'yle Deniz Camı'nu hayal ediyorum.

Kitaplarıma iyi niyetle yaklaşan kütüphaneciler, kitapçılar, gazeteciler ve kitap eleştirmenlerine teşekkürler. Kitap *blogger*ları ve Instagram'daki kitap hesaplarına da teşekkür ederim. Dünyanın dört bir köşesinden gelen o harika fotoğraflarınızı görmeye bayılıyorum. Bugünlerde kitaplarım benden çok daha fazla seyahat ediyor ve doğrusu onları kıskanıyorum.

İlk okuyucum, en yakın arkadaşım ve en sevdiğim insan, Daniel'ima teşekkürler. Dünyanın en harika yazma arkadaşı ve en muhteşem köpeği Diggi'ye teşekkürler. Son ve en büyük teşekkürüm okuyucularıma. Sizsiz burada olamazdım. Bu kitap sizin için.

